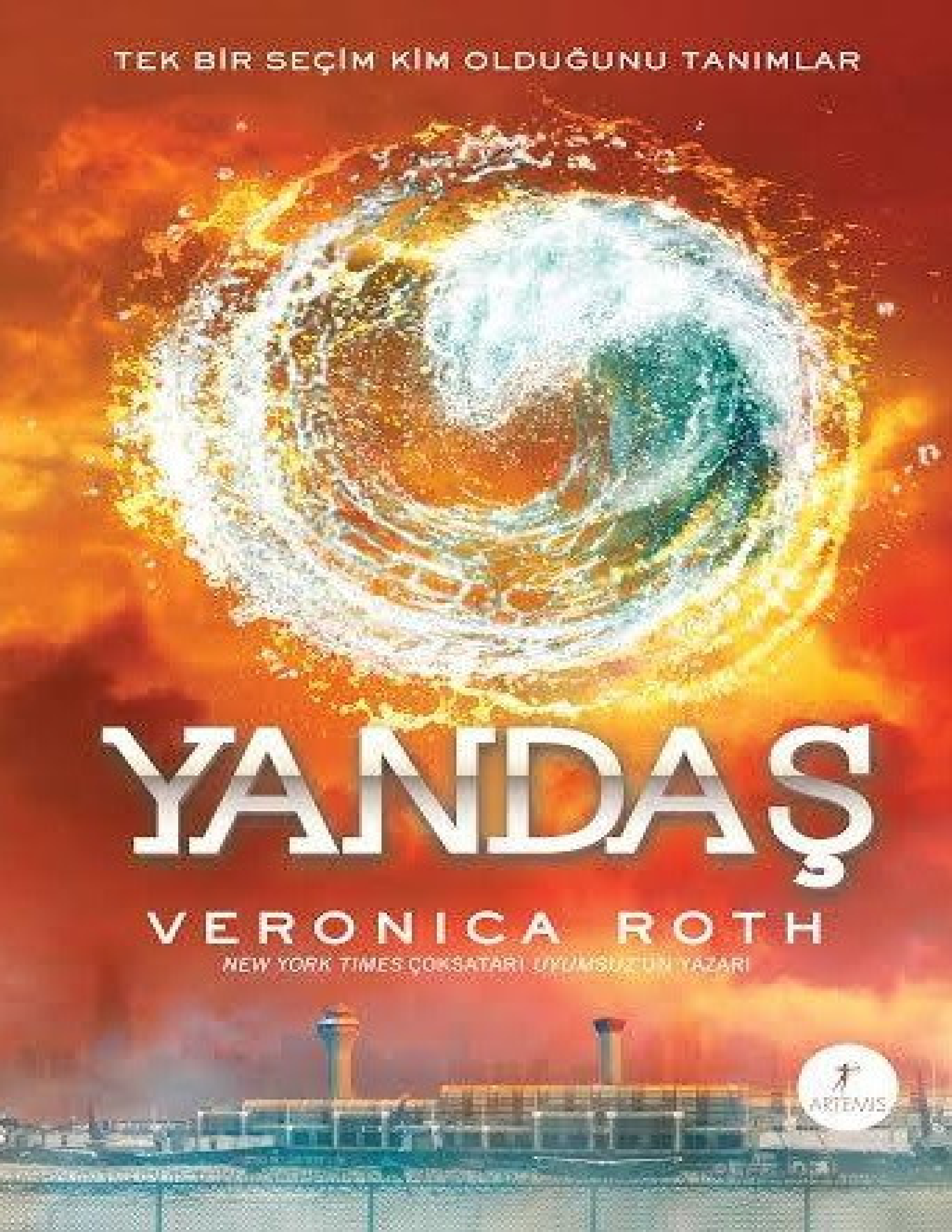

TEK BİR SEÇİM KİM OLDUĞUNU TANIMLAR
YANDAŞ
VERONICA ROTH
NEW YORK TIMES ÇOKSATARI UYUMSUZ'UN YAZARI
ARTEMIS

Veronica ROTH

Yandaş

Çeviren: Uğur Mehter

ARTEMİS

Artemis Yayınları

Bana rehberlik yapan ve dengemi sağlayan Jo'ya...

Cevabı verilebilecek her soru yanıtlanmak ya da en azından dikkate alınmalıdır. Mantıksız düşünceler baş gösterdiğinde derhâl müdahale edilmelidir. Yanlış cevaplar düzeltilmelidir. Doğru cevaplar onaylanmalıdır.

- Bilgelik Manifestosu'ndan

YANDAŞ

Veronica Roth
Orijinal Adı; *Allegiant*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez.

İngilizceden Çeviren: Uğur Mehter
Editör: Elif Nihan Akbaş

2. Basım: Mayıs 2014
. Basım: Nisan 2014
ISBN: 978-605- 142-452- 1
Sertifika No: 10905

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212)513 34 20-21 Faks: (212)512 33 76.
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzbr Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: |.212| 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks; (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

BİRİNCİ BÖLÜM TRIS

BİLGELİK MERKEZİ'NDEKİ HÜCREMİZDE HIZLI ADIMLARLA volta atarken, kulaklarımda onun sözleri yankılanıyor: Benim adım Edith Prior. Ve bu adı unutmaktan mutlu olmak için birçok nedenim var.

"Yani onu daha önce hiç görmemiş miydin? Resmini bile mi?" diyor Christina. Uzattığı yaralı bacağı bir yastığın üzerinde duruyor. Umutsuz bir girişimle Edith Prior'un videosunu şehrimize göstermek isterken vuruldu.

O sırada bunun ne anlama gelebileceği, temellerimizi, topluluklarımızı, kimliklerimizi nasıl parçalayacağı hakkında en ufak bir fikrimiz bile yoktu. "Büyükanne, teyze ya da öyle biri mi?"

"Sana görmediğimi söyledim," diyorum, duvara vardığımda dönüyorum. "Prior, benim babamın adı -adıydı yani. Demek onun ailesinden olmalı. Ama Edith bir Fedakârlık ismi ve babamın akrabaları Bilgelik'ten olmalı, öyleyse..."

"Öyleyse daha yaşlı olmalı," diyor Cara, başını duvara yaslarken. Bu açıdan tıpkı ağabeyi Will'e, ateş ederek vurduğum arkadaşıma benziyor. Sonra doğruluyor ve Will'in hayaleti kayboluyor. "Birkaç nesil öncesi. Atalardan biri."

"Ata." Bu kelimenin ufalanan bir tuğla gibi eskiliğini içimde hissediyorum.

Dönerken hücrenin duvarlarından birine dokunuyorum. Panel soğuk ve beyaz.

Benim atam ve bana miras bıraktıkları: Topluluklardan bağımsız olmak ve Uyumsuz kimliğimin, tahmin edebileceğimden çok daha önemli olduğu bilgisi. Varlığım, bu şehirden ayrılmamız ve dışarıda kim varsa yardımımızı esirgememiz gerektiğinin bir işareti.

"Bilmek istiyorum," diyor Cara, eliyle yüzünü sıvazlarken. "Ne zamandır burada olduğumuzu bilmek istiyorum. Bir dakikalığına volta atmayı keser misin?"

Hücrenin ortasında durup kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Kusura bakma," diye geveliyor ağzının içinde.

"Sorun değil," diyor Christina. "Burada fazla kaldık."

Evelyn'in birkaç küçük emirle Bilgelik Merkezi'nin lobisinde kaos yaratarak bütün tutsakların üçüncü kattaki hücrelerine kaçışmasını sağlamasının üzerinden günler geçti. Yaralarımızı tedavi etmek ve ağrı

kesici dağıtmak için Topluluksuz bir kadın geldi. Karnımızı doyurduk, birçok kez duş aldık ama dı- şarıda neler olduğuna dair kimse bize bir şey söylemedi. Kimse inatçı sorularımı yanıtlamadı.

"Tobias şimdiye kadar gelir sanıyordum," diyorum, karyolamın kenarına çökerek. "Nerede kaldı?"

"Belki yalan söylediğin ve babasıyla arkasından iş çevirdiğin için hâlâ sana kızgındır," diyor Cara.

Ateş saçan gözlerle ona bakıyorum.

"Dört, o kadar da dar kafalı biri değil," diyor Christina. Ya Cara'yı azarlıyor ya da beni rahatlatmaya çalışıyor, emin olamıyorum. "Muhtemelen gelmesini engelleyen bir şeyler vardır. Ona güvenmeni söylemişti."

Herkes bağırıp çağırırken ve Topluluksuzlar bizi merdivenlere doğru ittirirken yaşanan kaosta, onu kaybetmemek için parmağımı tişörtüne dolamıştım. Bileğimi tutmuş, beni itmiş ve gerçekten de bu kelimeleri söylemişti. Güven bana. Sana söyledikleri yere git.

"Güvenmeye çalışıyorum," derken ciddiyim. Ona güvenmeye çalışıyorum. Ama her bir parçam, her bir kasım, her bir sinir ucum özgürlük için karıncalanıyor. Sadece bu hücreden değil, bizi tutsak eden şehirden kurtulmak istiyorum.

Çitin dışında ne olduğunu görmem lazım.

İKİNCİ BÖLÜM TOBIAS

Bu KORİDORLARDA YÜRÜRKEN, BİR TUTSAK OLARAK YALIN AYAK attığım her adımda acının her yerimde zonkladığı günleri hatırlamadan edemiyorum. Ve bu anılara, başka anılar eşlik ediyor. Ölüme giderken Beatrice Prior'u beklemek, kapıyı döven yumruklarım, sadece uyuşturucuyla bayıltıldığını söyleyen Peter'ın kucağındayken Tris'in jöle gibi sarkan bacakları...

Buradan nefret ediyorum.

Bilgelik yerleşkesi olduğu günlerdeki kadar temiz değil. Duvarlardaki kurşun delikleri, her yere yayılmış kırık ampul parçalarıyla tam bir savaş harabesine dönüşmüş durumda. Çamurlu ayakkabı izleri üzerinden hücresine doğru yürürken üzerimdeki ışıklar göz kırpıp duruyor. Ve sorgusuz sualsiz içeri alındım, çünkü kolumdaki siyah renkli bantta Topluluksuzlar'ın sembolü -boş bir daire- yüzümdeyse Evelyrnin yüz

hatları var. Tobias Eaton, bir zamanlar utancın ismiydi, şimdiyse alabildiğine güçlü bir isim.

Tris içeride. Cara'nın karşısında Christina'yla omuz omuza vermiş yerde oturuyor. Sevgili Tris'im solgun ve küçük görünmeliydi -ki zaten solgun ve küçük bir kız- ama sanki bütün odayı dolduruyor.

Koca gözleri beni bulduğunda ayağa kalkıyor, kollarıyla sımsıkı belime sarılıyor, yüzünü göğsüme yaslıyor.

Bir elimle omzunu sıkıp diğeriyle saçlarını okşuyorum. Saçları beline kadar inecekken ensesinde bitince hâlâ şaşırıyorum. Saçlarını kestiğinde mutlu olmuştum, çünkü bu saç kesimi cici kızlar için değil, savaşçı kızlar içindi ve buna ihtiyacı olduğundan emindim.

“İçeri nasıl girdin?” diye soruyor yumuşacık, berrak sesiyle.

“Benim adım Tobias Eaton,” dediğimde gülüyor.

“Doğru. Sürekli unutuyorum.” Bana bakmak için biraz geriliyor. Rüzgârda dağılabilecek bir yaprak yığınıymış gibi bana bakarken gözlerinde bocalayan bir ifade var. “Neler oluyor? Neden bu kadar geç kaldın?”

Çaresizce, yakarırcasına soruyor. Burada, bende bıraktığı korkunç anılar, onunkilerin yanında hiç kalır. İdamına yürüyüşü, ağabeyinin ihaneti, korku serumu... Onu buradan çıkarmalıyım.

Cara başını kaldırıp merakla bakıyor. Artık derime sığamıyormuşum gibi rahatsız hissediyorum. Birinin bana bakmasından nefret ediyorum.

"Evelyn, şehri kontrolü altına aldı,” diyorum. “Kimse ondan izin almadan adımını atamıyor. Birkaç gün önce, zalimlere karşı birleşmemiz gerektiğine dair bir konuşma yaptı. Dışarıdaki insanlardan bahsediyor.”

“Zalimler mi?” diyor Christina. Cebinden küçük bir şişe çıkarıp içindekini ağzına boşaltıyor -sanırım bacağındaki kurşun yarası için ağrı kesici yutuyor.

Ellerimi cebime kaydırıyorum. “Evelyn -ve aslında birçok insan- daha sonra kullanmak üzere bizi buraya tıkan bir avuç insan için şehri terk etmememiz gerektiğini düşünüyor. Çözümü başkalarına bırakmaktansa, şehri iyileştirip sorunlarımızı kendi kendimize çözmemizden yanalar. Tabii bu benim yorumum,” diyorum. “Annemin bu fikirden çok hoşlandığı konusunda şüphelerim var, çünkü burada kapalı kaldığımız sürece ipler onun elinde olacak. Buradan çıktığımız anda, ipler elinden kaçar.”

“Harika.” Tris gözlerini deviriyor. “Tabii ki en bencilce yolu seçecekti.”

“Haklı olabilir.” Christina, parmaklarıyla şişeyi kavrıyor. “Şehirden gitmek istemediğimi, dışarıda ne olduğunu merak etmediğimi söylemiyorum, ama burada yeterince derdimiz var. Daha önce hiç tanışmadığımız bir avuç insana nasıl yardım edebiliriz?”

Tris bunun üzerine düşünürken, yanağını kemiriyor. Sonunda, “Bilmiyorum,” diyerek durumu kabulleniyor.

Saatim üçü gösteriyor. Burada gereğinden uzun kaldım, Lvelyn in şüphelenmesine yetecek kadar uzun... Oysa yalnızca Tris’le bağlarımı koparmak için geldiğimi, fazla kalmayacağımı söylemiştim. Bana inandığından emin değilim.

“Dinleyin,” diyorum. “Gelmemin asıl sebebi sizi uyarmak -bütün tutsakları yargı karşısına çıkarmaya başlıyorlar. Hepinize doğruluk serumu verecekler ve işe yararsa, hepiniz hain olarak yargılanacaksınız. Bence hepimiz bunu es geçebiliriz.” “Hain olarak yargılanmak mı?” diye kaşlarını çatıyor Tris. “Bütün şehre gerçekleri göstermek, ne zamandan beri ihanet sayılıyor?”

“Liderlerinize meydan okudunuz,” diyorum. “Evelyn ve takipçileri, şehirden ayrılmak istemiyor. O videoyu gösterdiğiniz için size teşekkür etmeyecekler.”

“Janine’den farkları yok!” Bir şeye vurmak istiyormuş gibi yumruklarını sıkıyor, ama vurabileceği bir şey yok. “Gerçeklerin üzerini örtmek için her şeye hazır. Ama ne için? Minik dünyalarının kralı olabilmek için mi? Bu çok saçma.”

Bunu söylemek zoruma gidiyor, ama içimde bir yerlerde annemle hemfıkirim. Uyumsuz olsam da olmasam da bu şehrin dışındaki insanlara hiçbir borcum yok. Onların, ne anlama geldiğini bile bilmediğim insanlık sorunlarını çözmek için kendimi ortaya atma konusunda şüphelerim var.
Ama yakalandığı kapandan kaçmak için çırpınan bir hayvan gibi buradan gitmek istiyorum. Vahşi ve kuduz bir hay van gibi. Dişlerimi karşıma çıkanın kemiklerine geçirmeye hazır.

“Haklı olsan bile,” diyorum kelimeleri seçerek, “Doğruluk serumu üzerinizde etkili olursa, hüküm giyeceksiniz.”

“Etkili olursa mı?” diyor Cara, gözlerini kısarak.

“Uyumsuz,” diyor Tris ona, parmağıyla kendi kafasını işaret ederek. “Unuttun mu?”

“Bu müthiş.” Cara dağınık saçlarını ensesinde topluyor. “Ama değişik. Tecrübelerime göre, çoğu Uyumsuz, doğruluk serumuna direnemiyor. Senin

direnip direnemeyeceğini merak ediyorum.”

“Sen ve bana iğne batıran diğer bütün Bilgeler,” diye patlıyor Tris.

“Konumuza dönebilir miyiz, lütfen? Hapiste çıngar çıkarmanızı istemiyorum,” diyorum. Birden rahatlamak için yanıp tutuşuyorum, Tris’in eline uzanıyorum, o da parmaklarını benimkilere uzatıyor. Biz, birbirine özensizce dokunan insanlardan değiliz; her bir dokunuşumuz önemli bir an hissi veriyor. Ani bir enerjiyle birlikte rahatlıyoruz.

“Tamam, tamam,” diyor daha nazik bir sesle. “Senin aklında ne var?”

“Evelyn’in ilk önce üçünüzü test etmesini sağlayacağım,” diyorum. “Tek yapmanız gereken, Christina ve Cara’yı temize çıkaracak bir yalan uydurmak, sonra da doğruluk serumunun etkisindeyken bu yalanı söylemek.”

“Nasıl bir yalan bu işi görür ki?”

“O kadarını sana bırakıyorum,” diyorum. “Sonuçta benden daha iyi bir yalancısın.”

Kelimeler daha ağzımdan çıkarken, aramızdaki yaraya isabet ettiğini fark ediyorum. Tris bana defalarca yalan söyledi. Jeanine bir Uyumsuz’un kurban edilmesini istediğinde, Bilgelik yerleşkesindeki idamına gitmeyeceğine söz vermiş olmasına rağmen gitmişti. Bilgelik saldırısı sırasında evde kalacağını söylemişti, oysa onu Bilgelik Merkezi’nde bulmuştum. Hem de babamla iş birliği yaparken. Bunları neden yaptığını anlayabiliyorum ama bu aramızda bir şeylerin kırılmadığı anlamına gelmiyor.

“Evet,” diyor Tris, ayakkabılarına bakarken. “Tamam, bir şeyler düşünürüm.”

Elimi kolunun üzerine koyuyorum. “Mahkemeniz için Evelyn’le konuşacağım. Uzun sürmemesi için elimden geleni yapacağım.”

“Teşekkürler.”

Bedenimden sıyrılıp doğrudan beynine konuşmak için artık iyice tamdık gelen bir arzu duyuyorum. Bu arzunun, onu her gördüğümde içimde yükselen öpme isteğiyle aynı olduğunu fark ediyorum, çünkü aramızdaki en ufak bir mesafe bile beni deli ediyor. Az önce gevşekçe birbirine dokunan parmaklarımız, şimdi birbirine dolanıyor. Nemli avucu, hareket halindeki trenlere tutunmaya çalışmaktan nasır tutmuş elimle
L birleşiyor. Şimdi kesinlikle solgun ve küçük görünüyor, ama gözlerine bakarken, görmediğim halde sadece hayal ettiğim uçsuz bucaksız gökyüzünü hatırlıyorum.

“Eğer öpüşecekseniz, bir iyilik yapın ve başımı çevirmemi söyleyin,” diyor Christina.

“Öpüşeceğiz,” diyor Tris. Ve öpüşüyoruz.

Hızımızı kesmek için yanağına dokunuyorum, dudaklarımızın birleştiği her noktayı hissetmek istercesine öpüyorum. Paylaştığımız nefesin, burnuma değen burnunun keyfini çıkarıyorum. Bir şey söylemek istiyorum ama yanımızda birileri varken söyleyemem, o yüzden kelimeleri yutuyorum. Biraz sonra umursamamaya karar veriyorum.

“Keşke yalnız olsaydık,” diyorum hücreden geri geri çıkarken.

Tris gülümsüyor. “Ben hemen hemen hep aynı şeyi diliyorum.”

Kapıyı kapatırken Christina’nın kusuyormuş gibi yaptığını, Cara’nın güldüğünü, Tris’in ellerini iki yanına sarkıttığını görüyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM TRİS

“Bence hepiniz gerzeksînîz.” Ellerim, uyuyan bîr çocuğunki gibi kucağımda kıvrılmış yatıyor. Bütün vücudum, doğruluk serumuyla ağırlaştı. Göz kapaklarımda ter birikiyor. “Beni sorgulamak yerine, bana teşekkür etmeniz gerekir.”

“Topluluk liderlerinin talimatlarına karşı geldiğin için sana teşekkür mü etmeliyiz? Topluluk liderlerinden birinin, Jeanine Matthews’u öldürmesini engellemeye çalıştığın için mi teşekkür edeceğiz? Bir hain gibi davrandın.” Evelyn Johnson, son sözlerini bir yılan gibi tükürürcesine söylüyor. Bilgelik Merkezi’ndeki konferans salonundayız. Yargılamalar burada gerçekleşiyor. En az bir haftadır tutukluyum.

Annesinin arkasındaki gölgelere yarı saklanmış Tobias’ı görüyorum. Sandalyeye oturtup bileklerimdeki plastik kelepçeyi kestiklerinden beri gözlerini sürekli kaçırdı. Bir an için göz göze geldiğimizde yalan söylemeye başlama zamanının geldiğini anlıyorum.

Artık yapabileceğimi bildiğim için işim kolay. Doğruluk serumunun beynimdeki ağırlığını bir kenara itebildiğim kadar kolay.

“Ben bir hain değilim,” diyorum. “O zaman, Marcus’un Cesurlarda Toplulukusuzlar’ın emri altında çalıştığına inanıyordum. Bir asker olarak savaşa katılamadığımdan, başka bir şekilde yardım edebildiğim için muduydum.”

“Neden asker olamadın?” Evelyn in saçlarının ardında floresan ışık parlıyor. Yüzünü göremiyorum, doğruluk serumu beni tekrar aşağı

çekmekle tehdit edene kadar sadece birkaç dakika bir noktaya odaklanabiliyorum.

“Çünkü...” Ağzımdan çıkacak sözlere engel olmaya çalışıyormuşum gibi dudağımı ısırıyorum. Ne zamandan beri bu kadar iyi rol yapabildiğimi kestiremiyorum ama sanırım her zaman doğal bir yeteneğim olan yalan söyleme yeteneğimden farklı değil. “Çünkü elime silah alamıyordum, tamam mı? Onu... onu vurduktan sonra yapamazdım. Arkadaşım Will. Elime ne zaman silah alsam panikliyordum.”

Evelyn’in gözleri iyice kısılıyor. Korkarım kalbinin en yumuşak noktasında bile bana karşı hiç sempati beslemiyor.

“Demek Marcus, benim emrim altında çalıştığını söyledi,” diyor. “Ve hem Cesurlar hem de Topluluksuzlar’la yaşadığı gergin ilişkiyi bildiğin halde, ona inandın, öyle mi?”

“Evet.”

“Neden Bilgelik topluluğunu seçmediğini şimdi daha iyi .inliyorum.” Gülüyor.

Yanaklarım karıncalanıyor. Onu tokatlamak isterdim, kabul etmeye yanaşmasalar da bu salondaki herkes onu tokatlamak isterdi. Evelyn, sokaklarda devriye gezen silahlı Ibpluluksuzlar’la hepimizi şehre hapsetti. Silahlı olanın, aynı /amanda güçlü olduğunu biliyor. Ve Jeanine Matthews öldüğü için, ona karşı çıkabilecek başka kimse kalmadı.

Bir tiranlık biter, yerine yenisi gelir. Artık dünyanın böyle döndüğünü biliyoruz.

“Neden bundan kimseye bahsetmedin?” diye soruyor.

“Herhangi bir güçsüzlüğü kabul etmek istemedim,” diyorum. “Ve Dört’ün de babası için çalıştığımı bilmesini istemiyordum. Bundan hoşlanmayacağını biliyordum.” Doğruluk serumunun etkisiyle yeni kelimelerin boğazımda yükseldiğini hissedebiliyorum. “Şehrimizle ilgili gerçeği ve bizi buraya hapseden nedeni size getirdim. Bana bunun için teşekkür etmiyorsanız, en azından yarattığınız mezbeleliğe taht muamelesi yapıp oturacağınıza getirdiğim bilgiyle ilgili bir şeyler yapsaydınız!”

Evelynin alaycı gülümsemesi, sevimsiz bir şeyin tadına bakmış gibi birden değişiveriyor. Yüzüme eğildiğinde, ilk kez ne kadar yaşlı olduğunu görüyorum. Göz ve dudak bölgesindeki çizgileri, yıllardır yeteri kadar beslenememekten sağlıksız ve solgun tenini görüyorum. Yine de oğlu gibi güzel biri. Açlıktan ölecek kadar zayıflaşa bile bu güzellik kaybolmaz.

“Bir şeyler yapıyorum. Yeni bir dünya yaratıyorum,” derken sesi öyle bir alçalıyor ki duymakta zorlanıyorum. “Ben bir Fedakârdım. Gerçeği, senden çok daha önce biliyordum, Beatrice Prior. Bu işten paçanı nasıl kurtarırsın bilmiyorum, ama emin ol, bu yeni dünyada sana yer yok. Özellikle de oğlumla birlikte.”

Hafifçe gülümsüyorum. Gülümsememem gerekirdi, ama damarlarımdaki bu ağırlıkla, hareketlerimi ve yüz ifademi kontrol etmek, kelimeleri kontrol etmekten çok daha zor. Tobias’ın artık ona ait olduğuna inanıyor. Oğlunun bana ait olduğu gerçeğini bilmiyor.

Evelyn doğrulup kollarım göğsünde kavuşturuyor.

“Doğruluk serumu, her ne kadar bir hain değilsen de bir aptal olduğunu ortaya koydu. Bu sorgulama sona ermiştir. Gidebilirsin.”

“Peki arkadaşlarım?” diyorum halsizce. “Christina, Cara. Onlar da yanlış bir şey yapmadı.”

“Onlarla daha sonra ilgileneceğiz,” diyor Evelyn.

Serum nedeniyle bitkinim, başım dönüyor, yine de ayağa kalkıyorum. Salon tıklım tıklım, herkes omuz omuza duruyor ve sımsıcak kahverengi tenli, kocaman gülümseyen biri -Uriah- kolumdan tutana kadar birkaç saniye çıkışı bulamıyorum. Uriah kapıya kadar bana rehberlik ediyor. Herkes konuşmaya başlıyor.

Uriah beni koridordan asansörlere götürüyor. Düğmeye bastığı anda asansörün kapıları açılıyor ve ben içeri giriyorum. Hâlâ ayakta durmakta zorlanıyorum. Kapılar kapandığında, “Mezbelelik ve taht meselesinde abarttığımı düşünmüyorsun değil mi?” diye soruyorum.

“Hayır. Zaten dik başlılık yapmanı bekliyordu. Bunları söylemeseydin daha çok kuşkulanırdı.”

Bundan sonra olacakları merak ederken, içimdeki bütün organların tuhaf bir enerjiyle titreştiğini hissediyorum. Özgürüm. Şehirden çıkmanın bir yolunu bulacağız. Beklemek, hücrede volta atmak, gardiyanlara cevabını alamayacağım sorular sormak yok.

Aslında gardiyanlar bu sabah, yeni Topluluksuz düzenle ilgili bir şeyler anlattılar. Eski topluluk üyelerinin, Bilgelik Merkezi’ne yakın durarak birbirleriyle kaynaşması bekleniyormuş. Artık belli bir topluluktan dört kişiden fazla gruplara izin verilmiyor. Giysilerimizi de değiştirmek zorundayız. Bu kural ilan edildiğinde, bana sarı bir Dostluk tişörtüyle siyah bir Dürüstlük pantolonu vermişlerdi.

“Pekâlâ, buradan gidiyoruz...” Uriah beni asansörden çıkarıyor. Bilgelik Merkezi’ndeki bu katın tamamı camdan oluşuyor. Duvarlar bile. Camlardan yansıyan güneş, yerde gökkuşağından kıymıklar yaratıyor. Bir elimi gözlerime siper edip, Uriah’ın ardından, iki yanında yataklar olan ince uzun bir odaya giriyorum. Her yatağın yanında, giysiler ve kitaplar için cam bir komodinle küçük birer masa var.

“Eskiden Bilgelik çömezlerinin yatakhanesi olarak kullanılırdı,” diyor Uriah. “Christina ve Cara’ya da yatak ayırdım.”

Kapıya en yakın yatağın üzerinde, kırmızı tişörtlü üç kız oturuyor. Dostluk kızları olduğunu tahmin ediyorum. Sol taraftaki yataklardan birinde ise daha yaşlı bir kadın yatıyor. Gözlükleri kulağından sarkıyor, muhtemelen Bilgelikten. Gördüğüm insanları topluluklara ayrıştırmaya çalışmaktan vazgeçmem gerektiğini biliyorum, yine de bu eski huyumdan bir türlü kurtulamıyorum.

Uriah, dipteki yataklardan birine kendini atıyor. Ben de yanındaki yatağa oturuyorum. Sonunda özgür olduğum, artık dinlenebileceğim için mutluyum.

“Zeke, bazen Topluluksuzlar’ın aklanmasının biraz zor olabildiğini söylüyor, o yüzden gecikebilirler,” diyor Uriah.

Bir an için, sevdiğim herkesin bu akşama kadar hapisten kurtulacağını düşünmek içimi rahatlatıyor. Ama sonra Caleb’ın, Jeanine Matthews’un en bilindik yandaşı olması nedeniyle hâlâ hapiste olduğunu hatırlıyorum. Topluluksuzlar onu asla temize çıkarmayacak. Ama Jeanine Matthews’un şehirde bıraktığı izi silme konusunun nereye varacağını bilmiyorum.

Umurumda değil, diye düşünüyorum. Oysa daha düşünürken bile bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Caleb hâlâ benim ağabeyim.

“Güzel,” diyorum. “Teşekkürler, Uriah.”

Dik tutabilmek için duvara yasladığı başını sallayarak teşekkürümü kabul ediyor.

“Sen nasılsın?” diye soruyorum. “Yani... Lynn...”

Uriah’ı tanıdığımdan beri Lynn ve Marlene ile sıkı arkadaştı ve şimdi ikisi de hayatta değil. Onu anlayabilirmişim gibi hissediyorum. Sonuçta ben de iki arkadaşımı kaybettim. Çömezlik dönemimdeki baskılardan dolayı Al ve hem saldırı simülasyonu hem de kendi aceleciliğimden dolayı Will. Ama çektiğimiz acılar, aynı şiddetteymiş gibi yapmak istemiyorum. Her şeyden önce Uriah kendi arkadaşlarını, benim arkadaşlarımı tanıdığımdan çok daha iyi tanıyordu.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.” Uriah başını iki yana sallıyor. “Hatta düşünmek bile istemiyorum. Sadece hayatıma devam etmek istiyorum.”

“Tamam. Anlıyorum. Sadece... bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle...”

“Olur.” Gülümseyip ayağa kalkıyor. “Sen iyisin, değil mi? Anneme bu akşam onu ziyaret edeceğimi söylemiştim, o yüzden birazdan çıkmam lazım. Ah, az daha unutuyordum. Dört, daha sonra seninle buluşmak istediğini söyledi.”

Hemen doğruluyorum. “Sahi mi? Ne zaman? Nerede?” “Saat onu biraz geçe. Millennium Parkı’nda. Çimenlikte.” Pis pis sırıtıyor. “Fazla heyecanlanma, yoksa beynin patlar.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM TOBIAS

ANNEM, HER AN KAÇIP GITMESI GEREKECEKMIŞ GIBI HEP BÎR şeylerin ucuna oturur. Sandalye, tırabzan, masa... Hiç fark etmez. Bu sefer, Bilgelik Merkezi’nde, Jeanine’in eski çalışma masasının ucunda oturuyor, ayak parmaklarının üzerinde dengesini sağlıyor. Şehrin bulutlu aydınlığı arkasında parlıyor. O kemiğe sarılmış gergin kasların kadını.

“Bence sadakatin hakkında konuşmalıyız,” diyor, ama sesinde beni bir şeyle suçluyormuş gibi bir tını yok, sadece biraz yorgun konuşuyor. Bir an için öylesine bitkin görünüyor ki, bir hayalet gibi silik bedeninin arkasını görebildiğimi sanıyorum. Ama sonra sırtını dikleştirdiğinde bu his kayboluyor.

“Sonuçta Tris’e yardım eden ve o videoyu ortaya çıkaran şendin,” diyor. “Bunu başka kimse bilmiyor, ama ben biliyorum.”

“Dinle,” derken öne eğilip dirseklerimi dizlerimin üzerine yerleştiriyorum. “O dosyada ne olduğunu bilmiyordum.
Tris’in hislerine kendiminkinden daha çok güvendim. Olan bu.”

Tris’le ayrıldığımı söylememin annemin bana güvenmesini kolaylaştıracağını düşünmüştüm ve bunda haklı çıktım. Ona bu yalanı söylediğimden beri çok daha sıcak, çok daha açık davranıyor.

“Ve o görüntüleri izlediğine göre,” diyor Evelyn. “Ne düşünüyorsun? Sence şehirden ayrılmalı mıyız?”

Duymak istediği cevabı biliyorum, dışarıdaki dünyaya açılmak için hiçbir sebep görmediğimi söylememi istiyor, ama iyi bir yalancı değilim, o yüzden gerçeğin bir kısmını kullanmayı tercih ediyorum.

“Korkuyorum,” diyorum. “Dışarıdaki tehlikeler ortadayken, şehirden çıkmanın akıllıca olup olmayacağı konusunda emin değilim.”

Bir süre, yanaklarını ısırarak söylediklerimi değerlendiriyor. Bu alışkanlığı bana da geçmiş. Evde babamı beklerken, o akşam hangi ruh haliyle döneceğini, güvenilir bir Fedakârın mı, yoksa beni döven adamın mı geleceğini merak ederken, ben de çiğ çiğ yanaklarımı kemirirdim.

Isırık izlerimin üzerinde dilimi dolaştırıp, babamla ilgili hatıralarımı acı safra gibi yutuyorum.

Masadan sıyrılıp pencereye yürüyor. “Aramızdaki asi bir organizasyonla ilgili rahatsız edici raporlar alıp duruyorum.” Bana bakarken bir kaşını kaldırıyor, “insanlar her zaman gruplaşır. Varlığımızın gerçeklerinden biri bu. Sadece bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum.”

“Ne tür bir organizasyon?”

“Şehirden ayrılmak isteyen türden,” diyor. “Bu sabah bir tür manifesto yayınladılar. Kendilerine Yandaş diyorlar.” Şaşkınlığımı görünce ekliyor, “Çünkü şehrimizin kuruluş amacıyla ittifak kurdular, anlıyor musun?”

“Kuruluş amacı derken, Edith Prior’ın videosundaki meseleyi mi kastediyorsun? Uyumsuz nüfusu arttığında, insanları şehirden çıkarmamız gerektiği meselesi mi?”

“Evet, aynen. Ama aynı zamanda topluluklar halinde yaşamak. Yandaşlar, topluluklara bölünmemiz gerektiğini, çünkü en başından beri böyle yaşadığımızı söylüyorlar.” Başını iki yana sallıyor. “Bazı insanlar değişimden hep korkacak. Ama onları hoş göremeyiz.”

Topluluklar dağıldığında, uzun bir hapisten salıverilen bir adam gibi hissetmiştim. Artık düşüncelerimi ya da verdiğim kararları, dar bir ideoloji çerçevesinde değerlendirmek zorunda kalmak istemiyorum. Toplulukların geri dönmesini istemiyorum.

Oysa öyle sansa da Evelyn bizi özgürleştirmedi, bizi sadece Topluluksuz yaptı. Gerçekten özgür bırakılsak, seçebileceklerimizden korkuyor. Bu yüzden, topluluklar hakkında ne düşünürsem düşüneyim, bir yerlerde birilerinin ona karşı çıktığını bilmek içimi rahatlatıyor.

Yüz ifademi siliyorum ama kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Evelyn’le aramı bozmamak için dikkatli olmam gerekiyor. Başka herkese kolayca yalan söyleyebilirim ama ona yalan söylemek çok daha zor, çünkü Fedakârlık evimizdeki bütün sırları, o evin duvarları arasında sıkışıp kalan şiddeti sadece o biliyor.

“Onlarla ilgili ne yapacaksın?” diye soruyorum.

“Kontrol altına alacağım, başka ne yapayım?”

Kontrol kelimesi, altımdaki sandalye kadar sert bir şekilde sırtımın dikleşmesine neden oluyor. Bu şehirde kontrol, iğneler, serumlar, görmeden görmek anlamına gelir. Kontrol demek, az daha Tris’i öldürmeme neden olan ya da Cesurluk üyelerinden bir ordu yaratan simülasyonlar demek.

“Simülasyonlarla mı?” diye soruyorum sakince.

Kaşlarım çatıyor. “Tabii ki hayır! Ben Jeanine Matthews değilim!”

Kızgınlığı bana da bulaşıyor. “Seni de çok az tanıdığımı unutma, Evelyn,” diyorum.

Bu hatırlatma üzerine yüzünü ekşitiyor. “O zaman sana şu kadarını söyleyeyim: Amacıma ulaşmak için asla simülasyonları kullanmayacağım. Ölüm bile daha iyidir.”

Büyük olasılıkla simülasyon yerine ölümü kullanır. İnsanları öldürmek, onları sonsuza kadar sustururken, devrimleri daha başlamadan bitiriverir. Yandaşlar her kimse, en kısa zamanda uyarılmaları gerekiyor.

“Kim olduklarını bulabilirim,” diyorum.

“Bundan eminim. Neden sana bunları anlattım sanıyorsun?” Bana anlatmasının bir sürü nedeni olabilir. Beni sınıyor olabilir. Beni yakalamaya çalışıyor olabilir. Yanlış bilgiyle besliyor olabilir. Annemin nasıl bir kadın olduğunu çok iyi biliyorum. Tıpkı babam gibi, hatta bazen tıpkı benim gibi, amacına ulaşana kadar sonucu kendince haklı çıkarabilecek biri. “O zaman tamam. Onları bulacağım.”

Ayağa kalkarken, kuru dallar kadar ince parmaklarıyla kolumu kavrıyor. “Teşekkür ederim.”

Kendimi ona bakmaya zorluyorum. Gözleri, benimki gibi ucu kıvrık burnunun çok yakınında. Teni orta halli ve benimkinden koyu. Bir an için Fedakârlık grisi giymiş, gür saçlarını bir sürü firketeyle arkaya toplamış, yemek masasında karşımda oturmuş hali gözümün önünde canlanıyor. Onu önümde diz çökmüş, okula gitmeden önce yanlış iliklediğim düğmelerimi düzeltirken görüyorum. Pencerenin önünde durmuş, ellerini birleştirmiş -hayır, eklem yerlerinin bembeyaz kesilmesine neden olacak şekilde kenetlemiş bir halde- tekdüze sokakta babamın arabasını beklerken görüyorum. O zaman korkuda birleşmiştik ve şimdi annem artık korkmadığı için bir yanım, o bu kadar güçlüyken iş birliği yapmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyor.

Bir zamanlar tek desteğim olan kadını aldatmışım gibi içim sızlıyor. Söylediklerimi geri alıp özür dilememek için hızla odadan çıkıyorum.

Kalabalık bir insan grubuyla birlikte Bilgelik Merkezi'nden ayrılıyorum. Artık bir anlamı kalmasa da otomatikman topluluk renklerini ararken gözlerim yoruluyor. Üzerimde gri bir tişört, mavi bir kot ve siyah ayakkabılarım var. Yeni giysiler, ama altlarında Cesurluk dövmelerim hâlâ duruyor. Daha önceki seçimlerimi silmenin imkânı yok. Özellikle bunları.

BEŞİNCİ BÖLÜM TRIS

SAATİMİ ONA AYARLIYORUM VE BAŞIMI YASTIĞA KOYAR KOYMAZ uyuyakalıyorum. Birkaç saat sonra biplemeler beni uyandırmıyor ama odadaki öfkeli bağırışlarla hemen uyanıyorum. Alarmı kapatıyorum, parmaklarımı saçlarımdan geçiriyorum ve yarı yürüyerek yarı koşarak acil çıkış merdivenlerinden birine yöneliyorum. Aşağıdaki kapıdan arka sokağa çıkabilirim, muhtemelen beni durduracak kimse olmaz.

Dışarıdaki serin havayla tamamen uyanıyorum. Üşümemek için kazağımın kollarını aşağı indiriyorum. Sonunda yaz bitiyor. Bilgelik Merkezi'nin girişinde hâlâ oyalanan birkaç kişi var, ama çaktırmadan Michigan Bulvarı'nı geçtiğimi hiçbiri fark etmiyor. Minyon olmanın birtakım avantajları var.

Tobias'ın çimenliğin ortasında durduğunu görüyorum. Üzerinde karışık topluluk renkleri var. Gri bir tişört, mavi kot ve başlıklı bir siyah kazak. Yetenek testimde uygun olduğum toplulukların renkleri. Ayaklarının dibinde bir sırt çantası duruyor.

"Nasıldım?" diye soruyorum, beni duyabileceği kadar yaklaştığımda.

"Çok iyiydin," diyor. "Evelyn senden hâlâ nefret ediyor, ama Christina'yla Cara sorgulanmadan serbest bırakılacak."

"Güzel." Gülümsüyorum.

Tam göbeğimin üzerinden tişörtümü tutup beni kendine çekiyor, sonra yumuşakça öpüyor.

"Hadi," diyor geri çekildiğinde. "Bu akşam için bir planım var.

"Ya, sahi mi?"

"Evet. Şey, şimdiye kadar hiç gerçek bir çift gibi vakit geçirmediğimizi fark ettim."

"Kaos ve yıkım, insanın çift olma olasılıklarını yok etme eğilimi gösteriyor."

"Şu çıkma fenomenini denemek hoşuma gider." Çimenliğin diğer ucundaki devasa metal yapıya doğru yürümeye başladığında ardından

gidiyorum. “Senden önce sadece grup randevularına katıldım ve genellikle felakettiler. Her seferinde Zeke buluştuğu kızla oynaşırken, ben de daha önce bir şekilde gücendirdiğim bir kızla gıkımı çıkarmadan beceriksizce otururdum.”

“Pek kibar sayılmazsın,” diyorum sırıtarak.

“Konuşana bak.”

“Hey, çabalasam cici bir kız olabilirim.”

“Hımmm.” Parmağıyla çeneme vuruyor. “O zaman cici bir şey söyle.”

“Çok yakışıklısın.”

Gülümsediğinde karanlıkta dişleri parlıyor. “Bu cici olayını sevdim.”

Çimenliğin sonuna varıyoruz. Metal yapı, ona yaklaşmışken uzakta göründüğünden çok daha büyük ve tuhaf görünüyor. Aslında bu bir sahne. Patlamış bir alüminyum teneke kutu gibi, dev metal plakaları farklı açılarda kıvrılarak yukarı tırmanıyor. Sağ taraftaki plakalardan birinin etrafından, belli bir açıyla yerden yükselen sahne arkasına doğru yürüyoruz. Burada, plakaları destekleyen metal dirsekler görülebiliyor. Tobias omzundaki sırt çantasını sağlama alıp dirseklerden birini tutuyor. Tırmanmaya başlıyor.

“Ben bunu bir yerlerden hatırlıyorum,” diyorum. Beraber yaptığımız ilk şeylerden biri, bir dönme dolaba tırmanmaktı ama o zaman daha yükseğe tırmanmaya zorlayan o değil, bendim.

Kollarımı sıyırıp ardından çıkıyorum. Kurşun yarasından dolayı omzum hâlâ ağrıyor ama eskisinden daha iyi. Yine de ağırlığımı sol koluma verip, mümkün olduğunca kendimi ayaklarımla yukarı itmeye çalışıyorum. Altımda birbirine dolaşan dirseklere, onların da altındaki toprağa bakarken gülüyorum.

Tobias, iki metal plakanın V şeklinde birleştiği bir noktaya ıırmanarak benim de oturabilmem için yer bırakıyor. Geriliyor, iki plakanın arasından sarkıyor ve yaklaştığımda yardım i lmek için belime uzanıyor. Aslında yardıma ihtiyacım yok, ;ima sesimi çıkarmıyorum. Belimdeki ellerinin keyfini çıkarmakla meşgulüm.

Sırt çantasından bir battaniye çıkarıp üzerimize örtüyor, ardından iki plastik bardak çıkarıyor.

“Temiz bir kafa mı, yoksa hafif çakırkeyif bir kafa mı istersin?” diyor, çantasının içine bakarak.

“Şey...” Başımı yana eğiyorum. “Temiz. Sanırım bu gece konuşacaklarımız var, öyle değil mi?”

“Evet.”

Berrak renkli gazlı bir sıvıyla dolu küçük bir şişe çıkarıyor ve kapağını çevirerek açarken, “Bilgelik mutfağından çaldım,” diyor. “Lezzetli görünüyor.”

Bardaklarımızı doldurduğunda bir yudum alıyorum. Bu sıvı her neyse, şurup kadar tatlı, ama aynı zamanda limon iadı yüzümü ekşitmeme neden oluyor, ikinci yudumda alışıyorum.

“Konuşacaklarımız,” diyor Tobias.

“Evet.”

“Eh...” Tobias, kaşlarım çatarak bardağına bakıyor. “Pekâlâ, Marcus’la neden iş birliği yaptığını ve neden bana söyleyemediğini anlıyorum. Ama...”

“Ama kızgınsın,” diyorum. “Çünkü sana yalan söyledim. Hem de birçok kez.”

Bana bakmadan başıyla onaylıyor. “Mesele Marcus bile değil. Daha öncesi var. Yapayalnız uyanıp... gittiğini fark etmenin nasıl bir his olduğunu anlayabilir misin, bilmiyorum.” Ölmeye gittiğimi söylemeye çalıştığından şüpheleniyorum, ama dile getiremiyor. “Yani Bilgelik Merkezi’ne gittiğini...”

“Hayır, muhtemelen anlayamam.” Bir yudum daha alıp yutmadan önce şekerli içeceği ağzımın içinde dolaştırıyorum. “Dinle, ben... bir şeyler için kendimi feda edebileceğimi düşünüyordum, ama hayatımın elimden alınacağı ana kadar kendimi feda etmenin ne anlama gelebileceğini bilmiyordum.”

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, sonunda o da bana bakıyor.

“Artık biliyorum,” diyorum. “Yaşamak istediğimi biliyorum. Sana karşı dürüst olmak istediğimi biliyorum. Yine de... yine de bana güvenmezsen ya da bazen yaptığın gibi bana küçümsercesine davranırsan, bunu yapamam, sana karşı dürüst olmam-”

“Küçümsemek mi?” diyor. “Saçma sapan tehlikeli işler yapıyorsun-”

“Evet,” diyorum. “Hiçbir şey bilmeyen bir çocukmuşum gibi benimle konuşmanın faydası olduğunu mu sanıyordun yoksa?”

“Başka ne yapabilirdim ki?” diye üsteliyor. “Mantıklı düşünmüyordun!”

“Belki de ihtiyacım olan mantık değildi!” Öne kayıyorum, •ıııık rahatmışım gibi rol yapamıyorum. “Suçluluk duygusu hmi yiyip bitiriyordu, tek ihtiyacım sabrın ve anlayışındı; batırıp çağırman değil. Ah, bir de üstesinden gelemeyecekmişim gibi sürekli şu planlarını benden saklaman-”

“Omuzlarındaki yükün daha da ağırlaşmasını istememiştim.”

“Söylesene, sence ben güçlü müyüm, güçsüz müyüm?” Kaşlarımı çatıyorum. “Çünkü beni acımasızca paylarken kaldırabileceğimi düşünürken, başka konularla baş edemeyeceğime kanaat getirmiş gibisin. Bu ne anlama geliyor?”

“Tabii ki güçlü biri olduğunu düşünüyorum.” Başını iki yana sallıyor. “Ben sadece... İnsanlara, düşündüklerimi söylemeye alışık değilim. Kendi meselemi kendim halletmeye alışmışım.”

“Ben güvenilir biriyim,” diyorum. “Bana güvenebilirsin. Ve neyle baş edip edemeyeceğim konusunda kararı bana bırakabilirsin.”

“Tamam,” diyor başıyla onaylayarak. “Ama başka yalan yok. Bir daha asla.”

«nr » lamam.

Bütün bedenim içine sığamayacağım bir şeye tıkıştırılmış gibi kaskatı ve sıkışmış hissediyorum. Ama sohbetimizin böyle bitmesini istemiyorum, o yüzden eline uzanıyorum.

“Sana yalan söylediğim için özür dilerim,” diyorum. “Gerçekten üzgünüm.”

“Eh,” diyor. “Sana saygısız davrandığımı düşünmeni istemezdim.”

Bir süre daha el ele oturuyoruz. Metal plakaya sırtüstü uzanıyorum. Yukarıda gökyüzü kapkara ve boş, ay bulutların arkasında saklanıyor. Tam üzerimizde bulutlar yer değiştirirken bir yıldız görüyorum ama görüp görebildiğim tek yıldız bu sanırım. Başımı bu sefer yana çevirdiğimde, Michigan Bulvarı’nda bizi gözleyen nöbetçi kuleleri gibi dizilmiş binaları görüyorum.

Sıkışmışlık hissi beni terk edene kadar sessiz kalıyorum. Şimdi boşluk hissiyle rahatladığımı seziyorum. Öfkemi yatıştırmam her zaman kolay olmuyor, ama geçen birkaç hafta ikimiz için de zorluydu. Ve uzun süre içimde tuttuğum öfke ve korkuların beni terk etmesini hissederken mutlu oluyorum. Artık Tobias benden nefret etmiyor. Artık babasıyla onun arkasından iş çevirdiğim için suçluluk duymuyorum.

“Bu şey berbat sanki,” diyor Tobias, bardağını başına dikip yere bırakarak.

“Evet, öyle,” diyorum, bardağımda kalan sıvıya bakarak. Kalan sıvıyı tek yudumda içtiğimde, baloncuklar boğazımı yakıyor, yine yüzümü ekşitiyorum. “Bilgelerin neden bu tür şeylerle böbürlendiklerini anlamıyorum. Cesurluk pastası, çok daha güzel.”

“Acaba Fedakârlar neyle böbürlenirdi? Tabii öyle bir şeyleri olsaydı.”

“Bayat ekmek.”

Gülüyor. “Sade yulaf lapası.”

“Süt.”

“Bazen bize öğrettikleri her şey olduğunu düşünüyorum,” diyor. “Ama şu anda, evlenmeden seninle böyle el ele oturabildiğimize göre belli ki yanılıyorum.”

“Cesurlar, şey... konusunda ne öğretiyor?” diyorum birleşmiş ellerimi başımla işaret ederek.

“Cesurlar ne öğretiyor, hımmm.” Pis pis sırıtıyor, “içinden ne geliyorsa yap, ama korun, diyorlar.”

Kaşlarımı kaldırıyorum. Birden yüzüm yanmaya başlıyor. “Sanırım orta noktayı bulmak hoşuma giderdi,” diyor. “İstediğim şeyle akıllıca olduğunu düşündüğüm şey arasındaki bir nokta.”

“Kulağa hoş geliyor.” Susuyorum. “Ama ne istiyorsun?” Sanırım cevabı biliyorum, yine de ondan duymak istiyorum. “Hımmm.” Tobias sırıtıyor ve dizlerinin üzerinde öne eğiliyor. Ellerini, başımın iki yanında metal plakaya yaslayıp dudaklarımdan, gıdımdan, köprücük kemiğimden hafifçe öpüyor. Kıpırdayamıyorum, aptalca bir şey yaparak onun keyfini kaçırmaktan korkuyorum. Ama sonra kendimi bir heykel gibi hissediyorum. Sanki orada değilmişim gibi... Bunun üzerine çekinerek beline dokunuyorum.

Dudaklarımız yine birleşiyor, ellerimin altındaki tişörtünü yukarı çektiğinde çıplak tenine dokunuyorum. Hayat do-
İliyorum, canlanıyorum, ellerim sırtında dolaşırken, omuzlarından kollarına doğru kayarken kendimi ona daha fazla yaslıyorum. Nefeslerimiz hızlanıyor, Tobias’ın dudaklarında az önce içtiğimiz limonlu sodanın tadını alıyorum, rüzgârda teninin kokusunu hissediyorum ve tek istediğim daha fazlası, daha fazlası...

Tişörtünü iyice kaldırıyorum. Bir saniye önce üşüyordum ama sanırım artık ikimiz de üşümüyoruz. Güçlü ve kararlı kolunu belime doluyor, serbest elini saçlarımın arasına daldırıyor. Yavaşlıyorum, kapkara mürekkeple yukarıdan aşağı işaretlenmiş teninin yumuşaklığım, ısrarcı öpücüğünü, etrafımızı saran serin havayı içime çekiyorum.

Rahatlıyorum ve artık serumlara karşı koyarak yönetici liderlerin memnuniyetsizliğine neden olan bir tür Uyumsuz askeri gibi hissetmiyorum. Yumuşadığımı, hafiflediğimi hissediyorum. Parmak uçları kalçalarımda dolaşırken gülmek sorun değilmiş gibi kıkırdamak istiyorum. Beni kendine çekerken kulağında inlemek, daha rahat öpsün diye yüzünü

boynuma gömmek istiyorum. Yine kendim gibi hissediyorum kendimi, hem güçlü hem güçsüzüm. En azından bir süreliğine ikisi de olmak için kendime izin veriyorum.

Tekrar üşüdüğümüzü hissettiğimizde ne kadar zaman geçtiğinin farkında değilim. Birlikte battaniyenin altına sığınıyoruz.

“Akıllı olmak çok daha zorlaşıyor,” diyor Tobias, kulağıma gülerek.

Gülümseyerek ona bakıyorum. “Sanırım böyle olması gerekiyor.”

ALTINCI BÖLÜM TOBIAS

BİR İŞLER DÖNÜYOR.

Daha tepsimle kantindeki kuyruğa girdiğim anda bunu sezebiliyorum. Bir grup Topluluksuz, başlarını yulaf lapalarına eğmiş, fısır fısır konuşuyorlar. Her ne olacaksa, yakında olacağı kesin.

Dün Evelyn in ofisinden çıktıktan sonra, bir sonraki toplantısına kulak misafiri olabilmek için koridorda biraz oyalandım. Kapıyı kapatmadan önce annemin bir tür eylemden bahsettiğini duydum. Bir soru beynimin gerisinde karıncalanıp duruyor: Neden bana söylemedi?

Bana güvenmiyor olmalı. Yani annemin sağ kolu gibi davranırken, demek ki sandığım kadar iyi bir iş çıkarmıyorum.

Herkesle aynı kahvaltıyı alıp oturuyorum: Üzerine bir tutam kahverengi şeker ekilmiş bir kâse yulaf lapası ve bir kupa kahve. Tatsız tuzsuz lapayı kaşıklayıp ağzıma götürürken Topluluksuzlar’ı izliyorum. İçlerinden biri -en fazla on dördünde görünen bir kız- sürekli duvardaki saati kontrol ediyor.

Bağırışları duyduğumda kahvaltımı henüz yarılamıştım. Gergin Topluluksuz kız, elektrik çarpmış gibi yerinden sıçrıyor ve hepsi birden kapıya yürümeye başlıyorlar. Hemen arkalarındayım, Jeanine Matthews portresinin hâlâ kırık camların içinde yattığı Bilgelik Merkezi lobisine giderken yoluma çıkan hantal sakinleri dirsekleyerek kendime yol açıyorum.

Bir grup Topluluksuz, çoktan Michigan Bulvarı’nda toplanmış bile. Soluk bir bulut katmam güneşi gölgeliyor, gün ışığını çok daha cansız ve bunaltıcı hale getiriyor. Birinin “Topluluklara ölüm!” diye bağırdığını duyuyorum. Ardından diğerleri de aynı şekilde tempo tutmaya başlıyorlar, sonunda her yer “Topluluklara ölüm! Topluluklara ölüm!” sloganlarıyla

çınlıyor. Heyecanlı Cesurlar gibi yumruklarını havaya kaldırıyorlar, ama hiçbirinde Cesurlar'ın coşkusu yok. Yüzleri öfkeyle çarpılmış.

Kalabalığı yararak ortalarına ilerliyorum ve sonunda neyin etrafında toplandıklarını görüyorum: Seçim seremonisinde kullanılan insan boyundaki devasa topluluk kâseleri, ters döndürülmüş, içindekiler caddeye saçılmış, her yer kömür, cam, taş, toprak ve suya batmış.

Babama ilk başkaldırış olarak, kömürün üzerine kan damlatmak için avucumu kestiğimi çok iyi hatırlıyorum, içimde patlayan gücü, damarlarıma dolan rahatlamayı hatırlıyorum. Kaçış. Bu kâseler benim kaçışımdı.

Hepsinin ortasında, topuklarının altında toza dönüşmüş cam parçaları ve başının üzerine kaldırdığı balyozla Edward duruyor. Balyozu ters döndürdükleri kâselerden birinin üzerine indiriyor, metali göçertmeye çalışıyor. Havaya kömür tozları saçılıyor.

Ona koşmamak için kendimi tutmam gerekiyor. Onu kıramaz, o kâse olmaz, Seçim seremonisini, zaferimin sembolünü yok edemez. Onlar yok edilmemeli.

Kalabalık, sadece kollarındaki beyaz boş çember işaretli siyah kol bantlarıyla Topluluksuz üyelerinden değil, aynı zamanda çıplak kollarıyla bütün eski topluluklardan gelen insanlardan oluşuyor. Edward balyozu tekrar havaya kaldırdığında, Bilgelikten bir adam -düzgün bir şekilde ortadan ayırdığı saçları onu hâlâ ele veriyor- kalabalıktan sıyrılıyor. Mürekkep bulaşmış yumuşacık elleriyle balyozun sapını kavrıyor ve Edward'la birlikte dişlerini sıkarak itişiyorlar.

Kalabalığın arasında sarı bir kafa fark ediyorum -mavi renkli, kolsuz, bol bir tişört giymiş, omuzlarındaki topluluk dövmelerinin uçları görünen Tris bu. Edward ve Bilgelik adamına doğru koşmak istiyor, ama Christina iki eliyle birden onu tutuyor.

Bilgelik adamının yüzü morarıyor. Edward ondan daha uzun ve daha güçlü. Adamın hiç şansı yok, denemeye çalışması bile aptallık. Edward, balyozun sapını Bilgelik adamının elinden kurtarıp yeniden savuruyor. Ama öfkeden başı dön düğü için dengesini kaybediyor. Balyoz, korkunç bir güçle adamın omzuna indiğinde, metalin çatırdattığı kemiğin sesi duyuluyor.

Bir an için tek duyabildiğim Bilgelik adamının çığlıkları. Sanki herkes tek bir nefesi paylaşıyor.

Sonra karabalık çıldırıyor, herkes kâselere, Edward'a, Bilgelik adamına doğru koşmaya başlıyor. Koşarken birbirleriyle çarpışıyorlar, omuzlar, dirsekler, kafalar ardı ardına orama burama çarpıyor.

Nereye koşacağımı bilmiyorum: Bilgelik adamına mı, Edward'a mı, yoksa Tris'e mi? Düşünemiyorum, nefes alamıyorum. Kalabalık beni Edward'a doğru sürüklediğinde onun kolunu yakalıyorum.

"Bırak!" diye bağırıyorum gürültüyü bastırmak için. Parlayan tek gözünü yüzüme dikiyor, dişlerini göstererek hırlarken kıvranarak kaçmaya çalışıyor.

Dizimi kaldırıp böbreğine indiriyorum. Geriye doğru sendelerken, balyozu elinden düşürüyor. Balyozu kaptığım gibi bacağıma yakın tutarak Tris'e doğru koşuyorum.

Önümde bir yerlerde, Bilgelik adamına ulaşmaya çalışıyor. Bir kadının dirseği yanağına çarptığında, sendeleyip geri düşüyor. Christina kadını itiyor.

Sonra bir silah patlıyor. Bir kez. İki kez. Üçüncü kez.

Kalabalık çil yavrusu gibi dağılıyor, kurşun korkusuyla dehşete düştüklerinden koşmaya başlıyorlar. Bense birileri vu ruldu mu diye görmeye çalışıyorum. Fakat insanların paniği büyük. Bir şeyler görmekte zorlanıyorum.

Tris ve Christina, omzu parçalanan Bilgelik adamının yanına çömeliyor. Adamın yüzü kana bulanmış, giysileri çamurlu ayak izleriyle kaplı. Ortadan ayırdığı Bilgelik saçları şimdi darmadağınık. Ve kıpırdamıyor.

Ondan birkaç adım ötede Edward kendi kanından oluşan bir gölün ortasında yatıyor. Kurşun karnına saplanmış. Yerde başkaları da var, hiçbirini tanımıyorum, hepsi izdihamda ezilmiş ya da vurulmuş. Kurşunların sadece Edward'ı hedef aldığından şüpheleniyorum. Diğerleri muhtemelen orada oldukları için vurulmuşlardı.

Delirmiş gibi etrafa bakınıyorum, ama ateş edeni göremiyorum. Bunu yapan her kimse, kalabalığın arasına karışmış olmalı.

Balyozu yamulmuş kâsenin yanına atıp Edward'ın yanına diz çöküyorum. Fedakârlık taşları dizlerime batıyor. Gözleri, göz kapaklarının altında sürekli oynuyor. Hâlâ yaşıyor. Şimdilik.

"Onu hastaneye götürmeliyiz," diyorum, birileri duyar diye. Hemen herkes dağılmış durumda.

Omzumun üzerinden Tris'le Bilgelik adamına bakıyorum. Adam hâlâ kıpırdamıyor. "O?.."

Tris'in parmakları adamın boynunda, nabzını kontrol ediyor, kocaman olmuş gözleri boş bakıyor. Başını iki yana sallıyor. Hayır, adam artık yaşamıyor. Ben de öyle düşünmüştüm.

Gözlerimi yumuyorum. Ters dönmüş topluluk kâseleri ve caddeye yayılan içerikleri gözümün önünden gitmiyor. Eski hayatlarımızın sembolleri yok edildi, bir adam öldü, diğerleri yaralandı. Peki ne için?

Bir hiç için. Evelyn'in boş ve dar vizyonu için: Hiç sorulmadan topluluklarından koparılan insanların yaşadığı bir şehir için.

Bizim beşten daha fazla seçeneğimiz olmasını istiyordu. Şimdi hiç seçeneğimiz kalmadı.

O anda annemle ittifak kuramayacağımdan emin oluyorum. Zaten hiç bu işe girişmemeliydim.

"Gitmeliyiz," diyor Tris. Michigan Bulvarından ayrılmaktan ya da Edward'ı hastaneye götürmekten bahsetmediğini biliyorum; şehirden ayrılmaktan bahsediyor.

"Gitmeliyiz," diye tekrarlıyorum.

Bilgelik Merkezi'ndeki derme çatma hastanenin kimyasal kokuları, burnumun direğini kırıyor. Evelyn'i beklerken gözlerimi yumuyorum.

O kadar kızgınım ki burada oturmak bile istemiyorum, tek istediğim eşyalarımı toplayıp buradan gitmek. Eylemi Evelyn planlamış olmalı, aksi takdirde bunun olacağını bir gün öncesinden bilemezdi. Dahası gerginlik sürekli artarken eylemin kontrolden çıkacağını da biliyordu mutlaka. Topluluklarla ilgili büyük açıklamalar yapmak onun için, güvenliği sağla maktan ya da insanların hayatlarını kaybetmesinden çok daha önemliydi. Buna neden şaşırdığımı ben de bilmiyorum.

Asansör kapılarının açıldığını duyuyorum, ardından Evelyn'in sesi geliyor: "Tobias!"

Telaşla yanıma gelip, kandan yapış yapış ellerimi sıkıyor. "Yaralandın mı?" diye sorarken, simsiyah gözleri korkuyla büyüyor.

Benim için endişeleniyor, içimde sinir bozucu minik bir sızı hissediyorum. Beni sevmeli, annem benim için endişelenmeli. Hâlâ sevebilme yeteneğine sahip olmalı.

"Edward'ın kanı. Onu buraya taşıdım."

"O nasıl?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyor. "Öldü."

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ellerimi bırakıp geriye doğru sendeliyor, sonra bekleme odasındaki sandalyelerden birine çöküyor. Cesurluktan kaçtıktan sonra annem Edward'ı sahiplenmişti. Gözünü, topluluğunu ve konumunu kaybettikten sonra ona yeniden savaşçı olmayı öğretmiş olmalı. Bu kadar yakın oldukları

aklımın ucundan bile geçmezdi, ama şimdi annemin dolan gözlerinden ve titreyen parmaklarından bunu açıkça anlayabiliyorum. Çocukluğumdan beri onu ilk defa böylesine duygusal görüyorum. Babam onu oturma odamızda duvardan duvara vurduğu zamanlardan beri böylesine titrememişti.

Fazlasıyla küçük bir çekmeceye tıkarcasına gözümün önüne gelen anıları kovalıyorum.

"Üzgünüm," diyorum. Bunda samimi miyim, yoksa sırf hâlâ yanında olduğumu düşünsün diye mi böyle söylediğimden emin değilim. Sonra kararsızca ekliyorum, "Neden bana eylemden bahsetmedin?"

Başını iki yana sallıyor. "Eylem olacağını bilmiyordum."

Yalan söylüyor. Bunu biliyorum. Üstüne gitmemeye karar veriyorum. Aramızı bozmamak için çelişkilerini görmezden gelmem gerekiyor. Ya da belki Edward'ın ölümüyle meseleyi kapatmak istemiyorum. Bazen stratejinin nerede son bulup anlayışın nerede başladığını anlamak benim için zor oluyor.

"Ah." Kulağımın arkasını kaşıyorum. "İstersen içeri girip onu görebilirsin."

"Hayır." Dalgın görünüyor. "Cesetlerin nasıl göründüğünü biliyorum." Daha da uzaklara dalıyor.

"Belki gitsem iyi olur."

"Kal," diyor. Aramızdaki boş sandalyeye dokunuyor. "Lütfen."

Yanındaki sandalyeye oturuyorum ve kendimi sözüm ona liderine itaat eden gizli bir ajan olarak görsem de yas tutan annesini avutmaya çalışan bir oğul gibi hissediyorum.

Omuz omuza otururken, aynı anda nefes alıp veriyoruz ve tek bir kelime bile etmiyoruz.

YEDİNCİ BÖLÜM TRIS

YÜRÜRKEN CHRISTINA ELINDEKI SIYAH TAŞI DÖNDÜRÜP DURUyor. Elindekinin Cesurluk Seçim Seremonisi kâsesinden bir parça kömür olduğunu anlamam birkaç saniyemi alıyor.

"Bu konuyu açmayı hiç istemiyordum ama bir türlü aklımdan çıkaramıyorum," diyor. "On çömez olarak başladık fakat sadece altımız hayattayız."

Önümüzde Hancock binası, onun ardında, bir keresinde üzerinden kuş gibi uçtuğum beton kaldırımlarıyla Lake Shore Yolu var.

Çatlamış kaldırımda yan yana yürüyoruz, giysilerimiz Edward'ın kuruyan kanıyla kaplı.

Henüz tam olarak kavrayamadım: En yetenekli transfer çömezimiz, yatakhanemizde yerlerden kanlarını temizlediğim arkadaşımız Edward öldü. Artık yaşamıyor.

"Üstelik de iyilerden," diyorum. "Geriye bir tek sen, ben ve... belki Myra kaldı."

Gözü bir tereyağı bıçağıyla çıkarıldıktan hemen sonra l:,dward'la birlikte Cesurluk yerleşkesini terk ettiğinden beri Myra'yı görmedim. Bir süre sonra ayrıldıklarını biliyorum, .una Myra'nın nereye gittiğini asla öğrenemedim. Zaten onunla birkaç kelimenin ötesinde bir sohbetimiz olduğunu da hatırlamıyorum.

Hancock binasının kapılarından bazıları ardına kadar açık, menteşelerinden sallanıyorlar. Uriah, jeneratörü çalıştırmak için erkenden buraya geleceğini söylemişti ve dediğini yapmış olmalı ki parmağımla asansör düğmesine değdiğim anda tırnağımın altı aydınlanıyor.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye soruyorum asansöre girerken.

"Hayır," diyor Christina. "Yani içeri hiç girmedim. İpten aşağı kayma fırsatım olmadı, unuttun mu?"

"Doğru." Duvara yaslanıyorum. "Şehirden ayrılmadan önce denemelisin."

"Evet." Christina kırmızı ruj sürmüş. Şapır şupur yediklerinde çocukların ağızlarını boyayan şekerlemeleri hatırlıyorum. "Bazen Evelyn'i anlayabiliyorum. O kadar korkunç olaylar yaşadık ki bazen burada kalıp sadece... başımıza yeni bir bela açmadan dağıttığımızı toparlamanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum." Belli belirsiz gülümsüyor. "Ama elbette, böyle bir şey yapmayacağım," diye ekliyor. "Nedenini bile biliniyorum. Meraktan sanırım."

"Bu konuyu ailenle konuştun mu?"

Bazen Christina'nın benim gibi hiçbir yerle ya da birileriyle bağı olmayan biri olmadığım unutuyorum. Bir annesi ve küçük bir kız kardeşi var. İkisi de eski Dürüstlükten.

"Kardeşimle ilgilenmeleri gerekiyor," diyor. "Dışarının güvenli olup olmadığını bilmiyorlar; onu tehlikeye atmak istemiyorlar."

"Ama senin gitmene razılar, değil mi?"

"Başka bir topluluğa katılmama da razıydılar. Bu konuda da sorun çıkarmayacaklardır," diyor Christina. Ayakkabılarına bakıyor. "Sadece

dürüst bir hayat yaşamamı istiyorlar, anlıyor musun? Burada dürüst olamam. Bunu yapamayacağımı biliyorum."

Asansör kapıları açıldığında rüzgâr anında yüzlerimizi dövmeye başlıyor. Hâlâ ılık esiyor, ama arada kış soğuğunun izleri var. Çatıdan gelen sesleri duyunca merdivenleri tırmanmaya başlıyorum. Her adımımda merdiven zıplıyor ama yukarı çıkana kadar Christina aşağıdan sımsıkı tutuyor.

Uriah ve Zeke burada. Çatıdaki çakıl taşlarını fırlatıyor, kırdıkları camların şangırtısını dinliyorlar. Uriah, Zeke taşı fırlatamasın diye tam kolunu kaldırdığında dirseğine vurmaya çalışıyor, ama Zeke ondan daha hızlı.

"Selam," diyorlar hep bir ağızdan, Christina'yla beni gördüklerinde.

"Bir saniye, siz akraba falan mısınız yoksa?" diye sırıtıyor Christina. İkisi de gülüyor, ama Uriah, sanki aklı başka yer lerdeymiş gibi bir parça dalgın görünüyor. Sanırım Marlene'i kaybetme şekli, onu bu hale getiriyor, ama kayıplarımdan sonra bende böyle bir şey olmadı.

Çatıdan iple kaymak için kayışlar gitmiş, zaten buraya bunun için gelmedik. Diğerlerini bilmem ama yüksek bir yerde olmak istedim -göz alabildiğine dünyayı görmek istedim. Ama baktığım yerden batıdaki bütün topraklar üzerine siyah bir battaniye örtülmüş gibi kapkara görünüyor. Bir an için ufukta küçük bir parlama gördüğümü sanıyorum ama kaşla göz arasında yine kayboluyor. Muhtemelen göz yanılması.

Diğerleri de suskun. Aynı şeyleri düşünüp düşünmediğimizi merak ediyorum.

"Sizce orada ne var?" diye soruyor sonunda Uriah.

Zeke omuz silkmekle yetiniyor, ama Christina ortaya bir tahmin atıyor. "Ya buradan farkı yoksa? Yani... daha fazla çöken şehirler, bölünmüş bir sürü topluluklar, bildiğimiz şeylerin aynısı ama daha fazlası varsa?"

"Olamaz," diyor Uriah, başını iki yana sallarken. "Başka bir şeyler olmalı."

"Ya da hiçbir şey yoktur," diye fikrini belirtiyor Zeke. "Bizi buraya tıkan insanlar, ölüp gitmiş olabilir. Her yer boş olabilir."

Ürperiyorum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim, ama Zeke haklı - buraya konduğumuzdan beri dışarıda neler olduğunu bilmiyoruz. O zamandan beri orada kaç neslin doğup öldüğünü de bilmiyoruz. Geriye kalan son insanlar olabiliriz.

“Önemi yok,” diyorum, niyetlendiğimden daha sert bir tavırla. “Dışarıda ne olduğunun önemi yok. Kendi gözlerimizle görmemiz gerekiyor. Ancak o zaman ne yapacağımıza karar veririz.”

Uzun bir süre orada duruyoruz. Bütün pencereler sırasıyla aydınlanmaya başlayana kadar gözlerimle binaların yamru yumru kenarlarına bakıyorum. Sonra Uriah, Christina’ya çıkan kargaşayı soruyor ve sessizliğimiz rüzgâra kapılmış gibi dağılıyor.

Ertesi gün Evelyn, Bilgelik Merkezi lobisindeki Jeanine Matthews portresinin parçaları arasında duruyor ve bir dizi yeni kural açıklıyor. Bütün lobiyi eski topluluk üyeleri ve Topluluksuzlar doldurmuş, hatta yeni liderimizin söylediklerini duyabilmek için sokağa taşmışlar. Topluluksuz askerleri duvar dibine dizilmiş duruyorlar. Parmaklan silahlarının tetiğinde hazır bekliyor. Bizi kontrol altında tutuyorlar.

“Dünkü olaylar, artık birbirimize güvenemeyeceğimizi açıkça ortaya koydu,” diyor Evelyn. Yüzünün rengi atmış, bitkin görünüyor. “Durumumuz düzene oturana kadar herkesin hayatını etkileyecek daha fazla kurallar koyacağız. Bu önlemlerden ilki sokağa çıkma yasağı: Herkes, her gece saat dokuza kadar, kayıtlı oldukları yaşam alanlarına dönmek zorunda. Hiç kimse, ertesi sabah sekize kadar yaşam alanlarından ayrılmayacak. Yasaklı saatlerde nöbetçiler, güvenliğimiz için sokaklarda devriye gezecek.”

Burnumdan kıkırdadığımda anlaşılmasın diye öksürüyormuş gibi yapıyorum. Christina beni dirseğiyle dürterken parmaklarını dudaklarına bastırıyor. Neden endişelendiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sanki Evelyn, lobinin diğer ucundan beni duyabilecekmiş gibi...

Evelyn in ekarte ettiği eski Cesurluk lideri Tori, kollarını göğsünde kavuşturmuş, benden birkaç adım ötede duruyor. Onun da dudakları sırıtmak istiyormuşçasma seğiriyor.

“Aynı zamanda yeni ve Topluluksuz yaşam tarzlarımıza hazırlanmamızın vakti geldi. Bugünden başlayarak herkes, hatırlayabildiğimiz en eski zamanlardan beri Topluluksuzların bizim için yaptığı işleri öğrenmeye başlayacağız. Sonrasında, topluluklar tarafından belirlenen geleneksel işlerimize ek olarak, belli bir program ve mesai doğrultusunda bütün o işleri yapacağız.” Evelyn’in gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyorum. “Hepimiz, olması gerektiği gibi eşit sorumlulukla yeni şehrimize katkıda bulunacağız. Topluluklar bizi böldü, ama şimdi birlik olacağız. Şimdi ve sonsuza kadar.”

Etraftaki bütün Topluluksuzlar coşuyor. Benimse içim rahat değil. Evelyn'in söylediklerine toptan karşı değilim, ama dün Edward'a karşı gelen aynı topluluk üyeleri, bundan sonra da sessiz kalmayacaktır. Evelyn'in şehre hâkimiyeti, sandığı kadar güçlü değil.

Evelyn'in duyurusundan sonra kalabalıkla güreşmek istemiyorum, o yüzden arkadaki merdiven sahanlığına kadar koridorlarda mekik dokuyorum. Burası kısa bir süre Önce Jeanine'in laboratuvarına ulaşmak için çıktığım merdivenler. O zaman basamaklar cesetlerle doluydu. Şimdi temiz ve serinler. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Dördüncü kattan geçerken bir bağırış ve itiş kakış sesi duyuyorum. Kapıyı açtığımda benden çok daha genç ve kollarında Topluluksuz bantları olan bir grubun, yerde yatan genç bir adamın başına toplandığını görüyorum.

Sadece genç bir adam değil, baştan ayağa siyah ve beyaz giyinmiş bir Dürüst bu.

Onlara doğru koşuyorum ve tekme atmak üzere ayağını geri çeken uzun boylu Topluluksuz kızı gördüğümde "Hey!" diye bağırıyorum.

Ama fayda etmiyor. Tekme yan tarafına indiğinde Dürüst genç acıyla inleyip kaçmaya çalışıyor.

"Hey!" diye bağırıyorum yine. Kız bu sefer dönüp bana bakıyor. Benden çok daha uzun boylu -aslında en az on beş santim uzun- ama bende korkudan eser yok, sadece çok kızgınım.

"Gerile," diyorum. "Ondan uzaklaş."

"Giyim kuşam kuralını çiğniyor. Bunu yapmaya hakkım var ve topluluk âşıklarından emir almaktan hoşlanmam," diyor kız, gözü köprücük kemiğimde ucu görünen dövmeme kayarken.

"Becks," diyor kızın yanındaki Topluluksuz çocuk. "Bu, Prior videosundaki kız."

Diğerleri etkilenmiş gibi görünüyor, ama kız sadece pis pis sırıtıyor. "Eee? N'olmuş?"

"Eeesi," diyorum. "Cesurluğa girmek için birçok insanın canını yakmak zorunda kaldım ve gerekirse senin de canını yakarım."

Mavi hırkamın fermuarını açıp yerden bana bakarken kaşından kan boşalan Dürüst gence atıyorum. Bir eliyle yan tarafını tutarken zorla yerden doğruluyor ve hırkamı bir battaniye gibi omuzlarına sarıyor.

"İşte," diyorum. "Şimdi giyim kuşam kuralına uyuyor."

Kız durumu kafasında değerlendiriyor, benimle dövüşmek isteyip istemediğini hesaplıyor. Aklından geçenleri duyar gibiyim. Minyonum, o yüzden kolay yemim ama öte yandan bir Cesur'um, yani beni yenmek o kadar kolay olmayacak. Belki birilerini öldürdüğümü biliyordur ya da belki belaya bulaşmak istemiyordur. Ama cesaretini yitirdiği kesin. Dudaklarındaki kararsızlıktan bunu görebiliyorum.

"Attığın adıma dikkat etsen iyi olur," diyor.

"Buna ihtiyacım olmadığına seni temin ederim," diyorum. "Şimdi git buradan."

Çil yavrusu gibi dağılmalarını seyredecek kadar bekliyorum, sonra yürümeye devam ediyorum. Dürüst genç ardımdan sesleniyor, "Bekle! Hırkan!"

"Sende kalsın!" diyorum omzumun üzerinden.

Başka bir merdivenle karşılaşacağımı sandığım bir köşeyi dönüyorum ama az öncekiyle aynı boşlukta başka bir koridora vardığımı görüyorum. Arkamdan ayak sesleri duyunca, şu Topluluksuz kızla dövüşmeye hazır bir şekilde hızla arkama dönüyorum, oysa arkamda kimse yok.

Paranoyaklaşıyorum galiba.

Yönümü saptayabileceğim bir pencere bulurum umuduyla ana koridora açılan kapılardan birini açıyorum. Ama bütün tezgâhlarda şişelerin ve deney tüplerinin paramparça saçıldığı yağmalanmış bir laboratuvarla karşılaşıyorum. Yerler parçalanmış kâğıtlarla kaplı. Kâğıtlardan birini almak için eğildiğimde birden ışıklar sönüyor.

Hemen kapıya atılıyorum. Bir el kolumu kavrayıp beni kenara çekiyor. Biri başıma bir torba geçirirken, başka biri beni duvara yaslıyor. Direniyorum, yüzümdeki kumaşla çırpınıyorum ve tek düşünebildiğim, hayır, yine mi, yine mi? Bir kolumu kurtarıp yumruğumu birinin omzuna ya da çenesine indiriyorum. Neresi olduğunu bilmiyorum.

"Hey!" diyor biri. "Canım yandı?

"Seni korkuttuğumuz için özür dileriz, Tris," diyor başka bir ses, "Ama operasyonumuzda anonim kalmak gerekiyor. Sana zarar vermek niyetinde değiliz."

"O zaman bırakın gideyim!' diyorum neredeyse kükremesine. Beni duvara yaslayan eller uzaklaşıyor.

"Kimsiniz?" diye soruyorum.

"Yandaşlar," diye yanıtlıyor ses. "Ve sayımız çok olsa da hiç kimseyiz..."

Kendimi tutamıyorum. Gülüyorum. Belki şoktandır ya da korkudan. Kalp atışlarım her saniye biraz daha yavaşlıyor, rahatlamayla birlikte ellerim titriyor.

Ses devam ediyor. “Evelyn Johnson ve Topluluksuz dalkavuklarına sadık olmadığını duyduk.”

“Bu çok saçma.”

“Güvenmene gerek yokken bütün benliğinle birine güvenmekten daha saçma değil.”

Başımda her ne varsa, kumaşın lifleri arasından görmeye çalışıyorum, fakat oda fazlasıyla karanlık. Duvara yaslanarak gevşemeye çalışsam da yön duygumu kaybettiğim ve hiçbir şey göremediğim için gevşemek çok zor. Ayağımın altındaki bir test tüpünü eziyorum.

“Hayır, ona sadık değilim,” diyorum. “Ne önemi var?”

“Önemli, çünkü bu gitmek istediğin anlamına gelir,” diyor ses. Bir parça heyecanlandığımı hissediyorum. “Senden bir iyilik yapmanı istiyoruz, Tris Prior. Yarın gece bir toplantımız var. Tam gece yarısı. Cesurluk’tan arkadaşlarınla gelmeni istiyoruz.”

“Tamam,” diyorum. “Ama şunu sormama izin verin: Yarın sizi göreceksem, bugün kafama şu şeyi geçirmeniz neden bu kadar önemli?”

Konuştuğum insanlar her kimse geçici bir tereddüt yaşadıklarım hissediyorum.

“Bir gün bile birçok tehlike barındırır,” diyor ses. “Seni yarın gece yarısı göreceğiz. İtirafım yaptığın yerde.”

Aynı anda kapı açılıyor, içeri dolan rüzgârla kafamdaki torba yanaklarıma yapışıyor, ardından koridordan koşan ayak seslerini duyuyorum. Torbayı başımdan çıkardığımda koridor sessizliğe bürünüyor. Başımdan çıkardığım kumaş torbaya baktığımda koyu mavi bir yastık kılıfı olduğunu görüyorum. Üzerinde “Kandan önce Topluluk” yazıyor.

Bunlar her kimse, melodrama yatkın oldukları kesin. itirafını yaptığın yerde.

Bahsettikleri sadece tek bir yer olabilir: Doğruluk serumuna teslim olduğum Dürüstlük Merkezi.

Sonunda akşam vakti yatakhaneye dönmeyi başardığımda, komodinin üzerindeki su bardağının altında Tobias’tan bir not buluyorum.

VI-

Ağabeyinin davası yarın sabah görülecek ve kapalı bir mahkeme olacak. Gidemem, yoksa şüphe uyandırırım ama öğrendiğim anda kararı sana

bildireceğim. Sonra planımızı yaparız.

Ne olursa olsun, her şey kısa zamanda çözülmüş olacak.

-IV

SEKİZİNCİ BÖLÜM TRIS

SAAT DOKUZ. BEN ŞU ANDA AYAKKABILARIMI BAĞLARKEN VE bugün dördüncü kez çarşafımı düzeltirken Caleb'ın hükmünü veriyor olabilirler. Parmaklarımı saçlarımdan geçiriyorum. Topluluksuzlar, sadece verilecek hüküm belli olduğunda kapalı mahkeme uyguluyorlar ve Caleb, öldürülmeden önce Jeanine'in sağ koluydu.

Verilecek hükmü kafama takmamalıyım. Karar zaten verildi. Jeanine'in yakınındaki herkes idam edilecek.

Hem neden umursuyorum ki, diyorum kendi kendime. O sana ihanet etti. Senin idamını durdurmaya çalışmadı.

Umursamıyorum. Umursuyorum. Bilmiyorum.

"Hey, Tris," diyor Christina, parmaklarıyla kapı pervazını tıklatarak. Uriah arkasında saklanıyor. Hâlâ sürekli gülümsüyor ama tebessümleri yüzünden her an akıp gidebilecek suları andırıyor.

"Yeni haberlerin mi vardı?" diye soruyor Christina.

Boş olduğunu bildiğim halde odayı tekrar kontrol ediyorum. Programın emrettiği gibi herkes kahvaltıda. Rahatça konuşabilmek için Uriah ve Christina'dan bir öğün atlamalarını rica ettim. Midem çok fena guruldanıyor.

"Evet," diyorum. Karşımdaki yatağa oturduklarında onlara dün gece Bilgelik laboratuvarında nasıl köşeye sıkıştırıldığımı, Yandaşlar'ı ve bahsettikleri toplantıyı anlatıyorum.

"İçlerinden birini yumruklamakla yetinmene şaşırdım," diyor Uriah.

"Sayıca benden fazlaydılar," diyorum, kendimi savunmaya çalışarak. Onlara hemen güvenmem Cesur yanıma yakışmıyor ama acayip bir dönemden geçiyoruz. Üstelik bütün topluluklar zaten dağıldığına göre artık bir Cesur olup olmadığımdan da emin değilim.

Bunu düşünürken, göğsümün tam ortasında küçük ama tuhaf bir sızı hissediyorum. Bir şeylerden vazgeçmek o kadar da kolay değil.

"Eee, sence ne istiyorlar?" diyor Christina. "Sadece şehirden ayrılmak mı?"

"Öyle görünüyor, ama bilmiyorum," diyorum.

“Ya Evelyn’in adamlarıysa? Ya ona ihanet etmemiz için bizi oyuna getirmeye çalışıyorlarsa?”
“Onu da bilmiyorum,” diyorum. “Ama birilerinin yardımı olmadan şehirden çıkmak imkânsız olacak ve otobüs kullan mayı öğrenip bana söyledikleri saatte yatağa girerek burada kalmak istemiyorum.”
Christina, endişeyle Uriah’a bakıyor.
“Hey,” diyorum. “Sizin gelmeniz gerekmiyor, ama buradan çıkmam lazım. Edith Prior’ın kim olduğunu, çitlerin dışında bizi kimlerin beklediğini öğrenmem gerekiyor. Tabii orada birileri varsa. Neden bilmiyorum, ama buna ihtiyacım var.” Derin bir nefes alıyorum. İçimi şişiren bu çaresizlik hissinin nereden geldiğinden emin değilim ama artık farkına vardığımdan görmezden gelmek mümkün değil. Sanki içimde uzun zamandır uyuyan bir şey yeniden uyandı. Bu her neyse midemi altüst ediyor, boğazımı sıkıyor. Buradan gitmem gerekiyor. Gerçeği öğrenmem gerekiyor.
Bir an için Uriah’ın dudaklarında oyalanan zayıf gülümseme kayboluyor. “Benim de,” diyor.
“Pekâlâ,” diyor Christina. Kara gözlerinde hâlâ endişe bulutları dolaşsa da omuz silkiyor. “O zaman toplantıya gidiyoruz.” “Güzel. Biriniz Tobias’a söyleyebilir mi? Ayrıldığımız için ondan uzak durmam gerekiyor,” diyorum. “Saat on bir buçukta arka sokakta buluşuruz.”
“Ben ona söylerim. Sanırım bugün onun grubundayım,” diyor Uriah. “Fabrikaların nasıl çalıştığını öğreneceğiz. İçim içime sığmıyor.” Pis pis sırıtıyor. “Zeke’ye de söyleyebilir miyim? Yoksa yeterince güvenilir değil mi?”
“Söyle. Sadece başkalarına yaymayacağından emin ol.”
Tekrar saatime bakıyorum. Dokuzu çeyrek geçiyor. Caleb’ın hükmü verilmiştir; neredeyse herkes için Toplulukşuz işlerini öğrenme vakti. En ufak bir dokunuşla derimden dışarı fırlayacakmış gibi hissediyorum. Dizim, iradem dışında zıplayıp duruyor.
Christina elini omzuma koyuyor, ama ne olduğunu sormuyor, bu yüzden minnettarım. Çünkü ne söyleyebileceğimi bilmiyorum.
Christina’yla birlikte, devriye gezen Topluluksuzlar’a yakalanmadan arkadaki merdivenlere gitmek için karışık Bilgelik koridorlarından ilerliyoruz. Kollarımı bileklerime kadar çekiyorum. Çıkmadan önce koluma bir harita çizmiştim. Aslında buradan Dürüstlük Merkezi’ne nasıl

gidileceğini biliyorum, ama bizi delici Topluluksuz gözlerinden uzak tutacak yan sokaklar hakkında pek fazla bilgim yok.

Uriah bizi hemen kapının önünde bekliyor. Tamamen siyah giyinmiş ama kazağının yakasından içindeki Fedakârlık grisini seçebiliyorum. Cesurluk arkadaşlarımı Fedakârlık renklerinde görmek tuhaf. Sanki hayatım boyunca birlikteymişiz gibi hissediyorum.

“Dört ve Zeke’ye söyledim, bizimle orada buluşacaklar,” diyor Uriah. “Hadi gidelim.”

Hep birlikte ara sokaktan Monroe Caddesi’ne doğru koşuyoruz. Gürültülü adımlarımız kulaklarımda patladıkça yüzümü ekşitme ihtiyacımı zorla bastırıyorum. Şu noktada hız-
Iı olmak, sessiz olmaktan daha önemli. Monroe Caddesi’ne döndüğümüzde arkamızda Topluluksuz devriyeleri olup olmadığını kontrol ediyorum. Michigan Bulvarı’na yaklaşan koyu gölgeler görüyorum ama sonra durmadan bir dizi binanın arkasında gözden kayboluyorlar.

State Caddesi’ne çıkıp Bilgelik Merkezi’nden artık rahatça konuşabileceğimiz kadar uzaklaştığımızda, “Cara nerede?” diye fısıldıyorum Christina’ya.

“Bilmiyorum, sanırım o davet almadı,” diyor. “Aslında bu fazlasıyla tuhaf. Onun da-”

“Şşş!” diyor Uriah. “Buradan mı dönüyoruz?”

Saatimin ışığında, koluma yazdığım üç kelimeyi okuyorum. “Randolph Caddesi!”

Ayakkabılarımız kaldırımda ritmik sesler çıkarırken, neredeyse aynı anda soluyarak koşmaya başlıyoruz. Kaslarım yansa da koşmak iyi geliyor.

Köprüye ulaştığımızda bacaklarım ağrıyor ama sonra bataklığa dönen nehrin karşısındaki Acımasız Merkezi’ni terk edilmiş ve karanlıklara gömülmüş haliyle gördüğümde ağrılarıma rağmen gülümsüyorum. Köprüyü geçerken yavaşlıyorum ama Uriah bir kolunu omzuma doluyor.

“Ve şimdi,” diyor, “milyonlarca basamak tırmanacağız.”

“Belki asansörleri çalıştırmışlardır?”

“Hiç sanmam.” Başını iki yana sallıyor. “Bahse girerim Evelyn şehirdeki bütün elektrik kullanımını izliyordur.
İnsanların gizliden toplanıp toplanmadığını öğrenmenin en iyi yolu bu.”

İç çekiyorum. Koşmaktan hoşlanabilirim, ama merdiven tırmanmaktan nefret ediyorum.

Sonunda en üst kata ulaştığımızda göğüslerimiz nefes nefese inip kalkıyor. Gece yarısına beş dakika var. Asansörlerin orada nefesimi düzenlemeye çalışırken diğerleri önden gidiyor. Uriah haklıymış. Çıkış tabelaları dışında hiçbir yerde tek bir ışık bile yok. Yine de tabelanın mavi ışığında Tobias'ın biraz ilerideki sorgu odasından çıktığını görebiliyorum.

Randevumuzdan beri onunla sadece gizli mesajlarla iletişim kurdum. Üzerine atılıp parmaklarımı dudaklarında, gülümsediğinde beliren yanak çizgisinde ya da kaşlarıyla çenesinin köşeli hatlarında dolaştırmamak için kendimi tutmam gerekiyor. Öte yandan gece yarısına sadece iki dakika kaldı. Buna zaten vaktimiz yok.

Tobias bana sarılıp birkaç saniyeliğine sımsıkı tutuyor. Nefesi kulağımı gıdıklarken gözlerimi yumup sonunda kendimi bırakıyorum. Rüzgâr, ter ve sabun kokuyor. Her zamanki gibi. Tobias ve güvende olma kokusu bu.

"İçeri girelim mi?" diyor. "Bunlar her kimse, dakik olmalılar."

"Evet." Aşırı yorulmaktan bacaklarım titriyor. Toplantıdan sonra merdivenleri tekrar inip Bilgelik Merkezi'ne koştuğumu gözümde canlandıramıyorum bile. "Caleb konusunda bir şeyler öğrenebildin mi?"

Yüzünü ekşitiyor. "Bunu daha sonra konuşsak daha iyi olacak."

Cevabımı aldım sayılır.

"Onu idam edecekler, öyle değil mi?" diyorum sakince.

Başıyla onaylayıp elimi tutuyor. Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Hiçbir şey hissetmemeye çalışıyorum.

Bir keresinde Tobias'la doğruluk serumu etkisinde sorgulandığımız odaya birlikte giriyoruz. İtirafım yaptığın yer.

Fayansların üzerine yerleştirilmiş Dürüstlük terazisinin etrafında mumlardan bir çember oluşturulmuş. Odada tanıdık tanımadık bir sürü insan var: Susanla Robert yan yana durmuş konuşuyorlar, kollarını göğsünde kavuşturan Peter, tek başına odanın bir kenarında duruyor, Uriah'la Zeke, Tori ve birkaç Cesur'un yanında. Christina annesi ve kız kardeşiyle birlikte. Ve bir köşede gergin görünen iki Bilgelik üyesi var. Yeni kıyafetler aramızdaki farkları kapatamıyor, topluluklarımız içimize işlemiş.

Christina eliyle beni çağırıyor. "Bu annem Stephanie," diyor, koyu renkli kıvırcık saçlarına aklar düşmüş bir kadını işaret ederek. "Bu da kardeşim Rose. Anne, Rose, bu benim en iyi arkadaşım Tris ve çömezlik öğretmenim Dört."

"Biliyorum," diyor Stephanie. "Sorgularım seyredeli daha birkaç hafta oldu, Christina."

“Ben de biliyorum, sadece kibarlık ediyordum-”

“Kibarlık bir yanılsamadan iba-”

“Evet, evet, biliyorum.” Christina gözlerini deviriyor. Annesiyle kardeşinin, bir tür ihtiyat ya da kızgınlıkla birbirlerine baktığını fark ediyorum. Belki hem ihtiyatlı hem de kızgındırlar. Sonra Rose bana dönüp “Demek Christinanın erkek arkadaşını sen öldürdün,” diyor.

Sözleri içimin buz tutmasına neden oluyor. Sanki sivri bir buz parçası bedenimi ikiye ayırıyor. Cevap vermek, kendimi savunmak istiyorum ama söyleyecek söz bulamıyorum.

“Rose!” diyor Christina kaşlarını çatarak. Yan tarafımda Tobias sırtını dikleştiriyor, kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum. Her zamanki gibi dövüşmeye hazır.

“Sadece meseleyi açıklığa kavuşturmak istemiştim,” diyor Rose. “Zamandan kazanırız.”

“Bir de topluluğumuzdan neden ayrıldığımı merak ediyorsun,” dedi Christina. “Dürüst olmak her istediğinde ağzına geleni söylemek anlamına gelmiyor. Dürüst olmak, doğruyu söylemeyi tercih ettiğin anlamına gelir.”

“Bir şeyleri görmezden gelerek saklamak da bir yalandır.” “Gerçeği mi duymak istiyorsun? Şu an çok rahatsızım ve burada olmak istemiyorum. Sonra görüşürüz.” Kolumu tutup Tobias’la beni ailesinden uzaklaştırırken sürekli başını iki yana sallıyor. “Kusura bakmayın. Asla affetmezler.”

“Sorun değil,” diyorum, ama bu doğru değil.

Christina’nm beni affetmesiyle Will’in ölümüyle ilgili zorlu kısmı atlatacağımızı sanmıştım. Ama sevdiğin birini öldürdüğünde, zorlu kısımlar asla atlatılamaz. Sadece yaptığın şeyle ilgili düşüncelerinden uzaklaşmak daha kolaylaşıyor.

Saatim tam on ikiyi gösteriyor. Odanın karşı tarafındaki bir kapı açıldığında, içeri iki ince siluet giriyor. Birincisi eski Dostluk sözcüsü Johanna Reyes; yüzündeki yara izinden ve siyah ceketinin altından ucu görünen sarı renkten onu tanımak çok kolay. İkincisi de bir kadın, ama yüzünü göremiyorum, sadece üzerinde mavi bir kıyafet var.

Ani bir dehşet hissediyorum. Bu kadın tıpkı... Jeanine’e benziyor.

Hayır, onun öldüğünü gördüm. Jeanine öldü.

Kadın iyice yaklaşıyor. Heykel gibi duruşu ve sarı saçlarıyla tıpkı Jeanine. Göğsündeki cebinden bir gözlük sarkıyor ve saçlarını örmüş. Baştan aşağı tam bir Bilge, fakat Jeanine Matthews değil.

Cara. Yandaşların lideri Cara ve Johanna mı?

Cara “Merhaba,” dediğinde bütün mırıltılar kesiliyor. Gülümsese de geleneklere bağlıymış gibi gülümsemesi zoraki. “Burada olmamamız gerekiyor, o yüzden toplantıyı kısa keseceğim. Bazılarınız -mesela Zeke ve Torison birkaç gündür bize yardım ediyordu.”

Zeke’ye bakıyorum. Curaya yardım mı ediyordu? Sanırım bir zamanlar bir Cesurluk casusu olduğunu unutmuşum.
Muhtemelen o zamanlar Cara’ya sadakatini kanıtlamış olmalı. Çok da uzun sayılmayacak bir süre önce hâlâ Bilgelik Merkezi’ndeyken, Carayla bir tür arkadaşlık kurmuşlardı.

Zeke de bana bakıp kaşlarını oynatarak sırıtıyor.

Johanna devam ediyor, “Bazılarınızı yardım istemek için çağırdık. Ama hepiniz, bu şehrin kaderini belirleme konusunda Evelyn Johnson’a güvenmediğiniz için buradasınız.”

Cara, avuçlarını önünde birleştiriyor. “Şehrin kurucularının rehberliğine sadık kalmamız gerektiğine inanıyoruz. Bu rehberlik iki şekilde hayat buldu: Topluluksuzlar’ın oluşumu ve Edith Prior’ın açıkladığı gibi, Uyumsuzlar’ın sayısı arttığında çitin dışında her kim varsa yardım etmek üzere Uyumsuzlar’ın göreve gönderilmesi. Uyumsuz sayısı o kadar artmamış olsa da şehrin durumu nedeniyle, birilerini çitin öteki yanma göndermemiz gerektiğine inanıyoruz.

“Şehrimizin kurucularının niyetleri doğrultusunda iki amacımız var: Evelyn ve Topluluksuzlar’ı devirerek, tekrar topluluklarımızı inşa etmek ve ne olduğunu öğrenmek için birkaç kişiyi şehrin dışına göndermek. Johanna, ilk amacımız doğrultusunda çalışacak, ben de bu gece özellikle odaklanacağımız ikinci konuya eğileceğim.” Örgüden kurtulan birkaç tel saçını bastırıyor. “Çok kalabalık gidemeyeceğiz, çünkü büyük bir kalabalık fazla dikkat çeker. Evelyn, savaşmadan gitmemize izin vermez, o yüzden tehlike atlatma konusunda deneyimli olduğunu bildiğim insanlardan bir ekip kurmayı düşündüm.”

Tobias’a bakıyorum. Tehlike konusunda deneyimli olduğumuz kesin.

“Christina, Tris, Tobias, Tori, Zeke ve Peter’ı seçtim,” diyor Cara. “Hepiniz öyle ya da böyle yeteneklerinizi kanıtladınız ve bu yüzden, şehir dışına çıkarken benimle gelmenizi rica ediyorum. Tabii kabul etmek zorunda değilsiniz.”

“Peter mı?” diye soruyorum düşünmeden. Peter’ın hangi yeteneklerini Cara’ya kanıtladığını hayal bile edemiyorum.

“Bilgelik’in seni öldürmesini engelledi,” diyor Cara yumuşak bir sesle. “Sahte ölümünü tezgâhlayacak teknolojiyi ona kim verdi sanıyordun?”

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bunu daha önce düşünmemiştim. Başarısız olan idamımdan sonra, kurtarılışımın detaylarıyla ilgilenemeyecek kadar çok şey olmuştu. Ama elbette Cara o dönemde Bilgelik’e sığındığı bilinen tek kişiydi, Peter’dan yardım isteyebilecek tek kişi olması da normaldi. Zaten başka kim yardım edebilirdi ki? Nasıl yardım edebileceğini kim bilebilirdi?

İtiraz etmiyorum. Bu şehirden Peter’la ayrılmak istemiyorum, ama bu konuda olay çıkarmayacak kadar çaresizim.

“Bir sürü Cesur,” diyor odanın yan tarafındaki bir kız kuşkuyla. Yüzünün ortasında birleşen kalın kaşları ve solgun bir teni var. Başını çevirdiğinde, kulağının arkasındaki siyah dövmeyi görüyorum. Kuşkusuz Cesurluk’tan Bilgelik’e transfer olmuş.

“Doğru,” diyor Cara. “Ama şehirden burnu bile kanamadan çıkabilecek insanlara ihtiyacımız var ve bence Cesurluk eğitimi, onları bu görev için öncelikli tercih yapıyor.”

“Özür dilerim, ama ben gidebileceğimi sanmıyorum,” diyor Zeke. “Shauna’yı burada bırakamam. Yani kardeşinden sonra... eh, biliyorsunuz işte.”

“Ben giderim,” diyor Uriah elini kaldırarak. “Ben bir Cesur’um. İyi silah kullanırım. Ve gözlere hitap ederim.”

Gülüyorum. Cara pek eğlenmişe benzemese de başıyla onaylıyor. “Sağ ol.”

“Cara, bu şehirden hızla çıkman gerekiyor,” diyor Cesurluktan Bilgelik’e geçen kız. “Yani trenleri çalıştıracak birini bulman lazım.”

“İyi dedin,” diyor Cara. “Aranızda tren kullanmayı bilen var mı?”

“Ah, ben biliyorum,” diyor kız. “İma ettiğim şeyi anlamadın mı?”

Planın parçaları yerine oturmaya başlıyor. Johanna, şehir sınırına kadar demir yoluyla gitmemizi, sonrasında Dostluk kamyonlarıyla devam etmemizi öneriyor ve kamyonları ayarlama konusunda gönüllü oluyor. Robert ona yardım etmek istiyor. Stephanie ve Rose, kaçıştan önceki saatlerde Evelyn’in hareketlerini izlemeye ve telsizlerle Dostluk yerleşkesindeki sıra dışı davranışları raporlamaya talip oluyor. Tori’yle birlikte gelen Cesur kız, bizim için silah bulmayı öneriyor. Bilgelik kızı en ufak bir zayıflık gördüğünde herkesi kışkırtıyor, Cara da aynı şeyi yapıyor, sonunda az önce güvenli bir yapı inşa etmişiz gibi herkes yürekleniyor.

Geriye tek bir soru kalıyor. Cara bunu dile getiriyor, “Ne zaman gitmeliyiz?”

Cevaba ben gönüllü oluyorum, “Yarın gece.”

DOKUZUNCU BÖLÜM TOBIAS

GECENİN SERİNLİĞİ CİĞERLERİME ULAŞTIĞINDA, SON nefeslerimden birini almışım gibi oluyorum. Yarın buradan ayrılıp yeni bir yer arayacağım.

Uriah, Zeke ve Christina, Bilgelik Merkezi’ne yöneldiğinde, Tris’in elini tutup onu yavaşlatıyorum.

“Bekle,” diyorum. “Başka bir yere gidelim.”

“Başka bir yere mi? Ama.

“Sadece kısa bir süreliğine.” Onu binanın köşesine çekiyorum. Gecenin karanlığında, boş kanalı dolduran suyu neredeyse görür gibi oluyorum, ay ışığından kıvılcımlarıyla karanlık şekiller gözümün önünde beliriyor. “Benimlesin, unuttun mu? Seni tutuklamazlar.”

Dudaklarının kenarı seğiriyor. Neredeyse gülümsüyor.

Köşeyi dönünce duvara yaslanıyor, ben de nehri arkama alıp önünde duruyorum. Koyu renkli başlığı, parlak gözlerinin rengini daha da ortaya çıkarıyor.

“Ne yapacağımı bilmiyorum.” Elleriyle yüzünü kapatıp, parmaklarını saçma doluyor. “Caleb’la ilgili yani.”

“Bilmiyor musun?”

Ellerini yüzünden çekip bana bakıyor.

“Tris.” Ellerimi başının iki yanında duvara yaslayıp ona doğru eğiliyorum. “Onun ölmesini istemiyorsun. Bunu istemediğini biliyorum.”

“Asıl mesele...” Gözlerini kapatıyor. “Ben öyle... kızgınım ki. Onu düşünmemeye çalışıyorum, çünkü düşündüğümde içimden...”

“Biliyorum. Tanrım, seni çok iyi anlıyorum.” Hayatım boyunca Marcus’u öldürmenin hayalini kurmuştum. Hatta bir keresinde bunu nasıl yapacağıma karar bile vermiştim. Bir bıçak kullanacak, böylece vücudunun soğuduğunu hissedebilecektim. Gözlerindeki ferin söndüğünü gözlerimle görebilecektim. Bu kararı vermek, onun uyguladığı şiddet kadar ödümü koparmıştı.

“Ama annemle babam onu kurtarmamı isterdi.” Gözlerini açıp gökyüzüne bakıyor. “Sırf bana yanlış yaptığı için birini ölüme terk etmenin

yanlış olduğunu söylerlerdi. Affet, affet, affet.”

“Bunun onların ne istediğiyle ilgisi yok, Tris.”

“Evet, var!” Duvardan uzaklaşıyor. “Her zaman onların istediği olur. Çünkü Caleb, benden çok onlara ait. Ve annemle babamın benimle gurur duymasını istiyorum. Tek istediğim bu.”

Üzgün gözlerini kararlı bir şekilde benimkilere dikiyor. Annemle babam, hiçbir zaman örnek insan olmamıştı, hiçbir zaman onurlu yaşamayı dert etmemişlerdi, ama Tris bunlara önem veriyor. Onda annesiyle babasının, kanma işledikleri cesaret ve güzelliği görebiliyorum.

Yanağına dokunup parmaklarımı saçlarına kaydırıyorum. “Onu çıkaracağım.”

“Ne?”

“Onu hücresinden çıkaracağım. Yarın, biz gitmeden önce.” Başımı sallıyorum. “Bunu yapacağım.”

“Sahi mi? Emin misin?”

“Tabii ki eminim.”

“Ben...” Kaşlarını çatıyor. “Teşekkürler. Sen... inanılmazsın.”

“Öyle deme. Henüz hain emellerimin farkında değilsin.” Sırıtıyorum. “Aslına bakarsan, seni buraya Caleb hakkında konuşalım diye getirmedim.”

“Ya?”

Ellerimi beline koyup onu hafifçe duvara yaslıyorum. Başını kaldırıp berrak ve meraklı gözleriyle bana bakıyor. Nefesinin tadına bakmak için iyice yaklaşıyorum, ama o da bana doğru eğildiğinde oyun oynarcasına kaçıyorum.

Parmaklarını kemer köprülerime geçirip beni kendine çektiğinde kollarımı kaçırmak zorunda kalıyorum. Beni öpmeye çalışıyor, ama başımı kaçırıp kulağının altından öpüyorum, sonra dudaklarımı çenesinden boynuna doğru kaydırıyorum, li-ni yumuşacık, gece koşusuna çıkmış gibi tuz tadında.

“Bana bir güzellik yap,” diye fısıldıyor kulağıma, “Bir daha .ısla saf emellerin olmasın.”

Ellerini bütün dövmelerimde, sırtımda, belimde ve yanlarımda dolaştırıyor. Parmak uçları kotumun belinden içeri kaydığında beni yine kendisine doğru çekiyor. Boynunda nefesim hızlanırken kıpırdayamıyorum.

Sonunda öpüşüp gevşiyoruz. Tris derin bir iç çektiğinde yüzüme çarpık bir gülümsemenin yayıldığını hissedebiliyorum.

Onu kucaklayıp ağırlığını duvara veriyorum. Bacaklarını belime doluyor. Öpüşürken gülüyor. Kendimi çok güçlü hissediyorum. O da güçlü

hissediyor, kollarıma batırdığı parmaklarından bunu anlayabiliyorum. Gece havası ciğerlerime ulaşıyor ve ben ilk nefeslerimden birini almışım gibi hissediyorum.

ONUNCU BÖLÜM TOBIAS

CESURLUK BÖLGESINDEKI YIKIK DÖKÜK BINALAR, BAŞKA BÎR dünyaya açılan bir kapıyı andırıyor. Tam önümde Pire'ın gökyüzünü deldiğini görebiliyorum.

Parmak uçlarımdaki zonklama, saniyelerin geçtiğine işaret. Yaz henüz bitiyor olsa da serin hava ciğerlerimi dolduruyor. Kas yapmayı kendime dert edindiğim için bütün gece koşar, her fırsatta dövüşürdüm. Ayaklarım beni sık sık kurtardığı için, artık koşmakla dövüşmeyi birbirinden ayırmakta zorlanıyorum: Tehlikeden kaçmanın ve hayatta kalmanın bir yolu.

Binaya ulaştığımda soluklanmak için girişin önünde biraz volta atıyorum. Yukarıdaki camlar, ışığı yakalayıp her yöne yansıtıyor. Atak simülasyonunu çalıştırırken oturduğum koltuk ve Tris'in babasının duvarlara bulaşan kanı hâlâ yukarıda bir yerde. Yukarıda bir yerlerde Tris'in sesi, etkisi altında olduğum simülasyonu paramparça etti. Göğsüme koyduğu eliyle tekrar gerçekliğe çekildiğimi hissetmiştim.

Korku odasına açılan kapıyı aralıyorum ve içindeki şırıngalara bakmak için arka cebimdeki küçük siyah kutuyu açıyorum, iğnelerin keçeyle sağlama alındığı bu kutuyu hep kullandım. Bu kutu, içimdeki hastalıklı ya da belki cesur bir şeyin temsilcisi. iğnenin ucunu boynuma dayayıp şırıngayı boşaltırken gözlerimi yumuyorum. Siyah kutu yere düşerek tıngırdıyor, ama gözlerimi açtığım anda ortadan kayboluyor.

Hancock binasının çatısında, Cesurların ölümle flörtleştiği kayma ipinin yakınında duruyorum. Yağmur yüklü bulutlar kapkara, nefes almak için açtığımda rüzgâr ağzımı doluyor. Sağ tarafımda kayma ipi kırbaç gibi şaklıyor, aşağıdaki camları parçalıyor.

Gözüm çatının kenarına dikiliyor. Bir iğne deliğinden bakarcasına tek bir noktaya odaklanıyorum. Islık çalan rüzgâra rağmen kendi nefesimi duyabiliyorum. Kendimi kenara yürümeye zorluyorum. Yağmur omuzlarımı ve başımı dövüyor, beni resmen yere yapıştırıyor. Ağırlığımı hafifçe öne veriyorum ve düşüyorum. Sımsıkı çenem, korkudan boğulan çığlıklarımı bastırıyor.

Yere çarptığım anda duvarlar üzerime yıkılıyor, kalaslar omurgama, sonra başıma, sonra bacaklarıma iniyor. Klostrofobi. Kollarımı göğsüme

çekip gözlerimi yumuyorum ve paniklememeye çalışıyorum.
Eric'in derin nefesler alarak mantığa boyun eğdirdiği korku senaryosunu düşünüyorum. Ve en korkunç kâbuslarına saldırmak için yoktan silahlar var eden Tris'i aklıma getiriyorum. Ama ben Eric değilim. Tris de değilim. Peki ben kimim? Korkularımın üstesinden gelmek için benim ne yapmam gerekiyor?

Cevabı biliyorum, tabii ki biliyorum: Beni kontrol eden güçlerini reddetmeliyim. Onlardan daha güçlü biri olduğumu bilmem gerekiyor.

Derin bir nefes alıp avuçlarımı sağımdaki ve solumdaki duvarlara geçiriyorum. Kutu gıcırtılar eşliğinde çatlıyor, sonra kırılarak beton zemine dökülüyor. Karanlıkta parçaların üzerinde duruyorum.

Çömezlik eğitmenim Amar, korku senaryolarının her zaman değişken olduğunu, ruh halimiz ve kâbuslarımızın minik fısıltılarıyla sürekli değiştiğini anlatmıştı. Birkaç hafta öncesine kadar benim kâbusum hep aynıydı. Ta ki babama gücümü kanıtlayana kadar. Ta ki birini kaybetmekten ölümüne korktuğumu keşfedene kadar.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum.

Uzun süre bekliyorum, hiçbir şey değişmiyor. Oda hâlâ karanlık, yer hâlâ sert ve soğuk, kalbim hâlâ normalden çok daha hızlı atıyor. Saatime baktığımda yanlış bileğimde olduğunu fark ediyorum. Genelde saatim sol bileğimdedir, sağ bileğimde değil. Üstelik saat kaşıyım gri değil, siyahtır.
O sırada parmaklarımın üzerindeki kılları fark ediyorum. Oysa parmaklarım hiçbir zaman kıllı olmamıştır. Parmak ek lemlerimdeki nasırlar kaybolmuş. Üstüme baktığımda, gri bir gömlek ve gri, bol bir pantolon giydiğimi görüyorum. Belim daha geniş, omuzlarım daha dar.

Önümde beliren aynaya bakıyorum. Marcus'un yüzüyle karşılaşıyorum.

Bana göz kırptığında gözlerimin çevresindeki kasların, iradem dışında tıpkı onunki gibi seğirdiğini hissedebiliyorum. Daha ne olduğunu anlayamadan Marcus'un -benim, bizim- kolları cama uzanıyor, yansımamın boğazına sarılıyor. Ama sonra ayna kayboluyor ve -benim, onun, bizim ellerimizle- birbirimizin boğazını sıkıyoruz. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuşmaya başlıyor. Yere çökerken bile boğazlarımızdaki ellerimiz çelik gibi.

Düşünemiyorum. Bu kâbustan kurtulmanın bir yolunu düşünemiyorum. içgüdüsel olarak çığlık atıyorum. Sesim ellerimde titreşiyor. O ellerin, ince uzun parmakların, saatlerce kum torbasını yumruklamaktan parmak eklemlerimdeki nasırlarımla aslında benim olduğunu gözümde

canlandırıyorum. Marcus'un cildi su gibi erirken kendi yüzümü hayal ediyorum, her bir parçayı teker teker aynadaki Marcus'un yüzüne yerleştiriyorum. Kendi yüzümü yeniden yaratıyorum.

Betonun üzerinde diz çökmüş, nefes almaya çalışıyorum.

Ellerim titriyor. Parmaklarımı boynumda, omuzlarımda, kollarımda dolaştırıyorum. Emin olmak istiyorum.

Birkaç hafta önce Evelyn'le buluşmak üzere trendeyken Tris'e, Marcus'un hâlâ korku senaryomda olduğunu, ama bir şeylerin değiştiğini söylemiştim. Bunun üzerine uzun süre düşündüm; her gece uykuya dalarken bu düşünce beynimi meşgul ediyor, her uyanışımda kendini yeniden hatırlatıyor. Ondan hâlâ korkuyordum, biliyordum, ama korkum şekil değiştirmişti. Artık bir çocuk değildim, korkunç babamın güvenliğimi tehdit etmesinden korkmuyordum. Asıl korktuğum karakterimi, geleceğimi, kimliğimi tehdit eden adamdı.

Ama bu korku bile, sıradaki korkularımla karşılaştırılabilecek gibi değil, bunun farkındayım. Gelmekte olduğunu bildiğim halde, korkularımla karşılaşmak yerine damarımı açıp serumu vücudumdan atmak istiyorum.

Önümdeki betonda bir ışık havuzu beliriyor. Pençe gibi kıvrılmış parmaklarıyla bir el ışığın içinden geçiyor, ardından başka bir el geliyor, bunları tel tel sarı saçlı bir baş takip ediyor. Kadın öksürüp santim santim kendini ışık havuzundan dışarı çekiyor. Ona doğru gitmek, yardım etmek istiyorum, ama donakalıyorum.

Kadın yüzünü ışığa döndüğünde onun Tris olduğunu görüyorum. Dudaklarından dökülen kan, çene kıvrımına süzülüyor. Kan çanağına dönmüş gözleri bulduğunda ıslıklı bir nefesle inliyor, "Yardım et!"
Öksürdüğünde yere kan püskürtüyor. Ona hemen yardım etmezsem gözlerindeki ışık sönecek, bunu bir şekilde biliyo rum, o yüzden hemen atılıyorum. Et ve kemikten oluşan bir kafes gibi kollarımı, omuzlarımı, göğsümü bir sürü el sarıyor, yine de Tris'e doğru gitmek için çırpınıyorum. Beni tutan ellere tırnaklarımı geçiriyorum, ama tek yapabildiğim kendi ellerimi yaralamak.

Tris'e sesleniyorum. Tekrar öksürüyor, bu sefer daha çok kan kusuyor. Yardım için çığlık atıyor, ben onun için haykırıyorum, sonra kalp atışlarım dışında hiçbir şey duymuyorum, içimi dolduran dehşet dışında hiçbir şey hissetmiyorum.

Tris bir kemik torbası gibi yere yığılırken gözlerinin akı görünüyor. Artık çok geç.

Karanlık kalkıyor. Işık geri geliyor. Korku odasının duvarları grafitilerle dolu ve tam karşımda gözlem odasının çift taraflı ayna camları var. Her korku seansını kaydeden kameralar, olmaları gerektiği gibi odanın dört bir köşesinde. Boynum ve sırtım ter içinde. Tişörtümün eteğiyle yüzümü silip karşı kapıya doğru yürüyorum. Siyah kutumla şırıngalarımı arkamda bırakıyorum.

Artık korkularımla yüzleşerek rahatlamaya ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım korkularımın üstesinden gelmeye çalışmak.
Kendine güvenin, insanı yasak bölgelere çekebileceğini deneyimlerimden biliyorum. Bilgelik Merkezi'nin üçüncü katındaki hücreler gibi yerlere mesela.

Ama burada özgüvenim sarsılıyor. Daha kapıya ulaşamadan Topluluksuz bir adam, silahının tersiyle beni durduruyor. Gerginlikle yutkunuyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

Elimi silahına koyup kolumdan uzaklaştırıyorum. "Şunu üstüme tutma. Evelyn'in talimatıyla buradayım. Bir hükümlüyü göreceğim."

"Bugün ziyaret saatleri dışında bir ziyaret olacağı bilgisi almadım."

Bir sır paylaştığımı düşünsün diye sesimi alçaltıyorum. "Çünkü Evelyn kayıtlara geçmesini istemedi."

"Chuck!" diye sesleniyor merdivenlerin tepesinden biri. Bu Therese. Basamakları inerken elini sallıyor. "Bırak geçsin. O bizden."

Therese'yi başımla selamlayıp yoluma devam ediyorum. Koridordaki enkaz temizlenmiş, ama kırılan ampuller henüz değiştirilmemiş, o yüzden çürüğü andıran karanlık gölgelerin içinden geçerek hedefimdeki hücreye yürüyorum.

Kuzey koridoruna ulaştığımda, doğrudan hücreye gitmiyorum. Bunun yerine koridorun sonunda duran kadının yanına gidiyorum. Gözlerinin kenarları çökmüş orta yaşlı kadın, dudaklarını büzerek bana bakıyor. Ben dâhil hayattaki her şey ömrünü yiyormuş gibi görünüyor.

"Selam," diyorum. "AdımTobias Eaton. Evelyn Johnson ın emriyle bir hükümlüyü almaya geldim."

Adımı duyduğunda yüz ifadesi değişmediğinden, istediğimi alabilmek için birkaç saniyeliğine onu bayıltmam gerekeceğini düşünüyorum. Kadın cebinden kırışık bir kâğıt çıkarıp sol avucunda düzeltiyor. Kâğıtta hükümlülerin isimleri ve luicre numaralan yazıyor.

"İsim?" diyor.

"Caleb Prior. 308A."

“Sen Evelyn’in oğlusun, değil mi?”

“Ya. Yani... evet.” Evet kelimesi yerine başka kelimeler kullanan insanlardan hoşlanmadığı her halinden belli.

Kadın, üzerinde sadece 308A yazan boş bir metal kapıya götürüyor. Şehrimizin bu kadar çok hücreye ihtiyacı olmadığı günlerde bu odanın ne işe yaradığını merak ediyorum. Kadın kodu girdiğinde kapı yaylanarak açılıyor.

“Sanırım ne yapmakta olduğunu görmemiş gibi yapmam gerekiyor?” diyor.

Caleb’ı öldürmek için geldiğimi düşünüyor olmalı. Neye inanacağını ona bırakmaya karar veriyorum.

“Evet,” diyorum.

“Bana bir iyilik yap da Evelyn’e benim için birkaç güzel şey söyle. Gece nöbetlerine kalmak istemiyorum. Adım Drea.”

“Olmuş bil.”

Drea, kâğıdı yumruğunda top yapıp cebine tıkıştırıyor, sonra uzaklaşıyor. Nöbet yerine varıp yüzünü başka tarafa dönene kadar elimi kapı tokmağında tutuyorum. Bu tür durum ları daha önce de yaşamış gibi bir hali var. Evelyn’in emriyle kaç kişinin bu hücrelerden buharlaştığını merak ediyorum.

İçeri giriyorum. Caleb Prior, metal bir masada oturuyor, saçlarını bir tarafa yatırdığı başını bir kitabın üzerine eğmiş.

“Ne istiyorsun?” diyor.

“Sana bu haberi getirmekten nefret ediyorum—” Susuyorum. Bu meseleyi nasıl halledeceğime birkaç saat önce karar vermiştim. Caleb’a bir ders vermek istiyorum. Ve bu derse birkaç yalan da dâhil. “Biliyor musun? Aslında o kadar da nefret etmiyorum. İdam tarihin birkaç hafta attı. Bu geceye alındı.”

Söylediklerim dikkatini çekmemi sağlıyor. Sandalyesinde kıpırdanıp bana bakıyor. Avcısıyla karşı karşıya gelen bir av gibi, delişmen gözleri kocaman açılıyor.

“Şaka mı bu?”

“Şaka yapma konusunda hiç iyi değilimdir.”

“Hayır.” Caleb başını iki yana sallıyor. “Hayır, daha birkaç haftam var, bu gece değil, hayır-”

“Çeneni kapatırsan, bu yeni bilgiyi hazmedebilmen için sana bir saat veririm. Çeneni kapamazsan, seni bayıltıp dışarı taşır, daha uyanamadan

seni kendi ellerimle vururum. Şimdi seçimini yap."

Bilge düşünce sistemini, dönen çarkları, yer değiştiren ayarları, özel işlevleri için birlikte çalışan tüm parçalarıyla bir saatin içiymiş gibi görebiliyorum. Caleb, eli kulağında ölümünü mantıklı bir yere oturtmaya çalışıyor.

Sonra gözleri arkamda açık duran kapıya kayıyor ve sandalyesini kaptığı gibi bana savuruyor. Sandalyenin bacakları sertçe çarptığında yanımdan kaçıp gidebileceği kadar yavaşlıyorum.

Sandalyenin kollarımda bıraktığı yanma hissiyle koridorda peşinden koşuyorum. Ondan daha hızlıyım. Sırtına tekme attığımda, kendini koruyamadan yüzüstü yere yapışıyor. Dizimi sırtına bastırıp bileklerini kavrıyorum ve plastik kelepçeyle bağlıyorum. Ayağa kaldırırken inliyor, burnu kıpkırmızı kanla kaplı.

Drea'yla bir an için göz göze geliyoruz, sonra kadın uzaklaşıyor.

Caleb'ı koridor boyunca geldiğim yönde değil, ters yöndeki çıkış kapısına doğru sürüklüyorum. Adımlarımızın uyumsuz ve boş bir şekilde yankılandığı bir dizi dar merdivenden aşağı iniyoruz. Aşağı indiğimizde çıkış kapısını tıklatıyorum.

Kapıyı, suratında aptal bir sırıtışla Zeke açıyor.

"Gardiyan sorun çıkardı mı?"

"Hayır."

"Drea'nın kolay atlatılacağını tahmin etmiştim. Hiçbir şey umurunda değil."

"Sanki daha önce de başını başka tarafa çevirip bir şey görmemiş gibi davranmış."

"Hiç şaşırmam. Bu Prior mı?"

"Kanlı canlı."

"Burnu neden kanıyor."

"Çünkü gerzeğin teki."

Zeke, yakasına Topluluksuz sembolü işlenmiş siyah bir ceket veriyor. "Gerzekliğin, birdenbire insanların burnunu kanattığım bilmezdim."

Ceketi omzuna atıp göğsündeki düğmeleri iliklerken Caleb gözlerini benden kaçırıyor.

"Sanırım bu yeni bir fenomen," diyorum. "Arka sokak boş mu:

"Boşalttım." Zeke, tabancasının kabzasını gösteriyor. "Dikkatli ol, içi dolu. Şimdi, Topluluksuzlara onu benden kaçırdığını söylerken daha inandırıcı olmam için bana vurursan harika olacak."

“Sana vurmamı mı istiyorsun?”

“Aman, sanki daha önce bana vurmayı hiç istememiş gibisin. Hadi yap şunu, Dört.” insanlara vurmaktan hoşlanıyorum. O güç ve enerji patlaması hoşuma gidiyor. İnsanların canını yakabildiğim için dokunulmaz olduğumu hissediyorum. Ama bu yönümden aynı zamanda nefret ediyorum, çünkü en hasarlı yanım bu.

Zeke kendini hazırlıyor. Ben de yumruğumu sıkıyorum.

“Şu işi uzatma, hadi vur, küçük hanım,” diyor.

Kırması zor olan çenesine vurmaya karar veriyorum, ama yine de çenesini morartacağımdan eminim. Savurduğum yumruğum tam da hedeflediğim noktaya çarpıyor. Zeke in leyip iki eliyle yüzünü tutuyor. Yumruğun şiddetiyle kolum sızlayınca elimi sallıyorum.

“Harika.” Zeke kaldırıma tükürüyor. “Eh, sanırım buraya kadardı.”

“Sanırım.”

“Muhtemelen seni bir daha göremeyeceğim, değil mi? Yani, diğerlerinin geri gelebileceğini biliyorum, ama sen...” Devamım getiremiyor, ama biraz sonra baştan alıyor. “Bütün bunları arkanda bırakacağın için mutlu olmalısın.”

“Evet, muhtemelen haklısın.” Ayakkabılarıma bakıyorum. “Gelmek istemediğinden emin misin?”

“Gelemem. Shauna gittiğiniz yerde tekerlek çeviremez ve ben de onu bırakamam, anlıyor musun?” Hafifçe çenesine dokunup derisini yokluyor. “Uri’nin çok fazla içmesine izin verme, tamam mı?”

“Olur,” diyorum.

“Hayır, gerçekten,” diyor Zeke. Ne zaman ciddileşse, sesi hep boğuklaşır. “Ona göz kulak olacağına söz verir misin?” Onları tanıdığımdan beri Zeke’yle Uriah’ın kardeşten çok öte olduklarını biliyordum. Çok küçükken babalarım kaybetmişlerdi ve sanırım ondan sonra Zeke babalıkla biraderlik arasındaki ince çizgide yürümeye başlamıştı. Uriah şehirden ayrılırken Zeke’nin neler hissettiğini hayal bile edemem. Özellikle de Marlene’in ölümünden sonra Uriah derin bir keder yaşarken...

“Söz,” diyorum.

Gitmem gerektiğini biliyorum, ama bu anın önemini vurgulamak istercesine birkaç saniye oyalanıyorum. Zeke, Cesurluk yerleşkesinde çömezlikten sağ çıktıktan sonra edindiğim ilk arkadaşlarımdan biriydi. Sonrasında kontrol odasında birlikte çalışmış, monitörleri birlikte izlemiş, ekranda kelime heceleyen ya da sayılarla isim tahmini yapan aptalca oyun

programları yazmıştık. Hiçbir zaman gerçek adımı sormamıştı. Neden eğitim programının birincisi olduğum halde, liderlik yerine güvenlik ve eğitimle yetindiğimi de sormamıştı. Arkadaşlığımız karşılıksızdı.

“Madem öyle, sarılalım bari,” diyor Zeke.

Bir elimle sıkıca Caleb’ın kolunu tutarken, kolumu Zeke’ye doluyorum. O da bana sarılıyor.

Ayrıldığımızda Caleb’ı sokaktan aşağı yürütüyorum ve omzumun üstünden seslenmeden edemiyorum, “Seni özleyeceğim.”

“Ben de seni, tatlişkom!”

Zeke sırıtınca, alaca karanlıkta bile dişleri bembeyaz parlıyor. Köşeyi dönüp tren için koşmaya başlamadan önce son gördüğüm bu oluyor.

“Bir yere gidiyorsun,” diyor Caleb, iki nefes arası. “Sen ve başkaları.”

“Evet.”

“Kardeşim de mi gidiyor?”

Sorusu içimdeki hayvani öfkeyi uyandırıyor. Sivri sözler ya da hakaretlerle yatışacak gibi değil. Öfkem, ancak tokadımı tam kulağına yapıştırdığımda yatışabiliyor. Yüzünü ekşitip omuzlarını büzüyor, ikinci darbeye karşı kendini koruyor.

Babam bana vururken böyle mi göründüğümü merak ediyorum.

“O senin kardeşin değil,” diyorum. “Ona ihanet ettin. Ona işkence ettin. Bütün ailesini elinden aldın. Ve... ne için? Jeanine’in sırlarını saklamak, huzurlu şehrimizin güvenliğinde kalmak istediğin için mi? Ödleğin tekisin.”

“Ödlek falan değilim!” diyor Caleb. “Eğer-”

“Bence çeneni kapalı tutma anlaşmamıza geri dönelim.” “İyi,” diyor. “Hem beni nereye götürüyorsun? Sonuçta beni burada da öldürebilirsin, öyle değil mi?”

Duruyorum. Kaldırımda arkamızdan bir şekil hareket ediyor, göz ucuyla görebiliyorum. Dönüp silahımı doğrultuyorum, ama gölge ara sokaklardan birinde kayboluyor.

Caleb’ı çekiştirerek yürümeye devam ederken arkamdan gelebilecek ayak seslerini dinliyorum. Ayakkabılarımızla kırık camları eziyoruz. Karanlık binalara ve dallarından düşmeyi bekleyen sonbahar yaprakları gibi vidalarından sarkan trafik işaretlerine bakıyorum. Sonra trene bineceğimiz istasyona varınca, metal basamaklardan Caleb’ı perona çıkarıyorum.

Şehir içindeki son yolculuğunu yapan trenin uzaktan geldiğini görebiliyorum. Bir zamanlar trenler, bana göre doğanın gücüydü, şehir sınırları dâhilinde ne yaparsak yapalım yoluna devam eden güçlü, yaşayan,

nabzı atan bir yaratıktı. Bu trenleri çalıştıran kadın ve erkeklerle tanıştıktan sonra, gizemin bir kısmı aydınlanmıştı, ama trenlerin benim için anlamı hiç değişmeyecek. Bir Cesur olarak ilk eylemim, trenlerden birine atlamaktı, sonrasında her gün özgürlüğümün kaynağı oldular, Fedakârlık bölgesinde, benim için bir hapis olan evimde kendimi kapana kısılmış hissederken bu dünyada bana güç verdiler.

Tren yaklaşırken Caleb'ın bileklerindeki plastik kelepçeyi çakımla kesiyorum ve kolunu sımsıkı kavrıyorum.

"Bunun nasıl yapıldığını biliyorsun, değil mi?" diyorum. "Son vagona atla."

Caleb düğmelerini çözüp ceketi yere atıyor. "Tamam."

Peronun bir ucundan başlayıp yan yana yıpranmış ahşap zemin üzerinde koşmaya başlıyoruz, vagonun açık kapısına yetişiyoruz. Caleb tutma yerine uzanmayınca onu öne itiyorum. Tökezliyor, sonra kolu tutuyor ve kendini son vagondan içeri çekiyor. Peron bitmek üzere, koşacak mesafem azalıyor, hemen kola tutunup bütün gücümü kaslarıma verip kendimi vagondan içeri savuruyorum.

Tris, yüzünde belli belirsiz çarpık bir gülümsemeyle vagonda bekliyor. Siyah ceketinin fermuarını boynuna kadar çekmiş, başlığı yüzünü gölgelerle çevreliyor. Yakamdan çekip beni öpüyor. Geri çekilirken de "Bunu yapmana hep bayılmışım- dır," diyor.

Sırıtıyorum.

"Planın bu muydu?" diye diretiyor Caleb arkamdan. "Beni öldürürken onun burada olmasını mı planladın? Bu-"

"Öldürmek mi?" diye soruyor Tris, ağabeyine bakmadan.

"Evet, onu idamına götürdüğümü düşünmesini sağladım," diyorum, Caleb'in da duyabileceği kadar yüksek sesle. "Bilirsin işte. Bilgelik Merkezi'nde sana yaptığı gibi."

"Ben... yalan mı söyledin?" Caleb'ın yüzü, ay ışığında şapşallaşıyor. Gömleğinin düğmelerini yanlış iliklediğini fark ediyorum.

"Hayır," diyorum. "Aslında hayatını kurtardım."

Bir şey söylemeye yeltenince hemen sözünü kesiyorum. "Henüz teşekkür etmek istemeyebilirsin. Seni yanımıza alıyoruz. Çitin dışına."

Bir zamanlar kendi kız kardeşine yüz çevirip görmezden gelmek için elinden geleni ardına koymadığı çitin dışına... Böylesi, idamdan daha beter bir ceza. Ölüm fazla hızlı, fazla kesin. Şimdi gideceğimiz yerde hiçbir şey kesin değil.

Caleb korkmuş görünüyor, ama beklediğimden az korkuyor. Onu anlayabildiğimi hissediyorum, sonra aklıma, meseleleri beyninde nasıl sınıflandırdığı geliyor. Hayatı her şeyden önce geliyor, kendi yarattığı konfor ikinci sırayı alıyor ve bunların da ardından, kim bilir kaçıncı sırada sevmesi gerektiğine inandığı insanların hayatlarına önem veriyor. Ne kadar alçak biri olduğunu anlayamayacak kadar alçak biri Caleb. Ona ne söylersem söyleyeyim, ne kadar hakaret edersem edeyim, bir kulağından girip öteki kulağından çıkacak. Hiç etkisi olmayacak. Öfkemin yerini ağır bir çaresizlik hissi alıyor.

Artık onu düşünmek istemiyorum. Tris'i elinden tutup vagonun diğer ucuna götürüyorum. Böylece arkamızda gözden yiten şehri rahatça seyredebileceğiz. Açık kapıda yan yana dururken, yandaki kollara tutunuyoruz. Binalar, gökyüzünde karanlık ve sivri bir siluet oluşturuyor.

"Peşimizde biri vardı," diyorum.

"Dikkatli olacağız," diye yanıtlıyor Tris.

"Diğerleri nerede?"

"Öndeki vagonlarda," diyor. "Yalnız kalırız diye düşünmüştüm. En azından baş başa kalacağımızı sanmıştım."

Gülümseyerek bana bakıyor. Bunlar, şehirdeki son saniyelerimiz. Elbette baş başa kalmalıydık.

"Burayı gerçekten özleyeceğim," diyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. "Ben daha çok iyi ki kurtulduk havasındayım."

"Özleyeceğin hiçbir şey mi yok? Güzel anılar falan?" Beni dirsekliyor.

"Tamam," diye gülümsüyorum. "Birkaç tane var."

"İçlerinden birkaçı benimle ilgili olabilir mi?" diye soruyor. "Yine bencillik yapıyorsun. Sen ne dediğimi anladın."

"Tabii, sanırım," diyerek omuz silkiyorum. "Yani Cesurluk'ta farklı bir isimle, farklı bir hayat yaşadım. Çömez-
İL lik eğitmenim sayesinde Dört oldum. Bana lakabımı o takmıştı."

"Sahi mi?" Tris başını yana eğiyor. "Neden onunla hiç tanışmadım?"

"Çünkü öldü. O bir Uyumsuz'du." Yine omuz silkiyorum, ama pek rahat olduğum söylenemez. Benim bir Uyumsuz olduğumu ilk keşfedenlerden biri Amar'dı ve durumumu gizlemem için bana yardımcı olmuştu. Ama kendi Uyumsuzluğunu saklayamadığından öldü.

Tris hafifçe koluma dokunsa da bir şey söylemiyor. Rahatsızca ağırlığımı diğer ayağıma veriyorum.

“Gördün mü?” diyorum. “Burada çok fazla kötü anım var. Ayrılmaya hazırım.”

İçim bomboş, üzgün olduğumdan değil, daha çok rahatlamışım gibi bütün gerginliğim üzerimden akıp gidiyor. Evelyn, Marcus, bütün yaslarım, kâbuslarım, kötü anılarım ve bana hapis hayatı yaşatan topluluklar o şehirde kaldı. Tris’in elini sıkıyorum.

“Bak,” diyorum, uzaktaki bina yığınlarını parmağımla gösterirken. “Fedakârlık bölgesi.”

Gülümsüyor, ama içinde henüz keşfetmediği bir yanı ortaya çıkmak istiyormuş gibi gözleri boş bakıyor. Tren, rayların üzerinde tıslarken Tris’in yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve şehir karanlıkta kayboluyor.

ON BİRİNCİ BÖLÜM TRIS

ÇİTE YAKLAŞIRKEN TREN YAVAŞLIYOR. TRENİ SÜREN ADAMIN inme zamanımızı bildiren işareti bu. Vagon tembel tembel rayların üzerinde ilerlerken Tobias'la eşiğe oturuyoruz. Kolunu omzuma atıp burnunu saçlarıma dayayarak kokumu içine çekiyor. Ona bakıyorum. Tişört yakasının altından görünen köprücük kemiğini, dudaklarındaki belli belirsiz kıvrımı seyrediyorum ve içimi alevlerin sardığını hissediyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldıyor kulağıma.

İrkilerek toparlanıyorum. Onu her fırsatta seyrediyorum, ama her zaman böyle bakmam. Sanki ayıp bir şey yaparken yakalanmışım gibi hissediyorum. "Hiç! Neden?"

"Sebebi yok." Beni iyice kendine çektiğinde başımı omzuna yaslayıp serin havayı içime çekiyorum. Hâlâ yaz gibi kokuyor. Güneşin altında pişen çimenlerin kokusunu alır gibi oluyorum.

"Çite yaklaşıyoruz," diyorum.

Binalar gözden kayboldu, geriye ateş böceklerinin ritmik ışıklarıyla beneklenen tarlalar kaldı. Arka tarafta Caleb, dizinine sarılmış halde diğer kapıya yakın oturuyor. Yanlış bir zamanlamayla göz göze geldiğimizde, beni duyabilsin diye, sonunda bana yaptıklarını anlasın diye içindeki zifiri karanlığa haykırmak istiyorum, ama bunun yerine, dayanamayıp)>,özlerini kaçırana kadar ona bakmayı sürdürüyorum.

Kola tutunup dengemi sağlayarak ayağa kalktığımda Ibbias'la Caleb da aynı şeyi yapıyor. Başta Caleb arkamızda kalmayı deniyor, amaTobias onu vagonun ön tarafına itekliyor.

"Önce sen. işaretimi bekle!" diyor. "Ve... atla!"

Sonra ayaklarını yerden kesmeye yetecek bir güçle ittiğinde ağabeyim gözden kayboluyor. Ardından Tobias atlıyor. Vagonda tek başıma kalıyorum.

Özleyecek bir sürü insan varken başka bir şeyi özlemek gerçekten çok aptalca, ama bu treni ve vagonlara atlamaya cesaret edebildiğimden beri beni şehre, kendi şehrime taşıyan diğer trenleri şimdiden özlemeye başladım. Parmak uçlarımla vagonun duvarını sadece bir kez okşuyorum, sonra atlıyorum. Tren o kadar yavaş ilerliyor ki koşarak atlamaya alıştığımdan dengemi kaybedip yere kapaklanıyorum. Kuru otlar avuçlarımı çiziyor. Ayağa kalkıp karanlıkta Tobias'la Caleb'ı arıyorum.

Onları bulamadan Christina'yı duyuyorum. "Tris!"

Uriah'la birlikte yanıma geliyorlar. Uriah'ın elinde bir el feneri var ve öğleden sonra göründüğünden çok daha telaşlı görünüyor. Bu iyiye işaret. Arkalarında daha çok ışık, daha çok ses var.

"Ağabeyin kaçabildi mi?" diye soruyor Uriah.

"Evet." Sonunda, Caleb'ın kolunu sıkıca kavrayarak yaklaşan Tobias'ı görüyorum.

"Senin gibi bir Bilgenin bunu kafasından niye geçirdiğinden emin değilim," diyor Tobias. "Ama benden asla kaçamazsın."

"O haklı," diyor Uriah. "Dört hızlıdır. Benim kadar değil, ama kesinlikle senin gibi bir Bilyeden daha hızlıdır."

Christina gülüyor. "Ne dedin, ne?"

"Bilye." Uriah, parmağıyla şakağına dokunuyor. "Bir kelime oyunu. Yharfiyle Bilye, bilgi, Bilgelik... anladın mı? Kasıntı gibi."

"Cesurların argosu çok acayip. Tatlişkom, Bilye... Dürüstler için bir terim var mı?"

"Tabii ki," diyor Uriah sırıtarak. "Dallamalar."

Christina, sertçe ittiğinde Uriah elindeki feneri düşürüyor. Tobias kahkahalar atarken birkaç adım ötemizdeki grubun yanına gidiyoruz. Tori, herkesin dikkatini çekebilmek için el fenerini havaya sallıyor. "Pekâlâ, Johanna ve kamyonlar, buradan on dakikalık yürüme mesafesinde, o yüzden yola çıksak iyi olur. Ve içinizden biri tek bir kelime ederse, çok fena döverim. Henüz dışarı çıkmadık."

Sıkı sıkıya bağlanmış ayakkabı bağcıkları gibi birbirimize yaklaşıyoruz. Tori birkaç adım önümüzden yürüyor ve karanlıkta arkadan bakıldığında, incecik kol ve bacaklarıyla, geri attığı omuzlarıyla, neredeyse korkutucu sayılabilecek özgüvenli yürüyüşüyle bana Evelyn i hatırlatıyor. El fenerinin ışığında ensesindeki şahin dövmesini seçer gibi oluyorum. Yetenek testimi yaptığı sırada onunla ilk bu dövme hakkında konuşmuştuk. Üstesinden geldiği karanlık bir korkunun sembolü olduğunu söylemişti. Aynı korkunun tüylerini hâlâ diken diken edip etmediğini merak ediyorum. Korkusuyla yüzleşmek için çok uğraştığını biliyorum. Ama korkularımız gerçekten yok mu oluyor, yoksa sadece üzerimizdeki güçlerini mi kaybediyorlar? Emin değilim.

Her saniye bizden biraz daha uzaklaşıyor, yürümekten ziyade neredeyse koşuyor. Buradan gitmeyi, ağabeyinin öldürüldüğü, kendine iyi bir yer

edinmişken Topluluksuz bir kadın tarafından engellendiği bu yerden ayrılmayı çok istiyor.

Sonunda o kadar uzaklaşıyor ki silahlar patladığında onu değil, sadece yere düşen fenerinin ışığını görebiliyorum.

“Dağılın!” Tobias’ın kükremesi, çığlıklarımızı bastırıyor. “Koşun!”

Karanlıkta onun elini arıyorum, ama bulamıyorum. Ayrılmadan önce Uriah’ın daha önce verdiği tabancamı çıkarıp doğrulturken boğazımı düğümleyen hisse aldırmamaya çalışıyorum. Karanlıkta koşamam. Işığa ihtiyacım var. Tori’nin cesedine, yere düşen el fenerinin ışığına doğru fırlıyorum.

Silah seslerini, çığlıkları, koşanların ayak seslerini dinliyorum, ama duyamıyorum. Kalbimin atışlarını dinliyorum, ama duyamıyorum. Yere düşen ışığın yanına çöküp feneri kapıp kaçma niyetindeyim, ama fenerin ışığında onu görüyorum. Yüzü ter içinde, gözleri göz kapaklarının altında oynayıp duruyor. Aradığı şeyi bulamamaktan bitkin düşmüş gibi görünüyor.

Kurşunlardan biri karnına, diğeri göğsüne saplanmış. Yaşaması mümkün değil. Jeanine’in laboratuvarında benimle kavga ettiği için ona kızgın olabilirim, ama o benim için hâlâ Uyumsuz olduğum gerçeğini saklamama yardım eden Tori. Gözümü şahin dövmesinden ayırmadan, peşinden yetenek testi odasına girdiğim günü hatırlayınca boğazım yine düğümleniyor.

Gözleri bana kayıp yüzüme odaklanıyor. Alm kırışıyor, ama konuşmuyor.

El fenerini başparmağımın altına sıkıştırıp, terli parmaklarını sıkıyorum.

Birinin yaklaştığını duyunca el fenerimle birlikte tabancamı da doğrultuyorum. Işık, kolunda bir Topluluksuz bandı olan kadına vuruyor. Silahını başıma doğrultmuş. Ateş ederken dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki gıcırdadıklarını duyuyorum.

Tekrar Tori’ye bakıyorum. Gözleri kapalı, vücudu kıpırdamıyor. Fenerin ışığını yerden kaldırmadan ondan ve az önce vurduğum kadından koşarak uzaklaşıyorum. Bacaklarım sız-
Iıyor, ciğerlerim yanıyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Tehlikenin göbeğine mi koşuyorum, yoksa ondan uzaklaşıyor muyum? Düşünmeden bütün hızımla koşuyorum.

Sonunda uzakta bir ışık görüyorum. Başta, başka bir el feneri olduğunu sanıyorum, ama yaklaştıkça bunun çok daha güçlü ve sabit bir ışık olduğunu fark ediyorum: Far ışıkları. Motor sesini duyunca uzun otların

arasına çömeliyorum, el fenerimi söndürüp tabancamı hazır ediyorum. Kamyon yavaşladığında biri sesleniyor: “Tori?”

Christina’nın sesi galiba. Kamyon, paslı kırmızı boyasıyla bir Dostluk aracı. Ayağa kalkıp, beni görebilsin diye el fenerini yüzüme doğrultuyorum. Kamyon birkaç metre ötemde duruyor ve Christina yolcu koltuğundan aşağı adayıp boynuma sarılıyor. Az önce yaşadıklarımı, Tori’nin düşen bedenini, karnını tutan Topluluksuz kadını düşünüyorum, bir hayal olmadığını kendime kanıtlamak istiyorum, ama işe yaramıyor, hiçbiri gerçekmiş gibi gelmiyor.

“Şükürler olsun,” diyor Christina. “Hadi atla. Tori’yi bulmaya gidiyoruz.”

“Tori öldü,” diyorum düz bir sesle. Bunu söyler söylemez, her şey gerçek oluyor. Elimin tersiyle yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken, bütün bedenimi sarsan nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. “Ben... ben onu vuran kadını öldürdüm.” “Ne?” diye bağırıyor Johanna aklını kaçıracakmış gibi. Şoför koltuğundan bana doğru eğiliyor. “Sen ne dedin?”

“Tori gitti,” diyorum. “Olanları gördüm.”

Johanna’ınn yüz ifadesini saçları perdeliyor. Tuttuğu nefesi saldığını görüyorum.

“Peki, o zaman diğerlerini bulalım.”

Kamyona biniyorum. Johanna gaz pedalına bastığında motor kükrüyor ve otluk arazide hoplaya zıplaya diğerlerini aramaya başlıyoruz.

“Onlardan birini gördün mü?” diye soruyorum.

“Birkaçım. Cara, Uriah.” Johanna başını iki yana sallıyor. “Başka kimseyi görmedim.”

Bütün gücümle kapı kolunu sıkıyorum. Tobias’ı bulmak için çabalasaydım... Tori için durmasaydım...

Ya Tobias kurtulamadıysa?

“Eminim hepsi iyidir,” diyor Johanna. “Senin oğlan, kendi başının çaresine bakmayı iyi biliyor.”

İkna olmasam da başımı sallıyorum. Tobias kendi başının çaresine bakabilir, ama bir saldırıda hayatta kalmak rastlantısaldır.

Hiçbir kurşunun sana isabet etmeyeceği bir yerde durmak ya da karanlıkta ateş ederek birini vurmak, yetenek gerektirmez. İşin içine şans ya da ilahi takdir girer. Hangisine inanıyorsan artık. Ve ben tam olarak neye inandığımı bilmiyorum. Hiçbir zaman da bilemedim.

O iyi! O iyi! O iyi! O iyi!

Tobias iyi!

Ellerim titrerken Christina dizimi sıkıyor. Johanna direksiyonu, Uriah’la Cara’yı gördüğü buluşma noktamıza doğru kırıyor. Hız göstergesi giderek yükseliyor, sonunda yetmiş beşte sabitleniyor. Oturduğumuz yerde birbirimizin üzerine yıkılıyor, eğimli arazide bir o yana bir bu yana savruluyoruz.

“Orada!” diye işaret ediyor Christina. Önümüzde bir grup ışık var. İğne ucu gibi el fenerlerinin ışıkları bunlar ve etrafta başka far ışıkları görülebiliyor.

İyice yaklaştığımızda onu görüyorum. Başka bir kamyonun kasasında oturan Tobias’ın kolu kana batmış. Cara, ilkyardım çantasıyla önünde duruyor. Caleb’la Peter ise birkaç metre ötedeki çimlere oturmuşlar. Johanna kamyonu daha durdurmadan kapıyı açıp aşağı atlıyorum ve ona doğru koşuyorum. Cara’nın kımıldamaması gerektiği uyarılarına rağmen Tobias ayağa kalkıyor. Birleştiğimizde sağlam kolunu belime sarıp ayaklarımı yerden kesiyor. Sırtı terden sırılsıklam. Beni öptüğünde tuz tadı alıyorum.

İçimdeki bütün düğümler bir anda çözülüveriyor, gevşiyorum. Sadece bir anlığına yeniden doğduğumu, baştan ayağa yenilendiğimi hissediyorum.

Tobias iyi. Şehirden çıktık. Tobias iyi.

ON İKİNCİ BÖLÜM TOBIAS

KURŞUNUN YALAYIP GEÇTİĞÎ KOLUM, İKINCI BÎR KALP GIBI zonkluyor. Sağımızdaki bir şeyi göstermek için elini kaldırdığında, Tris’in parmaklan parmaklarıma değiyor: İleride mavi acil durum ışıklarıyla aydınlanmış uzun ve alçak binalar yan yana dizilmiş.

“Onlar ne?” diye soruyor Tris.

“Diğer seralar,” diyor Johanna. “Fazla insan gücüne ihtiyaç duymuyorlar ama büyük hacimli üretimlerimizi orada yapıyoruz. Hayvanlar, kumaş ham maddesi, buğday falan.”

Yıldızların alnnda parlayan camlar, içeride olduğunu hayal ettiğim hâzineleri saklıyor. Dallarından böğürtlenler sarkan küçük çalılıklar, toprağa gömülü dizi dizi patatesler...

“Ziyaretçilere göstermiyorsunuz,” dedim. “Onları hiç görmedik.”

“Dostluk topluluğunun da kendine göre birkaç sırrı var,” diyor Johanna gururlanarak.

Önümüzdeki düz yol upuzun ilerliyor, yer yer çatlamış, lümsekler oluşmuş. Yolun iki yanında bakımsız ağaçlar, kırılmış lamba direkleri, kopmuş elektrik telleri var. Arada bir tek başına kare şeklinde bir kaldırım parçası beliriyor; çatlayan betonda otlar bitmiş. Bazen de çürümeye yüz tutmuş odun yığınları ya da yıkılmış evler görüyoruz.

Bütün devriye gezen Cesurlara durumun normal olduğunun söylendiği bu manzara hakkında düşündükçe, etrafımda eski bir şehrin yükselmeye başladığını görüyorum. Binalar, geride bıraktıklarımızdan daha alçak ama sayıca bir o kadar varlar. Boş araziye dönüşen bu eski şehir, Dostluk çiftliği olarak kullanılıyor. Başka bir deyişle, yerle bir edilen, yakılıp yıkılan, yollan bile kaybolan bu eski şehirdeki topraklar, enkazın üzerinde vahşi doğaya teslim edilmiş.

Elimi pencereden çıkardığımda rüzgâr, tıpkı saç lüleleri gibi parmaklarımı sarıyor. Ben çok küçükken, annem rüzgârdan şekiller yaratabiliyormuş gibi yapardı. Sonra o hayali çekiç ve çivileri, kılıçları ya da patenleri kullanayım diye bana verirdi. Marcus eve gelmeden önce her akşam evimizin ön bahçesinde oynadığımız bu oyun, içinde yaşadığımız dehşeti dağıtırdı.

Caleb, Christina ve Uriah, arkadaki kamyonlardan birinin kasasında yolculuk yapıyor. Christina'yla Uriah neredeyse omuz omuza oturuyor, ama arkadaş değil de iki yabancıymış gibi başka yönlere bakıyorlar. Hemen arkamızdaki kamyonu Robert sürüyor, Cara'yla Peter da onun kasasında. Tori'nin de onlarla olması gerekiyordu. Onu düşününce içimin bomboş olduğunu hissediyorum. Yetenek sınavımı o yönetmişti. Hayatımda ilk kez, Fedakârlıksan ayrılmamın bir seçenek olduğunu, dahası oradan ayrılmam gerektiğini düşünmemi sağlamıştı. Ona borcumu ödeyemeden kaybettiğimi hissediyorum.

"Buraya kadar," diyor Johanna. "Cesurluk devriye bölgesinin sonuna geldik."

Dış dünyayla Dostluk bölgesini ne bir çit ne de bir duvar ayırıyor ama kontrol odasından Cesurluk devriyelerini gözlediğimi hatırlıyorum. Üzerinde X işareti olan bir dizi tabelayla çizilmiş sınırın ötesine geçmemeye çalışıyorlardı. Devriyelere, çok ileri giderlerse kamyonlarında benzinin biteceği söylenmişti, böylece bizimkiyle onların güvenliğini sağlayan hassas bir sistemin dengesi kurulmuştu. Şimdi fark ediyorum ki aynı zamanda Fedakârlık'ın gizlediği sırrı da koruyordu bu sistem.

"Hiç sınırı geçen oldu mu?" diye soruyor Tris.

“Birkaç kez,” diye yanıtlıyor Johanna. “Su yüzüne çıktığında durumla baş etmek bizim sorumluluğumuzdaydı.”

Tris ona bir bakıyor, sonra omuz silkiyor.

“Her topluluğun bir serumu var,” diyor Johanna. “Cesurluk serumu sanal gerçekliğe, Dürüstlük serumu doğruluğa, Dostluk serumu barışa, Bilgelik serumu ise ölüme neden oluyor—” Bunu duyduğunda Tris gözle görülür bir şekilde ürperiyor, ama Johanna bir şey olmamış gibi devam ediyor. “Ve Fedakârlık serumu hafızayı sıfırlıyor.”

“Hafızayı mı sıfırlıyor?”

“Amanda Ritter’ın hafızası gibi,” diyorum. “Unutmaktan mutlu olacağım bir sürü şey vat, demişti. Hatırlıyor musun?”

“Aynen,” diyor Johanna. “Dostluk topluluğu, sınırı aşan lıerkese yaşadıklarım unutmasını sağlayacak Fedakârlık serumunu yapmakla görevliydi. Arada kaçan olmuştur mutlaka, ■una sayısı azdır.”

Sonra sessiz kalıyoruz. Bu yeni bilgiyi kafamda evirip çeviriyorum. Birinin hafızasını elinden almak, şehrin güvenliğini sağlamak için gerekli olduğunu bildiğim halde son derece yanlış geliyor. Bunu düşünürken midemin kasıldığını hissedebiliyorum. Birinin hafızasını alırsan, kimliğini de değiştirmiş olursun.

İçim şişiyor, içim kıpır kıpır, çünkü Cesurluk devriyelerinin geri döndüğü sınırdan ileriye gittikçe, bugüne kadar bildiğim dünyanın dışındaki gerçeklere daha çok yaklaşacağız. Korkuyorum, heyecanlıyım, kafam karışık ve daha yüzlerce tarklı duyguyu aynı anda yaşıyorum.

Sabahın ilk ışıklarıyla önümüzde bir şey görünce Tris’in elini tutuyorum.

“Bak,” diyorum.

ON UÇUNCU BÖLÜM TRIS

BİZİMKİNİN ÖTESİNDEKİ DÜNYA, YOLLARLA, KARANLIK BİNAlarla ve devrilen elektrik direkleriyle dolu.

Gördüğüm kadarıyla burada hayat yok. Hiçbir şey kıpırdamıyor, rüzgâr ve ayak seslerimiz dışında çıt çıkmıyor.

Karşımızdaki manzara yarıda kalmış bir cümle gibi. Bir tarafı henüz bitmemiş gibi havada sallanıyor, diğer tarafı tamamen farklı bir konu. Cümlenin bizden yana olan tarafı boş bir arazi, her yeri saran otlar ve uzayıp giden yollardan oluşuyor. Öteki tarafta, aralarında yarım düzine ray bulunan iki beton duvar var. Önümüzde duvarların üzerine kondurulmuş

beton bir köprü görünüyor ve rayların etrafı ahşap, tuğla ve camdan binalarla çevrili. Binaların camlan karanlık, etraflarında büyüyen ağaçlar o kadar yabani ki dalları da birer ağaç sayılabilir.

Sağ taraftaki tabelada 90 yazıyor.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye soruyor Uriah.

IOO

"Rayları takip edeceğiz," diyorum sessizce. Sadece ben duyabiliyorum.
Bizimkiyle onların dünyası arasındaki ayrımda kamyonlardan iniyoruz. Onlar kimse artık... Robert'la Johanna oyalanmadan vedalaşıyor, kamyonları döndürüp şehre doğru yola koyuluyorlar. Arkalarından bakıyorum. Buraya kadar gelip geri gitmek aklıma hayalime sığmıyor, ama sanırım şehirde yapmaları gereken işler var. Johanna hâlâ Yandaşlar'ın isyanını organize etmekten sorumlu.

Geriye kalanlar -ben, Tobias, Caleb, Peter, Christina, Uriah ve Carayanımıza aldığımız az sayıda malzemeyle tren rayları boyunca yürümeye başlıyoruz.

Raylar, şehirdekilere benzemiyor. Cilalı ve pürüzsüz görünüyorlar, aralarında tahta değil, desenli metal levhalar var. İleride trenlerden birini görüyorum, bütün terk edilmişliğiyle bir duvarın dibinde duruyor. Üstü ve ön tarafı ayna gibi metal plakalarla kaplı, karartılmış pencereler vagonun yan tarafı boyunca uzanıyor. İyice yaklaştığımızda içindeki bankları görebiliyorum. Bankların üzerinde kestane rengi minderler var. Muhtemelen insanlar bu trenlere atlayarak binip inmiyordu.

Tobias, dengesini sağlamak için ellerini Öne uzatmış, arkamdaki raylardan birinin üzerinde yürüyor. Diğerleri rayların iki yanına yayılmış. Peter ve Caleb bir duvara yakınken, Cara diğer tarafta. Yeni bir şey, bir tabela, bir bina ya da bu
IOI dünyanın eskiden içinde yaşayan insanlarıyla neye benzediğine dair bir ipucu görüp işaret ermek dışında, pek fazla konuşmuyoruz.

Benim için beton duvarlar en ilginci: Bütün duvarlar, artık insanlıktan çıkmış pürüzsüz tenleriyle çeşitli insanların fotoğraflarıyla, şampuan, saç kremi, vitamin ya da altlarında daha önce hiç duymadığım vodka, Coca-Cola ve enerji içeceği kelimeleri yazan, çeşitli sıvılarla dolu rengârenk şişelerin resimleriyle kaplı. Renkler, şekiller, kelimeler ve fotoğraflar öylesine gösterişli, öylesine abartılı ki resmen gözlerimi kamaştırıyorlar.

"Tris." Tobias elini omzuma koyduğunda duruyorum.

Başını yana eğip "Duyuyor musun?" diyor.

Arkadaşlarımın adımlarının sesini ve aralarında kısık sesle sohbet ettiklerini duyuyorum. Kendi nefesimi, Tobias'ın nefesini duyabiliyorum. Ama bütün bunların dibinde, şiddeti değişken olsa da sessiz bir gurultu var. Motor sesini andırıyor.

"Herkes dursun!" diye bağırıyorum.

Peter dâhil herkes durunca şaşırmadan edemiyorum. Hepimiz rayların ortasında toplanıyoruz. Peter'ın silahını çektiğini görünce ben de aynısını yapıyorum, iki elimle silahımı sağlama alıyorum, hangi elimin ağırlığa daha dayanıklı olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Ama kaskatıyım.

Önümüzdeki tümsekte bir şey beliriyor. Siyah bir kamyon bu, ama bugüne kadar gördüğüm kamyonlardan çok daha büyük. İçine bir düzine yatak sığacak kadar büyük.

Ürperiyorum.

Kamyon, rayların üzerinde hoplaya zıplaya üzerimize doğru geliyor ve yaklaşık yirmi adım ötemizde duruyor. Kamyonu süren adamı görebiliyorum. Koyu tenli biri, uzun saçlarını başının arkasında topuz yapmış.

"Tanrım," diyor Tobias, silahını daha sıkı kavrarken.

Ön koltuktan bir kadın iniyor. Johanna yaşlarında görünüyor, yüzü çillerle kaplı, saçları neredeyse kömür karası. Yere atlıyor ve iki elini havaya kaldırarak silahlı olmadığını gösteriyor.

"Merhaba," diyor gergin bir gülümsemeyle. "Benim adım Zoe. Bu da Amar."

Başıyla, onun hemen ardından kamyondan aşağı inen şoförü işaret ediyor.

"Amar öldü," diyor Tobias.

"Hayır, ölmedim. Hadi ama Dört," diyor Amar.

Tobias'ın yüzü korkuyla geriliyor. Onu suçlayamam. Sevdiğin birinin ölümden geri dönmesi, her gün karşılaştığın olağan durumlardan biri değildir.

Kaybettiğim insanların yüzleri gözlerimin önünde beliriyor: Lynn, Marlene, Will, Al...

Babam... Annem...

Ya Amar gibi hâlâ hayattaysalar? Ya bizi birbirimizden ayıran duvar ölüm değil de tel örgüden bir çit ve araziyse?

Ne kadar aptalca olursa olsun, umut etmekten kendimi alamıyorum.

“İkimiz de şehrinizi kuran kurum için çalışıyoruz,” diyor Zoe, yan gözle Amar’a bakarken. “Edith Prior’ın da çalıştığı kurum. Ve...”

Cebinden kısmen kırışmış bir fotoğraf çıkarıyor. Fotoğrafı bize gösterirken insan ve silah kalabalığının arasında gözleri benimkileri buluyor.

“Bence buna bakmalısın, Tris,” diyor. “Biraz yaklaşıp fotoğrafı yere bırakacağım, sonra geri gideceğim. Tamam mı?”

Adımı biliyor. Korkuyla boğazım düğümleniyor. Bu kadın adımı nereden biliyor? Ve sadece adımı değil, Cesurluk’ta seçtiğim takma adımı biliyor.

“Tamam,” diyorum, ama boğuk sesim nedeniyle zar zor konuşuyorum.

Zoe birkaç adım yaklaşıyor, fotoğrafı rayların üzerine koyuyor, sonra eski yerine dönüyor. Sayıca kalabalık olmanın verdiği güvenli alandan ayrılıp, gözümü kadından ayırmadan fotoğrafın yanında çömeliyorum. Sonra fotoğrafı kaptığım gibi geriliyorum.

Fotoğraftaki insanlar, tel örgü çitin önünde sıra olmuş, kollarını birbirlerinin omuzlarına atmışlar. Zoe’nin çocuk versiyonunu görüyorum. Çillerinden tanımak çok kolay. Diğerlerini hiç tanımıyorum. Tam ona fotoğrafın esprisini soracakken, açık sarı saçlarını atkuyruğu yapmış, kocaman gülümseyen genç bir kadını fark ediyorum.

Annem. Annemin bu insanlarla ne işi var?

İçimde bir şey -keder, acı, özlem- yüreğimi sıkıştırıyor.

“Açıklanacak çok şey var,” diyor Zoe. “Ama burası pek de uygun bir yer değil. Sizi merkezimize götürmek isteriz. Araçla buradan çok yakın.”

Tobias, tabancasını indirmeden serbest eliyle bileğime dokunuyor, fotoğrafı yüzüne yaklaştırıyor. “Bu annen mi?” diye soruyor.

“Annem mi?” diyor Caleb. Fotoğrafı görmek için Tobias’ı itip omzumdan bakıyor.

“Evet,” diyorum ikisine birden.

“Sence onlara güvenebilir miyiz?” diye soruyor Tobias alçak sesle.

Zoe bir yalancıya benzemiyor. Konuşmasından da öyle bir izlenim edinmedim. Ve kim olduğumu, hatta bizi burada nasıl bulacağını biliyorsa, muhtemelen şehirde birtakım bağlantıları olmalı ki bu da büyük olasılıkla Edith Prior’ın grubundan olduğunu söylerken doğru söylediği anlamına geliyor. Bir de Tobias’ın her hareketini izleyen Amar var.

“Bu insanları bulmak için buralara kadar geldik,” diyorum. “Onlara güvenmek zorundayız, haksız mıyım? Yoksa bu mezbelelikte sonsuza kadar yürüyebilir, sonunda açlıktan ölebiliriz.”

Tobias bileğimi bırakıp tabancasını indiriyor. Ben de aynısını yapıyorum. Diğerleri de bizi taklit ederken, silahını en son indiren Christina oluyor.

"Nereye gidersek gidelim, istediğimiz zaman ayrılabilmeliyiz," diyor Christina. "Anlaşıldı mı?"

Zoe elini tam kalbinin üzerine yerleştiriyor. "Sözüm söz." Hepimizin hayrına, umarım sözü gerçekten sözdür.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM TOBIAS

KAMYON KASASININ UCUNDA DURURKEN, ÜSTÜNDEKI TENTEYİ sabitleyen demire tutunuyorum. Bu yeni gerçekliğin, yönlendirebileceğim bir simülasyon olmasını isterdim. Tabii çözebilirsem... Ama bu bir simülasyon değil ve neler olup bittiğini anlayamıyorum. Amar yaşıyor.

Eğitimim sırasındaki "Uyum!" kelimesini dilinden düşürmezdi. Bazen ardı ardına öylesine haykırırdı ki rüyalarıma girer, verebileceğimden daha fazlasını ister, alarmlı saat gibi uykumdan uyandırırdı. Uyum. Daha hızlı uyum sağla, daha iyi uyum sağla, başka hiç kimsenin yapamayacağı kadar her şeye uyum sağla.

Mesela: Kurulu düzenini terk et, yeni bir yer keşfetmeye uyum sağla.

Mesela: Öldü bildiğin bir arkadaşının aslında yaşamasına ve kasasında durduğun kamyonu sürmesine uyum sağla.

Tris, kasayı çepeçevre dönen bankta, hemen arkamda oturuyor. Kırışık fotoğraf hâlâ elinde. Parmakları annesinin yüzünde dolaşıyor, neredeyse dokunur gibi oluyor ama dokunmuyor. Christina bir yanında, Caleb öteki yanında oturuyor. Herhâlde fotoğrafı görebilmesi için ağabeyinin yanma oturmasına izin verdi, yoksa bütün vücudu alenen ondan iğreniyor, Christina'ya yaslanmasına neden oluyor.

"Bu annen mi?" diyor Christina.

Tris'le Caleb aynı anda başlarım sallıyor.

"Burada çok gençmiş. Güzel de görünüyor," diye ekliyor Christina.

"Evet, öyle. Yani güzeldi."

Yanıtlarken, güzel annesinin solan hatırası içini acıtıyormuş gibi Tris'in üzgün olmasını beklerdim. Oysa daha çok sinirli bir hali var, dudaklarını gergin bir bekleyişle büzüyor. Umarım yanlış umutlara kapılmıyordun

"Bakayım," diyor Caleb, elini kardeşine uzatarak.

Tris, ona hiç bakmadan sessizce fotoğrafı veriyor.

Kamyonla ilerlerken arkamızda bıraktığımız dünyayı izlemek için dönüyorum. Rayların başladığı noktaya, geniş topraklara bakıyorum. Ve puslu havaya rağmen çok uzaklarda Platform, şehir çizgisini belli belirsiz kaplıyor. Eski binamızı buradan görmek tuhaf geliyor. Sanki elimi uzatsam dokunabilecekmişim ama aynı zamanda oradan çok uzaklara gitmişim gibi.

Peter, dengesini sağlayabilmek için tenteye tutunarak yanıma geliyor. Tren rayları kıvrılarak bizden uzaklaşıyor ve tarlaları artık göremiyorum. İki yanımızdaki duvarlar giderek alçalıyor, sonunda arazi düzleşiyor ve birden her yerde, kimisi Fedakârlık evleri kadar küçük, kimileriyse yan yatmış gökdelenleri andıran birçok bina beliriyor.

Ağaçlar, çevrelerine dökülen betonu çatlatarak büyümüş, kökleri kaldırımları örümcek ağı gibi kaplamış..Çatılardan birinin kıyısına, tıpkı Tris'in köprücük kemiğindeki dövmesine benzeyen bir dizi siyah kuş konmuş. Kamyon yanlarından geçerken ciyaklayıp uçuşuyorlar.

Burası vahşi bir dünya.

O sırada her şey üzerime geliyormuş gibi bir his üzerime çöküyor ve banklardan birine oturuyorum. Başımı ellerimin arasına alıp, yeni bilgilere kendimi kapatmak için gözlerimi yumuyorum. Tris'in güçlü koluyla sırtıma sarıldığını, beni küçücük bedenine çektiğini hissediyorum. Ellerim uyuşmuş halde.

"Şu anda burada olana odaklan yeter," diyor Cara, karşı banktan. "Kendini kamyonun hareketine bırak. Yardımı olur."

Deniyorum. Altımdaki bankın ne kadar sert olduğuna, kamyonun düz yolda bile nasıl da kemiklerimi titretircesine sürekli sarsıldığına odaklanıyorum. Rayların üzerinde ilerlerken bütün hoplama zıplamalara karşı bedenimin sağa, sola, öne, arkaya hareketlerine odaklanıyorum. Sonunda her yer kararıyor, artık içinde bulunduğumuz zaman tünelini ya da yeni şeyler keşfetmenin paniğini hissetmiyorum. Tek bildiğim gezegen üzerinde ilerlediğimiz.

"Bence artık etrafına bakınabilirsin," diyor Tris halsizce.

Christina ve Uriah, şimdi kasanın ucunda duruyor, tentenin kenarlarından etrafı seyrediyorlar. Omuzlarının üzerinden baktığımda, nereye gittiğimizi görüyorum. Arazi boyunca yüksek çit var. Az önce gördüğüm tıklım tıkış binaların aksine, her yer neredeyse bomboş. Çitin, siyah demirlerinin uçları dışa doğru eğilmiş. Sanki çite tırmanmak isteyenleri şişlemek istiyormuş gibi görünüyor.

Çitin birkaç adım ötesinde ise bu sefer bir tel örgü var. Üzerindeki dikenli tellerle, şehri saran tel örgülere benziyor. İkinci tel duvardan güçlü bir vızıltı geliyor. Muhtemelen elektriğin sesi bu. İki çitin arasında, bizim boya mermisi silahlarımıza benzeyen, ama çok daha ölümcül ve güçlü görünen küçük silahlarıyla insanlar yürüyor.

Birinci çitte, üzerinde GENETİK REFAH BÜROSU yazan bir tabela var.

Amar'ın silahlı nöbetçilerle konuştuğunu duyabiliyorum, ama ne söylediğini bilmiyorum. Bizi birinci çitteki bir geçitten içeri alıyorlar, sonra İkincisinden geçiyoruz. İki çitin ötesindeyse. .. düzen var.

Biçilmiş çim ve yeni dikilmiş ağaçlarla birbirinden ayrılan alçak binalar gözün alabildiğine uzanıyor. Aralarındaki yollar bakımlı ve çeşitli yönleri gösteren oklarla yönlendirmeler yapılmış: Dümdüz gidince SERALAR, solda GUVENLÎK KARAKOLU, sağda LOJMANLAR, daha ileride YERLEŞKE ANABİNASI.

Ayağa kalkıp tentenin kenarından yarı bedenimle sarkarak yerleşkeye bakıyorum. Genetik Refah Bürosu, yüksek bir bina olmasa da cam, çelik ve betondan inşa edilmiş devasa bir yapı. Sonunu göremiyorum bile. Yerleşkenin arka taraflarında, tepeleri topa benzeyen birkaç yüksek kule var. Neden bilmiyorum ama onları görünce aklıma kontrol odası geliyor ve bunların da aynı işlevi görüp görmediğini merak ediyorum.

Çitlerin arasında dolaşan nöbetçilerin yanı sıra dışarıda çok az insan var. Durup bizi izliyorlar, ama o kadar hızlı ilerliyoruz ki yüzlerinden ne düşündüklerini görmem mümkün değil.

Kamyon, çift kanatlı bir kapının önünde durduğunda aşağı ilk atlayan Peter oluyor. Arkasından hepimiz kaldırıma dökülüyoruz. Hepimiz omuz omuza durduğumuzdan birbirimizin hızlı nefeslerini açıkça duyabiliyoruz. Şehirde topluluğa, yaşa, geçmişimize göre bölünmüştük, ama burada bütün ayrımlar anlamını yitiriyor. Birbirimizden başka kimsemiz yok.

Zoe ve Amar yanımıza gelirken "İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor Tris.

İşte başlıyoruz, diye tekrarlıyorum içimden.

"Yerleşkeye hoş geldiniz," diyor Zoe. "Bu bina zamanında O'Hare Havaalanı'ydı. Ülkenin en yoğun havaalanlarından biriydi. Şimdi Genetik Refah Bürosunun genel merkezi olarak kullanılıyor. Aslında kendi aramızda kısaca Büro diyoruz. Birleşik Devletler hükümetinin bir birimidir."

Yüzümdeki bütün kasların gevşeyip sarktığını hissediyorum. "Havaalanı" ya da "birleşik devleder" derken ne kastettiğinden emin değilsem de Zoe'nin söylediği bütün kelimeleri anlıyorum. Öte yandan

hepsi bir araya gelince anlamsızlaşıyor. Kafası karışmış gibi görünen sadece ben değilim. Peter da soru sorarcasına iki kaşını birden kaldırarak bakıyor.

“Affedersiniz,” diyor Zoe. “Ne kadar azını bildiğinizi hep unutuyorum.”

“Bilgisizliğimizin sizin suçunuz olduğunu düşünüyorum, bizim değil,” diye fikrini belirtiyor Peter.

“Baştan alayım,” derken Zoe nazikçe gülümsüyor. “Size ne kadar az bilgi verdiğimizi hep unutuyorum. Havaalanı, hava yolculuğu için bir merkezdir ve—”

“Hava yolculuğu mu?” diye soruyor Christina, kulaklarına inanamıyormuş gibi.

“Şehirdeyken bilmemiz gerekmeyen teknolojik gelişmelerden biriydi,” diyor Amar. “Güvenlidir, hızlıdır ve inanılmazdır.”

“Vay canına,” diyor Tris.

Heyecanlanmış gibi görünüyor. Oysa ben, yerleşkenin üzerinde hız yaptığımı düşününce kusacak gibi oluyorum.

“Her neyse. İlk deneyler geliştirildiğinde, havaalanı bu yerleşkeye dönüştürüldü, böylece deneylerimizi belli bir mesafeden gözlemleyebilecektik,” diyor Zoe. “Sizi kontrol odasına götüreceğim. Orada Büro’nun lideri David’le tanışacaksınız. Anlayamadığınız birçok şey göreceksiniz, ancak bana sorular sormaya başlamadan önce temel bilgileri dinlemenizi öneririm. Öğrenmek istediklerinizi bir kenara not edebilirsiniz. Daha sonra Amar’a istediğinizi sorabilirsiniz.”

Girişe yöneldiğinde kapıları onu gülümseyerek selamlayan iki silahlı nöbetçi açıyor. Cana yakın selamlamayla omuzlarındaki silahların oluşturduğu tezat neredeyse komik bir sahneye neden oluyor. Nöbetçilerin silahları çok büyük. Tetikteki parmaklarının ucunda sahip oldukları ölümcül güçle, ateş etmeye can atıp atmadıklarını merak ediyorum.

Yerleşke binasına girdiğim anda yüzüme serin hava çarpıyor. Üstümdeki camlar belli bir eğimle yükseliyor, dışarıdaki cılız ışığı içeriye geçiriyor ama en çok eski ve kirli fayans yer döşemeleriyle gri boş duvarlar dikkati çekiyor. İleride bir insan ve makine kalabalığı var. Yukarıda GÜVENLİK KONTROLÜ tabelası okunabiliyor. Biri elektrikli çifte çit ve silahlı nöbetçilerle korunurken, neden bu kadar güvenlik noktasına ihtiyaç duyduklarını anlayamıyorum, ama burada yaşamadığım için fazla sorgulamıyorum.

Hayır, burası hiç bana göre değil.

Tris omzuma dokunup uzun holü işaret ediyor. “Şuna bak.”

Holün ucundaki güvenlik noktasının arkasında, üzerine cam bir cihaz yerleştirilmiş devasa boyutlarda bir taş blok var. Burada görüp de anlam veremediğimiz şeylerin apaçık bir örneği bu taş blok. Öte yandan, varlıkları bile yeterliymiş gibi gördüğü her şeyi iştahla seyreden Tris'in aç gözlerini de anlayamıyorum. Bazen birbirimize ne kadar benzediğimizi düşünürüm, bazen de tıpkı şimdi olduğu gibi kişiliklerimizin ne kadar farklı olduğunu hissederim, işte o zaman koşarken bir duvara çarpmış gibi oluyorum.

Christina bir şey deyince ikisi de sırıtıyor. Duyduğum her şey boğuk ve anlaşılmaz geliyor.

“Sen iyi misin?” diye soruyor Cara bana.

“Evet,” diyorum hemen.

“Aslında şu anda paniklemen son derece mantıklı olurdu,” diyor. “Sarsılmaz erkekliğinde bu kadar ısrarcı olmana gerek yok.”

“Benim... neyim?”

Cara gülümsediğinde şaka yollu takıldığını anlıyorum.

Biz geçerken güvenlik noktasındaki herkes kenara çekilip bizim için bir tünel oluşturuyor. Önümüzdeki Zoe durup açıklama yapıyor. “Bu bölümde silaha izin yok, ama silahlarınızı güvenliğe bırakırsanız, çıkarken geri alabilirsiniz. Silahlarınızı bıraktıktan sonra tarayıcıdan geçip yolumuza devam edeceğiz.”

“Bu kadın çok sinir,” diyor Cara.

“Ne?” diyorum. “Neden?”

“Bilmişlik yapıyor,” diyor silahını çıkarırken. “Aslında açık olmasalar da söyledikleri çok açıkmış gibi konuşuyor.”

“Haklısın,” diyorum karşı çıkmadan. “Bu çok sinir.”

On tarafta Zoe'nin silahını gri bir tepsiye koyup tarayıcıdan geçtiğini görüyorum. Tarayıcı, insan boyunda ve genişliğinde, içi boş bir cihaz. Henüz kullanmadığım mermilerle elimde ağırlığım hissettiğim tabancamı çıkarıp,- güvenlik görevlisinin uzattığı tepsiye koyuyorum. Diğer silahlar da aynı tepside.

Zoe'nin tarayıcıdan geçişini seyrediyorum. Ardından Amar, Peter, Caleb, Cara ve Christina geçiyor. Cihazın dibinde dururken yan duvarları bütün vücudumu itiyor, yeniden paniklemeye başladığımı hissediyorum, ellerim uyuşuyor, göğsüm sıkışıyor. Tarayıcı, korku senaryomda içine hapsolduğum, kemiklerimi ezen ahşap kutuyu hatırlatıyor.

Burada panikleyemem. Paniklemeyeceğim.

Kendimi zorlayarak tarayıcıya adımımı atıp diğerlerinin de durduğu gibi ortasında duruyorum. İki yanımdaki duvarlarda bir şeylerin hareketlendiğini duyuyorum, sonra tiz bir bip sesi çınlıyor. Tüylerim diken diken olurken tek görebildiğim, beni yanma çağıran nöbetçinin eli.

Artık buradan çıkabilirim.

Sendeleyerek tarayıcıdan çıktığımda, tekrar havaya kavuşuyorum. Cara bana dik dik bakıyor, ama bir şey söylemiyor.

Tris de tarayıcıdan geçip elimi tuttuğunda onu hissetmekte zorlanıyorum. Onunla korku senaryoma girdiğimizi, üzerimize kapanan ahşap kutuda vücutlarımızın birbirine yapışmasını, göğsündeki avucumda hissettiğim kalp atışlarını hatırlıyorum. Tekrar gerçekliğe dönmem için bu anılar yeterli oluyor.

Uriah da geçtikten sonra Zoe elini sallayarak bizi çağırıyor.

Güvenlik noktasının ötesinde, mekân önceki kadar pis ve bakımsız değil. Yerler yine fayans ama mükemmel bir şekilde cilalanmışlar ve her yerde pencereler var. Uzun bir koridorda sıra sıra laboratuvar masalarını ve bilgisayarları görünce Bilgelik Merkezi'ni hatırlıyorum, ama burası daha aydınlık ve hiçbir şey gizli saklı değil.

Zoe bizi sağ taraftaki daha loş bir girişe götürüyor. Yanından geçtiğimiz insanlar durup bize bakıyor. Bakışlarını minik ışınlar gibi üzerime diktiklerini hissederken boğazımdan yayılan sıcaklık hissi yanaklarıma tırmanıyor.

Uzun bir süre yerleşkenin diplerine doğru yürüyoruz, sonra Zoe durup bize dönüyor.

Arkasında, ateşin etrafında dönen pervaneleri andıran boş ekranlar var. Ekranlar büyük bir çember oluşturuyor. Çemberin içindeki insanlar, alçak sıralarda oturmuş, yüzleri dışa bakacak şekilde kendilerini kaptırmış gibi önlerindeki ekranlarda bir şeyler yazıyorlar. Burası bir kontrol odası, ama tamamen açık bir alanda. Burada ne gözlemledikleri hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü bütün ekranlar kapalı. Sandalyelere, banklara ve masalara dönük ekranların etrafındaki insanlar, sanki boş zamanlarım bir şeyler seyrederek geçiriyormuş gibi görünüyor.

Kontrol odasının ön tarafında yaşça büyük bir adam, diğerleri gibi lacivert üniformasıyla gülümsüyor. Yaklaştığımızı görünce ellerini iki yâna açıyor. Bizi karşılayan bu adam sanırım David.

"En başından beri bunu bekliyorduk," diyor adam.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM TRIS

CEBİMDEKİ FOTOĞRAFI ÇIKARIYORUM. ÖNÜMDE DURAN ADAM
-David- annemin hemen yanında, yüzü bir parça daha yumuşak, göbeği biraz daha az.

Ellerimi uzatıp parmak uçlarımla annemin yüzünü kapatıyorum. içimde yeşeren bütün umutlarım soluyor. Annem, babam ya da arkadaşlarım hâlâ hayatta olsaydı, bizi kapıda karşılardı. Amar ile ilgili mesele her neyse, sevdiklerimin de aynı şekilde karşıma çıkacağını düşünmekle hata yapmıştım galiba.

"Benim adım David. Zoe muhtemelen söylemiştir; Genetik Refah Bürosunun lideriyim. Size elimden geldiğince gördüklerinizi açıklamaya çalışacağım," diyor David. "Öncelikle bilmenizi isterim ki Edith Prior'ın verdiği bilgiler, gerçeğin sadece bir kısmı."
Prior ismini söylerken gözlerini üzerime dikiyor. Yine bir beklentiyle ürperiyorum. O videoyu gördüğümden beri, bir takım cevaplan öğrenmek için yanıp tutuşuyordum ve şimdi hepsini öğrenmek üzereyim.

"Edith size sadece deneylerimizin amaçları doğrultusunda ihtiyaç duyduğunuz kadar bilgi verdi," diyor David. "Ve birçok açıdan, bunun fazlasıyla basitleştirme, bir şeyleri atlama, hatta doğrudan yanlış bilgilendirme olduğu söylenebilir. Şimdi burada olduğunuza göre, artık bunlara gerek yok."

"Sürekli deneylerden bahsediyorsunuz," diyor Tobias. "Ne deneyleri bunlar?"

"Evet, şey, ben de buna geliyordum." David, Amar'a bakıyor. "Sana anlatırken nereden başlamışlardı?"

"Nereden başladığınızın önemi yok. Hazmedilmesini kolaylaştıramazsınız," diyor Amar, tırnak derisiyle oynarken. David bir süre düşünüyor, sonra boğazını temizliyor. "Uzun zaman önce Birleşmiş Devletler hükümeti—" "Birleşmiş ne?" diye soruyor Uriah.

"Bir ülke," diyor Amar. "Büyük bir ülke. Sınırları ve kendi yönetimi olan bir ülke. Şu anda tam göbeğindeyiz. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Siz devam edin, efendim."

David, başparmağını avucuna bastırarak elini ovuşturuyor. Belli ki araya giren sorularla kafası dağılıyor.

Sonra yeniden başlıyor. “Birkaç asır önce, ülke yönetimi, vatandaşların belli başlı davranışlarını arzu edilen seviyeye getirme konusuna merak sardı. Şiddet eğilimi izlerinin, bir insanın genlerinde kısmen de olsa görülebileceğine dair araştır malar vardı. Cinayet geni denen gen, bunlardan ilkiydi, ama ödlekliğe, yalancılığa, düşük zekâya eğilimi ortaya koyan birkaç genetik keşif daha vardı. Başka bir deyişle, bir toplumun çöküşüne katkıda bulunan bütün insani özellikler genlerle alakalıydı.”

Bize toplulukların, kusurlu doğalarımızdan doğan bir sorunu çözmek için oluşturulduğu öğretilmişti. Belli ki David’in tarif ettikleri her kimse, onlar da bu soruna inanıyorlardı.

Genetik hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim anne babadan çocuklara geçen özellikler. Benim yüzümde, arkadaşlarımın yüzlerinde bunu görebiliyorum. Cinayet, ödleklik ya da yalancılık için bir geni ayrıştırmayı hayal bile edemem. Bir insanın vücudunda böylesi kesin keşifler, benim için puslu bir manzaradan ibaret. Ama sonuçta ben bir bilim insanı değilim.

“İnsanın yetiştirilme tarzı ve yaşadığı deneyimler de dâhil olmak üzere kişilik oluşumunda birkaç faktörün etkili olduğu açık,” diye devam ediyor David. “Ama yaklaşık bir asır boyunca bu ülkede hüküm süren barış ve zenginliğe rağmen atalarımız, genleri düzelterek toplumumuzda baş gösteren istenmeyen birtakım riskleri azaltma olasılığının avantajlı olduğunu düşündü. Başka bir deyişle, insanlığı yeniden biçimlendireceklerdi.

“Böylece genetik manipülasyon deneyleri doğdu. Belli bir genetik manipülasyonun hayata geçmesi için birkaç neslin geçmesine ihtiyaç duyulur ama kalabalık nüfusun arasından bazı geçmişlerine ya da davranış biçimlerine göre özellikle seçilen insanlara, gelecek nesiller için bir iyilik yapma seçeneği verildi. Genetik bir değişim, çocuklarım ve torunlarını daha iyi insanlar yapacaktı.”

Diğerlerine göz atıyorum. Peter ağzını küçümsercesine büzmüş. Caleb surat asıyor. Cara’nın ağzı, bütün cevapları yiyecekmiş gibi açık duruyor. Christina bir kaşını kaldırmış, şüpheyle dinliyor. Tobias ise ayakkabılarına bakıyor.

Bunların hiçbiri benim için yeni değilmiş gibi hissediyorum. David’in anlattıkları toplulukları ayrıştıran yaklaşımın aynısı. Tek fark, toplulukları erdemlerine göre değil de genlerini manipüle ederek bölmeleri. Bunu

anlayabiliyorum. Hatta bir noktaya kadar, anlatılanlara katılıyorum. Ama şu anda bizimle ne ilgisi olduğunu bilmiyorum.

“Ancak genetik manipülasyonların etkileri görülmeye başladığında, felaketle sonuçlanan birtakım değişimler oldu. Mesele, düzeltilen genler değil, hasar verilenlerdi,” diyor David. “Birinin korkularını, düşük zekâsını ya da yalancılığını alırsanız... merhamet duygusunu da almış olursunuz. Birinin saldırganlığını alırsanız, dürtülerini de alırsınız ya da en azından girişimcilik yeteneğini törpülersiniz. Bencilliklerini aldığınızda, kendilerini koruma güdülerini öldürürsünüz. Biraz düşünürseniz, ne demek istediğimi anlayacaksınız.”

David korku, düşük zekâ, yalancılık, saldırganlık, bencillik diye sıralarken, her bir kişilik özelliğini zihnimdeki listede işaretliyorum. Aslında topluluklar hakkında konuşuyor. Bir erdem kazanan topluluğun bir şeyler kaybettiğini söylerken haklı. Cesurlar, gerçekten cesur ama acımasız oluyor. Bilgeler, zeki ama kibirli. Dostluk üyeleri, barışçıl ama pasif. Dürüstler, doğrular adına düşüncesizlik ediyor. Ve Fedakârlar, kendilerini düşünmüyor ama sıkıcılar.

“İnsanlık, hiçbir zaman mükemmel olmadı ama genetik oynamalar, her şeyi daha kötüleştirdi. Sonunda Saflık Savaşı dediğimiz savaş patladı. Genleri hasar görenler, hükümete ve genleri saf olanlara karşı savaş açtı. Saflık Savaşı, bir iç savaştı. Amerikan topraklarında, daha önce eşi benzeri görülmemiş bir yıkıma neden oldu. Ülke nüfusunun neredeyse yarısı kaybedildi.”

“Görüntü hazır,” diyor biri, kontrol masasından.

David’in başının üzerindeki ekranda bir harita beliriyor. Şekli tanıdık değil, o yüzden nereyi gösterdiğinden emin olamıyorum, ama haritanın her yeri pembe, kırmızı ve bordo ışıklı noktalarla kaplı.

“Harita, Saflık Savaşı öncesi ülkemizi gösteriyor,” diyor David, “ve bu da.

Haritadaki renkli ışıklar, güneşte kuruyan küçük göller gibi küçülmeye başlıyor. O sırada kırmızı ışıkların insanları temsil ettiğini fark ediyorum. Işıklar söndükçe, insanlar da azalıyor. Ekrana boş gözlerle bakarken, beynim böylesi büyük bir kaybı algılamakta zorlanıyor.

David devam ediyor, "... Savaş sonunda bittiğinde, insanlar genetik sorun konusunda kalıcı bir çözüm istedi. Böylece Genetik Refah Bürosu kuruldu. Hükümetimizin emri altında bütün bilimsel verilere sahip

atalarımız, bütün insanlığı genetik saflığına geri döndürmek üzere deneylere başladı.

“Genlerini değiştirmek üzere genetik hasar gören insanları Büro’ya çağırdılar. Sonra bu insanlar, topluluklarını kontrol edebilmelerine yardım edecek serumların basit versiyonlarıyla donatılarak uzun süre kalacakları güvenli bir ortama yerleştirildi. Orada zamanın geçmesini bekleyeceklerdi. Her yeni nesilde genetik olarak iyileşmiş insanlar yetişecekti. Siz bu insanları. .. Uyumsuz olarak biliyorsunuz.”

Tori bana bir Uyumsuz olduğumu söylediğinden beri, bunun ne anlama geldiğini öğrenmek istemiştim. Ve işte burada cevabı bütün basitliğiyle alıyorum: Uyumsuz olmam, genlerimin iyileştiği anlamına geliyor. Safım. Sağlıklıyım. Gerçek cevaba sonunda kavuştuğum için rahatlamış olmam lazım, oysa beynimin gerisini kaşıyan bir şeyin sustuğunu hissediyorum.

Uyumsuz kelimesinin, bütün benliğimi ve olabileceğim her şeyi açıkladığını sanıyordum. Belki de yanılmıştım.

David’in kabuğunu soyduğu sırlar ve yalanlar ortaya çıktıkça yeni bilgileri hem beynimde hem de yüreğimde yavaş yavaş kavramaya başlıyorum ve nefesimin daraldığım hissediyorum. Dengemi yitirmemek için, kalp atışlarımı hissedebilmek için elimi göğsüme götürüyorum.

“Şehriniz, genetik iyileşme deneylerinden sadece birisi ve davranışsal değişim seviyesi açısından en başarılısı. Topluluklardan bahsediyorum.” David, gurur duymamız gerekiyormuş gibi bize gülümseyerek bakıyor. Oysa ben bununla gurur duymuyorum. Bizi onlar yarattı, bütün dünyamızı onlar şekillendirdi, neye inanacağımızı bize onlar söyledi.

Neye inanacağımızı bize onlar söylediyse, kendi inançlarımızı oluşturmadıysak, bu inancın doğruluk payı nedir? Elimi göğsüme daha sıkı bastırıyorum. Sakinleş.

“Topluluklar, deneyi besleyecek bir unsur olarak önceki nesiller tarafından geliştirildi. İnsanların davranışlarını değiştirmek için genetik düzeltmenin yeterli olmadığını keşfetmişlerdi. Genetik değişime eşlik edecek yeni bir sosyal düzen, genetik hasarın yarattığı davranışsal sorunlar için en kesin çözümdü.” Gözlerini üzerimizde dolaştırırken David’in gülümsemesi soluyor. Ne yani? Onu gülümseyerek dinlememizi mi bekliyordu? Sonra devam ediyor. “Topluluklar, daha sonra diğer deneylerimizin çoğuna uygulandı. Şu anda üçü hâlâ aktif. Sizi korumak, gözlemlemek ve sizlerden bir şeyler öğrenmek için büyük çaba sarf ettik.”

Cara, ellerini saçlarını toplamak istercesine başına götürüyor. Düzgün olduğunu anlayınca, "Yani Edith Prior, Uyumsuzluğun nedenini bulup size yardıma gelmemizi söylerken... "

"Uyumsuz, genetik iyileşmede istediğimiz seviyeye gelenlere verdiğimiz isim," diyor David. "Şehrinizdeki liderlerin onlara değer vermesini istiyorduk. Bilgelik liderinin, onları .ıvlamaya başlamasını, hatta Fedakârlık üyelerinin Bilgelik liderine tam olarak ne olduklarını açıkça söylemelerini hiç beklemiyorduk. Ve Edith Prior'ın söylediklerinin aksine, bize bir Uyumsuz ordusu göndermenizi aslında hiç istemedik. Her şeyden önce, yardımınıza ihtiyacımız yok. Tek ihtiyacımız iyileşen saf genlerinizin, sonraki nesillere aktarılması."

"Yani Uyumsuz değilsek, hasarlı olduğumuzu söylüyorsunuz, öyle mi?" diyor Caleb. Sesi titriyor. Ağabeyimin böyle bir şey karşısında ağlamanın eşiğine geleceğine tanık olacağım aklıma gelmezdi, ama gözleri doluyor.

Sakin, diyorum yine kendime. Derin ve yavaş bir soluk alıyorum.

" Genetik olarak hasarlı, evet," diyor David. "Öte yandan, şehir deneyimizdeki davranışsal düzenleme bileşeninin gayet etkili olduğunu görmek bizim için sürpriz oldu. Aslında en azından yakın zamana kadar, genetik oynamanın başta yarattığı davranışsal sorunların çözümünde bir parça yol almamıza yardım etti. Böylece genel davranışlarına bakarak bir insanın genetik olarak hasarlı mı yoksa iyileşmiş mi olduğu anlaşılmıyor."

"Ben zekiyim," diyor Caleb. "Atalarım genetik olarak zeki olmaya programlandığından, onların devamı olarak benim merhametten yoksun olduğumu söylüyorsunuz. Ben ve genetik olarak hasarlı herkes, hasarlı genlerimizle sınırlıyız. Ama Uyumsuzlar değil."

"Eh," diyor David, omuzlarım kaldırarak. "Bir düşün istersen."

Caleb, günlerdir ilk defa bana baktığında ben de gözlerimi ona dikiyorum. Bu açıklama, Caleb'ın ihanetini de açıklar mı? Kendi başına iyileştiremeyeceği ve kontrol edemeyeceği bir hastalık gibi, yaptıklarının nedeni hasarlı genleri miydi? Aklıma yatmıyor.

"Genler her şey değildir," diyor Amar. "İnsanlar, hatta genetik olarak hasarlı olanlar bile hayatta birtakım seçimler yaparlar. Önemli olan bu seçimlerdir."

Bir Bilge olarak doğan, ama Uyumsuz olmayan babamı düşünüyorum; zeki olmak için doğmuş bir adam, hayatının geri kalanı için kendi doğasına tamamen ters olan Fedakârlık yaşamını seçiyor ve topluluğunun hakkını vererek yaşıyor. Tıpkı benim kendimle savaşmam gibi kendiyle savaşıyor.

Bu içsel savaş, genetik hasarın bir ürünüymüş gibi gelmiyor bana. Tam tersine, son derece insani bir yanı var.

Tobias'a bakıyorum. Öylesine solgun, öylesine çökmüş bir hali var ki her an bayılabilirmiş gibi görünüyor. Diğerleri de farklı değil: Christina, Peter, Uriah ve Caleb afallamış halde. Cara, gömleğinin eteğini parmaklarının arasına almış, kaşlarını çatarak başparmağını kumaşın üzerinde gezdiriyor.

"Şimdilik bu kadarı yeter," diyor David.

Fazla bile.

Yanımda Christina kıkırdıyor.

"Bütün gece uyumadınız," diye bitiriyor sözünü David, hiçbir şey olmamış gibi. "Size dinlenip bir şeyler yiyebileceğiniz bir yere götüreceğim."

"Bir dakika," diyorum. Cebimdeki fotoğrafı ve Zoe'nin bıunu vermeden önce adımı bilmesini düşünüyorum. David'in bizi izlediklerini ve bizlerden bir şeyler öğrendiklerini söylediğini hatırlıyorum. Hemen önümüzdeki boş ekranlara bakıyorum. "Bizi gözlemlediğinizi söylemiştiniz. Nasıl?"'

Zoe dudaklarını büzüyor. David, arkasındaki masalardan bili ne başıyla işaret veriyor. O anda bütün ekranlar canlanıyor. Her birine farklı bir kameradan alınan görüntü yansıyor. En yakınımdaki ekranlarda Cesurluk Merkezi'ni görüyorum: Acımasız Alışveriş Merkezi, Millenium Parkı, Hancock Binası, Platform.

"Cesurların bütün şehri güvenlik kameralarıyla izlediğini zaten biliyordunuz," diyor David. "Eh, bizim de o kameralara erişimimiz var."

Bizi izliyorlarmış.

Çeri dönmeyi düşünüyorum.

David'in bizi götürdüğü yere gitmek için güvenlik noktasının yanından geçiyoruz. Tarayıcının içinden geçip silahımı kaptığım gibi buradan kaçarak beni hayatım boyunca gözledikleri yere koşmak istiyorum. Küçüklüğümden beri beni gözledikleri yere... İlk adımlarım, ilk kelimelerim, okuldaki ilk günüm, ilk öpücüğüm...

Peter'ın bana saldırdığı anı izlemişlerdi. Topluluğumun serumla bir orduya dönüştürüldüğü anı izlemişlerdi. Annemle babamın ölümünü izlemişlerdi.

Başka neler görmüşlerdi?

Gitmemi engelleyen tek şey, cebimdeki fotoğraf. Annem hakkında ne bildiklerini öğrenmeden buradan gidemem.

David bizi yerleşkenin içinde, iki yanında saksı bitkilerinin olduğu halıyla kaplı bir yere getiriyor. Duvar kâğıtları eskiyip sararmış, köşelerden soyulmaya başlamış. Onu takip ederek yüksek tavanlı ve ahşap döşemeli büyük bir salona giriyoruz. Işıklar portakal sarısı parlıyor. İki sıra halinde karyolalar dizilmiş, yanlarına beraberimizde getirdiğimiz eşyaları koyabileceğimiz sandıklar var. Salonun dibindeki büyük camlarda çok şık perdeler asılı. Pencerelere yaklaştığımda perdelerin fena halde eskidiğini, kenarlarının püskülleşmeye başladığını görüyorum.

David, yerleşkenin bu bölümünün eskiden havaalanına tünelle bağlanan bir otel olarak kullanıldığını, burasının da balo salonu olduğunu anlatıyor. Yine kelimeler bize anlamsız geliyor ama David bu durumun farkında değilmiş gibi davranıyor.

“Geçici bir konaklama olacak tabii. Ne yapacağınıza karar verdiğinizde, sizi yerleşkeye ya da başka bir yere yerleştiririz. Zoe, iyi ağırlanmanızdan sorumlu olacak,” diyor. “Yarın tekrar gelip neler yaptığınıza bakarım.”

Pencerelerin önünde tırnaklarını kemirerek volta atan
Tobias’a bakıyorum. Tırnak kemirme alışkanlığı olduğunu bugüne kadar fark etmemiştim. Belki daha önce hiç bu kadar gerilmemişti.

Burada kalıp onu rahatlatmaya çalışabilirim ama annemle ilgili bazı cevapları almam gerekiyor ve daha fazla beklemeye niyetim yok. Tobias’ın beni herkesten daha iyi anlayacağından eminim. Koridora çıkan David’in peşinden gidiyorum. Dışarı çıktığı anda duvara yaslanıp ensesini kaşıyor.

“Selam,” diyorum. “Benim adımTris. Sanırım annemle tanışıyordunuz.”

Bir an için olduğu yerde irkilip zıplıyor, sonra bana gülümsüyor. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Sırf zorbalık yapmak için Cesurluk eğitimim sırasında Peter’ın havlumu üzerimden çektiği günkü gibi hissediyorum: Çırılçıplak, utanç içinde ve kızgın. Belki bütün bu hissettiklerimden David’i sorumlu tutmam adil değildir, yine de kendime hâkim olamıyorum. Bu adam bu yerleşkenin, hatta Büro’nun lideri...

“Tabii, elbette,” diyor. “Seni tanıyorum.”

Nereden? Her hareketimi takip eden tüyler ürpertici kameralardan mil Kollarımı göğsümde daha sıkı kavuşturuyorum.

“Evet.” Bir saniye kadar bekledikten sonra devam ediyorum, “Annem hakkında bir şey öğrenmem gerekiyor. Zoe bana onun bir fotoğrafını verdi, fotoğrafta hemen yanında siz duruyordunuz, o yüzden sizden bilgi alabileceğimi düşündüm.”

“Ah,” diyor. “Fotoğrafa bakabilir miyim?”

Fotoğrafı cebimden çıkarıp ona veriyorum. Parmak uçlarıyla düzleştirirken, yüzünde tuhaf bir gülümseme beliriyor. Sanki fotoğrafı gözleriyle okşuyor. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyorum. Nedense özel bir anıyı rahatsız ediyormuşum gibi hissediyorum.

"Bir keresinde bizi ziyarete gelmişti," diyor. "Anneliğe karar vermeden önce. Bu fotoğraf o zaman çekildi."

"Sizi ziyarete mi geldi?" diyorum. "Sizden biri miydi?" "Evet," diyor David basitçe. Oysa bu kelime bütün dünyamı değiştirebilir. "O buralıydı. Deneydeki bir sorunu çözmesi için çok genç yaşta onu şehre gönderdik."

"Yani biliyordu," diyorum. Sesim titriyor, ama nedenini bilmiyorum. "Burayı ve çitlerin ötesinde ne olduğunu biliyordu." Çalı gibi kaşlarını kaldıran David şaşkın görünüyor. "Eh, elbette."

Titreme kollarıma ve ellerime yayılıyor. Bütün vücudumun yuttuğum zehre tepki gösterircesine sarsılmaya başlaması uzun sürmüyor. Zehir, burayı öğrenmiş olmak. Buradaki ekranları öğrenmiş olmak. Bütün hayatım yalanların üzerine kurulu. "Bizi her saniye izlediğinizi biliyordu... ölümünü, babamın ölümünü, herkesin birbirini öldürüşünü izlediğinizi biliyordu! Buna rağmen ona yardım etmek üzere kimseyi göndermediniz, bana yardım etmediniz, öyle mi? Tabii ki hayır! Tek yaptığınız izledikleriniz üzerinden notlar almaktı."

«nr* •)3

İris...

Bana uzattığı eli itiyorum. "Bana Tris demeyin. Adımı bilmemeniz gerekiyordu. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmemeniz gerekiyordu."

Titreyerek tekrar salona giriyorum. içeride herkes yatağını seçmiş, eşyalarını yerleştirmiş. Salonda sadece biz varız, diğer herkes gitmiş. Kapının yanındaki duvara yaslanıp, terli avuçlarımı silmek için ellerimi pantolonuma bastırıyorum.

Diğerlerinin de buraya alışamadığı belli. Peter, yüzünü duvara dönmüş, yatıyor. Uriah'la Christina, yan yana oturmuş alçak sesle bir şeyler konuşuyor. Caleb, parmak uçlarıyla şakaklarını ovuyor. Tobias hâlâ tırnaklarını kemirerek volta atıyor. Ve Cara tek başına oturuyor, yüzünü elleriyle kapatmış. Tanıştığımızdan beri ilk kez onu sinirli görüyorum. Bilgelik zırhı artık yok. Karşısına oturuyorum. "İyi görünmüyorsun."

Genellikle düzgün bir topuzla topladığı saçları çözülmüş. Ateş saçan gözlerle bana bakıyor. "Çok naziksin."

“Özür dilerim,” diyorum. “Öyle demek istemedim.” “Biliyorum.” Derin bir iç çekiyor. “Ben... Ben bir Bilgeyim, bunu biliyorsun.”

Hafifçe gülümsüyorum. “Evet, biliyorum.”

“Hayır.” Cara başını iki yana sallıyor. “Bilgelik, olduğum tek şey. Ben bir Bilgeyim, o kadar. Ve şimdi bana genlerimdeki birtakım kusurların sonucu olduğum söyleniyor... Toplulukların, bizi kontrol altında tutmak için yaratılan zihinsel birer hapishaneden ibaret olduğu söyleniyor. Tıpkı Evelyn Johnson ve Topluluksuzlar’ın söylediği gibi.” Kısa bir süre susuyor. “O zaman Yandaş olmanın ne anlamı var? Niye buralara kadar geldik?”

Cara’nın bir Yandaş olma fikrine, topluluk sistemine ve kurucularımıza itaat etmeye kendini böylesine alıştırdığını fark etmemiştim. Benim için, şehirden çıkmama yardım edebilecek geçici bir kimlikten öte değildi. Onun içinse çok daha derin bir bağlılık anlamına geliyordu mutlaka.

“Yine de iyi ki geldik,” diyorum. “Gerçeği öğrendik. Bu senin için değerli değil mi?”

“Tabii ki değerli,” diyor Cara yumuşak bir sesle. “Ama bu aynı zamanda, kendimi tanımlamak için başka kelimelere ihtiyacım olduğu anlamına geliyor.”

Annem öldükten hemen sonra, beni kurtarmak için uzatılmış bir el gibi Uyumsuz kimliğime sımsıkı yapışmıştım. Etrafımdaki her şey çöküp dağılırken kim olduğumu hatırlamak için bu kelimeye ihtiyacım vardı. Ama şimdi düşününce buna gerçekten ihtiyacım olup olmadığından emin değilim. Cesur, Bilge, Uyumsuz, Yandaş gibi kelimelere gerçekten ihtiyacımız var mı? Yaptığımız seçimler yerine bizi birbirimize bağlayan aşk ve sadakatle sadece arkadaş, âşık ya da kardeş olamaz mıyız?

“Gidip onunla ilgilensen iyi olur,” diyor Cara, başıyla Tobias’ı göstererek.

“Tamam,” diyorum.

Salonu geçip pencerelerin önünde durarak aynı cam ve çelikten ibaret manzaraya, kaldırımlara, çimlere ve çitlere bakıyorum. Tobias beni görünce volta atmayı bırakıp yanıma geliyor.

“İyi misin?” diye soruyorum.

“Eh,” diyor. Pencere pervazına oturup yüzünü bana dönüyor. Şimdi göz gözeyiz. “Yani, pek iyi sayılmam. Tek düşünebildiğim her şeyin ne kadar anlamsız olduğu. Topluluk sistemini kastediyorum.”

Ensesini sıvazlarken, sırtındaki dövmeleri düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

“Topluluklarımız için her şeyimizi verdik,” diyor. “Hepimiz. Ne yaptığımızın farkında bile değildik.”

“Bunu mu düşünüyordun?” Kaşlarımı kaldırıyorum. “Tobias, hayatımız boyunca bizi gözetlediler. Olan her şeyi, yaptığımız her şeyi. Müdahale etmediler ama özelimize girdiler. Sürekli.”

Parmak uçlarıyla şakağını ovuyor. “Sanırım. Gerçi beni rahatsız eden bu değil.”

İstemeden, söylediklerine inanamıyormuş gibi bakmış olmalıyım ki başını iki yana salladı. “Tris, ben de Cesurluk kontrol odasında çalışıyordum. Kameralar her yerdeydi, sü rekli çalışıyordu. Eğitim sırasında seni izleyenler olduğu konusunda uyarıda bulunmuştum, hatırlıyor musun?”

Gözlerinin tavandaki köşeye kaydığım hatırlıyorum. Gizli mesajım dişlerinin arasından tıslayarak vermişti. Beni kameralar hakkında uyardığı hiç aklıma gelmemişti. Hem de hiç.

“Beni de rahatsız ederdi,” diyor Tobias. “Ama uzun zaman önce üstesinden geldim. Hep kendi başımıza olduğumuzu düşünürdük ve şimdi haklı olduğumuz ortaya çıktı. Bizi kendi başımıza bıraktılar. Olan bu.”

“Sanırım bunu kabul edemem,” diyorum. “Birinin başının derde girdiğini gördüğünde, yardım etmelisin. Deney olsun olmasın. Ve... Tanrım.” Yüzümü ekşitiyorum. “Her şeyi gördüler.”

Hafifçe gülümsüyor.

“Ne?” diye üsteliyorum.

“Ben de gördükleri birkaç şeyi düşünüyordum,” diyor elimi belime koyarken. Bir an için ateş saçan gözlerle ona bakıyorum, ama bana böylesine sırıtırken dayanamayıp gülümsüyorum. Farkında olmasa da kendimi iyi hissettirmeye çalışıyor.

Pencere pervazında yanma oturup ellerimi ahşapla bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum. “Aslında Büro’nun toplulukları oluşturması, neler olup bittiğine dair tahminlerimizden farklı değil: Uzun zaman önce bir grup insan, yaşamak için en iyi yolun topluluk sistemi olduğuna karar verdi. Ya da birileri insanlara mümkün olan en iyi yaşama biçimini sundu.”

Tobias önce yanıtlamıyor, yanaklarım ısırırken yerde bitiştirdiği ayaklarına bakıyor. Benim ayaklarımsa yere kadar uzanmadığından en fazla uçlarıyla yere değiyor.

“Aslında fena açıklama değil,” diyor. “Ama o kadar çok yalan var ki neyin gerçek, neyin doğru, neyin önemli olduğunu kestirmek çok zor.”

Elini tutup parmaklarımı onunkilere doluyorum. Tobias da alnını benimkine dayıyor.

Alışkanlıkla, bunun için Tanrıya şükürler olsun, diye düşünürken yakalıyorum kendimi. İşte o zaman Tobias’ın neden bu kadar endişeli olduğunu kavrıyorum. Ya ailemin inandığı Tanrı ve bütün inanç sistemleri, bir avuç bilim insanının bizi kontrol altında tutmak üzere tezgâhladığı bir şeyse? Üstelik bu tezgâh sadece Tanrı’yı değil, aynı zamanda doğru ve yanlışı da kapsıyorsa? İnandıkları fedakârlık? Artık dünyamızın nasıl kurulduğunu bildiğimize göre bütün bunlar değişecek mi?

Bilmiyorum.

Düşünmekten beynim cızırdıyor. O yüzden dudaklarının sıcaklığını, dudaklarımdaki nazik baskısını ve nefesini hissedebilmek için yavaşça Tobias’ı öpüyorum.

“Neden kendimizi hep insanlarla çevrili buluyoruz?” diye soruyorum.

“Bilmiyorum,” diyor. “Belki aptal olduğumuzdandır.”

Gülüyorum. Ve içimi kaplayan karanlığı aydınlatan ışık değil. Gülmek, bildiğim her şeyin yerle bir olmasına neden olan bu tuhaf yere rağmen hâlâ yaşadığımı hatırlatıyor. Bir şeyi çok iyi biliyorum. Yalnız değilim, arkadaşlarım var, âşığım... Nereden geldiğimi biliyorum. Ölmek istemiyorum ve bu benim için çok önemli. Hele de birkaç halita önceki halim düşünülürse. ..

Gece olunca karyolalarımızı birbirine yaklaştırıyoruz ve uyuyakalmadan önce göz göze yatıyoruz. Tobias sonunda uyuyakaldığında, parmaklarımız yatakların arasındaki boşlukta birbirine kenetli.

Hafifçe gülümseyip kendimi uykunun kollarına bırakıyorum. r

ON ALTINCI BÖLÜM TOBIAS

UYUYAKALDIĞIMIZDA GÜNEŞ HENÜZ TAM BATMAMIŞTI, AMA birkaç saat sonra uyanıyorum. Gece yarısı olmuş. Beynimdeki düşünceler, sorular ve kuşkular uyumamı engelliyor. Tris elimi bırakmış, parmakları şimdi yere değiyor. Yatağa yayılmış, saçları gözlerinin üzerine düşmüş.

Ayakkabılarımı ayağıma geçirip koridora yürürken bağcıklarım halıları dövüyor. Cesurluk yerleşkesine öyle alışmışım ki ayaklarımın altında gıcırdayan ahşap döşemeyi garipsiyorum. Ben daha çok taşın hışırtısına ve yankılarına, kanyondaki suların kükremesine alışığım.

Eğitimin ilk haftasında, her geçen gün biraz daha içime kapandığımı görüp endişelenen Amar beni, benden daha büyük Cesurların oynadığı Cesaret oyununa davet etmişti. İlk meydan okumam, Çukura gidip Cesurluk alevlerini sırtıma dövme yaptırmaktı. Canım yanmıştı. Her saniyesinin tadını çıkarmıştım.

Koridorun sonuna vardığımda kendimi nemli toprak kokusunun ağır bastığı bir avluda buluyorum. Her yerde bitkiler ve ağaçlar var, Dostluk seralarındaki gibi hepsi suyun içinde. Avlunun ortasında yukarıya asılmış devasa su tankının içindeki ağacın birbirine dolanan köklerini aşağıdan görebiliyorum. Kökler tuhaf bir şekilde insan vücudundaki sinirleri andırıyor.

"Eskisi kadar temkinli değilsin," diyor Amar arkamdan. "Otel lobisinden buraya kadar peşindeydim."

"Ne istiyorsun?" derken, parmaklarımla su tankına vurduğumda suda minik dalgalar oluşuyor.

"Neden ölü olmadığıma dair bir açıklama duymak istersin diye düşünmüştüm," diyor.

"Düşündüm," diyorum. "Cesedini görmemize asla izin vermediler. Cesedin ortada yoksa, ölümünü tezgâhlamak o kadar da zor olmaz."

"Belli ki kafanda çözmüşsün." Amar ellerini çırpıyor. "Eh, merak etmiyorsan ben gideyim o zaman..."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Amar elini, arkada lastik bir bantla bağladığı siyah saçlarından geçiriyor. Ölümümü tezgâhladılar, çünkü ben bir Uyumsuz'dum ve Jeanine, Uyumsuzları öldürmeye başlamıştı. Jeanine hepsini ele geçirmeden kurtarabilecekleri kadarı Uyumsuz'u kurtarmaya çalıştılar, ama kolay olmadı. Sen de bilirsin, Jeanine hep bir adım öndeydi."

"Başkaları da var mı?" diye soruyorum.

"Birkaç kişi," diyor.

"Peki Prior soyadı taşıyan başka biri?"

Amar başını iki yana sallıyor. "Hayır, Natalie Prior maalesef öldü. Çıkmama yardım eden oydu. Birine daha yardım etti... George Wu. Onu tanıyor musun? Şimdi devriyede görevli, yoksa sizi almaya onunla gelecektim. Ablası hâlâ şehirde."

Bu ismi duyunca midem kasılıyor.

"Aman Tanrım," derken tankın duvarına yaslanıyorum.

"Ne? Onu tanıyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum.

Düşünmek bile istemiyorum. Buraya gelişimizle Tori'nin ölümü arasında sadece birkaç saat vardı. Normal bir günde birkaç saat, hiçbir şey yapmadan saatine bakarak geçmek bilmez, uzayıp gider. Ama dün, birkaç saatlik bir zaman dilimi, Tori'yle kardeşi arasında geçilmez bir duvar olmuştu.

"Tori, onun ablası," dedim. "Bizimle birlikte şehirden çıkmaya çalışıyordu."

"Çalışıyordu," diye tekrarlıyor Amar. "Ah. Vay canına. Bu çok..." ikimiz de bir süre sessiz kalıyoruz. George, ablasıyla bir daha hiç buluşamayacak ve Tori öldüğünde, kardeşinin Jeanine tarafından öldürüldüğüne inanıyordu. Söylenebilecek bir şey yok. En azından, söylemeye değer bir şey yok.
Gözlerim artık loşluğa alıştığından, avludaki bitkilerin özellikle güzel oldukları için seçildiklerini görebiliyorum. Çi çekler, sarmaşıklar, mor ve kırmızı yapraklı bitkiler... Gördüğüm yegâne çiçekler yabani çiçekler ya da Dostluk bahçelerindeki elma çiçekleri. Buradakiler, onlardan çok daha göz alıcı, çok daha canlı ve kat kat yapraklarıyla çok daha karmaşık. Burası her neyse, şehrimiz kadar işlevsel olmadığı kesin. "Cesedini bulan kadın," diyorum. "O... yalan mı söyledi?" "İnsanların bir yalanı sürdürmesi beklenemez, bu konuda sorumluluk yüklenemez." Kaşlarını büzüyor. "Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi, ama doğruluğundan eminim. Kadının hafızası sıfırlandı. Pire'nin tepesinden atladığıma ve aşağıya bırakılan cesedin bana ait olduğuna inanması sağlandı. Ama zaten ceset kimsenin tanıyamayacağı kadar parçalanmıştı." "Hafızası sıfırlandı demek. Yani Fedakârlık serumuyla." "Teknik açıdan Fedakârlar'a ait olmadığı için biz ona hafıza serumu diyoruz, ama evet, doğru bildin. Aynı serum." Amar'a kızgındım. Neden kızgın olduğumdan emin değilim. Belki dünyamın iyice karmaşık bir yer haline gelmesine, aslında gerçeklerden ne kadar uzak olduğuma kızıyordum. Ya da aslında ölmemiş biri için o kadar üzüldüğüme sinirleniyordum. Onca yıl öldüğüne inanıp annem için de yas tutmuştum. Sahte matemler yaşatmak, birine oynanabilecek en zalimce oyunlardan biri ve ben zokayı tam iki kez yuttum.

Ona bakarken, denizdeki dalgaların durulması gibi öfkem solup gidiyor. Ve öfkemin yerini, canlı bir şekilde karşımda duran eğitmenim ve arkadaşım alıyor.

Sırıtıyorum.

"Demek yaşıyorsun," diyorum.

“Daha önemlisi,” diyor parmağını bana doğrultarak, “Artık bana kızgın değilsin.”

Kolumdan tutup beni kucaklıyor, bir eliyle sırtıma vuruyor. Onun heyecanına katılmaya çalışıyorum, ama benim için kolay olmuyor. Ayrıldığımızda yüzüm yanıyor. Ve Amar’ın kahkahalarına bakılırsa, kıpkırmızı kesilmiş olmalıyım.

“Kasıntı hep Kasıntı,” diyor.

“Sen öyle san,” diyorum. “Eee, burayı seviyor musun?”

Amar omuz silkiyor. “Başka seçeneğim yok, ama evet, fena değil. Güvenlikte çalışıyorum, sonuçta hayatım boyunca bunun eğitimini almıştım. Seni de aramızda görmek isteriz, ama muhtemelen bu iş için fazla iyisindir.”

“Henüz burada kalmaya kendimi ikna etmiş değilim,” diyorum. “Ama yine de teşekkürler.”

“Buradan daha iyisi yok,” diyor Amar. “Diğer bütün şehirler -ki ülke nüfusunun çoğu, bizimki gibi büyük metropol bölgelerinde yaşıyor- doğru insanları tanımıyorsan fazlasıyla pis ve tehlikeli. Burada en azından temiz su, yiyecek ve güvenlik var.”

Rahatsız hissederken ağırlığımı diğer ayağıma veriyorum. Burada kalmayı, buraya yerleşmeyi düşünmek istemiyorum. Halihazırda kendi hayal kırıklığıma hapsolmuş gibi hissediyorum. Ailemden ve bana yaşattıklarından kaçmayı düşü-
14-1 nurken, bunu hayal etmemiştim. Ama sonunda kavuştuğum arkadaşımla aramdaki yeni barış halini bozmak istemediğimden, “Bunu düşüneceğim,” diyorum.

“Dinle, bilmeni istediğim başka bir şey daha var.”

“Nedir? Başka dirilenler de mi var?”

“Gerçekte ölmediğim için tam bir diriliş sayılmaz, öyle değil mi?” Amar başını iki yana sallıyor. “Hayır, söylemek istediğim şehirle ilgili. Bugün kontrol odasından biri duymuş. Marcus’un davası yarın sabah görülecekmiş.”

Bunun olacağını biliyordum. Evelyn’in onu en sona saklayacağını, son yemeği gibi doğruluk serumunun etkisi altında kıvranmasını izlerken her saniyenin tadım çıkaracağını biliyordum. Ancak istersem davayı izleyebileceğim daha önce hiç aklıma gelmemişti. Sonundan hepsinden sonsuza kadar kurtulduğumu sanıyordum.

Tek diyebildiğim, “Ah,” oluyor.

Daha sonra yatakhaneye dönüp yatağıma kıvrıldığımda kendimi hâlâ uyuşmuş hissediyorum. Kafam çok karışık. Ne yapacağımı bilmiyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM TRIS

GÜNEŞ DOĞMADAN UYANIYORUM. DİĞERLERİ KARYOLALARINda kıpırtısız yatıyor. Tobias koluyla gözlerini kapatmış, ama gecenin bir yarısı kalkıp yürümüş gibi ayakkabıları ayağında. Christina başını yastığının altına gömmüş. Birkaç dakika yatıp tavandaki çizgilerden desenler hayal ediyorum, sonra ayakkabılarımı giyip parmaklarımla saçlarımı tarıyorum.

Birkaç aylak dışında yerleşkenin koridorları bomboş. Sanırım gece nöbeti bitmek üzere, çünkü nöbetçiler ellerini çenelerine dayayıp masalarına yayılmışlar. Temizlikçiler süpürgelerine yaslanmış, süpürmeleri gerekirken sanki ne yapacaklarını unutmuş gibi görünüyor. Ellerimi ceplerime sokup giriş yönünü gösteren tabelaları takip ediyorum. Dün gördüğüm heykele yakından bakmak istiyorum.

Burayı her kim inşa ettiyse, ışığa bayılıyor olmalı. Her koridorun tavanında ve alçak duvarların hepsinde camlar var.

Henüz sabah olmamasına rağmen etrafı görebileceğim kadar aydınlık.

Dün akşam yemeğinde Zoe'nin verdiği kartı arka cebimden çıkarıp güvenlik noktasında geçiyorum. Sonra dün girdiğimiz kapılardan birkaç yüz metre ötedeki heykeli görüyorum. Yaşayan bir varlık gibi kasvetli, devasa ve fazlasıyla gizemli görünüyor.

Heykel, bir kanyonun dibindeki kayalar gibi, kocaman koyu renkli bir taş parçası. Tam ortasından büyük bir çatlak geçiyor ve kenarlara doğru daha hafif taşlar damar gibi uzanıyor. Taşın üzerinde aynı boyutlarda suyla dolu cam bir tank var. Tankın tam göbeğine yerleştirilen ışık, sudaki dalgalarla kırılıyor. Bir yerlerden belli belirsiz taşa damlayan suyun sesini duyabiliyorum. Ses, tankın merkezinden geçen küçük bir tüpten geliyor. Başta tankta çatlak olduğunu düşünüyorum, aynı aralıklarla ikinci, sonra üçüncü damla da damlıyor. Küçük bir birikintiye dönüştüğünde, su taştaki dar bir kanaldan akıp gidiyor. Böyle tasarlanmış olmalı.

"Selam." Zoe, heykelin öteki tarafında duruyor. "Kusura bakma, ben de senin için yatakhaneye gidiyordum, sonra seni görünce yolunu kaybettiğini sandım."

"Hayır, kaybolmadım," diyorum. "Buraya geliyordum."

“Ah.” Yanıma gelip kollarını göğsünde kavuşturuyor. Boyu benim kadar, ama daha dik durduğundan benden uzunmuş gibi görünüyor. “Evet, çok acayip, değil mi?”

O konuşurken, yaprakların arasından sızan güneş ışığı gibi yanaklarını kaplayan çillere bakıyorum.

“Bir anlamı var mı?”

“Genetik Refah Bürosu’nun sembolü,” diyor. “Kaya parçası, yüz yüze olduğumuz sorunu, su dolu tank, sorunu değiştirme potansiyelimizi temsil ediyor. Ve su damlaları da her hâlükârda aslında sorun karşısındaki gücümüzü gösteriyor.” Kendimi tutamayıp gülüyorum. “Pek cesaret verici değil, ha?” Zoe gülümsüyor. “Bu yaklaşımlardan sadece biri. Ben başka bir açıdan bakmayı tercih ediyorum. Minicik su damlaları bile ısrarcı olursa, zaman içinde kayayı, bir daha eski haline gelmeyecek şekilde değiştirebilirler.”

Kaya parçasının ortasında küçük ve sığ bir kâse gibi oyulmuş bir noktayı işaret ediyor.

“Mesela şu, heykel ilk yapıldığında yoktu.”

Başımı sallıyorum ve bir sonraki damlanın düşüşünü seyrediyorum. Büroya ve buradaki herkese karşı temkinli olsam da heykelin sessiz umudunun içime işlediğini hissedebiliyorum. Bu pratik bir sembol; insanların bunca zamandır sadece seyrederek ve izleyerek burada kalabilmelerini sağlayan sabırlarım temsil ediyor. Yine de sormadan edemiyorum.

“Tanktaki bütün suları tek seferde bırakmak daha etkili olmaz mı?” Su dalgasının kayanın üzerinden ayaklarımın dibine ulaştığını hayal ediyorum. Küçük bir şey yapmak, eninde sonunda bir şeyleri tamir edebilir, ama karşındakinin büyük bir sorun olduğunu düşünüyorsan, eline geçen her şeyi kullanırsın, çünkü insan kendini tutamaz.

“Anlık bir çözüm olur,” diyor Zoe. “Ama sonrasında suyumuz kalmaz ve genetik hasar, tek bir büyük atakla çözülebilecek cinsten bir sorun değil.”

“Onu anlıyorum,” diyorum. “Ben sadece büyük adımlar atabilecekken, böylesi küçük adımlara razı gelmenin iyi bir şey olup olmadığını merak ediyordum.”

“Mesela?”

Omuz silkiyorum. “Sanırım tam olarak bilmiyorum. Ama düşünmeye değer.”

“Haklısın.”

“Eee... beni aradığını söylemiştin?” diyorum. “Neden?”

“Ah!” Zoe elini alnına vuruyor. “Aklımdan çıkmış. David seni bulup laboratuvara götürmemi istedi. Orada annene ait bir şey var.”

“Annem mi?” Sesim aynı anda hem boğuk hem tiz çıkıyor. Zoe heykelin yanından ayrılıp önümden güvenlik noktasına doğru ilerliyor.

“Uyarmadı deme: insanlar gözlerini dikip sana bakabilir,” diyor Zoe, güvenlikten geçerken. Şimdi koridorlar daha kalabalık. Çalışma saati gelmiş olmalı. “Buralarda yüzün bayağı meşhur. Bürodakiler ekranları sürekli izlerler ve geçtiğimiz birkaç ay boyunca, bir sürü ilginç olaya karıştın. Gençlerin çoğu senin bir kahraman olduğunu düşünüyor.”

“Aman ne güzel,” diyorum, ağzımdaki acı tada rağmen. “Ben de kahraman olmaya çalışıyordum. Yani ölmemeye çalışmak o kadar umurumda değildi.”

Zoe duruyor. “Özür dilerim. Yaşadıklarım hafife almak niyetinde değildim.”

Binlerinin beni gözetlediği fikrine hâlâ alışamadım. Bir örtünün altına saklanmak ya da beni bir daha göremeyecekleri bir yerlere saklanmak geçiyor içimden. Ama bu konuda Zoe’nin yapabileceği fazla bir şey yok, o yüzden susuyorum.

Koridordaki birçok insan, aynı üniformanın farklı çeşitlerini giyiyor. Sadece iki renk üniforma var; lacivert ve soluk yeşil. Bazıları ceket, tulum ya da kazak giymiş. İçlerine giydikleri tişörtler rengârenk, bazılarının üzerinde resimler var.

“Üniforma renklerinin bir anlamı var mı?” diye soruyorum Zoe’ye.

“Aslında var. Lacivert, bilim insanı ya da araştırmacı olduğunu gösteriyor. Yeşil de destek ekibi. Tamirci, temizlikçi falan.”

“Yani Toplulukusuzlar gibi.”

“Hayır,” diyor. “Hayır, buradaki dinamik farklı. Herkes, görevimizi destekleyebileceği şeyi yapıyor. Burada herkes değerli ve önemlidir.”

Zoe haklı çıktı. Herkes bana bakıyor. Bazılarının gözleri sadece birkaç saniye boyunca üzerimde oyalanıyor, ama bazıları elleriyle işaret ediyor, hatta onlardan biriymişim gibi adımı söylüyorlar. Öyle kasılıyorum ki yürüyüşüm bile değişiyor.

“Destek ekibinden birçok kişi, buradan çok uzak olmayan Indianapolis’teki deneydeydi,” diyor Zoe. “Ama onların dönüşümü, sizinkinden biraz daha kolay oldu. Indianapolis’te sizdeki davranışsal bileşenler görülmedi.” Biraz susuyor. “Yani topluluklardan bahsediyorum.

Birkaç nesilden sonra, diğerleri dökülürken sizin şehir ayakta kalınca, Büro topluluk sistemini Saint Louis, Detroit ve Minneapolis gibi şehirlerde de uygulamaya başladı. Indianapolis yeni bir deneydi ve kontrol grubu olarak işlev gördü. Büro, deneylerini hep orta-batı bölgelerinde yaptı, çünkü buralarda şehirler birbirine pek yakın sayılmaz. Doğuda şehirler dip dibedir."

"Demek Indianapolis'te... insanların genlerini düzeltip bir yerlerdeki bir şehre koydunuz, öyle mi? Topluluk olmadan?" "Karmaşık kurallara sahip bir sistemleri vardı, ama... evet, temelde olan bu."

"Ve işe yaramadı, ha?"

"Evet." Zoe dudaklarını büzüyor. "Çektikleri acılarla şekillenen ve başka bir hayat tarzı öğretilmeyen genetik hasarlı insanlar, toplulukların öğrettiklerine sahip olmayınca çok yıkıcı oluyorlar. O deney çok hızlı çöktü. Sadece üç nesil yetti. Chicago, yani sizin şehriniz ve toplulukları olan diğer şehirler, daha iyi sonuçlar verdiler."

Chicago. Doğduğumdan beri yuvam olan şehrin, bir isminin olması garibime gidiyor. Zihnimdeki şehir bu isimle küçülüyor.

"Bütün bunları uzun zamandır yapıyorsunuz demek," diyorum.

"Evet, oldu bayağı. Büro, işimizin doğası ve göreceli olarak uzakta olmamız nedeniyle birçok hükümet biriminden farklıdır. Randevulara güvenmek ya da birilerini işe almak yerine, bilgilerimizi ve amacımızı çocuklarımıza aktarıyoruz. Şu anda yaptığım iş için hayatım boyunca eğitildim."

Her yeri kaplayan camların dışında tuhaf bir araç görüyorum. Sivri gaga gibi burnu ve iki kanadıyla bir kuşu andırıyor, ama arabalar gibi tekerlekleri var.

"Hava seyahati için mi bu?" diyorum elimle gösterirken.

"Evet." Zoe gülümsüyor. "Bu bir uçak. Gözünü korkutmazsa, seni bir ara uçaklardan birine çıkarabiliriz."

Zoe'nin cesurluğumdan dem vurmasına tepki vermiyorum. Beni görür görmez tanıması hâlâ aklımda.

David, biraz ilerideki kapılardan birine yakın duruyor. Bizi görünce el sallıyor.

"Merhaba, Tris," diyor. "Onu getirdiğin için teşekkürler, Zoe."

"Bir şey değil, efendim," diyor Zoe. "Sizi baş başa bırakayım o zaman. Yapacak bir sürü iş var."

Gülümseyerek beni selamladıktan sonra uzaklaşıyor. Gitmesini istemiyorum. David'le yalnız kalınca, dün ona bağırışım aklıma geliyor. David bu konuda bir şey söylemiyor, sadece kartını kapının kilidinden geçiriyor.

Kapının ardındaki ofiste hiç pencere yok. Belki Tobias yaşlarında genç bir adam çalışma masalarından birinde oturuyor. Odanın karşı tarafındaki masa boş. İçeri girdiğimizde genç adam başını kaldırıp bana bakıyor, bilgisayarına bir şeyler yazıyor, sonra ayağa kalkıyor.

"Merhaba, efendim," diyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Matthew. Süpervizörün nerede?" diye soruyor David.

"Kantine bir şeyler atıştırmaya gitti," diyor Matthew.

"Eh, o zaman belki sen yardımcı olabilirsin. Portatif ekranlardan birine Natalie Wrighf ın dosyasını yansıtabilir misin?"

"Elbette," diyen Matthew yerine oturuyor. Bilgisayarına bir şeyler yazıp bir dizi belge çıkarıyor. Yakın olmadığım için ne olduklarını pek göremiyorum. "Tamam, transfer tamamlandı. Natalie'nin kızı olmalısın, Beatrice." Gözleri öylesine koyu renkli ki neredeyse simsiyah görünüyor. Ve kenarları hafifçe çekik. Beni gördüğüne şaşırmış ya da benden etkilenmiş bir hali yok. "Ona pek benzemiyorsun."

"Tris," diye düzeltiyorum hemen. Ama beni takma adımla bilmemesi, bir taraftan içimi rahatlatıyor. Demek şehirdeki hayatlarımızı, eğlencesine seyredenlerden biri değil. "Ve evet, benzemediğimi biliyorum."

David, sandalyelerden birini yerde sürüyerek çekiyor, sonra eliyle vurarak yer gösteriyor.
"Otur. Şimdi ekranlardan birine Natalie'nin dosyalarını yansıtacağım, böylece ağabeyinle birlikte okuyup kendiniz öğrenebilirsiniz, ama dosyalar yüklenirken hikâyeden bahsedeyim."

Sandalyenin ucuna oturuyorum. David de süpervizörün masasına oturarak, yarı boş kahve kupasını metal yüzeyde döndürmeye başlıyor.

"Öncelikle; annenin müthiş bir keşif olduğunu söylemekle başlayayım. Onu yanlışlıkla hasarlı bir dünyaya yerleştirdik ve annenin genleri neredeyse mükemmeldi." Kocaman gülümsüyor. "Onu zor bir durumdan kurtarıp buraya getirdik. Burada uzun süre kaldı, ama bir gün şehrinizde bir kriz durumuyla karşılaştık ve annen şehre girip sorunu çözmeye gönüllü oldu. Eminim bunları biliyorsundur zaten."

Birkaç saniye sadece gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. Annem buralı değil miydi? Nereliydi peki?

Bir anda yeniden annemin bu koridorlarda yürüdüğünü, kontrol odasındaki ekranlardan şehri izlediğini kavrıyorum. Şu anda oturduğum sandalyeye hiç oturmuş muydu? Ayakları bu fayanslara değmiş miydi? Tüm duvarlarda, kapı kollarında ve sütunlarda annemin görünmez işaretlerini görür gibi oluyorum.

Sandalyenin kenarını ellerimle kavrayıp kafamı toplamaya çalışıyorum, çünkü bir soru sormam lazım.

“Hayır, bilmiyordum,” diyorum. “Ne krizi?”

“Bilgelik temsilcisi, Uyumsuzlar’ı öldürmeye başlamıştı,” diyor David. “Adı Nor... Norman mıydı?”

“Norton,” diyor Matthew. “Jeanine’den önceki lider. Öyle görünüyor ki kalp krizi geçirmeden hemen önce Uyumsuzları öldürme fikrini Jeanine’e anlatmış.”

“Teşekkürler. Her neyse, işte böylece Natalie’yi, durumu araştırması ve ölümleri durdurması için şehre gönderdik. Orada o kadar uzun kalacağı aklımıza bile gelmemişti tabii, ama çok iyi iş çıkarıyordu. Daha önce içeriye bizden birini hiç göndermemiştik ve Natalie bizim için değeri biçilemez birçok iş yaptı. Kendine bir hayat kurmak da bunlardan biriydi. Bu hayatın bir parçası da şendin.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Ama ben çömezken, Uyumsuzlar hâlâ öldürülüyordu.”

“Sen sadece ölenleri biliyorsun,” diyor David. “Ölmeyenler hakkında bilgin yoktu. Bazıları burada, bu yerleşkede. Sanıyorum Amar’la tanışmıştın, öyle değil mi? Amar da onlardan biriydi. Kurtarılmak üzere deneyinizden çıkarılması gerekenlerden biriydi. Bir zamanlar tanıdıkları ve sevdikleri insanların özel hayatlarını seyretmek, oradan kurtarılanlar için zordu, o yüzden onlara Büro dışındaki hayata entegre ettik. Ama evet, annen çok önemli işler yaptı.”

Annem aynı zamanda birkaç yalan ve çok az doğru da söyledi. Babamın onun kim olduğunu, nereden geldiğini bilip bilmediğini merak ediyorum. Sonuçta babam bir Fedakârlık lideriydi ve haliyle doğruluğun temsilcisiydi. Aniden aklıma korkunç bir şey geliyor: Yoksa annem sırf evlenmesi gerektiği için mi babamla evlenmişti? Şehirdeki görevi için mi babamla birlikte olmuştu? İlişkileri başından beri bir oyun olabilir miydi?

“Demek annem doğuştan Cesur değildi,” diyorum, annemin yalanlarım çözmeye çalışırken.

“Şehre bir Cesur olarak girmişti, çünkü zaten dövmeleri vardı ve dövmelerini şehirdekilere açıklaması kolay olmayacaktı. On altı yaşındaydı, ama uyum sağlayabilmesine zaman tanımak için ona on beş yaşında olduğunu söyledik. Amacımız onun...” David bir omzunu kaldırıyor. “Eh, dosyasını okusan daha iyi olacak. On altı yaşında birinin adalet anlayışına yaklaşamam bile.”

Matthew, işaret almış gibi çekmecelerden birini açıp küçücük düz bir cam parçası çıkarıyor. Parmağıyla dokunduğunda camda bir görüntü beliriyor. Bu, az önce bilgisayarında açtığı dosyalardan biri. Tableti bana uzatıyor. Cam tablet, sandığımdan çok daha sert ve sağlam görünüyor.

“Merak etme, kırılmaz malzemeden yapılmıştır,” diyor David. “Eminim arkadaşlarının yanma dönmek istiyorsundur. Matthew, otele kadar Bayan Prior’a eşlik eder misin? Benim ilgilenmem gereken bir işim var.”

“Ben boş mu oturuyorum?” diyor Matthew. Sonra David’e göz kırpıyor. “Şaka yaptım, efendim. Ben onu götürürüm.”

“Teşekkür ederim,” diyorum, çıkmak üzere olan David’e.

“Lafı mı olur?” diyor. “Başka sorun olursa, çekinmeden bana sorabilirsin.”

“Hazır mısın?” diye soruyor Matthew.

Matthew’un boyu Caleb kadar var ve alnının üzerinde özenle dağıttığı siyah saçlarına bakılırsa, yataktan yeni kalktığı izlenimini vermek için uzun süre uğraşmış olmalı. Lacivert üniformasının altında, siyah bir tişört var. Boynuna bağladığı siyah kordon, yutkundukça âdemelmasıyla birlikte oynuyor.

Küçük ofisten çıkıp koridorda birlikte yürümeye başlıyoruz. Kalabalık azalmış. İşe koyulmuş olmalılar ya da kahvaltı ediyorlardır. Bütün hayatlarını burada uyuyarak, yemek yiyerek, çalışarak, çocuk bakıp aile kurarak ve ölerek geçiren insanlar var. Bir zamanlar burası annemin de yuvasıydı.

“Kafayı ne zaman yiyeceğini merak ediyorum,” diyor Matthew. “Bütün bu acayip şeyleri gördükten sonra yani.” “Kafayı yiyecek falan değilim,” diyorum kendimi savunurcasına. Zaten çoktan kafayı sıyırdım, diye düşünüyorum içten içe, ama bunu onun karşısında kabullenmeyeceğim.

Matthew omuz silkiyor. “Ben yerdim. Ama haklısın.” İleride OTEL GİRİŞİ tabelasını görüyorum. Cam tableti göğsüme yapıştırıyorum. Bir an önce yatakhaneye geri dönüp Tobias’a annemle ilgili öğrendiklerimi anlatmak istiyorum.

“Dinle, süpervizörümle birlikte yaptığımız işlerden biri genetik test,” diyor Matthew. “Sen ve şu genç arkadaş -Marcus Eaton’ın oğlu sanırım- bir ara uğraşanız da gen testinizi yapsam diyorum, ne dersin?”

“Niye ki?”

“Merak.” Yine omuz silkiyor. “Eski bir deneyin yeni nesline çok uzun zamandır gen testi yapamamıştık ve hem sen hem de Tobias... bazı konular karşısında ilginç tepkiler veriyorsunuz.”

Kaşlarımı kaldırıyorum.

“Örneğin sen, seruma karşı olağanüstü bir direnç gösterdin. Birçok Uyumsuz, serumlara senin kadar dirençli değildir,” diyor Matthew. “Ve Tobias da simülasyonlara karşı direnemiyor, ama öte yandan bir Uyumsuz’dan beklenebilecek birçok özelliği göstermiyor. Daha sonra daha ayrıntılı anlatabilirim.”

Duraksıyorum, çünkü kendi genlerimi ya da Tobias’ın genlerini görmeyi, sanki çok önemi varmış gibi genlerimizin karşılaştırılmasını istemiyorum. Ama Matthew, neredeyse bir çocuk gibi heyecanlı görünüyor. Onun merakını anlayabiliyorum.

“Tobias’a sorarım,” diyorum. “Ama benim için sorun değil. Ne zaman?”

“Bu sabah olur mu?” diye soruyor. “Bir saat kadar sonra gelip seni alabilirim. Ben olmadan laboratuvarlara giremezsin zaten.”

Başımla onaylıyorum. Birden heyecanlanıyorum. Genlerim hakkında bir şeyler öğrenmek, en az annemin günlüğünü okumak kadar heyecanlı: Onun geçmişiyle ilgili bütün parçaları birleştirmek istiyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM TOBIAS

PEK TANIMADIĞIN İNSANLARI SABAH UYKULU GÖZLER VE YAnaklarında yastık izleriyle görmek tuhaf. Meğer Christina sabahları neşeli oluyormuş, Peter dümdüz saçlarıyla uyanıyormuş, Cara ise ayaklarını sürüye sürüye kahvenin yanına giderken sadece homurtularla iletişim kuruyormuş.

İlk iş olarak duş alıp bize verdikleri yeni giysileri kuşanıyorum. Aslında alışık olduğum giysilerden çok farklı değil, ama renkler buradakilere hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi hepsi farklı renkte. Gerçi buradaki insanlar muhtemelen renklere bizim gibi anlamlar yüklemiyorlardır. Üzerimdeki siyah tişört ve kot pantolonla kendimi bunun normal olduğuna, normal hissettiğime, uyum sağladığıma ikna etmeye çalışıyorum.

Babamın mahkemesi bugün. İzleyip izlemeyeceğime henüz karar vermedim. Geri döndüğümde Tris'in de giyindiğini görüyorum. Her an ayağa fırlayacakmış gibi karyolasının ucuna oturmuş. Tıpkı Evelyn gibi.

Birilerinin bizim için bıraktığı kahvaltı tepsisinden bir dilim kek alıp Triş in karşısına oturuyorum. "Günaydın. Erken kalkmışsın."

"Evet," diyor, ayağını öne uzatıp bacaklarımın arasına sıkıştırarak. "Zoe, bu sabah şu kocaman heykelimsi şeye bakmaya gittiğimde yanıma geldi. David'in bana göstermek istediği bir şey varmış." Karyolasının üzerindeki cam ekranı eline alıyor. Dokunduğu anda ekran aydınlanıp bir belge gösteriyor. "Bu annemin dosyası. Bir günlük yazmış. Bakınca kısa bir şey, ama yine de... " Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Henüz pek bakmadım."

"Eee," diyorum. "Neden okumuyorsun?"

"Bilmiyorum." Tableti yine yatağının üzerine bıraktığında ekran kendiliğinden kapanıyor. "Sanırım korkuyorum."

Fedakârlık çocukları, anne babalarıyla pek içli dışlı değildir, çünkü Fedakârlık anne babaları, çocuklarını büyütürken diğer anne babaların aksine kendileriyle ilgili fazla bir şey anlatmazlar. Gri giysilerden oluşan zırhlarına ve fedakâr davranışlarına sığınırlar, bir şeyler paylaşmanın böbürlenmek olduğuna inanırlar. Bu günlük, sadece Tris'in annesine dair yeni bir bilgi değil, aynı zamanda Tris'in Natalie Prior'ın kim olduğuna dair karşılaştığı ilk ve son dürüst bilgi.
Birden günlüğü neden sihirli bir şeymiş gibi tuttuğunu anlıyorum. Kaşla göz arasında ortadan kaybolacağından korkuyor. Ve günlüğü okumakta acele etmemesi, babamın mahke mesiyle ilgili hislerimle aynı. Günlük Tris'e bilmek istemediği bir şeyler söyleyebilir.

Tris'in gözlerini nereye diktiğini fark edince salonun karşı tarafında oturmuş huysuz çocuklar gibi asık suratıyla kahvaltı gevreği yiyen Caleb'a baktığını görüyorum.

"Ona da gösterecek misin?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor.

"Genelde ona hiçbir şey vermemeni tavsiye ederdim," diyorum. "Ama bu günlük... yani bu sadece senin değil."

"Bunu biliyorum," diyor Tris terslenerek. "Tabii ki ona göstereceğim. Ama sanırım önce tek başıma okumak istiyorum."

Buna karşı çıkacak değilim. Hayatımın büyük bölümünde bilgilerimi kendime sakladım, beynimde evirip çevirdim. Bir şeyleri paylaşma güdüsü yeni bir şey benim için. Saklama güdüm ise nefes almak kadar doğuştan.

Tris derin bir iç çekiyor, sonra elimdeki kekten bir parça koparıyor. Geri kaçarken eline vurmaya çalışıyorum. “Hey. Beş adım ötende bir sürü kek var.”

“iyi ya. O zaman niye kekinden bir parça koptu diye bu kadar yaygara koparıyorsun?” diyor sırıtarak.

“Haklısın.”

Tişörtümün önünden beni kendine çekip öpüyor. Elimi çenesinin altına kaydırıp öpücüğüne karşılık veriyorum. Sonra kekimden bir parça daha çaldığını fark edip geri çekilirken kızgın gözlerle bakıyorum.

“Cidden,” diyorum. “Gideyim, masadan sana da bir tane yetireyim. Sadece bir saniye sürer.”

Tris yine sırıtıyor. “Şey, sana sormak istediğim bir şey vardı. Hu sabah küçük bir genetik test yaptırmak ister miydin?”

“Küçük bir genetik test” tamlamasındaki tezatla beynimden vurulmuşa dönüyorum.

“Neden?” diye soruyorum. Genlerimle ilgili test yapmak istemesi, karşısında soyunmamı istemesinden farksız neredeyse.

“Eh, Matthew diye biriyle tanıştım. Buradaki laboratuvarlarda çalışıyor ve araştırma yapmak için bizim genetik yapımızla yakından ilgileniyormuş,” diyor Tris. “Ve özellikle senin ile testi yaptırmanı istedi, çünkü bir tür anormalliğin varmış.”

“Anormallik mi?”

“Dediğine göre bazı Uyumsuz özelliklerini taşımana rağmen diğerleri sende yokmuş,” diyor. “Bilemiyorum. Merak ediyormuş işte. Yaptırman gerekmiyor.”

Başımın etrafındaki havanın ısınıp ağırlaştığını hissediyorum. Rahatsızlığımı hafifletmek için elimi enseme götürüp saçlarımı kaşıyorum.

Önümüzdeki bir saat içinde Marcus ve Evelyn, ekranlarda olacak. Aniden mahkemeyi seyredemeyeceğimi anlıyorum.

O yüzden, her ne kadar varlığımın puzzle parçalarının bir yabancı tarafından incelenmesini hiç istemesem de, “Olur, testi yaptırırım,” diyorum.

“Harika,” diyor Tris. Sonra kekimden bir parça daha koparıyor. Bir perçem saçı gözlerinin önüne düştüğünde, daha o farkına varmadan uzanıp saçlarını arkaya tarıyorum. Sıcak ve güçlü elini benimkinin üzerine koyarken dudaklarının kenarındaki kıvrım gülücüğe dönüşüyor.

Kapı açıldığında çekik gözlü ve siyah saçlı genç bir adam içeri giriyor. Onu hemen tanıyorum. Bu Tori'nin kardeşi George Wu. Tori ona "Georgie" derdi.

George, hayat dolu gülümsediğinde geri kaçmak, eli kulağında matemiyle arama daha çok mesafe koymak istiyorum.

"Yeni döndüm," diyor nefes nefese. "Ablamın da sizlerle geldiğini söylediklerinde ve-"

Tris'le çaresiz bakışıyoruz. George'un kapıda durduğunu fark edince salondaki diğerleri de susuyor, ancak Fedakârlık cenazelerinde duyulabilecek türden bir sessizlik oluyor. Başkalarının acısından zevk almakta üstüne olmayan Peter bile şaşkın görünüyor, ellerini belinden indirip cebine sokuyor, sonra tekrar beline koyuyor.

"Ve..." diye tekrar deniyor George. "Neden hepiniz bana öyle bakıyorsunuz?"

Kötü haberi vermek üzere Cara öne çıkıyor, ama Cara'ınn bu işin altından kalkabileceğini hiç sanmıyorum, o yüzden ayağa kalkıp sözü alıyorum.

"Ablan bizimle şehirden ayrıldı," diyorum. "Ama Topluluksuzlar'ın saldırısında o... sınırı geçmeyi başaramadı."

Bu cümlede söylemediğim o kadar çok şey var ki... Saldırının ne kadar ani ve hızlı olduğu, yere düşen bedenin gürültüsü, gece karanlığında nereye gittiğine bakmadan kaçan, otların arasına yuvarlanan insanlar... Tori için geri dönmemiştim.

(ieri dönmeliydim. Aramızda Tori'yi en iyi tanıyan, dövme iğnesini elinde nasıl sıktığını en iyi bilen benim. Zımpara kâğıdı kadar sert kahkahası hâlâ kulaklarımda.

George, sendeleyince duvara elini dayıyor. "Ne?"

"Bizi savunurken hayatını verdi," diyor Tris, şaşırtıcı bir nezaketle. "O olmasaydı, hiçbirimiz buraya gelemezdik."

"O... öldü mü?" diyor George halsizce. Bütün bedeniyle duvara yaslandığında omuzları çöküyor.

Elinde tostuyla koridorda duran Amar'ın yüzündeki gülümsemenin solduğunu görüyorum. Tostunu kapının yanındaki masanın üzerine bırakıyor.

"Söylemek için seni bulmaya çalışıyordum," diyor Amar.

Dün gece Amar, George'dan öylesine bahsetmişti, birbirlerine bu kadar yakın olduklarını bilmiyordum. Meğer yakınmışlar.

George un gözleri cam gibi donuklaşırken Amar tek koluyla ona sarılıyor. Pençe gibi sert parmaklarıyla Amar'ın tişörtüne tutunduğunda, George'un parmak eklemleri bembeyaz kesiliyor. Ağladığını duymuyorum, belki ağlamıyordun belki tek ihtiyacı bir şeylere tutunmaktır. Annemin öldüğünü sandığım zaman annem için tuttuğum yasa dair puslu hatıralarım canlanıyor. Etrafımdaki her şeyden kopmak, sürekli yutkunma ihtiyacı hissetmiştim. Biri öldüğünde başkalarının nasıl hissettiğini bilmiyorum.

Sonunda Amar, George'u salondan çıkarıyor. Alçak sesle konuşarak koridorda yürürlerken arkalarından bakıyorum.

Yatakhanenin kapısında biri belirene kadar, genetik teste katılmayı kabul ettiğimi hatırlamıyorum bile. Kapıdaki bir çocuk. Aslında çocuk sayılmaz, yaşıt görünüyoruz. Tris'e el sallıyor.

"Ah, bu Matthew," diyor Tris. "Sanırım gitme zamanı geldi."

Elimden tutup beni kapıya götürüyor. Bir şekilde bahsettiği Mattbeujun moruk bilim adamlarından biri olmadığını söylediyse bile kaçırmış olmalıyım. Belki de Tris bundan hiç bahsetmemiştir.

Aptallaşma, diyorum kendime.

Matthew elini uzatıyor. "Selam. Tanıştığımıza sevindim. Ben Matthew."

"Tobias," diyorum, çünkü burada Dört olmak tuhaf kaçıyor, çünkü buradaki insanlar kendilerini korkularının sayısıyla tanımlamıyorlar. "Ben de memnun oldum."

"Hadi o zaman laboratuvara gidelim," diyor Matthew. "Bu taraftan."

Yerleşke bu sabah çok kalabalık. Yeşil ve lacivert üniformaların paçaları, giyenin boyuna göre ya bileklerinde yığılıyor ya da ayakkabısının birkaç santim yukarısında kalıyor. Bütün yerleşke, ana koridorların kalbin odacıkları gibi birbirine bağladığı açık alanlarla dolu. Her biri bir harf ve rakamla adlandırılmış. insanlar bu açık alanlar arasında gidip geliyor. Bazılarının ellerinde Tris'in bu sabah yatakhaneye getirdiği cam cihazlardan var, diğerlerinin elleri boş.

"Bu rakamların olayı ne?" diye soruyor Tris. "Bölümleri mi tanımlıyor?"

"Eskiden uçuş kapısı olarak kullanılıyorlardı," diyor Matthew. "Yani her bölümün kapısından bir koridorla belli bir yere giden uçaklara biniliyordu. Havaalanı yerleşkeye dönüştürüldüğünde, insanların uçak beklerken oturduğu sandalyelerin hepsini söktüler, yerine de çoğu şehirdeki okullardan alınan laboratuvar ekipmanları geldi. Yerleşkenin bu bölümü, aslında devasa bir laboratuvar."

“Ne üzerine çalışıyorlar? Sadece deneyi gözlemlediğinizi sanıyordum,” diyorum, elindeki tableti tepsi gibi iki eliyle birden önünde tutan bir kadının acele adımlarla bir koridordan diğerine geçişini izlerken. Tavandaki camlardan içeri sızan ışık demetleri cilalı fayansların üzerinde uzuyor. Camların dışında her şey huzurlu görünüyor. Tüm çimler özenle biçilmiş, uzaktaki ağaçların dalları rüzgârla salınıyor. Dışarıda insanların sırf hasarlı genleri yüzünden ya da ardımızda bıraktığımız şehirde Evelyn’in katı kuralları altında yaşarken birbirlerini öldürdüklerine inanmak çok zor.

“Bazıları gözlemliyor. Devam eden deneylerde fark ettikleri her şeyi kaydederek analiz etmek gerekiyor, o yüzden çok sayıda insan gücüne ihtiyaç duyuluyor. Ama bazıları genetik hasarı iyileştirmenin yolları üzerine çalışıyor ya da deneyde kullanılanlar yerine kendimiz için serumlar geliştiriyor. Düzinelerce proje var. Tek yapman gereken bir fikir bulmak, ekibini kurmak ve David’in yönetimindeki yerleşkeyi idare eden konseye sunum yapmak. Fazla riskli olmadığı sürece hemen her projeyi onaylıyorlar.”

“Ya,” diyor Tris. “Ben de risk almak istemezdim.” Çaktırmadan gözlerini deviriyor.

“Çabalarının iyi bir nedeni var,” diyor Matthew. “Topluluklar ve serumlar devreye girmeden önce, bütün deneylerin neredeyse hepsi kendi içinde çöküyordu. Serumlar, özellikle de hafıza serumu, deneydeki insanların kendilerini kontrol edebilmelerini sağlıyor. Eh, sanırım artık bunun üzerine çalışan kalmadı. Serum Silah Laboratuvarı’nda.”

Silah Laboratuvarı. Matthew bu kelimeleri, söylerken kırılacak kadar hassasmışlar gibi söylüyor. Kutsal sözler.

“Yani başta bize serumları veren Büro’ydu,” diyor Tris. “Evet,” diye yanıtlıyor Matthew. “Ardından Bilgelik üzerinde çalışarak serumları daha mükemmel hale getirdiler. Ağabeyin de bu çalışmalara katıldı. Dürüst olmak gerekirse, geliştirilmiş serumları onlar sayesinde elde ettik. Tabii kontrol odasından izleyerek. Sadece hafıza serumunda fazla gelişme kaydedemediler. Yani Fedakârlık serumunda. En önemli silahımız olduğu için biz de bunun üzerine eğildik.”

“Silah,” diye tekrarlıyor Tris.

“Şey, her şeyden önce şehirlerdeki isyanlara karşı güçlü bir etkisi var. İnsanların hafızası silindiğinden, öldürülmeleri gerekmiyor. Serumdan sonra niçin savaştıklarını unutuyorlar. Serumu aynı zamanda, buradan bir saat kadar uzaklıktaki tampon bölgede çıkan isyanlarda da kullanabiliyoruz.

Bazen tampon bölgede yaşayanlar isyan çıkarmaya çalışıyor ve hafıza serumu, onları öldürmeden durduruyor.”

“Bu..diye söze başlıyorum.

“Yine de korkunç mu?” diye atılıyor Matthew. “Evet, öyle. Ama yukarıdakiler, serumun nefes almamızı sağlayan bir makine gibi hayat desteğimiz olduğuna inanıyor. İşte geldik.”

Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırıyorum. Üstlerine karşı öylesine rahatça konuşmuştu ki neredeyse kaçırıyordum. Buranın, muhalif düşüncelerin gizli yerlerde toplanıp alçak sesle paylaşılmak yerine, normal bir sohbetin ortasında öylesine söylenebildiği bir yer olup olmadığını merak ediyorum.

Matthew, solumuzdaki kalın kapıya kartım okuttuğunda flüoresan ışıkla aydınlatılmış dar bir koridora giriyoruz. Kapısında GEN TERAPİSİ 1 yazan odanın önünde duruyor. İçeride esmer tenli bir kız var. Yeşil tulumuyla, masanın üzerini kaplayan kâğıtları düzenliyor.

“Bu Juanita,” diyor Matthew. “Laboratuvar teknisyenimiz. Juanita bu-”

“Evet, kim olduklarım biliyorum,” diyor kız gülümseyerek. Göz ucuyla Tris’in gerildiğini görebiliyorum. Hayatlarımızın kameralarla izlendiğini hatırlayınca kaskatı kesiliyor. Yine de bir şey söylemiyor.

Kız tokalaşmak üzere elini uzatıyor. “Bana buralarda Juanita diyen tek kişi Matthew’un süpervizörü. Tabii bir de Matthew. Ben Nita. İki teste mi ihtiyaç var?”

Matthew başıyla onaylıyor.

“Hazırlıyorum,” diyen kız odanın bir duvarındaki dolaplardan bir şeyler çıkarmaya başlıyor. Hepsi üzerinde beyaz etiket olan plastik ve kâğıtlarla kaplı. Bütün odayı kâğıt yırtılması ve plastik kırılması sesleri dolduruyor.

“Eee, burayı nasıl buldunuz?” diye soruyor Nita.

“Fabrika ayarlarımızda değişiklik oldu,” diyorum.

“Evet, seni anlıyorum.” Nita, bana bakıp gülümsüyor. “Ben de başka bir deneyden geldim, şu başarısız olan Indianapolis deneyinden. Ah, Indianapolis’in nerede olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi? Buradan çok uzak değil. Uçakla bir saatten az mesafede.” Duraksıyor. “Bu da size bir anlam ifade etmeyecek. Biliyor musunuz? Hiç önemli değil.”

Plastik ve kâğıt ambalajından şırıngayla iğneyi çıkardığında Tris yine kaskatı kesiliyor.

“Bu ne için?” diyor.

“Genlerinizi okumamızı sağlayacak,” diyor Matthew. “Sen iyi misin?”

“Evet,” diyor Tris, ama hâlâ gergin. “Ben sadece... etime tuhaf nesnelerin batırılmasından hoşlanmıyorum.”

Matthew anladığını belirtmek için başını sallıyor. “Yemin ederim, sadece genlerini okuyacak. Hepsi bu. İstersen Nita’ya sor.

Nita da başını sallıyor.

“Tamam,” diyor Tris. “Yalnız... kendim yapabilir miyim?”

“Tabii,” diyor Nita. Şırıngayı, damarımıza vermek istedikleri her neyse bir sıvıyla doldurup Tris’e veriyor.

“Bunun nasıl çalıştığını basitçe açıklayayım,” diyor Matthew. Bu arada Nita, Tris’in kolunu antiseptik sıvıyla temizliyor. Ekşi koku, genzimi yakıyor.

“Sıvının içinde mikro-bilgisayarlar var. Bunlar, belli genetik işaretleri tespit edip veri olarak bilgisayara aktarıyor. İhtiyacım olan bilgiyi vermeleri en fazla bir saat alır, ama bütün genetik yapınızı okuyabilmem için daha uzun beklememiz gerekecek.”

Tris, iğneyi koluna batırıp sıvıyı damarına boşaltıyor.
Nita, eliyle işaret ederek kolumu uzatmamı söylüyor ve turuncu lekeli pamuğu derimin üzerine sürüyor. Şırınganın içindeki sıvı, balık pulları gibi gümüş grisi renginde ve iğnenin içinden damarlarıma akarken, mikroskobik teknolojinin bütün vücudumu kemirerek beni okuyup analiz ettiğini hayal etmeye çalışıyorum. Tris, yan tarafımda iğneyi vurduğu noktanın üzerine pamuk tutarken bana gülümsüyor.

“Bu... mikro-bilgisayarlar ne?” Matthew başını sallayınca devam ediyorum. “Vücudumda tam olarak ne arıyorlar?” “Well, Büro’da bizden önce çalışanlar, atalarınıza düzeltilmiş genleri verdiler, ama aynı zamanda buna bir de genetik iyileşmenin başarılı olduğu kişileri gösterecek bir gen izleyici eklediler. Genetik izleyici, simülasyonlar sırasında farkındalık anlamına geliyor. Genlerinizin iyileşip iyileşmediğini test yaparak kolayca takip edebiliyoruz. Şehirdeki herkesin, on altı yaşına geldiğinde yetenek testine girmesinin asıl sebeplerinden biri bu. Test sırasında kendilerinin farkında olanlar, bizim açımızdan genlerinin iyileşmiş olması olasılığı yüksek insanlar.” Bir zamanlar benim için hayati önem taşıyan yetenek testini de zihnimdeki listeden çıkarıyorum, çünkü sonuçta yapılmak istenen, kandırdıkları insanlardan bilgi almak ya da aradıkları sonuçlan görmekti.

Simülasyon sırasında, kendimi güçlü ve benzersiz hissetmeme, hatta Jeanine önderliğinde Bilgeler’in insanları öldürmelerine neden olan farkındalığın, aslında insanların genetik iyileşmesinin bir işareti olmasına

inanamıyorum. Buradakilere genetik açıdan iyileşmiş topluluk üyelerinden biri olduğumu haber veren özel bir parola gibi...

Matthew devam ediyor, "Genetik izleyicinin tek sorunu, simülasyon sırasında kendinin farkında olan ya da serumlara karşı direnç gösterebilenlerin bir Uyumsuz olduğunu kesin olarak söyleyememesi. Sadece aralarında güçlü bir ilişki var. Bazen insanlar hasarlı genlerine rağmen simülasyonlarda kendilerinin farkında oluyorlar ya da serumlara direnç gösteriyorlar." Omuz silkiyor. "Bu yüzden genlerinle ilgiliyim, Tobias. Gerçekten bir Uyumsuz musun, yoksa simülasyonlardaki farkındalığın onlardan biri gibi görünmeni mi sağlıyor? Merak ediyorum."

Tezgâhı temizleyen Nita, konuşmamak için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını sıkıyor. Birden huzursuz hissediyorum. Gerçek bir Uyumsuz olmama olasılığım mı var?

"Gerisini oturup bekleyerek anlayacağız," diyor Matthew. "Kahvaltıya gidiyorum. Siz bir şeyler yemek ister misiniz?" Tris'le aynı anda başlarımızı iki yana sallıyoruz.

"Birazdan dönerim. Nita, onlarla ilgilen, olur mu?" Matthew, Nita'nın cevabını beklemeden çıktığında Tris muayene masasına oturuyor. Üzerine oturduğu kâğıt hışırdarken, bacaklarını sallıyor. Nita ise ellerini tulumunun ceplerine sokup bize bakıyor. Yağ sızdıran motorun altında biriken parlak siyah birikintiyi andıran koyu renk gözleri var. Bana bir pamuk parçası verdiğinde, dirseğimin içindeki minik kan damlasının üzerine basıyorum.

"Demek başka bir şehirdeki deneyden geldin," diyor Tris. "Ne zamandır buradasın?"

"Yaklaşık sekiz yıl önce Indianapolis deneyine son verildiğinden beri buradayım. Deneylere dâhil olmayan daha büyük topluluklara katılabilirdim, ama o da gözümü korkuttu." Tezgâha yaslanıyor. "O yüzden buraya gelmeye gönüllü oldum. Eskiden hademelik yapıyordum. Sanırım terfi etmiş sayılırım."

Bunu söylerken sesinde acı bir ton var. Cesurlukta olduğu gibi burada da terfi sisteminin sınırları olduğundan ve Nita'nın beklediğinden daha erken terfi ettiğini düşündüğünden şüpheleniyorum. Ben de kontrol odasındaki işimi seçtiğimde aynı şekilde terfi olmuştum.

"Peki sizin şehirde topluluklar yok muydu?" diye soruyor Tris.

"Hayır, bizimki bir kontrol grubuydu. Karşılaştırma yaparak toplulukların tam olarak nasıl etkili olduğunu anlamalarına yarıyordu.

İsyan, gerçeklerin farkına varmak, güvenlik düzenlemeleri. Silahlara izin verilmiyordu. Falan filan işte."

"Ne oldu?" Bunu sorar sormaz, sormamış olmayı diliyorum, çünkü Nitanın dudakları ağlayacakmış gibi düşüyor. Sanki dudaklarının iki ucuna birçok hatıra asılıyor.

"Eh, içerideki birkaç kişi nasıl silah yapacaklarım biliyorlardı. Bir bomba yaptılar, bildiğiniz patlayıcı. Sonra hükümet binasına yerleştirdiler," diyor. "Bir sürü insan öldü. Bu olaydan sonra Büro, deneyimizin başarısız olduğuna karar verdi. Bombacıların hafızaları silindi, bizlerin de yerini değiştirdiler. Ben buraya gelmek isteyen birkaç kişiden biriydim."

"Üzüldüm," diyor Tris yumuşak bir sesle. Bazen onun daha nazik yanlarım görmeyi unutuyorum. Çok uzun zaman onun sadece gücünü görebildim. Kollarındaki incecik kaslar ya da köprücük kemiğinden uçacakmış gibi görünen siyah kuşlar gibi hep kendini öne atmıştı şimdiye kadar.

"Sorun değil. Sizin de yaşamadığınız şeyler değil," diyor Nita. "Jeanine Matthews'un yaptıkları falan."

"Neden bizim şehrimizi kapatmadılar?" diye soruyor Tris. "Yani sizinkini kapattıkları gibi?"

"Hâlâ kapatabilirler," diyor Nita. "Ama'sanırım özellikle Chicago deneyi, çok uzun bir süre başarılı olduğundan, hemen kapatma konusunda biraz gönülsüz davranıyorlar. Chicago, toplulukların ilk kurulduğu yer."

Pamuğu kolumdan uzaklaştırıyorum, iğnenin battığı yerde minicik bir kırmızı nokta var, ama artık kanamıyor.

"Cesurluk topluluğunu seçerdim herhâlde, en azından böyle düşünmek hoşuma gidiyor," diyor Nita. "Yine de sanırım buna cesaret edemezdim."

"Zorunda kaldığında nelere cesaret edebildiğini bilsen şaşarsın," diyor Tris.

Göğsümün tam ortasına bir sızı saplanıyor. O haklı. Çaresizlik insanlara şaşırtıcı şeyler yaptırabiliyor. Bunu ikimiz de çok iyi biliyoruz.

Matthew, tam bir saat sonra dönüyor ve gelir gelmez uzun süre bilgisayarın başında oturuyor. Bu süre boyunca gözleri sürekli ekranı tarıyor. Birkaç kez ilginç bir şeye rastlamış gibi

"Hımmm!" ya da "Ah!" sesleri çıkarıyor. Bize herhangi bir şey söylemediği her saniye, kaslarım gittikçe geriliyor, öyle ki bir süre sonra omuzlarımın et yerine taştan olduğunu hissetmeye başlıyorum. Sonunda Matthew başını kaldırıp görebilelim diye ekranı bize çeviriyor.

“Bu program, elde ettiğimiz verileri anlaşılır bir şekilde okumamızı sağlıyor. Burada gördüğünüz şey, Tris’in genetik yapısındaki belli bir DNA diziliminin tablosu,” diyor.

Ekrandaki resim, belli yerleri sarı ve kırmızıyla vurgulanmış karmakarışık bir çizgi ve rakam yumağını andırıyor. Baktığım şeyden hiçbir şey anlamıyorum. Beni fazlasıyla aşıyor.

“Buradaki bölümler iyileşen genleri gösteriyor. Hasarlı olsalardı, bunları göremeyecektik.” Ekranın bir noktasına dokunuyor. Neyi işaret ettiğini anlayamıyorum, ama kendisini açıklamaya kaptırdığından Matthew bunu fark etmiyor. “Bu bölümler, programın aynı zamanda genetik izleyiciyi, yani simülasyon farkındalığını da bulduğunu gösteriyor. İyileşmiş genler ve simülasyon farkındalığı genlerinin kombinasyonu, bir Uyumsuz’da görmeyi beklediğimiz bir tablodur. Şimdi, şurası ilginç.”

Tekrar ekrana dokunduğunda resim değişiyor, ama örümcek ağını andıran çizgiler ve birbirine karışmış rakamlar hâlâ anlamsızlığını koruyor.

“Bu Tobias’ın gen haritası,” diyor Matthew. “Gördüğünüz üzere, simülasyon farkındalığı için doğru gen bileşenlerine sahip, ama Tris’ten farklı olarak iyileşmiş genlere sahip değil.”

Boğazım kururken kötü haber almış gibi hissediyorum, ama kötü haberi tam olarak kavrayabilmiş değilim.

“Bu ne anlama geliyor?” diye soruyorum.

“Şöyle ki,” diye başlıyor Matthew. “Bu, senin bir Uyumsuz olmadığın anlamına geliyor. Genlerin hâlâ hasarlı, ama simülasyonlara direnç göstermeni sağlayan bir anormallik söz konusu. Başka bir deyişle, aslında öyle olmasan da Uyumsuz özellikleri gösteriyorsun.”

Bu yeni bilgiyi minik parçalar halinde hazmetmeye çalışıyorum. Ben bir Uyumsuz değilim. Tris gibi değilim. Genlerim hasarlı.

Hasarlı kelimesi, kurşundan yapılmış gibi mideme oturuyor. Sanırım bende bir terslik olduğunun hep farkındaydım, fakat bunun babamla, annemle ya da ailemin kuşaktan kuşağa geçen mirası nedeniyle bana da geçen acıyla alakalı olduğunu sanıyordum. Ve bu aynı zamanda, babamın tek iyi özelliğinin -Uyumsuzluğunun- bana geçmediği anlamına geliyor.

Tris’e bakmıyorum, bakamam. O yüzden gözlerimi Nita’ya çeviriyorum. Sert ifadesi, neredeyse kızgın gösteriyor onu.

“Matthew,” diyor kız. “Bu verileri kendi laboratuvarında analiz etmek istemez misin?”

“Eh, test sonuçlarını deneklerimizle konuşmak istemiştim,” diye yanıtlıyor Matthew.
“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” diyor Tris, bıçak kadar keskin bir sesle.
Matthew, duyamadığım bir şeyler söylüyor; şu anda tek duyabildiğim gümbür gümbür atan kalbim. Tekrar ekrana dokunduğunda DNA tablom kayboluyor, geriye boş bir cam ekran kalıyor. Daha fazla bilgi almak istersek laboratuvarda onu ziyaret edebileceğimizi söyleyip çıkarken Tris ve Nina’yla birlikte sessizce öylece duruyoruz.
“O kadar da önemli bir şey değil,” diyor Tris kararlı bir şekilde. “Tamam mı?”
“Bana neyin önemli olup olmadığını sen söyleyemezsin!” diye bağırıyorum. Oysa bağırmak gibi bir niyetim yoktu.
Nita, odaya girdiğimizden beri kullanmadığı kapları düzeltiyormuş gibi yaparak tezgâhla meşgul oluyor.
“Tabii ki söylerim!” diye bağırıyor Tris de. “Beş dakika, dört ay ya da on sekiz yıl önce kimsen, hâlâ aynı kişisin! Bunlar seninle ilgili hiçbir şeyi değiştiremez.”
Sözlerindeki haklılığın farkındayım, ama şu anda ona inanmak benim için çok güç.
“Yani bunların hiçbir şeyi etkilemediğini mi söylüyorsun?” diyorum. “Gerçeklerin hiçbir etkisi yok yani.”
“Ne gerçeği?” diyor. “Bu insanlar sana genlerinde bir terslik olduğunu söylüyor ve sen hemen onlara inanıyorsun, öyle mi?”
“Gözlerimin önündeydi,” diyerek ekranı gösteriyorum. “Sen de gördün.”
“Seni de görüyorum,” diyor kızgın bir şekilde kolumu tutarak. “Ve ben senin kim olduğunu biliyorum.”

Başımı iki yana sallıyorum. Hâlâ ona bakamıyorum. Aslında hiçbir şeye bakamıyorum. “Benim... ben biraz yürüyeceğim. Sonra görüşürüz.”
“Tobias, bekle-”
Çıkıyorum ve odadan çıktığım anda içimi ezen ağırlığın rahatladığını hissediyorum. Üzerime basan dar koridordan yürüyüp güneşin aydınlattığı hole çıkıyorum. Gökyüzü masmavi. Arkamdan ayak sesleri duyuyorum, ama Tris’in olamayacak kadar gürültü çıkarıyor.
“Hey.” Nita, ayağını kıvırıp durduğunda fayansların üzerinde lastik ayakkabıları ıslık çalıyor. “Teklif var, ısrar yok, ama seninle bu... genetik

hasar meselesini konuşmak istiyorum. İlgileniyorsan bu akşam dokuzda buluşalım. Ve... kız arkadaşın alınmasın ama onu yanında getirmek istemeyebilirsin.”

“Niye?” diye soruyorum.

“O bir SG. Saf genetiğe sahip olanlara böyle diyoruz. O yüzden anlayamaz, şey, bunu açıklaması zor. Sen bana güven yeter, tamam mı? Bir süre uzak kalması ona da iyi gelecek.”

«'T' » lamam.

“Peki.” Nita başıyla selam veriyor. “Gitmem lazım.”

Gen terapisi odasına geri koşarken ardından bakıyorum, sonra yürümeye devam ediyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum, öylece yürüyorum. Dünden beri öğrendiklerim kafamın içinde fır dönmekten, çığlıklar atarak bağırmaktan vazgeçiyor.

TRIS

TOBIAS’lN ARDINDAN GİTMİYORUM, ÇÜNKÜ ONA NE diyebileceğimi bilmiyorum.

Uyumsuz olduğumu öğrendiğimde, başka kimsede olmayan gizli bir güce kavuştuğumu, herkesten farklı, daha iyi, daha güçlü olduğumu sanmıştım. Şimdi bilgisayar ekranında kendi DNA tablomla Tobias’ınkini karşılaştırırken, aslında Uyumsuz kelimesinin o kadar da büyük anlamlar taşımadığını kavrıyorum. Bu kelime, kahverengi gözlü ya da sarı saçlı insanları tanımlamak için kullanılan kelimelerden farksız. DNA yapımda belli bir dizilimden başka bir şey değil.

Başımı eğip ellerimin arasına alıyorum. Oysa buradaki insanlar Uyumsuzluğun bir anlamı olduğunu düşünüyor. Hâlâ benim iyileştiğime, Tobias’ın ise iyileşmediğine inanıyorlar. Ve buna gözüm kapalı inanmamı istiyorlar. Eh, hayatta inanmam. Öte yandan Tobias’ın neden inandığını da anlayamıyorum.

Hasarlı olduğuna inanmaya neden bu kadar istekli?

Artık bu konuyu düşünmek istemiyorum. Nita tekrar içeri geldiğinde gen terapisi odasından ayrılmak üzereyim.

“Ona ne söyledin?” diye soruyorum.

Nita güzel bir kız. Uzun boylu, ama o kadar uzun değil. İnce, ama o kadar ince değil. Çekici bir teni var.

“Yolunu kaybetmesini istemedim,” diyor Nita. “Burası kafa karıştırabiliyor.”

“Kesinlikle öyle.” Kapıya yöneliyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum, ama ben yanlarında değilken erkek arkadaşımla konuşan güzel kız Nita dan uzaklaşmam gerekiyor. Öte yandan, öyle uzun uzun konuşmadıkları da bir gerçek.

Koridorun sonunda Zoe’yi görüyorum. Bana el sallıyor. Sabahkinden çok daha rahat görünüyor, alnındaki endişe çizgileri gitmiş, saçlarını omuzlarına salmış. Ellerini tulumunun ceplerine sokuyor.

“Diğerlerine de söyledim,” diyor. “İsteyenler için iki saat sonrasına bir uçak gezisi düzenledik. İster misin?”

Korku ve heyecan, midemi aynı anda sıkıştırıyor. Tıpkı Hancock binasının tepesinden iple kaymaya hazırlanırken olduğu gibi hissediyorum. Kanatlan olan bir araçla havalandığımı, motorun enerjisini, aracın her yerini saran rüzgârı ve düşük bir ihtimal olsa da düşüp ölümümle tanıştığımı hayal ediyorum.

“Olur,” diyorum.

“B14 kapısında buluşacağız. Tabelaları takip et!” Kocaman gülümsedikten sonra yanımdan ayrılıyor.

Yukarıdaki camlardan gökyüzüne bakıyorum. Gökyüzü, benim gözlerim gibi berrak ve soluk mavi. Belki başkaları korkarken yüksekliklerden zevk aldığımdan, belki de yaşadıklarımdan sonra, sanki bu macera beni bekliyormuş gibi kaçınılmaz bir hisse kapılıyorum. Henüz keşfetmediğim tek bir cephe var ve o cephe yukarısı.

Attığım her adımda, metal basamaklar ayağımın altında ciyaklıyor. Uçağa bakmak için başımı iyice yukarı kaldırmak zorunda kalıyorum, çünkü bu beyaz-gümüş araç tahmin ettiğimden de büyük. Kanadın hemen altında, içinde dönen bıçakların olduğu devasa bir silindir var. Bıçakların beni içine çekip arka taraftan püskürttüğü gözümün önüne gelince hafifçe ürperiyorum.

“Böyle büyük bir şey gökyüzünde nasıl durabiliyor?” diye soruyor Uriah arkamdan.

Başımı iki yana sallıyorum. Bilmiyorum. Düşünmek bile istemiyorum. Bir merdiveni daha çıkarken Zoe’yi takip ediyorum. Bu merdiven, uçağın yan tarafındaki bir deliğe çıkıyor. Tırabzanı tutarken ellerim titriyor. Tobias’ın yetişip yetişmediğini görmek için son bir kez omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Genetik testten beri onu görmedim.

Kapı benden uzun da olsa içeri başımı eğerek giriyorum. Uçağın içindeki dizi dizi koltukların mavi kumaş döşemesi r yer yer yırtılıp yıpranmış. Ön

taraftaki pencerelerden birinin yanına oturuyorum. Sırtımda metal bir parçayı hissediyorum. Sanki bir koltukta değil de bir sandalyede oturuyorum.

Cara arkama oturuyor, Peter'la Caleb da arkalarda bir yerde birbirine yakın pencereli birer koltuk seçiyor, ikisinin arkadaş olduğunu bilmiyordum. Ama kişilikleri göz önüne alınırsa şaşmamak lazım.

"Bu şey ne kadar eski?" diye soruyorum, ön tarafta duran Zoe'ye.

"Oldukça," diyor. "Ama önemli bölümlerini tamamen yeniledik. ihtiyacımızı karşılayacak kadar büyük."

"Uçağı ne için kullanıyorsunuz?"

"Çoğunlukla izleme amaçlı. Tampon bölgesindekiler zaman zaman burası için tehlike oluşturuyor, bir gözümüzü üzerlerinde tutmamız gerekiyor." Zoe biraz duraklıyor. "Tampon bölgesi, Chicago'yla hükümet tarafından yönetilen en yakın büyük şehir Mihvaukee arasında fazlasıyla büyük ve karışık bir yer. Milwaukee, buradan arabayla yaklaşık üç dört saat sürüyor."

Ona tampon bölgesinde tam olarak neler olup bittiğini sormak istiyorum ama Uriah'la Christina yanımdaki koltuklara yerleşirken fırsatı kaçırıyorum. Uriah koltuğun kolunu indirip üzerimden dışarıya bakıyor.

"Cesurlar bilseydi, herkes uçak kullanmayı öğrenmeye çalışırdı," diyor. "Ben dâhil."

"Hayır, öğrenmek yerine kendilerini kanatlara bağlarlardı," diye onun kolunu dürtüyor Christina. "Kendi topluluğunu bilmiyor musun?"

Uriah, Christina'nın yanağına dokunup tekrar pencereye dönüyor.

"Tobias'ı gördünüz mü hiç?" diye soruyorum.

"Hayır, görmedim," diyor Christina. "Her şey yolunda mı?

Cevap veremeden ağzının etrafında kırışıklıklar olan yaşlıca bir kadın koltukların arasındaki koridora gelip ellerini çırpıyor.

"Benim adım Karen ve bugün bu uçağı ben uçuracağım!" diye duyuruyor. "Korkutucu görünebilir, ama unutmayın: Uçağın düşme ihtimali, araba kazası ihtimalinden çok daha düşük."

"Düşersek kurtulma ihtimalimiz de araba kazasından düşük," diye söyleniyor Uriah sırıtarak. Koyu gözlerindeki paniğe rağmen çocuk gibi neşeli görünüyor. Marlene öldüğünden beri onu böyle neşeli görmemiştim. Yine eskisi kadar yakışıklı görünüyor.

Karen, uçağın ön tarafında gözden kaybolurken Zoe, Christina'nın yan tarafındaki koltuklara oturup omzunun üzerinden "Kemerlerinizi bağlayın!"

ve “Seyir yüksekliğine ulaşana kadar ayağa kalkmayın!” gibisinden talimatlar veriyor. Seyir yüksekliğinin ne olduğundan emin değilim, Zoe de her zamanki gibi bir açıklama yapmıyor. Tampon bölgesini açıklaması gerektiğini açıklaması âdeta bir mucizeydi.

Uçak yumuşak hareketlerle geri geri gitmeye başladığında yerde kayıyormuşuz gibi hissederek şaşırıyorum. Sonra dönüp üzerine bir düzine çizgiler ve işaretler boyanmış asfalt üzerinde kaymaya devam ediyor. Yerleşkeden uzaklaşırken kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Sonra diyafondan Karenin sesi duyuluyor: “Kalkışa hazırlanın!”

Uçak hız kazandığında koltuğun kollarına sımsıkı tutunuyorum. ivmeyle birlikte sırtım çelik iskeletten ibaret koltuğa yapışıyor. Dışarıdaki manzara bulanık bir renge dönüşüyor. Sonra hissediyorum. Uçağın burnunu kaldırdığını, havada yükseldiğini, her şeyi hissediyorum. Pencereden yerin giderek uzaklaşıp genişlediğini, her saniye aşağıdaki her şeyin gittikçe küçüldüğünü görebiliyorum. Ağzım açık kaldığı halde nefes almayı unutuyorum.

Yerleşkeye bakıyorum. Etrafı çitlerle çevrili bina, bir zamanlar okuldaki ders kitaplarımdan birinde gördüğüm nöronlara benziyor. Etrafı, binaların sıkıştırdığı örümcek ağına benzer beton yollarla çevrili.

Sonra aniden ne yollan ne de binaları görebiliyorum, çünkü aşağısı gri, yeşil ve kahverengi bir örtüye dönüşüyor. Topraklar gözün alabildiğine her yönde uzanıyor.

Uçağa ne beklentiyle bindiğimi bilmiyorum. Gökyüzünde devasa bir uçurum gibi dünyanın bittiği noktayı mı görecektim?

Ama buradan kesinlikle göremediğim bir binlerce evden birinde yaşayan biri olduğumu kavramayı beklemiyordum. Ya da yüzlerce -binlerce- sokaktan sadece birkaçında yürüdüğümü fark etmeyi...

Böylesine küçük hissedeceğim hiç aklıma gelmezdi.

“Çok yükseğe çıkamayız, şehre de yaklaşamayız, çünkü dikkat çeker, o yüzden uzaktan göreceğiz. Uçağın sol tarafından bakarsanız, birazdan Saflık Savaşı’nın ardında bıraktığı yıkımın bir kısmını görebilirsiniz. Asiler artık patlayıcı yerine, biyolojik silahlar kullanıyorlar,” diyor Zoe.

Gördüğüm şeyi anlayabilmek için önce gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımdan kurtulmam gerekiyor. Aşağısı ilk bakışta bir grup koyu renkli binalar topluluğuna benziyor. Biraz daha odaklanınca, binaların aslında koyu renkli olmadığını, tanınmayacak bir şekilde yandığını fark

ediyorum. Bazıları yerle bir olmuş. Binaların aralarındaki yollar, yumurta kabuğu gibi her yerinden çatlayıp parçalanmış.

Kısmen bir şehre benziyor, ama aynı zamanda şehirle hiç alakası yok. Bir şehrin yıkımı, insan elinden olabilir. Ama bu şehrin yıkımında çok daha büyük bir güç kullanılmış olmalı.

“Şimdi de Chicago’ya kısacık bir göz atacağız!” diyor Zoe. “Çiti örebilmek için gölün bir kısmını kuruttuğumuzu göreceksiniz, ama mümkün olduğunca büyük bölümünü koruduk.”

Bunu söylediği sırada, çok uzakta Platformun çifte çatalını görüyorum. Buradan bakınca bina oyuncak gibi görünüyor.

Şehrimizin harap binalardan oluşan silueti, beton denizinin daha tırtıklı görünmesine neden oluyor. Ve şehrin arkasında geniş bir kahverengilik -yani bataklık- görünüyor. Onun da arkası... sadece mavilik.

Bir keresinde Hancock binasının tepesinden iple aşağı kayarken, bataklığın suyla dolu olduğunu zannetmiştim. Güneşin altında mavi-gri parlıyordu. Şimdi o zaman gördüğümden çok daha uzağını görebildiğim için şehir sınırının çok ötesinin tam da zannettiğim gibi olduğunu biliyorum. Uzaklardaki göl, dalgalar eşliğinde ışığın yansımalarıyla parlıyor.

Motorun sabit kükremesi dışında uçağın içi oldukça sessiz.

“Vay canına,” diyor Uriah.

“Şşş,” diye uyarıyor onu Christina.

“Dünyanın geri kalanıyla karşılaştırıldığında ne kadar büyük?” diye soruyor Peter arka taraftan. Her kelimesini yutuyormuş gibi konuşuyor. “Yani bizim şehir. Toprak büyüklüğü açısından. Yüzde kaç?”

“Chicago yaklaşık altmış bin hektarlık bir alanı kaplıyor,” diyor Zoe. “Gezegenin yüzey alanı ise elli iki milyar hektardan biraz daha az. Yüzdeye vurunca... önemsenmeyecek kadar küçük olduğunu söyleyebiliriz.”

Bu bilgiler onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi sakince konuşuyor. Ama söylediklerini dinlerken mideme yumruk yemiş gibi hissediyorum, sanki bedenimin içinde büzüşüp sıkışıyorum. Büyük boşluk her yanımı sarıyor.

Bizimkinden uzak yerleri, oralarda yaşayan insanları merak ediyorum.

Tekrar pencereden bakarken ağırdan alıyorum, hareket edemeyecek kadar gerilen bedenim için içime derin nefesler çekiyorum. Ve uçsuz bucaksız yeryüzüne bakarken, başka her şeyden çok gördüklerimin, ailemin tanrısına saygı duyulması gerektiğini, dünyanın kontrol altına

alamayacağımız kadar devasa olduğunu, asla hissettiğimiz kadar büyük olamayacağımızı düşünüyorum.

Önemsenmeyecek kadar küçük...

Tuhaf, ama bu düşüncede beni neredeyse... özgür kılan bir şey var.

Akşam vakti herkes yemekteyken, yatakhanede pencere pervazına oturup David'in verdiği tableti açıyorum. "Günlük" isimli dosyayı açarken ellerim titriyor.

Günlük şöyle başlıyor:

David sürekli yaşadıklarımı kâğıda dökmem gerektiğini söylüyor. Sanırım korkunç şeylerle karşılaşmayı bekliyor, hatta belki öyle olmasını istiyor. Galiba bir kısmı gerçekten de korkunçtu, ama sonuçta herkes aynı korkunçluğu yaşadı, o yüzden kendimi özel hissetmiyorum.

Milıvaukee-Wisconsinde küçük bir evde büyüdüm. Şehir dışındaki bölgede kimlerin yaşadığı hakkında fazla bilgim yoktu (Buralarda herkes oraya "tampon bölgesi" diyor). Aslında tek bildiğim oraya gitmemem gerektiği. Annem hukukçuydu; saman alevi gibi parlardı, onu memnun etmek mümkün değildi. Babam öğretmendi; yumuşak başlı, yardımcı ve beş para etmez biriydi. Bir gün oturma odasında birbirlerine girdiler, işler bir anda çığrmdan çıktı, babam kolunu tuttuğunda annem onu vurdu. O gece annem babamın cesedini arka bahçeye gömerken eşyalarımı toparlayıp ön-kapıdan çıkıp gittim. O günden beri annemi bir daha hiç görmedim.

Büyüdüğüm yerde her gün ayrı bir trajediydi. Çoğu arkadaşımın anne babası aptallaşana kadar içer, bağırır çağırırdı. Birbirlerini sevmekten uzun zaman önce vazgeçmişlerdi. Ama bizde işler böyle yürüyordu, öyle büyütülecek bir olay değildi. O yüzden oradan ayrılırken, mahallemizde yaşanan berbat şeylerin upuzun listesindeki maddelerden biri olarak kalacağımdan emindim.

Resmi bir yere, mesela başka bir şehre gitsem, kamu görevlileri beni eve annemin yanına dönmeye zorlayacaklardı. Oysa ona ne zaman baksam, oturma odasında babamın başından akan kanla kırmızıya bulanan halıyı göreceğimden adım gibi emindim, o yüzden resmi bir yere gitmedim. Savaş sonrası enkazın içinde kerpiç ve alüminyum karışımı küçük kolonilerinde yaşayan insanların yanına, tampon bölgesine gittim. Eski püskü eşyalar kullanıyor, ısınmak için eski kâğıtları yakıyorlardı, çünkü hü- ı kümet bütün kaynaklarım bizi tekrar bir araya getirmek için harcadığından buralara hizmet getiremiyordu. Kaldı ki bizi dağıtan savaşın üzerinden bir asır geçmişti. Belki de hizmet getirmek istemiyorlardır. Bilmiyorum.

Bir gün bölgedeki çocuklardan birini döven yetişkin bir adama rastladım ve onu durdurabilmek için başına bir tahtayla vurdum. Oracıkta, sokakta ölüverdi. Henüz on üç yaşındaydım. Kaçtım. Sonra minibüslü bir adam beni yakaladı. Polise benziyordu. Ama beni vurmak için bir yol kenarına götürmedi, hapse de atmadı; güvenli bir yere götürüp genlerimi inceledi ve bana şehir deneyleriyle ilgili her şeyi anlattı. Genlerimin diğer insanlardan daha temiz olduğunu söyledi. Hatta bunu kanıtlamak için bir ekranda gen haritamı gösterdi.

Ama tıpkı annem gibi ben de birini öldürmüştüm. David bunun sorun olmadığını, çünkü kasten öldürmediğimi söylüyor. Sonuçta adam o küçük çocuğu döverek öldürecekti. Ama annemin de babamı kasten öldürmediğinden hemen hemen eminim, o yüzden kasten olsun olmasın, arada bir fark göremiyorum. Kazara ya da baştan planlayarak da olsa sonuç aynı. Dünyadan bir hayat daha eksildi. Sanırım bunu öğrendim. Ve bu konuda konuşan David'i dinlerken, çok çok uzun zaman önce insanların insan doğasıyla uğraşmalarının sonucunda her şeyin daha çok sarpa sarmasıyla bu noktaya geldiğimizi düşünüyorum.

Kulağa mantıklı geliyor. En azından öyle olmasını isterdim.

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. Burada, Büro yerleşkesinde, insanlar şu anda kantinde yemek yiyor, bir şeyler içip kahkahalar atıyor. Muhtemelen şehirdekiler de aynısını yapıyordur. Sıradan hayat her yanımı sarmış durumda, yine de bu yeni öğrendiklerimle kendimi yapayalnız hissediyorum.

Tableti göğsüme yapıştırıyorum. Annem buralıymış. Burası hem kadim hem de yakın geçmişim. Annemi duvarlarda, soluduğum havada hissedebiliyorum. Bir daha gitmemecesine içime yerleştiğini hissediyorum. Ölüm onu silemez; o ölümsüz.

Camın soğuğu tişörtümün altından sırtıma vurduğunda ürperiyorum. Uriah'la Christina, gülüşerek yatakhanenin kapısından içeri giriyor. Uriah'ın berrak gözleri ve düzgün adımları, bir şekilde rahatlamama neden oluyor ve bir anda gözlerim doluyor. İkisi telaşla yanıma gelip, pencere pervazında iki yanıma yaslanıyorlar.

"İyi misin?" diye soruyor Christina.

Başımı sallayıp gözlerimi kırpıştırıyorum. "Bugün nerelerdeydiniz?"

"Uçakla gezdikten sonra bir süre kontrol odasındaki monitörleri seyrettik," diyor Uriah. "Biz ayrıldıktan sonra geldikleri nokta gerçekten delice. Aslında eskisinden pek farkı yok.

Evelyn hâlâ bir pislik, yandaşları da aynı, ama haberleri izlemek gibi bir şeydi işte.”

“Onlara bakabileceğimi sanmıyorum,” diyorum. “Çok... korkunç ve saygısızca bir şey.”

Uriah omuz silkiyor. “Bilemiyorum. Kıçımı kaşıdığımı ya da akşam yemeği yememi izlemek istiyorlarsa, bu onların bileceği bir iş. Sonuçta beni izlemeleri, yaptıklarımdan çok onlara dair bir şeyleri kanıtlıyor.”

Gülüyorum. “Sürekli kıçını mı kaşıyorsun sen?”

Dirseğiyle beni dürtüyor.

“Kıç muhabbetini bozmak istemem ki hepimizin kabul edeceği üzere çok önemli bir konu bu-” Christina hafifçe gülümsüyor. “Ama ben de senin gibi düşünüyorum, Tris. O ekranlara bakmak, sinsice bir şeyler yapıyormuşum gibi kendimi kötü hissettirdi. Sanırım bundan sonra o ekranlara hiç yaklaşmayacağım.”

Kucağımdaki tableti işaret ediyor. Annemin yazdıkları hâlâ ekranın ışığında parlıyor. “O ne?”

“Anlaşılan o ki,” diyorum, “Meğer annem buralıymış. Eh, aslında dışarıdaki dünyadanmış, ama sonra buraya gelmiş ve on beş yaşına geldiğinde bir Cesur olarak Chicago’ya yerleşmiş.” Christina, “Annen buralı mıymış?” diye soruyor hayretle. Başımla onaylıyorum. “Evet. Delice. Daha da delicesi, bu günlüğü yazıp bırakmış. Siz gelmeden önce günlüğü okuyordum.”

“Vay canına,” diyor Christina yumuşak bir sesle. “Bu iyi bir şey, öyle değil mi? Yani onun hakkında yeni şeyler öğreniyorsun.”

“Evet, iyi. Ve hayır, artık üzgün değilim, bana öyle bakmayı bırakabilirsiniz.” Uriah’ın yüzünde giderek artan endişe bir anda siliniyor.

Derin bir iç çekiyorum. “Ben düşünmeden edemiyorum... yani sanki bir şekilde buraya ait olduğumu hissediyorum. Belki burası yuvamdır.”

Christina kaşlarını çatıyor. “Belki,” dediğinde buna inanmadığını seziyorum, ama böyle söylemesi yine de hoş.

“Bilemiyorum,” diyor Uriah ciddi bir tavırla. “Herhangi bir yerde kendimi yuvamdaymış gibi hissedeceğimi sanmıyorum. Geri gitsek bile.”

Belki haklıdır. İster Büro dışındaki dünyada, ister Büro yerleşkesinde ya da eski deneyimizde, nereye gidersek gidelim belki hep yabancı kalacağız. Her şey değişti ve bu değişim yakın zamanda son bulacakmış gibi görünmüyor.

Ya da belki kendi içimizde istediğimiz yere taşıyabileceğimiz bir yuva kurarız. Tıpkı benim de annemi içimde taşıdığım gibi.

Caleb yatakhaneye giriyor. Tişörtünde sosa benzer bir leke var, ama farkındaymış gibi görünmüyor. Gözlerinde, artık entelektüel bir hezeyan olduğunu bildiğim kıvılcımlar çakıyor ve bir an için böyle bakmasına neden olabilecek ne okuduğunu ya da seyrettiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Selam," derken sanki bana doğru yöneliyor, ama tepkimi görünce adımım atamıyor.

Ekranı avucumla kapatsam da Caleb elimdekini salonun öbür ucundan bile görebiliyor. Ona bakarken selamına karşılık veremiyorum. Ya da vermek istemiyorum.

"Benimle bir daha hiç konuşmayacak mısın?" diyor üzgün bir sesle. Dudaklarının kenarları aşağı sarkıyor.

"Konuşursa şoktan ölürüm," diyor Christina buz gibi.

Başımı çeviriyorum. Aslı şu ki bazen olan biten her şeyi unutup topluluklarımızı seçmeden önceki günlerimize dönmeyi çok istiyorum. Sürekli hatalarımı düzeltmeye çalışsa, sürekli bana fedakâr olmamı hatırlatsa da şu andaki halimizden çok daha iyiydi. Annemin günlüğünü bile ondan korumam gerektiği hissi en kötüsü. Sahip olduğumuz her şeyi zehirlediği gibi bunu da zehirlemesini istemiyorum. Ayağa kalkıp tableti yastığımın altına kaydırıyorum.

"Hadi," diyor Uriah bana. "Birlikte tatlı yiyelim mi?"

"Siz tatlınızı yemediniz mi?"

"Yesek ne olacak?" Uriah gözlerini devirip bir kolunu omzuma atarak beni kapıya doğru yürütüyor.

Üçümüz kantine giderken ağabeyim arkada yalnız kalıyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM TOBIAS

"GELECEĞİNDEN EMİN DEĞİLDİM," DİYOR NITA.

Gittiğimiz yere yönelmek için döndüğünde kısa ve bol tişörtünün arkasından, belinin ortasındaki dövmeyi görüyorum, ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"Burada dövme yaptırabiliyor musunuz?" diye soruyorum.

"Bazıları yaptırıyor," diyor. "Benim belimdeki kırık bir cam." Kişisel bir bilgiyi paylaşıp paylaşmamaya karar veremiyormuş gibi duraksıyor.

“Hasarı temsil ediyor. Bir tür... espri sayılır.”

Yine aynı kelime karşıma çıkıyor. Hasar. Genetik testinden beri zihnimde sürekli batıp çıkan kelime. Espriyse, Nita için bile komik olmamalı. Zaten bunu söylerken, acı bir şey yemiş gibi tükürürcesine konuşuyor.

Fayans döşeli koridorlardan birinden yürüyüp bir dizi merdiveni iniyoruz. Mesai bittiği için neredeyse ortalık tenha sayılır. Aşağı inerken duvarlarda mavi, yeşil, mor ve kırmızı ışıklar dans ediyor, renkler her saniye yer değiştiriyor. Merdivenlerin dibindeki tünel geniş ve karanlık. Tek rehberimiz tuhaf ışıklar. Buradaki yer döşemesi eskimiş, topuklarımın altında kir ve tozu hissedebiliyorum.

“Buraya ilk geldiklerinde, havaalanının bu bölümü baştan inşa edilip genişletildi,” diyor Nita. “Saflık Savaşı’ndan sonra bir süre boyunca, laboratuvarlar saldırılara karşı güvenli olmak adına yer altındaydı. Şimdi sadece destek elemanları buraya iniyor.”

“Beni onlardan biriyle mi tanıştıracaksın?”

Nita başıyla onaylıyor. “Destek ekibinde olmak, bir işten daha fazlasıdır. Neredeyse hepimiz GH, yani genetik hasarlı, başarısız şehir deneylerinin artığı, tıpkı Tris’in annesi gibi dışarıdan buraya getirilen insanlarız. Tris’in annesi bir istisna olarak genetik avantajlara sahipti. Ve bütün bilim adamlarıyla liderler ise SG, yani saf genetiğe sahip, genetik mühendislik hareketine başta karşı çıkan insanlar. Arada tabii ki bazı istisnalar oluyor, ama sayıları iki elimin parmaklarını geçmez.”

Ona bu ayrımın neden bu kadar katı olduğunu sormaya yelteniyorum, ama sonra cevabı kendi kendime kavrıyorum. SG denenler, bu toplulukta doğup büyümüştü, bütün dünyaları deneyler, gözlem ve öğrenmek üzerine kuruluydu. GH denen insanlarsa, ancak bir sonraki kuşağa kadar hayatta kalabilecek kadar bilgiye sahip deneklerdi. Ayrım, bilgi ve vasıflar üzerinden oluşmuştu, ama Topluluksuzlar’dan öğrendiğim bir şey var sa, o da pis işlerini yaptırırken eğitimsiz insanlara kendilerini geliştirme imkânı vermeyen bir sistem asla adil değildir.

“Biliyor musun? Bence seninki haklı,” diyor Nita. “Hiçbir şey değişmedi; sadece kendi sınırlarına dair daha sağlam bir fikre sahipsin artık. Herkesin bir sınırı vardır. Buna SG’ler de dâhil.”

“Yani limitimin sınırı var da... Ne sınırı bu? Merhamet? Bilinç?” diye soruyorum. “Beni teselli edecek bir tek bu mu var elinde?”

Nita beni dikkatle süzüyor ama yanıt vermiyor.

“Bu çok saçma,” diyorum. “Sen, onlar ya da herhangi biri neden benim sınırlarımı belirleyebiliyor?”

“İşler böyle yürüyor, Tobias,” diyor. “Altı üstü genetik, başka bir şey değil.”

“Bu tam bir yalan,” diyorum. “Burada genlerden çok daha fazlası var ve sen bunu çok iyi biliyorsun.”

Buradan uzaklaşmaya, koşarak yatakhaneye geri dönmek geçiyor içimden. Öfkeden içim kavruluyor, kanım yanıyor ve sebebini bile kestiremiyorum. Sınırları olduğunu kabullenen Nita’ya mı, yoksa ona bunu söyleyene mi kızgınım, bilmiyorum. Belki herkese kızgınım.

Tünelin sonuna vardığımızda Nita omzuyla ağır bir ahşap kapıyı itiyor. Kapı, hareketli ve ışıl ışıl bir dünyaya açılıyor. Bütün mekân küçük parlak ışık zincirleriyle aydınlanıyor, ama bu ışıklar o kadar yoğun ki tavanı saran sarı-beyaz bir örümcek ağım andırıyor. Dipteki ahşap tezgâhın arkasında parlak şişeler ve onların da üzerinde bir bardak denizi görüyorum. Sol tarafta masalar ve sandalyeler, sağ taraftaysa müzik aletleri olan bir grup insan var. Müzik kulaklarımızda patlıyor, Dostluk yerleşkesinde kaldığım kısa süreden edindiğim deneyime göre çalgılardan sadece gitar ve davulun sesine aşinayım.

Spot ışığının altındaymışım ve herkes bana bakıyormuş, hareket etmemi, bir şeyler söylememi falan bekliyormuş gibi hissediyorum. Bir an için konuşan insanların ve müziğin gürültüsünden başka bir şey duymak mümkün olmuyor, fakat birkaç saniye sonra kulaklarım alışıyor ve Nita’nın “Buradan!” dediğini duyuyorum. “Bir şey içmek ister misin?”

Tam cevap verecekken biri koşarak içeri giriyor. Kısa boylu biri bu. Üzerindeki tişörtü iki beden büyükmüş gibi üzerinden dökülüyor. Müzisyenlere durmalarını işaret ediyor, onlar da sadece duyurusunu yapabileceği bir süreliğine çalmayı bırakıyor: “Karar zamanı!”

Mekândakilerin yarısı masalarından kalkıp kapıya fırlıyor. Soran gözlerle Nita’ya baktığımda, kızın kaşlarını çattığını görüyorum. Alnı kırışıyor.

“Ne kararı?” diye soruyorum.

“Marcus,” diyor.

Koşmaya başlıyorum.

Tünelden geri koşarken insanların arasından geçiyorum, geçecek yoksa kalabalığı yarıyorum. Nita hemen peşimden geliyor, durmam için

sesleniyor, ama duramam. Buradan, bu insanlardan, hatta kendi bedenimden kopmuş durumdayım. Hem hep iyi bir koşucu olmuşumdur.

Dengemi sağlamak için tırabzanlara tutunarak basamakları üçer üçer çıkıyorum. Neden bu kadar sabırsızlanıyorum, bilmiyorum. Marcus'un mahkûmiyetini mi bekliyorum? Aklanmasını mı? Evelyn'in onu suçlu bulup idam etmesini mi istiyorum, yoksa affetmesini mi umut ediyorum? Emin olamıyorum. Benim için hepsi birmiş gibi geliyor. Her şey Marcus'un şeytanlıkları ya da maskesinden ibaret. Aynı şey Evelyn için de geçerli.

Kontrol odasının nerede olduğunu hatırlamama gerek yok, çünkü herkes oraya gidiyor. Oraya vardığımda, kalabalığı ite kaka yarıp öne geçiyorum ve ekranda onları görüyorum. Ekranların yarısında babam, yarısında annem var. Etrafımdakiler fısıldaşarak yanımdan uzaklaşırken Nita nefes nefese yanıma geliyor.

Biri sesi sonuna kadar açtığında sesleri duyabiliyoruz. Mikrofon sesleri çatlatıyor, ama babamın sesini tanıyorum; doğru zamanlamayla doğru vurgularım duyabiliyorum. Daha konuşmadan ağzından çıkacak kelimeleri tahmin edebiliyorum.

"Epey bekledin," diyor pis pis sırıtarak. "Anın keyfini çıkarıyor musun?" Kaskatı kesiliyorum. Bu Marcus'un maskesi değil. Ekrandaki adam, şehirdeki herkesin babam olarak bildiği, kimseyi, en azından oğluyla karısını incitemeyecek kadar sabırlı ve sakin Fedakârlık lideri değil. Bu adam, şahsen çok yakından tanıdığım Marcus. Korku senaryomdaki haliyle karşımda dururken, ekranların karşısında neredeyse çocuklaşıyorum.

"Tabii ki hayır, Marcus," diyor annem. "Bu şehre uzun yıllar büyük hizmetler yaptın. Bu, benim ya da danışmanlarımın hafife aldığı bir karar değil."

Marcus maskesini çıkarmış ama Evelyn hâlâ kendi maskesinin ardından konuşuyor. Sesi öylesine samimi ki neredeyse ona inanacağım.

"Ben ve toplulukların eski temsilcileri, bu konuyu enine boyuna değerlendirmek zorunda kaldık. Yıllar boyunca yaptığın hizmetler, topluluk üyelerin arasında yarattığın sadakat, eski kocam olarak hâlâ sana karşı hissettiklerim.

İstemeden gülüyorum.

"Ben hâlâ koçanım," diyor Marcus. "Fedakârlık'ta boşanmaya izin yoktur."

"Eşe şiddet uygulandığında boşanmaya izin veriliyor," diye yanıtlıyor Evelyn. Yine o eski boşluk ve ağırlık hissi üzerime çullanıyor. Annemin,

şiddet gördüğünü herkesin önünde açıkladığına inanamıyorum.

Ama öte yandan, artık şehirdeki insanların onu yeni bir gözle tanımasını istediğini anlıyorum. Evelyn bu açıklamayla, hayatlarını kontrol altına alan acımasız kadın değil, Marcus'un dışarıdan tertemiz görünen bir evde, gri kıyafetlerinin ardına sığınıp hiç acımadan saldırdığı kadın oluveriyor.

O anda bu işin sonunu görebiliyorum.

"Onu öldürecek," diyorum.

"Sonuçta gerçekler ortada," diyor Evelyn, neredeyse tatlı bir sesle. "Bu şehre karşı korkunç suçlar işledin. Amacın uğruna, masum çocukları, hayatlarını tehlikeye atmaya ikna ettin. Benim ve eski Cesurluk lideri Tori Wu'nun emirlerine karşı gelmen, Bilgelik saldırısında sayısız ölüme neden oldu. Anlaşmamıza sırt çevirerek ve Jeanine Matthews'a karşı savaşmakta başarısız olarak, yanında olanları aldattın. Gizli kalması gereken bir sırrı ortaya çıkararak, kendi topluluğuna ihanet ettin."

"Ben öyle bir şey-"

"Söyleyeceklerim bitmedi," diye kesiyor onun sözünü Evelyn. "Bu şehir için yaptığın hizmetleri de göz önüne alarak, alternatif bir çözümde karar kıldık. Diğer eski topluluk temsilcileri gibi affedilmeyecek, onlar gibi bu şehrin meseleleriyle ilgili fikir beyan edemeyeceksin. Bunun yerine çitin dışına, Dostluk yerleşkesinin ötesine gönderileceksin ve bir daha geri dönemeyeceksin."

Marcus şaşkın görünüyor. Onu suçlayamam.

"Tebrikler," diyor Evelyn. "Sıfırdan başlama ayrıcalığına sahip oldun."

Babamın idam edilmeyeceğini bilmek beni rahatlatmak mı? Yoksa tam ondan kaçmaya böylesine yaklaşmışken, hâlâ bu dünyada olması yetmiyormuş gibi tepeme dikileceği için öfkelenmeli miyim?
Bilemiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Ellerim uyuşmaya başlayınca paniklemeye başladığımı anlıyorum, ama paniği normalde hissettiğim gibi hissetmiyorum. Başka bir yerde olmaktan başka bir şey düşünemiyorum, o yüzden arkamı dönüp annemle babamı, Nita'yı ve bir zamanlar yaşadığım şehri ardımda bırakıyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM TRIS

SABAH KAHVALTIMIZI EDERKEN DİYAFONDAN SALDIRI TALÎMI duyuruluyor. Tiz bir kadın sesi, her neredeysek kapımızı kilitlememizi, pencereleri örtmemizi ve

alarmlar susana kadar sessizce oturmamızı söylüyor. “Saldırı talimi saat sonunda başlayacaktır.”

Tobias, gözlerinin altındaki koyu halkalarla yorgun ve solgun görünüyor. Bir dilim kek alıyor, küçük parçalar koparıyor, bazen ağzına atıyor, bazen yemeyi unutuyor.

Çoğumuz geç kalktık. Saat ona geliyordu. Sanırım erken kalkmak için bir nedenimiz olmadığından. Şehirden ayrıldığımızda topluluklarımızı ve amaç duygumuzu kaybettik. Buradaysa bir şeylerin olmasını beklemekten başka yapacak iş yok ve bu durum beni rahatlatmak yerine fena halde geriyor. Hep bir şeyler yapmaya, bir şeylerin kavgasını vermeye alışığım. Arada sırada rahatlamam gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

“Dün bizi uçağa bindirdiler,” diyorum Tobias’a. “Sen neredeydin?”

“Etrafta dolaşıyordum. Düşünmem gerekiyordu.” Sesinde bir aksilik var. Bir şeylerin onu rahatsız ettiği belli oluyor. “Nasıldı?”

“Aslında inanılmazdı.” Tam karşısına oturduğumda, yataklarımızın arasında dizlerimiz birbirine değiyor. “Dünya... sandığımdan çok daha büyükmüş.”

Başını sallıyor. “Muhtemelen gelseydim bile zevk almazdım. Yükseklik falan.”

Neden bilmiyorum, ama cevabı bende hayal kırıklığı yaratıyor. Benimle birlikte bu deneyimi yaşamayı istediğini söylemesini isterdim. En azından inanılmaz olduğunu söylediğimde, ne demek istediğimi sorabilirdi. Oysa tek söylediği, uçakla gezmekten hoşlanmayacağı, öyle mi?

“Sen iyi misin?” diye soruyorum. “Epey uykusuz görünüyorsun.”

“Eh, dün bütün günümü öğrendiğim yeni bilgiler işgal etti,” diyor, eline alnına koyarak. “Canım sıkıldığı için beni suçlayamazsın.”

“Yani tabii ki canının istediğine sıkılabilirsin,” diyorum surat asarak. “Ama benim açımdan, can sıkacak fazla büyük bir olay yok. Bunun şok edici olduğunu biliyorum, yine de söylediğim gibi, sen dün ya da ondan önceki gün kimsen, benim için hâlâ aynı kişisin. Kim ne derse desin.”

Başını iki yana sallıyor. “Genlerimden bahsetmiyorum. Mesele Marcus. Hiç haberin yok, öyle değil mi?” Sorusunda suçlayıcı bir ton var, ama sesi öyle değil. Kekinden kalanı çöpe atmak için ayağa kalkıyor.

Aynı anda alarmlar çalmaya başlayınca, ona başka bir şey söyleyemiyorum. Tiz alarm gürültüsü öylesine ciyaklıyor ki kulaklarım acıyor, düşünmemi engelliyor, hareket bile edemiyorum. Bir elimle

kulağımı kapatırken annemin günlüğünü içeren tableti almak için diğer elimi yastığın altına kaydırıyorum.

Tobias kapıyı kilitliyor, perdeleri çekiyor. Herkes karyolasında oturuyor. Cara başının etrafına sardığı bir yastıkla kulaklarını koruyor. Peter sırtını duvara dayayıp gözlerini yumuyor. Caleb'ın ya da Christina'yla Uriah'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Caleb, muhtemelen dün kafasını neye taktıysa onun araştırmasını yapıyordur. Christina'yla Uriah ise herhâlde yerleşkeyi keşfe çıkmıştır. Dün akşam, tatlılarını yedikten sonra yerleşkenin her köşesini keşfetmeye karar vermişlerdi. Bense annemin yerleşkeye dair düşüncelerini keşfetmeyi tercih ediyorum. Günlüğün sayfalarında buradaki ilk izlenimleri, her yerin tuhaf temizliği, herkesin nasıl da sürekli gülümsediği, kontrol odasından seyrederken şehre nasıl âşık olduğuna dair notlar var.

Aklımı alarmlardan almayı umarak ekranı açıyorum.

Bugün şehre gitmeye gönüllü oldum. David Uyumsuzların öldüğünü, birinin bunu durdurması gerektiğini, çünkü en iyi genetik materyalleri kaybettiğimizi söyledi. Bence konuya bu açıdan yaklaşması gayet hastalıklı, ama niyetinin bu olmadığını biliyorum. O, sadece Uyumsuzlar değil de başkaları ölseydi, katliama dönüşmediği sürece olaylara müdahale etmeyeceğimizi, ama Uyumsuzlar söz konusu olduğundan özellikle ilgilenmemiz gerektiğini söylemeye çalışıyor.

"Sadece birkaç yıllığına, " dedi. Burada birkaç arkadaştan başka bir şeyim yok. Ailem yok ve genç olduğum için içeriye girmem çok daha kolay olacak. Birkaç kişinin hafızasının silinip yeni anılar eklenmesiyle orada yaşamaya başlamam işten bile değil. Başta beni Cesurluk topluluğuna yerleştirecekler, çünkü zaten dövmelerim var ve deneydeki başka bir toplulukta bu dövmeleri açıklamak pek kolay olmayacak. Tek sorun, önümüzdeki yıl Seçim Töreni'nde Bilgelik topluluğuna katılmamın gerektiği, çünkü Uyumsuzları onlar öldürüyor ve ben çömezlik eğitimini geçebilecek kadar zeki olup olmadığımdan emin değilim. David önemli olmadığını, sonuçları değiştirebileceğini söylüyor, ama bu bana ters geliyor. Büro her ne kadar toplulukların bir anlamı olmadığına, sadece hasarı iyileştirmeye yardımcı olacak davranışsal yönlendirmeler olduğuna inansa da oradaki insanlar topluluklarına inanıyor ve sistemleriyle oynamak bana yanlış geliyor.

Birkaç yıldır onları izliyorum, o yüzden aralarına karışmak için öğrenmem gereken çok fazla şey yok. Hatta şehri orada yaşayanlardan çok

daha iyi tanıdığıma bahse girebilirim. Raporlarımı göndermek zor olacak. Birileri, şehir içi sunuculardan biri yerine uzaktaki bir sunucuya bağlandığımı fark edebilir, o yüzden günlüğüme nadiren yazabileceğim, hatta belki hiç yazamam. Bildiğim her şeyden kopmak zor olacak, ama belki böylesi daha iyidir. Belki yeni bir sayfa açarım.

Bu gerçekten hoşuma gider.

Bütün bunları hazmetmek kolay değil, ama kendimi bir cümleyi tekrar okurken yakalıyorum: Tek sorun, önümüzdeki yıl Seçim Töreni'nde Bilgelik topluluğuna katılmamın gerektiği, çünkü Uyumsuzları onlar öldürüyor. Katil olarak kimi kastettiğini bilmiyorum -Jeanine Matthev/dan önceki liderden mi bahsediyor acaba?- ama bundan da kafa karıştırıcı olan annemin Bilgelik topluluğuna katılmamış olması. Bunun yerine Fedakârlık topluluğuna katılmasına neden olan neydi acaba?

Alarmlar susunca kulaklarım sessizlikte uğulduyor. Herkes ağır adımlarla dışarı çıkıyor, ama Tobias parmaklarıyla bacağında tempo tutarak biraz oyalanıyor. Konuşmuyorum. Şu anda bana söyleyeceklerini duymak istediğimden emin değilim. Özellikle ikimizin de sinirleri bozukken...

Oysa söylediği şeyle afallıyorum, “Seni öpebilir miyim?”

“Evet,” diyorum rahatlayarak.

Eğilip yanağımı okşuyor, sonra beni yumuşakça öpüyor.Eh, en azından bana kendimi nasıl iyi hissettireceğini iyi biliyor.

“Marcus aklıma gelmedi. Düşünmeliydim,” diyorum.

Omuz silkiyor. “Geçti gitti.”

Geçip gitmediğini biliyorum. Marcus söz konusu olduğunda hiçbir şey geçip gitmez; yaptığı yanlışlar öyle küçük yanlışlar değil. Ama üstelemiyorum.

“Günlüğü mü okuyordun?” diyor.

“Evet,” diyorum. “Şimdiye kadar yerleşkeyle ilgili anıları var. Ama ilginçleşiyor.”

“Güzel,” diyor. “Seni günlükle baş başa bırakayım.”

Hafifçe gülümsediğinde hâlâ yorgun olduğunu, canının hâlâ sıkkın olduğunu biliyorum. Gitmesine engel olmaya çalışmıyorum. Sanki birbirimizi yaslarımızı tutabilelim diye rahat bırakıyoruz. O, Uyumsuzluğunun ve Marcus'un davasıyla ilgili her ne umut ediyorsa onun kaybına üzülürken, ben sonunda annemle babamın ardından yas tutuyorum.

Bir sonraki günlük yazısı için ekrana dokunuyorum.

Sevgili David, İster istemez kaşlarım kalkıyor. Annem şimdi de David'e mi yazmaya başladı?

Sevgili David, Üzgünüm, ama planladığımız gibi olmayacak. Bunu yapamam. Aptal bir ergen gibi davrandığımı düşüneceğinden eminim, ama bu benim hayatım ve burada yıllarımı geçireceksem, kendi bildiğim yolda yürümeliyim. Bilgelik topluluğunda olmasam da işimi yapabileceğim. O yüzden yarın Seçim Töreni 'nde, Andrew'la birlikte Fedakârlık topluluğunu seçeceğiz.

Umarım bana kızgın değilsindir. Sanırım kızgın olsan bile bunu bilmeyeceğim.

Natalie

Tekrar tekrar okurken kelimelerin beynime iyice işlemesine izin veriyorum. Andrew'la birlikte Fedakârlık topluluğunu seçeceğiz.

Başımı cama dayayıp elimle gülümsememi kapatıyorum. Sessiz gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin veriyorum.

Annemle babam birbirlerini gerçekten sevmişler. Hem de planlardan ve topluluklardan vazgeçecek kadar. "Kandan önce topluluk" savına meydan okuyacak kadar. Topluluktan önce kan, hayır, topluluktan önce aşk. Daima.

Ekranı kapatıyorum. Şu anda hissettiklerimi bozmamak için okumaya devam etmeyeceğim. Resmen sakin sularda süzülüyormuş gibi hissediyorum.

Yas tutmam gerekirken annemle ilgili bilgi parçalarını kelime kelime, satır satır bir araya getirebilmem çok tuhaf.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM TRIS

DOSYADA BÎR DÜZINE KADAR DAHA YAZI VAR VE BILMEK istediklerimin cevabım vermek bir yana dursun, aklımdaki soruların çoğalmasına neden oluyorlar. Dahası günlüğün sonlarına doğru, annem kendi duygularım ve izlenimlerini yazmak yerine birine mektup yazmış.

Sevgili David, Süpervizörüm olmandan çok arkadaşım olduğunu sanıyordum, ama sanırım yanılmışım.

Buraya geldiğimde sonsuza kadar tek başıma ve bekâr yaşayacağımı mı sanmıştın? Binlerine karşı bir şeyler hissedemeyeceğimi mi düşünüyordun? Kendi seçimlerimi yapamayacağıma mı inanıyordun?

Kimse istemezken ben her şeyimi ardımda bırakıp buraya geldim. Görevimi savsakladığımla ilgili beni suçlaya cağın yerde teşekkür etmeliydin. Şunu açıkça ortaya koyalım: Fedakârlık topluluğunu seçtiğim ve evlenmek üzere olduğum için buraya neden geldiğimi unutacak değilim. Benim de kendi hayatımı yaşama hakkım var. Senin ve Büro'nun benim için seçtiği değil, kendimin seçtiği bir hayat. Bunu bilmen gerekirdi. Yaşadıklarımdan ve gördüklerimden sonra, böylesi bir hayatın bana neden cazip geldiğini anlayacağını sanırdım.

Açıkçası, olması gerektiği gibi Bilgelik topluluğunu seçmememi umursadığım hiç sanmıyorum. Yazdıklarından anladığım kadarıyla daha çok kıskanıyorsun. Ve sana rapor vermeye devam etmemi istiyorsan, benden şüphe ettiğin için özür dileyeceksin. Ama devam etmemi istemiyorsan, ben de sana raporları göndermem ve bir daha asla sizi ziyarete bile gelmem. Gerisi sana kalmış.

Natalie

David ile ilgili düşüncelerinde haklı olup olmadığını merak ediyorum. Bu merak beynimi meşgul ediyor. David gerçekten de babamı mı kıskanıyordu? Kıskançlığı zamanla geçmiş miydi? Aralarındaki ilişkiyi sadece annemin gözünden öğrenebiliyorum ve annemin en doğru bilgi kaynağı olduğu konusunda emin olamıyorum.

İlerleyen sayfalarda yazdıklarından annemin, bir zamanlar yaşadığı tampon bölgesinden alışık olduğu dilin ve tepkileri nin olgunlaştığını anlayabiliyorum. Çocukluktan çıkıp genç bir kadın oluyor.

Bir sonraki günlük yazısının tarihine bakıyorum. Birkaç ay sonrası, ama bundan öncekiler gibi David'e yazılmamış. Yazı tarzı da değişmiş. Artık

tanıdık gelen tarzından çok, doğrudan bir dil kullanmış.

Ekrana dokunarak sayfaları karıştırıyorum. Ancak on kadar yazıdan sonra David'e yazılmış başka bir mektup daha buluyorum. Yazının tarihi, aradan iki yıl geçtiğini gösteriyor.

Sevgili David, Mektubunu aldım. Raporlarımı neden artık alamayacağını anlıyorum ve kararma saygı duyuyorum, ama seni özleyeceğim.

Tüm mutluluklar senin olsun.

Natalie

Sayfaları ilerletmeye çalışıyorum ama günlük burada bitiyor. Klasördeki son dosya, bir ölüm belgesi. Ölüm nedeni hanesinde göğüste çok sayıda kurşun yarası yazıyor. Bir süre öne arkaya sallanırken, annemin sokakta yere yığılışını gözümün önünden silmeye çalışıyorum. Onun ölümünü düşünmek istemiyorum. Annemle, babamla, hatta annemin David'Ie ilişkisi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Ölüm şeklini düşünmekten beni alıkoyacak her şeye varım.

Öğlene doğru Zoe'yle birlikte kontrol odasına gitmem, bilgi -ve hareket- için duyduğum çaresiz ihtiyacın bir göstergesi. Zoe kontrol odasının müdürüne David'le bir toplantı hakkında konuşurken, bütün kararlılığımla ekranlara bakmadan dimdik onları izliyorum. Bir saniye için bile olsa ekranlardan birine göz atsam, bağımlısı olacakmışım, eski dünyama kendimi kaptıracakmışım gibi hissediyorum, çünkü yeni girdiğim bu dünyayla nasıl baş edeceğimi kestiremiyorum.

Zoe bitirirken yine de merakıma engel olamıyorum. Masaların üzerinde asılı duran büyük ekrana bakıyorum. Evelyn yatağında oturmuş, komodinin üzerindeki bir şeylere dokunuyor. Ne olduğunu anlamak için iyice yaklaştığımda, masadaki kadın görevli, "Bu Evelyn kamerası. Onu 24 saat izliyoruz," diyor.

"Duyabiliyor muyuz?"

"Sesini açarsak duyarız," diye yanıtlıyor kadın. "Gerçi genellikle sesi açmıyoruz. Gün boyunca gevezeliklerine katlanmak kolay değil."

Başımı sallıyorum. "Neye dokunuyor?"

"Bir tür heykel sanırım, bilmiyorum." Kadın omuz silkiyor. "Ama bu şeyle sürekli haşır neşir."

Dokunduğu şeyi bir yerden hatırlıyorum. Bilgelik Merkezi'ndeki idamımdan son anda kurtulduktan sonra kaldığım Tobias'ın odasından. Dökülen su zamanda donmuş gibi görünen mavi camdan soyut bir eser bu.

Hafızamı yoklarken parmak uçlarımla çeneme dokunuyorum. Tobias bu şeyi, küçükken Evelyn'in ona verdiğini ve tam bir Fedakâr olduğu için işe yaramaz ama harika görünen bu eşyayı onaylamayacağı için babasından saklamasını söylediğini anlatmıştı. O zaman üzerine fazla kafa yormamıştım, ama Evelyn bunu ta Fedakârlık günlerinden Bilgelik Merkezi'ndeki komodininin üzerine kadar taşıdıysa, onun için özel bir anlamı olmalı. Belki topluluk sistemine meydan okumasının bir sembolüdür.

Ekranda Evelyn çenesini elinin üzerine yerleştirip bir süre heykeli seyrediyor. Sonra kalkıp ellerini sallıyor ve odadan çıkıyor.

Hayır, heykelin isyanın sembolü olduğunu sanmıyorum. Bence onu Tobias'ı hatırlamak için tutuyor. Tobias benimle birlikte şehirden kaçarken, sadece liderine isyan etmiyordu, aynı zamanda annesini de terk ediyordu. Bir şekilde bunu o zaman fark etmemiştim. Ve şimdi annesi onun ardından üzülüyor.

Peki Tobias? O da üzülüyor mudur acaba?

Zorlu ve tehlikeli bir ilişkileri olsa da bu tür ailevi bağlar asla kopmaz. Mümkün değil.

Zoe omzuma dokunuyor. “Bana bir şey mi soracaktın?”

Başımı sallayıp ekranlara sırtımı dönüyorum. Zoe, fotoğrafta annemin yanında dururken genç görünüyordu, ama sonuçta onunla birlikteydi, o yüzden bir şeyler bildiğini dü şünmek yanlış olmaz. Aslında David'e de sorabilirdim, ama Büro'nun lideri olduğu için onu yakalamak kolay değil.

“Ailem hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum,” diyorum. “Annemin günlüğünü okuyorum ve sanırım babamla nasıl tanıştıklarını ya da neden birlikte Fedakârlık topluluğuna katıldıklarını anlamakta zorlanıyorum.”

Zoe ağır ağır başını sallıyor. “Sana bildiklerimi anlatayım. Benimle birlikte laboratuvarlara kadar yürür müsün? Matthew'a bir mesaj bırakmam gerekiyor.”

Ellerini arkasına götürüp beline yerleştiriyor. David'in verdiği tablet hâlâ elimde. Üstü parmak izlerimle kaplı ve cam ekran sürekli dokunmamdan dolayı sürekli sıcak. Evelyn'in neden o heykele dokunup durduğunu anlayabiliyorum. O heykel, oğlundan kalan son hatıra. Tıpkı bu tabletin annemden bana kalan son hatıra olması gibi. Tablet yanımdayken, kendimi anneme daha yakın hissediyorum.

Okumaya hakkı olduğunu bildiğim halde, sanırım tam da bu yüzden tableti Caleb'a vermeye gönlüm gitmiyor. En azından henüz buna hazır

değilim.
“Okulda tanıştılar,” diyor Zoe. “Baban zeki bir adamdı, ama psikoloji dersinin belini bir türlü kıramadı, haliyle öğretmeni -Bilge bir öğretmen olmasına şaşırmayacaksın herhalde- onu çok zorluyordu. Annen okuldan sonra yardım etmeyi önerdi ve baban da ailesine birlikte bir okul projesine çalışacaklarım söyledi. Haftalarca çalıştılar, sonra gizli giz li buluşmaya başladılar. Sanırım en sevdikleri yerlerden biri Millennium Park’ın güneyindeki süs havuzuydu. Buckingham Havuzunu biliyor musun? Hani şu bataklığın hemen yanındaki?”

Annemle babamın havuzun kenarında oturduklarını gözümde canlandırıyorum. Üstlerine su sıçrarken ayaklarını beton zemine sürtüyorlar. Zoe’nin bahsettiği havuzun uzun zamandır çalışmadığını biliyorum, o yüzden muhtemelen sıçrayan sular falan yoktu. Ama hayal ederken çok daha tatlı geliyor.

“Seçim Töreni yaklaşıyordu ve baban Bilgelik topluluğundan ayrılmaya can atıyordu, çünkü korkunç bir şey görmüştü-”

“Ne? Babam ne görmüştü?”

“Şey, baban Jeanine Matthews’un yakın arkadaşıydı,” diyor Zoe. “Onun bir Topluluksuz adamı yiyecek, giysi ya da onun gibi bir şeyle kandırarak üzerinde bir deney yaptığını görmüştü. Her neyse, Jeanine, daha sonra Cesurluk eğitiminde kullanılacak olan bir korku-tetikleyici serumunu deniyordu. Çok uzun zaman önce, korku simülasyonları kişisel korkular üretmiyordu, anlıyor musun? Senaryolar daha çok örümcek, yükseklik falan gibi korkulardan oluşuyordu. Ve Bilgelik temsilcisi Norton da oradaydı, Jeanine’in deneylerini istediği kadar sürdürmesine izin veriyordu. Topluluksuz adam bir daha hiç düzelemedi. Ve bu babanı çileden çıkardı.”

Laboratuvara açılan kapıya kimlik kartını okuturken ara veriyor. David’in bana annemin günlüğünü verdiği kir pas içindeki ofise giriyoruz. Matthew burnunu bilgisayar ekranına dayamış oturuyor. Gözleri neredeyse çizgi halinde. İçeri girdiğimizi bile fark etmiyor.

Perişan haldeyim, hem gülmek hem ağlamak istiyorum. Boş masadaki sandalyeye oturup, ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırıyorum. Babam zor bir adamdı. Ama aynı zamanda iyi biriydi.

“Baban Bilgelik Merkezi’nden çıkmak istiyordu ve annen de görevi olmasına rağmen oraya gitmeyi istemiyordu. Sonuçta Andrew’la birlikte olmak istediği için birlikte Fedakârlık topluluğunu seçtiler.” Kısa bir süre susuyor. “Bu tercih, David’le annenin arasının açılmasına neden oldu.

Eminim okumuşsundur. David sonunda özür diledi ama aynı zamanda artık ondan raporları alamayacağını bildirdi. Nedenini bilmiyorum, bana hiç söylemedi. Sonrasında annenin raporları kısa bilgilerden ibaretti. O yüzden sana verilen günlüğe girmediler.”

“Ama annem yine de Fedakârlık topluluğunda görevini sürdürdü.”

“Evet. Ve sanırım Bilgelerle birlikte olmaktansa orada çok daha mutluydu,” diyor Zoe. “Fakat bir süre sonra Fedakârlık topluluğunun da o kadar iyi olmadığı ortaya çıktı. Hangi topluluk olursa olsun, genetik hasardan kaçmak mümkün değildi. Fedakârlık lideri bile bundan muzdaripti.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Marcus’tan mı bahsediyorsun? Çünkü o bir Uyumsuz. Genetik hasarın, yaptıklarıyla hiç ilgisi yok.”

“Genetik hasarla çevrili bir adam, davranışlarının bu durumdan etkilenmesini önleyemez,” diyor Zoe. “Matthew, David serumla ilgili gelişmeler hakkında süpervizörünle bir toplantı yapmak istiyor. Alan geçen seferki toplantılarını unutmuş, o yüzden sen de onunla birlikte toplantıya katılır mısın?”

“Tabii,” diyor Matthew, başını bilgisayarından kaldırmadan. “Bana zaman ayırmasını sağlarım.”

“Harika. Eh, ben gideyim. Umarım anlattıklarım soruna cevap olmuştur, Tris.” Bana gülümsedikten sonra kapıdan çıkıyor.

Ellerim dizlerimin üzerinde kamburumu çıkarıyorum. Marcus bir Uyumsuzdu. Tıpkı benim gibi saf genlere sahipti. Ama sırf etrafı genetik hasarlı insanlarla çevrili diye kötü biri olduğu açıklamasını kabul edemiyorum. Benim de etrafımda o insanlar vardı. Uriah’ın da. Hatta annemin. Ama hiçbirimiz sevdiklerimize saldırmadık.

“Zoe’nin açıklamalarında havada kalan birkaç nokta var, değil mi?” diyor Matthew. Masasının ardından beni izlerken, parmaklarıyla sandalyesinin kollarını dövüyor.

“Evet,” diyorum.

“Buradaki bazı insanlar, her şey için genetik hasarı suçlamaya çok meyilli,” diyor. “Gerçeği kabul etmektense bu ko laylarına geliyor. İnsanlar bir şeyleri neden yaptığını bilmeleri, onları her açıdan tanımaları mümkün değil.”

“Herkes dünyanın hali için bir şeyleri suçluyor,” diyorum. “Babam için suçlu Bilgelik topluluğuydu.”

“O zaman en sevdiğim topluluğun Bilgelik olduğunu sana söylemesem iyi olur,” diyor Matthew, hafifçe gülümseyerek. “Sahi mi?” derken doğruluyorum. “Neden?”

“Bilmiyorum. Sanırım onlarla hemfıkirim. Herkes yaşadıkları dünyayla ilgili bir şeyler öğrense, çok daha az dertleri olurdu.”

“Hayatım boyunca onlara karşı mesafeli oldum,” diyorum, çenemi elime dayarken. “Babam Bilgelerden nefret ediyordu, ben de onlardan ve yaptıkları işlerden nefret etmeyi öğrendim. Ama şimdi babamın yanıldığını biliyorum. Ya da en azından... önyargılı olduğunu söyleyebilirim.”

“Bilgelik hakkında mı, yoksa öğrenmekle mi ilgili önyargı?” Omuz silkiyorum. “İkisi de. Yardım istemediğim halde birçok Bilge’den yardım gördüm.” Will, Fernando, Cara... Hepsi Bilgelik topluluğundandı. Kısa bir süre birlikte olsak da hepsi hayatımda tanıdığım en iyi insanlardı. “Kendilerini, dünyayı daha iyi bir yer yapmaya adamışlardı.” Başımı iki yana sallıyorum. “Jeanine’in yaptıklarının, babamın da söylediği gibi bilgi açlığının güç açlığına dönüşmesiyle hiç alakası yoktu. Jeanine dünyanın büyüklüğü karşısında ne kadar güçsüz olduğunu gördüğünden korkuya kapılmıştı. Belki Cesurlar haklıydı.”

“Eski bir deyiş vardır,” diyor Matthew. “Bilgi güçtür. Jeanine gibi gücü kötüye kullanabilir... Ya da bizim yaptığımız gibi iyilik için kullanılabilir. Gücün kendisi kötü değildir. Bilgi de öyle.”

“Sanırım ikisinden de kuşku ederek büyüdüm. Bilgi ve güç,” diyorum. “Fedakârlar için, güç sadece gücü istemeyen insanlara verilmeliydi.”

“Mantıklı bir yanı var,” diyor Matthew. “Ama belki kuşkuları geride bırakmanın zamanı gelmiştir.”

Masasının altından bir kitap çıkarıyor. Kalın kitabın kapağı yıpranmış, kenarları yırtılmış. Üzerinde İNSAN BİYOLOJİSİ yazıyor.

“Çok kapsamlı değil, ama bu kitap bana insan olmayı öğrenme konusunda çok yardımcı oldu,” diyor. “Böylesine karmaşık ve gizemli bir biyolojik makine olmamıza rağmen, makineleri inanılmaz bir şekilde analiz edebilme yeteneğine sahibiz! Bu evrim tarihi boyunca görülmemiş, çok özel bir şey. Kendimiz ve dünyamız hakkında bir şeyler öğrenme yeteneğimiz, bizi insan yapıyor.”

ICitabı bana uzatıp bilgisayarına dönüyor. Kitabın yıpranmış kapağına bakıp, parmaklarımı sayfaların yırtık kenarlarına dokunuyorum. Matthew bilge edinmeye dair konuşurken, söyledikleri kulağa gizli ve harika bir şeymiş gibi geliyor. Sanki kadim bir bilgiden bahsediyor. Bu kitabı

okursam, kim bilir hangi tarihte yaşamış ilk insan nesline ulaşabilecekmişim, benden çok daha büyük ve yaşlı bir şeyin parçası olabilecekmişim gibi hissediyorum.

“Teşekkürler,” diyorum. Aslında teşekkürüm kitap için değil. Sahip olmam gerekirken kaybettiğim bir şeyi bana geri verdiği için ona minnettarım.

Otelin lobisindeki şekerli limon ve çamaşır suyu kokusu, öyle keskin bir karışım ki nefes alırken genzim yanıyor. Dalları arasında şımarık bir çiçeğin tomurcuklandığı bir saksının yanından geçip, geçici yuvamız haline gelen yatakhaneye doğru yöneliyorum. Yürürken tişörtümün eteğiyle tablet ekranındaki parmak izlerimi silmeye çalışıyorum.

Caleb, yatakhanede yalnız. Saçları karmakarışık, gözleri uyumaktan kıpkırmızı olmuş. İçeri girip biyoloji kitabım yatağımın üzerine fırlattığımda gözlerini kırpıştırarak beni izliyor.

Midemi bulandıran bir sancıyla, annemin dosyasını içeren tableti sıkıca kavrıyorum. O Caleb’ırı da annesi. En az senin kadar Caleb’ın de bu günlüğü okuyama hakkı var.

“Söyleyecek bir şeyin varsa,” diyor. “Söyle.”

“Annem burada yaşamış.” Uzun zamandır içimde tuttuğum bir sırmış gibi yüksek sesle ve hızla söyleyiveriyorum bunu. “Tampon bölgeden gelmiş ve buraya geldikten birkaç yıl sonra Bilgelik’tekilerin Uyumsuzları öldürmesini engellemek için şehre gitmiş.”

Caleb şaşkın şaşkın bana bakıyor. Sinirlerimi daha fazla laçka etmemek için tableti ona uzatıyorum. “Dosyası burada. Pek uzun sayılmaz, ama okumalısın.”

Karyolasından kalkıp eliyle tabletin camını kavrıyor. Boyu artık eskisinden de uzun, benden çok daha uzun. Çocukken aramızda sadece bir yaş olmasına rağmen yıllarca uzun olan bendim. En güzel yıllarımızdı. O zamanlar onun benden daha büyük, daha iyi, daha akıllı ya da daha fedakâr olduğunu hissetmezdim.

“Bunu ne zamandır biliyorsun?” diyor gözlerini kısarak.

“Önemi yok,” derken geriliyorum. “Şimdi söylüyorum işte. Bu arada tablet sende kalabilir. Benim işim bitti.”

Ekranı kol yeniyle siliyor ve hızlı parmak hareketleriyle annemizin ilk günlük yazısını kaydırıyor. Oturup okumasını, dolayısıyla sohbetimizin sona ermesini bekliyordum, oysa Caleb derin bir iç çekiyor.

“Benim de sana göstermem gereken bir şey var,” diyor. “Edith Prior ile ilgili. Gel.”

Yürümeye başladığında ardından gitmemin sebebi, ağabeyime dair kararsız duygularım değil, Edith Prior ismi.

Birlikte yatakhaneden çıkıp koridordan yürüyoruz. Birkaç köşeyi döndükten sonra, Büro yerleşkesinde şimdiye kadar görmüş olduğum odalardan çok farklı bir odaya varıyoruz. Oda, uzun ve dar. Duvarları, birbirinin aynısı mavi-gri renkli, sözlükler gibi kalın ve ağır kitapların olduğu raflarla kaplı. İlk iki raf sırasının arasındaki uzun ahşap masanın san- dalyeleri düzgünce yerleştirilmiş. Caleb düğmeye bastığında bütün oda soluk bir ışıkla aydınlanınca Bilgelik Merkezi’ni hatırlıyorum.

“Burada uzun zaman geçirdim,” diyor. “Burası arşiv odası. Chicago deneyinin verilerinden bazılarını burada tutuyorlar.”

Sağ taraftaki raflar boyunca yürürken, parmaklarını kitap sırtlarında gezdiriyor. İçlerinden birini alıp masanın üzerinde açarak, yazı ve görsellerle dolu sayfaları karıştırıyor.

“Neden bunları bilgisayarlarda tutmuyorlar ki?”

“Sanırım iletişim ağlarında karmaşık bir güvenlik sistemi geliştirene kadar kayıtları bu şekilde tutmuşlar,” diyor başını kitaptan kaldırmadan. “Veriler asla kaybolmaz ama kâğıt sonsuza kadar yok edilebilir, bu sayede yanlış insanların eline geçmesin diye kâğıtlardan kurtulabilirsin. Bazen her şeyin basılı olması daha güvenlidir.”

Aradığını bulana kadar yeşil gözleriyle sayfayı tarıyor, parmaklarıyla satırları takip ediyor, sayfaları ardı ardına çeviriyor. Seçim Töreni’nde kanını Bilgelik suyuna damlatana kadar Fedakârlık evimizdeki kitaplarını yatağıyla duvar arasına saklayarak bu yönünü gizlemişti. Daha o zamandan bir yalancı olduğunu, sadece kendine sadık olabileceğini anlamalıydım.

Midem yine kasılıyor. Kapılar üzerimize kapalıyken ve aramızda sadece bir masa varken, onunla burada olmaya katlanamıyorum.

“Ah, işte burada.” Parmağıyla sayfaya vurup, bulduğunu göstermek için kitabı bana çeviriyor.

Elle yazılmış bir sözleşmenin kopyasını andırıyor:

Ben, Peoria-Illinois’ten Amanda Marie Ritter, aşağıdaki prosedürleri kabul ettiğimi beyan ederim:

Genetik Refah Bürosunca "Bu formun üçüncü sayfasında hasarlı olarak tanımlanan genlerin düzeltilmesi için tasarlanmış bir genetik mühendislik prosedürü” olarak tarif edilen ‘‘genetik iyileşme”prosedürü.

Genetik Refah Bürosunca “Bir deneğin deneye uyum sağlayabilmesi için tasarlanan bir hafiza silme prosedürü” olarak tarif edilen “sıfirlama”prosedürü.

Bu iki prosedürün riskleri ve faydaları konusunda Genetik Refah Bürosu üyelerinden biri tarafindan bilgilendirildiğimi kabul ediyorum. Bunun Büro tarafindan yaratılan yeni bir geçmiş ve kimlikle Chicago-Illinois şehrine gönderileceğim ve hayatımın geri kalanı boyunca orada yaşayacağım anlamına geldiğini açıkça anlıyorum.

Hayatta kalma şansını artıracak düzeltilmiş genlerimin en az iki kez tekrar üretilmesine izin veriyorum. Sıfırlama prosedüründen sonra tekrar eğitilmek üzere buna izin vermem gerektiğini anlıyorum.

Genetik Refah Bürosu son verene kadar çocuklarımın ve torunlarımın vs. bu deneyde yer alacaklarını kabul ede- rim. Sıfırlama prosedüründen sonrası için yaratılacak sahte geçmişim doğrultusunda yetiştirilecekler.

Amanda Marie Ritter

Amanda Marie Ritter. Videodaki kadın. Soyumun dayandığı Edith Prior.

Başımı kaldırıp gözlerinde bilgi kıvılcımları çakan Caleb’a bakıyorum. Sanki gözlerinin arasına bir elektrik hattı çekilmiş gibi görünüyor.

Soyumuz.

Sandalyelerden birini çekip oturuyorum. “Babamın atası mıymış?”

Caleb başıyla onaylayıp karşıma oturuyor. “Yedi nesil öncesi, evet. Teyzelerden biri sanırım. Prior adını erkek kardeşi sürdürmüş olmalı.”

“Ve bu...”

“Bu bir rıza formu,” diyor. “Deneye katılmaya razı olduğunu belirten form. Bilgi notlarında bunun ilk taslak olduğu anlaşılıyor. Edith Prior, deneyin tasarımcılarından biriydi. Büro’nun üyesiydi. İlk deneyde sadece birkaç Büro üyesi vardı. Deneydeki insanların çoğunluğu hükümet için çalışmıyordu.”

İyice anlayabilmek için tekrar okuyorum. Edith Prior’ı videoda gördüğümde, şehrimizin bir sakini olacağı, topluluklarımıza katılacağı, ardında bıraktığı her şeyi gönüllü olarak

22 1 bırakacağı akla yatıyordu. Ama bu, şehrin dışındaki hayatın neye benzediğini bilmeden önceydi ve burası, Edith’in bize ilettiği mesajdaki kadar korkunç görünmüyor.

O videoda Edith Prior, büyük bir yetenekle bütün şehri etkilemeyerek Büro’nun vizyonuna bağlı hareket etmeye bizi ikna etmişti: Dışarıdaki dünya fena halde çöktü ve Uyumsuzların dışarı çıkıp orayı iyileştirmesi

gerekiyor. Aslında bu bir yalan sayılmaz, çünkü Büro'daki insanlar iyileşmiş genlerin bazı şeyleri düzeltebileceğine, genel nüfusa katılıp genlerimizi onlara da geçirirsek dünyanın çok daha iyi bir yer olacağına inanıyor. Ama Edith'in söylediği gibi, bir Uyumsuz ordusu olarak şehrin dışına çıkıp adaletsizliklerle savaşarak herkesi kurtarmamız da gerekmiyordu. Acaba Edith söylediklerine inanıyor muydu, yoksa bunları söylemek zorunda mı kalmıştı?

Bir sonraki sayfada Edith Prior'ın bir fotoğrafı var. İncecik dudakları var. Süpürge gibi kahverengi saçları yüzünü çevreliyor. Hafızasının silinip sahte bir hayata başlamaya gönüllü olması için çok korkunç şeyler yaşamış olmalı.

"Neden deneye katıldığını biliyor musun?" diye soruyorum.

Caleb başını iki yana sallıyor. "Kayıtlara göre -ki buradakiler bir parça belirsiz- o insanlar, sırf aileleri yoksulluk çekmesin diye deneye katılmışlar. Deneklerin ailelerine, on yıl boyunca aylık bir maaş önerilmiş. Ama sonuçta Büro için çalıştığından Edith'in derdi para olamaz. Sanırım unutmayı çok istediği kötü bir şey yaşamış."

Kaşlarımı çatarak fotoğrafa bakıyorum. Nasıl bir yoksulluğun, sırf ailesi aylık bir maaş alabilsin diye insanların kendilerini ve sevdiklerini unutmaya razı edebileceğini gözümde canlandırmaya çalışıyorum. Kırıntı bile bırakmadan hayatım boyunca ekmek ve sebzeyle Fedakâr hayatı yaşayabilirdim, ama hiç öylesine çaresiz kalmamıştım. Bu insanların durumları, şehirde gördüklerimden katbekat beter olmalıydı.

Öte yandan Edith'in neden o kadar çaresiz olduğunu da hayal edemiyorum. Ya da belki hatırlamak isteyebileceği kimsesi yoktu.

"Birinin kendi neslinden olanların adına izin vermesi ilgimi çekti," diyor Caleb. "Sanırım birinin on sekiz yaşından küçük çocuklarına vekalet etmesine benziyor, ama yine de biraz tuhaf."

"Bence hepimiz kendi hayatlarımızla ilgili aldığımız kararlarla çocuklarımızın kaderini belirliyoruz," diyorum dalgınca. "Annemle babam Fedakâr olmasaydı, yine aynı toplulukları seçer miydik?" Omuz silkiyorum. "Bilemiyorum. Belki o kadar boğulmazdık. Belki bambaşka insanlar olurduk."

Aklıma aniden gelen şey, yılan gibi kıvrılarak beynime yerleşiyor. Belki çok daha iyi insanlar olacaktık. Kendi kardeşine ihanet etmeyen insanlar...
Başımı eğip masaya bakıyorum. Son birkaç dakikadır Caleb'la yine kardeşmişiz gibi davranmak kolay olmuştu. Ama insan ancak gerçekler

yine su yüzüne çıkana kadar öfkesini uzakta tuta biliyor. Gözlerimi kaldırıp tekrar ona baktığımda, sanırım tıpkı Bilgelik Merkezi'nde hapsedildiğim günlerdeki gibi baktığımı hissediyorum. Onunla kavga etmekten ya da mazeretlerini dinlemekten yorulduğumu düşünüyorum. Kardeşimin beni yapayalnız bıraktığını düşünmek beni fazlasıyla yoruyor.

Aksi aksi, “Edith, Bilgelik topluluğuna katılmıştı, değil mi?” diye soruyorum. “Hem de Fedakârlık ismi almasına rağmen?”

“Evet!” Sesimdeki aksiliği fark etmişe benzemiyor. “Aslında, atalarımızın çoğu Bilgelik topluluğundaydı. Birkaç Fedakârlık ve bir iki Dürüstlük seçimi olmuştu, ama soyumuzun tercihleri genelde tutarlı.”

İçim ürperiyormuş gibi üşüdüğümü hissediyorum.

“Demek sapık beyninle yaptıklarına bulduğun mazeret bu,” diyorum sakince. “Bilgelik topluluğuna katılmana, onlara bağlılığına mazeretin bu. Yani, zaten onlardan biri olsaydın, kandan önce topluluk savına inanmak makul olacaktı, öyle değil mi?”

“Tris... ” diyor Caleb. Gözleriyle onu anlamam için yalvarıyor, ama anlamam mümkün değil. Anlamayacağım.

Ayağa kalkıyorum. “Eh, artık Edith hakkında bir şeyler biliyorum. Sen de annemle ilgili gerçekleri biliyorsun. Güzel. Buraya kadarmış.”

Bazen ona bakarken içimde ona karşı özlem dolu bir sızı beliriyor, bazen de ellerimi boynuna dolamak istiyorum. Ama şu anda tek yapmak istediğim buradan kaçmak ve buraya hiç gelmemiş gibi yapmak. Arşiv odasından çıkıp otele doğru koşarken, lastik ayakkabılarım fayansların üzerinde ciyaklıyor. Tatlı limon kokularını alana kadar koşuyorum, sonra duruyorum.

Tobias, yatakhaneye giden koridorda duruyor. Nefes nefeseyim, kalp atışlarımı parmak uçlarımda hissedebiliyorum, yas, merak, öfke ve özlemle bitkin haldeyim.

“Tris,” diyor Tobias, kaşlarını endişeyle çatarak. “Sen iyi misin?”

Hâlâ nefes almaya çalışırken başımı iki yana sallayıp bütün bedenimle onu duvara yaslayarak dudaklarına yapışıyorum. Bir an için beni itmeye çalışıyor, ama sonra benim için ya da kendisi için endişelenmekten vazgeçmiş olmalı ki kendini bırakıyor. Günlerdir baş başa kalmamıştık. Haftalar, aylar geçmiş olabilir.

Parmakları saçlarıma dalıyor, birer kılıç gibi duvara bastırdığım kollarını kavrıyorum. Tobias tanıdığım herkesten çok daha güçlü, aynı zamanda hiç kimsenin tahmin edemeyeceği kadar sıcak biri. O hayatım boyunca kendime saklayacağım bir sır.

Eğilip boynumu sertçe öpüyor, elleri üzerimde kayıp belime oturuyor. Parmaklarımı kemerine geçirip gözlerimi yumuyorum. O anda tam olarak ne istediğimi adım gibi biliyorum; aramıza giren kıyafetlerimizden, bizi ayıran geçmi şimizden, bugünden, geleceğimizden ve her şeyden sıyrılmak istiyorum.

Koridorun sonunda kahkahalar ve adım sesleri duyulduğunda ayrılıyoruz. Biri -muhtemelen Uriah- ıslık çalıyor, ama zonklayan kulaklarımla zar zor duyuyorum.

Tobias gözlerimin içine bakıyor ve tıpkı korku simülasyonumdan sonra bana ilk kez baktığı zamanı hatırlıyorum; uzun uzun bakışıyoruz. “Kapa çeneni,” diye sesleniyorum Uriah’a, o yöne bakmadan.

Uriah’la Christina yatakhaneye girdiğinde biz de bir şey olmamış gibi arkalarından takip ediyoruz.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM TOBIAS

GECE VAKTI BAŞIMI YASTIĞA KOYARKEN KAFAMDA BIR DOLU soru var. Buna rağmen yanağımın altında bir hışırtı hissediyorum. Yastık kılıfımın altında bir not kâğıdı bu.

T-

Saat on birde otel girişme gel. Seninle konuşmam lazım.

Nita

Tris’in yatağına bakıyorum. Sırtüstü yayılmış yatıyor. Nefes alıp verdikçe burnunu ve ağzını kapatan saçlar kıpırdıyor. Onu uyandırmak istemiyorum, ama bir taraftan da gecenin bir yarısı bir kızla buluşmaya gideceğimi söylememek garip geliyor. Özellikle de artık birbirimize karşı dürüst olmak için bunca çaba harcarken... Saatime bakıyorum. On bire on var.

Nita sadece bir dost. Tris’e yarın söyleyebilirsin. Acil durum olabilir.

Battaniyeyi itip ayaklarımı ayakkabılarıma kaydırıyorum. Bugünlerde üzerimdekilerle uyuyorum. Önce Peter’ın, sonra Uriah’ın karyolasını geçiyorum. Uriah’ın yastığının köşesinden bir mataranın ucunu görebiliyorum. Parmağımı takıp matarayı alıyorum ve kapıya yakın boş yataklardan birindeki yastığın altına koyuyorum. Zeke’ye söz verdiğim halde son zamanlarda onunla pek ilgilenemedim.

Koridora çıkar çıkmaz bağcıklarımı bağlıyorum ve saçlarımı ellerimle yatıştırıyorum. Cesurluk topluluğu tarafından potansiyel bir lider gibi görünmek istediğim günden bu yana saçlarımı artık Fedakâr tarzı

kesmiyordum, ama şimdi o makas şıkırtılarını, dikkatli el hareketlerini, bakmasan da hissedebilmeyi özlüyorum. Küçükken saçlarımı, Fedakârlık evimizin üst katındaki koridorda babam keserdi. Makası kullanırken hiç özenli davranmaz, makasın sivri uçlarıyla ensemi ya da kulağımı çizerdi. Ama saçlarımı kesmekten hiç şikâyet etmedi. Bu da bir şeydir sanırım.

Nita beni beklerken, ayağıyla yerde tempo tutuyor. Bu sefer üzerinde kısa kollu beyaz bir gömlek var. Saçlarını arkada toplamış. Gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

“Endişeli görünüyorsun,” diyorum.

“Çünkü endişeliyim,” diye yanıtlıyor. “Hadi, sana göstermek istediğim bir yer var.”

Loş koridorlardan geçiyoruz. Arada sırada karşılaştığımız temizlik görevlileri dışında her yer boş. Hepsi Nita’yı tanıyor sanki. Onu görür görmez ya el sallıyorlar ya da gülümseyerek selamlıyorlar. Nita ellerini ceplerine sokup yürürken, ne zaman göz göze gelsek gözlerini benden kaçırıyor.

Önünde güvenlik sistemi olmadığı için haliyle kilitli olmayan bir kapıdan geçiyoruz. Girdiğimiz yuvarlak odanın ortasında cam bir avize asılı duruyor. Yerdeki koyu renkli ahşap döşeme cilalanmış, duvarlardaki bronz plakalar yansıyan ışıkla parlıyor. Üzerine isimlerin işlendiği düzinelerce bronz plaka görüyorum.

Nita, cam avizenin altında durup odayı kucaklamak istermiş gibi kollarını iki yana açıyor.

“Bunlar Chicago’da yaşayanların soyağaçları,” diyor. “Sizin soyağaçlarınız.”

Duvarlardan birine yaklaşıp isimlere bakıyorum, tanıdık binlerini bulmaya çalışıyorum. Sonunda birini buluyorum: Uriah Pedrad ve Ezekiel Pedrad. İsimlerin yanlarına küçük bir şekilde “CC” harfleri işlenmiş, Uriah isminin yanında yeni yapılmış gibi görünen küçük bir nokta var. Muhtemelen bir Uyumsuz olduğunu belirtiyor.

“Benimki nerede, biliyor musun?” diye soruyorum.

Odanın diğer ucuna yürüyüp bir plakaya dokunuyor. “Soyağaçları anaerkildir. O yüzden Jeanine’in kayıtlarında Tris’in ikinci nesil olduğu yazıyordu. Çünkü annesi şehrin dışından gelmişti. Jeanine’in bunu nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama zaten sanırım bunu hiç öğrenemeyeceğiz.”

Ürkek bir heyecanla üzerinde ismimin yazılı olduğu plakaya yaklaşıyorum, oysa bronz plakaya işlenmiş ismimi ve annemle babamın isimlerini görmekten neden korktuğumu kestiremiyorum. Kristin Johnson ve Evelyn Johnson'ı birbirine bağlayan dikey bir çizgi, Evelyn Johnson'la Marcus Eaton'ı birbirine bağlayan yatay bir çizgi var. İki ismin altında sadece tek bir isim var: Tobias Eaton. İsmimin yanındaki küçük harfler "FC" olarak işlenmiş ve hemen yanında bir nokta da var, fakat artık aslında bir Uyumsuz olmadığımı biliyorum.

"İlk harf hangi toplulukta doğduğunu anlatıyor," diye açıklıyor Nita. "İkincisi ise seçtiğin topluluk. Toplulukları kayıt altına almanın, genlerin izlediği yolu takip edebilmelerine yardımcı olacağını düşünüyorlardı."

Annemin isminin yanında "BFT" harfleri var. "T" harfi "Topluluksuz" anlamına geliyor sanırım.

Babamın harfleri ise yanında nokta olan "FF".

Beni onlara, Evelyn'i anne babasına ve onları da kendi anne babalarına bağlayan çizgiyi benim de dâhil olduğum sekiz nesil boyunca parmağımla takip ediyorum. Beni onlara bağlayan, ne kadar kaçarsam kaçayım boş miraslarıyla bağımı kuran bu haritaya hiç yabancı değilim.

"Bunları gösterdiğin için teşekkürler," diyorum üzgün ve yorgun bir sesle. "Ama neden gece yarısı gösterdiğini anladığımdan emin değilim."

"Görmek isteyebileceğini düşünmüştüm. Ve seninle konuşmak istediğim bir şey vardı."

"Sınırlarımın beni tanımlamadığına dair ahkam mı keseceksin yine?" Başımı iki yana sallıyorum. "Sağ ol, almayayım. Yeterince dinledim."

"Hayır," diyor. "Ama bunu söylemene sevindim."

Duvara yaslandığında, omzuyla Evelyn'in ismini kapatıyor. Geriliyorum, çünkü açık kahverengi gözlerine bu kadar yakın durmak istemiyorum.

"Dün gece genetik hasar konusundaki sohbetimiz... aslında bir testti. Hasarlı genlerle ilgili söylediklerime nasıl tepki vereceğini görmek istedim, böylece sana güvenip güvenemeyeceğimi anlayacaktım," diyor. "Sınırlarınla ilgili söylediklerimi kabullenseydin, cevap hayır olacaktı." Bana doğru bir parça daha yaklaşıyor, o yüzden Marcus'un ismi de omzunun altında kalıyor. "Bak, hasarlı olarak yaftalanmak pek hoşuma gitmiyor."

Belindeki kırık cam dövmesini açıklarken zehirmiş gibi nasıl da tükürürcesine konuştuğu aklıma geliyor.

Kalbim öyle hızlı atıyor ki nabzımı boğazımda hissedebiliyorum. Şimdi Nita'nın sesinde tatlılık yerine acılık var, gözlerindeki sıcaklıktan eser kalmadı. Ondan korkuyorum, söylediklerinden korkuyorum. Ama aynı zamanda heyecanlanıyorum da. Çünkü bir zamanlar olduğumdan daha küçük olduğumu kabullenmek zorunda olmadığım anlamına geliyor bu.

"Sanırım sen de bundan pek hoşlanmıyorsun," diyor Nira.

"Hayır. Hoşlanmıyorum."

"Burada birçok sır var," diyor. "Mesela GH'ler onlar için gözden çıkarılabilir insanlardır. Ve mesela bazılarımız kıçının üzerine oturup bunu kabullenmeyecek."

"Gözden çıkarma derken ne kastediyorsun?" diye soruyorum.

"Bizim gibilere karşı işledikleri suçlar çok ciddi," diyor Nita. "Ve bunu gizlice yapıyorlar. Sana kanıt gösterebilirim, ama daha sonra. Şimdilik sana tek söyleyebileceğim, haklı nedenlerle Büro'ya karşı çalıştığımız ve seni yanımızda görmek istediğimiz."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Neden? Benden tam olarak ne istiyorsun?"

"Şu anda sana bu yerleşkenin dışındaki dünyayı görme fırsatını sunmak istiyorum."

"Ve bunun karşılığında istediğin?.."

"Koruman," diyor. "Tehlikeli bir yere gidiyorum ve bu konuyu Büro'dan birine açamam. Sen dışarıdan geldin, yani sana herkesten daha fazla güvenebilirim. Üstelik kendini nasıl savunacağını biliyorsun. Benimle birlikte gelirsen, sana görmek istediğin kanıtı göstereceğim."

Sanki yemin ediyormuş gibi elini hafifçe kalbinin üzerine bastırıyor. Kuşkucu yanım güçlüdür ama merakım çok daha güçlüdür. Büro'nun pis işler çevirdiğine inanmak zor değil, çünkü bugüne kadar tanıdığım bütün yönetimler pis işler çevirdi. Bunlara babamın liderliğini yaptığı Fedakârlık oligarşisi de dâhil. Dahası bu mantıklı kuşkunun ötesinde, hasarlı olmadığıma, hatta tam tersine çocuklarıma düzeltilmiş genlerden çok daha fazlasını aktarabilecek kadar değerli olduğuma inanmak için içimde gözü kara bir umut var.

O yüzden plana uymaya karar veriyorum. Şimdilik.

"Peki," diyorum.

"Her şeyden önce," diyor Nita, "Sana bir şey göstermeden önce, göreceğin şeyi hiç kimseye anlatmayacağına dair söz vermelisin. Tris'e bile. Kabul ediyor musun?"

“O da güvenilir biri, bunu biliyorsun.” Tris’e, ondan hiçbir sır saklamayacağıma söz vermiştim. Aynı hatayı tekrarlayabileceğim durumlardan kaçınmalıyım. “Neden ona söyleyemiyorum?” “Tris’in güvenilir olmadığını söylemiyorum. Sadece ihtiyacımız olan yeteneklere sahip değil ve gerekli olmadıkça hiç kimseyi tehlikeye atmak istemiyoruz. Büro’nun örgütlenmemize izin vermeyeceğini sen de tahmin edersin. Hasarlı olmadığımıza inanıyorsak, deneyler, genetik oynamalar da dâhil olmak üzere yaptıkları her şeyin zaman kaybı olduğuna da inanmamız gerekiyor. Ama kimse, hayatlarını adadıkları işin tam bir sahtekarlık olduğunu duymak istemiyor.”

Buna yabancı değilim. Bilim insanlarının bizleri mümkün olduğunca kontrol altında tutmak için Topluluksuzlarm yapay bir sistem olarak tasarlandığını öğrenmekten farkı yok.

Nita duvardan uzaklaşıyor, sonra kabul etmemi sağlayabilecek yegâne şeyi söylüyor. “Tris’e söylersen, şu anda sana verdiğim seçenekten mahrum kalmasına neden olursun. Komplonun bir parçası haline gelmesine neden olursun. Onu uzak tutarak, aslında korumuş olacaksın.”

Parmaklarımı metal plakanın üzerine kazınmış ismimin üzerinden geçiriyorum: Tobias Eaton. Bunlar benim genim, hatalarım, benim hatalarım. Tris’i de bunun içine çekmek istemiyorum.

“Tamam,” diyorum. “Göster bakalım.”

Attığı her adımda el fenerinin ışığının hoplayıp zıplamasını seyrediyorum. Az önce koridorun sonundaki bir süpürge dolabından bir çanta aldık. Meğer Nita önceden hazırlıklıymış. Önümden yerleşkenin altındaki koridorlarda ilerliyor, GH’lerin toplandığı yeri geçip elektriğin ulaşmadığı başka bir koridora gidiyoruz. Bir noktada eğilip eliyle bir mandalı bulmaya çalışıyor. Bulduğunda feneri bana verip mandalı çekerek fayanstaki bir kapıyı kaldırıyor.

“Bu bir kaçış tüneli,” diye açıklıyor. “Buraya ilk geldiklerinde kazmışlar, o yüzden acil durumlarda kaçabileceğimiz bir yol hep var.”

Çantasından siyah bir tüp çıkarıp kapağını çevirerek açıyor. Tüpteki ışık bütün vücudunu kırmızıya boyuyor. Kapaktan aşağı bıraktığı tüp birkaç metre düşerken gözlerimin önünde bir ışık çizgisi bırakıyor. Sonra Nita deliğin kenarına oturuyor, çantasını sırtına alıyor ve kendini bırakıyor.

Aşağıya inmek için kestirme bir yol olduğunu bilsem de boşluğa bakarken çok daha uzun bir yolmuş gibi hissediyorum. Oturduğumda

aşağıdaki kırmızı ışığa karşı ayaklarım karanlık birer gölgeye dönüşüyor, sonra kendimi bırakıyorum.

"İlginç," diyor Nita, yere indiğimde. El fenerini doğrultuyorum. Nita da işaret fişeğini önüne doğru tutuyor. Birlikte iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar geniş, tavanı başımın hemen üzerinde olan bir tünelden ilerliyoruz, içerisi, havasızlık ve küf benzeri yoğun bir çürümüşlük kokusuyla dolu. "Yükseklikten korktuğunu unutmuşum."

"Eh, korktuğum şeylerin sayısı öyle pek fazla değildir," diyorum.

"Hemen savunmaya geçmene gerek yok!" diye gülümsüyor. "Aslında sana bunu sormayı hep istemişimdir."

Bir su birikintisinin üzerinden atlıyorum. Topuklarım, tünel zeminindeki toprağa gömülüyor.

"Üçüncü korkun," diyor, "o kadını vurmak... Öyle değil mi? Kim o kadın?" işaret fişeğinin ışığı sönüyor, artık karanlık tüneldeki tek rehberimiz elimdeki fener. Karanlıkta birbirimize değmeyelim diye kolumu hafifçe kaçırıyorum.

"Özel biri değil," diyorum. "Korkum, onu vurmaktı." "insanlara ateş etmekten mi korkuyordun?"

"Hayır," diyorum. "Kayda değer cinayet işleme kapasitemden korkuyordum."

Susuyor. Ben de konuşmuyorum. Hayatımda ilk kez bu kelimeleri yüksek sesle dile getiriyorum ve şimdi kulağıma çok tuhaf geliyorlar. Kaç genç adam, içinde bir canavar olduğundan korkar ki? İnsanların kendilerinden değil, başkalarından korkması beklenir. İnsanların, böylesi bir düşünceyle sarsılmak yerine, babaları gibi olmak istemeleri beklenir.

"Hep korku senaryomu merak etmişimdir," diyor Nita, dua eder gibi alçak sesle. "Bazen korkacak çok fazla şey varmış gibi hissediyorum, bazen de korkacak hiçbir şey kalmadığını düşünüyorum."

Beni göremediğini bilsem de başımı sallıyorum. Yürümeye devam ediyoruz. Işık önümüzde hoplayıp zıplıyor, ayakkabılarımız yere sürtünüyor, küflü hava üzerimize üzerimize çullanıyor.

Yirmi dakikalık bir yürüyüşün ardından bir köşeyi döndüğümüzde temiz havanın kokusunu alıyorum. Serinlik ürpermeme neden oluyor. El fenerini söndürüyorum ve tünelin sonundaki ay ışığı yolumuzu aydınlatıyor.

Tünel, yerleşkeye gelmek için kullandığımız yoldaki bir harabeliğe çıkarıyor. Etraftaki binalar zar zor ayakta duruyor, aşırı büyümüş ağaçlar kaldırım taşlarını parçalamış. Biraz ötede park etmiş eski bir kamyonun

kasasındaki tente ip ip sö külmüş. Nita, test etmek için tekerleklerden birini tekmeliyor, sonra sürücü koltuğuna oturuyor. Kontak anahtarları hâlâ olduğu yerde sallanıyor.

“Kamyon kimin?” diyorum, yolcu koltuğuna otururken.

“Buluşacağımız insanlara ait. Buraya bırakmalarını istemiştim,” diye yanıtlıyor.

“Peki kim onlar?”

“Arkadaşlarım.”

Önümüzdeki labirent gibi sokaklarda yolu nasıl bulduğunu bilmiyorum, ama Nita ağaç köklerinin ve düşmüş sokak lambalarının etrafından direksiyon kırıp hızla ilerliyor, etrafta hayal meyal koşuşturan hayvanları selektör yaparak uyarıyor.

Uzun bacaklı, boyu neredeyse kamyonun farlarıyla eşit, kahverengi bir yaratık önümüzde koşuyor. Nita çarpmamak için frene basıyor. Hayvanın kulakları seğiriyor, karanlıkta bize bakan gözlerinde bir çocuğun merakı var.

“Güzel, değil mi?” diyor Nita. “Buraya gelmeden önce hiç geyik görmemiştim.”

Başımla onaylıyorum. Çok zarif bir hayvan, ama aynı zamanda ürkek.

Nita parmak uçlarıyla kornaya bastığında geyik yolumuzdan çekiliyor. Yine hızlanıyoruz, sonunda yerleşkeye gelirken yürüdüğümüz tren yolunu kesen geniş bir yola varıyoruz. Yerleşkenin uzaktaki ışıklarım görebiliyorum. Bu terk edilmiş topraklardaki tek parlak ışık orası.

Ve kuzey batıya doğru sürmeye devam ediyor, yerleşkeden gittikçe uzaklaşıyoruz.

Yeniden bir ışık görene kadar uzun zaman geçiyor. Işıklar, dar ve derme çatma bir sokağı aydınlatıyor. Eski sokak lambaları arasına çekilmiş telde ampuller asılı.

“Burada duruyoruz.” Nita direksiyonu kırıp kamyonu iki tuğla binanın arasındaki bir ara sokağa park ediyor. Anahtarları kontaktan çekip bana bakıyor. “Torpido gözüne bak. Bize silah bırakmalarını istemiştim.”

Önümdeki gözü açıyorum. Eski birkaç paketin üzerinde iki bıçak duruyor.

“Bıçaklarla aran nasıldır?” diye soruyor.

Cesurluk, onlara katılmadan önce Max’in yaptığı değişikliklere rağmen öğrencilerine bıçak fırlatmayı öğretiyordu. Bu işi hiç sevmedim, çünkü

faydalı bir eğitim olmaktan çok Cesurlar'ı artistlik yapmaya yüreklendiriyordu.

"Fena sayılmam," diyorum zoraki bir sırıtışla. "Gerçi bu yeteneğimin bir gün işime yarayacağı hiç aklıma gelmemişti."

"Sanırım Cesurlar, her şeye rağmen yine de işe yarıyorlar... Dört," diyor Nita gülümseyerek. Bıçaklardan büyük olanını alınca, bana küçüğü kalıyor.
Ara sokakta yürümeye başladığımızda gerginlikten bıçağı elimde çevirip duruyorum. Yukarıdaki pencerelerde farklı bir ışık titreşiyor. Mum ya da fener alevi olmalı. Bir noktada ba- çimi kaldırıp baktığımda doğrudan bana bakan bir saç perdesi ve karanlık gözlerle karşılaşıyorum.

"Burada insanlar yaşıyor," diyorum.

"Burası tampon bölgenin sınırı," diyor Nita. "Arabayla, kuzeydeki metropol Milwaukee'den iki saat uzaklıkta. Evet, burada insanlar yaşıyor. Bugünlerde buradakiler gibi hükümetin etkisinden uzak yaşamak isteyen insanlar bile şehirlerden fazla uzak kalamıyor."

"Neden hükümetin etkisinden uzak yaşamak istiyorlar?" Topluluksuzlar'ı bildiğim için, yönetimlerden uzak durmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Karınları hep açtır, kışın üşürler, yazın yanarlar, hayatta kalmak için şartlarla boğuşurlar. Böylesi bir yaşam kolay bir seçim değildir. Bunun için iyi bir nedeninin olması gerekir.

"Çünkü genetik hasarlılar," diyor Nita, yan gözle bana bakarak. "Genetik hasarlılar teknik -ve yasal- açıdan saf genetiğe sahip insanlarla eşittir, ama bu sadece kâğıt üstündedir. Gerçekte çok daha yoksuldurlar, bir suçtan hüküm giymişlerdir ve iyi işler bulamazlar... Ne dersen de, sonuçta bu bir sorun ve bir asır önceki Saflık Savaşı'ndan beri bu böyle. Tampon bölgede yaşayan insanlar için benim de yapmaya çalıştığım gibi sorunu içten düzeltmeye çalışmak yerine tamamen toplum dışı kalmak daha cazip geldi."
Belindeki kırık cam dövmesi geliyor aklıma. Ne zaman yaptırmış olabileceğini merak ediyorum. Gözlerindeki tehli keli bakışlara, sesindeki dramatik tona, böylesi devrimci olmasına neyin neden olduğunu merak ediyorum.

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Çenesini sıkıp "Büronun gücünü dinden alarak," diyor.

Ara sokak geniş bir caddeye açılıyor. Kıyıda köşede dolanan birkaç kişi var, ama daha da ilginci, ellerindeki şişelerle caddenin tam ortasında bir grup insan yürüyor. Gördüğüm herkes genç. Sanırım tampon bölgede fazla yetişkin yok.

İleriden biri bağırıyor, sonra kaldırımda parçalanan camın sesini duyuyorum. Kalabalık bir grup birbirlerini yumruklayıp tekmeleyen iki siluetin etrafına toplanmış.

Onlara doğru yöneliyorum, ama Nita kolumu tutup beni binalardan birine çekiştiriyor.

“Kahramanlık yapmanın zamanı değil,” diyor.

Köşedeki binanın kapısına yaklaşıyoruz. Kapının hemen yanında duran iri yarı adam, elindeki bıçağı döndürüyor. Basamakları çıktığımız sırada bıçağı havaya atıp yara izleriyle kaplı öteki eliyle tutuyor.

Cüssesi, bıçak kullanma hüneri, yara izleri ve toz toprakla dolu görünümü, aslında gözümü korkutmak. Ama kocaman ürkek gözleri tıpkı bir geyiğinkine benziyor.

“Rafi’yi görmeye geldik,” diyor Nita. “Yerleşkedeniz.”

“İçeri girebilirsiniz, ama bıçaklar burada kalıyor,” diyor adam. Sesi beklediğimden tiz ve yüksek çıkıyor. Başka bir yerde olsaydık, tam bir centilmen olabilirdi. Ama gördüğüm ka darıyla bu adam nazik falan değil, hatta nezaketin ne anlama geldiğini bildiğinden bile emin değilim.

Şahsen her tür yumuşaklığı gereksiz görerek hayatımdan çıkarmış olmama rağmen, bu adamın kendi doğasını inkâr etmeye zorlayan önemli bir şey kaybettiğini düşünmekten kendimi alamıyorum.

“Hayatta olmaz,” diyor Nita.

“Nita, sen misin?” diye sesleniyor içeriden biri. Neredeyse şarkı söylercesine ahenkle konuşuyor, içeride kocaman gülümseyen adamın boyu kısa. Kapıya geliyor. “Sana onları içeri almanı söylememiş miydim? Hadi gelin, gelin.”

“Selam Rafı,” diyor Nita alenen rahatlayarak. “Dört, bu Rafı. Tampon bölgenin önemli adamlarındandır.”

Girdiğimiz geniş salonu, bir dizi mum ve fenerin ışığı aydınlatıyor. Ahşap mobilyalar her yerde, biri hariç bütün masalar boş.

Rafı, salonun dibinde oturan bir kadının yanındaki sandalyeye oturuyor. Birbirlerine hiç benzemeseler de -kadının kızıl saçları ve hafif toplu, Rafi’nin daha koyu bir teni var ve ip gibi incecik- aynı heykeltıraşın elinden çıkmış heykeller gibi neredeyse aynı ifadeye sahipler.

“Silahlar masanın üzerine,” diyor Rafı.

Bu sefer Nita itaat ediyor, bıçağım masada hemen önüne koyuyor. Sonra oturuyor. Ben de oturuyorum. Karşımızda oturan kadın tabancasını masaya bırakıyor.

“Bu kim?” diye soruyor başıyla beni işaret ederek. “Partnerim,” diyor Nita. “Dört.”

“Öyle isim mi olurmuş?” Aslında kadın, şimdiye kadar hep karşılaştığım üzere pis pis sırıtmadan soruyor.

“Şehir deneyinde alabileceğin türden bir isim,” diyor Nita. “Sadece dört korkusu olduğu için bu ismi aldı.”

Beni bu isimle tanıtmasının ardında nereden olduğumu belirtme fırsatı yaratmak olduğunu fark ediyorum. Bu sayede bir üstünlük mü sağlamış oluyor? Bu insanların gözünde beni üstün mü kılıyor?

“İlginç,” diyor kadın, işaret parmağıyla masayı döverken. “Peki Dört, benim adım Mary.”

“Mary’yle Rafı, GH devrimcilerinin orta batı grubuna önderlik ediyor,” diye açıklıyor Nita.

“Gruptan, iskambil oynayan yaşlı hanımlar olduğumuz anlaşılmasın,” diyor Rafı yumuşak bir sesle. “Fazlasıyla isyankârız. Ülkenin tamamında varız. Metropol olan her bölgede bir kolumuz var. Orta batı, güney ve doğuda da bölge gözetmenlerimiz bulunuyor.”

“Peki ya batı?” diye soruyorum.

“Artık yok,” diyor Nita sessizce. “Savaştan sonra bölgede yolunu bulmak çok zorlaştı, dahası şehirler birbirlerinden çok uzak, yaşanası yerler değil. Orası artık vahşi topraklar sayılır.” “Demek söylenenler doğru,” diyor Mary. Bana baktığında gözleri, kırık cam parçaları gibi ışığı yansıtıyor. “Şehir de neyindeki insanlar, gerçekten de dışarıda neler olup bittiğini bilmiyor.”

“Tabii ki doğru, nereden bilsinler?” diyor Nita.

Bir anda gözlerimin arkasında sinsi bir ağırlıkla yorgun düştüğümü hissediyorum. Kısacık hayatımda bir sürü isyanın parçası olmuştum. Toplulukuzlar en önemlisiydi, şimdi de bu GH...

“Bu tatlı sohbeti kesmek istemem,” diyor Mary, “Ama burada yeterince zaman kaybettik. Bazıları etrafı koklamaya başlamıştır bile.”

“Doğru,” diyor Nita. Sonra bana bakıyor. “Dört, dışarıyı bir kolaçan eder misin? Kısa bir süreliğine Mary ve Rafı’yle özel olarak konuşmak istediğim bir şey var.”

Yalnız olsak, onlarla konuşurken neden yanlarında kalamayacağımı ya da dışarıda nöbetçilik yaptıracaksa beni neden buralara kadar getirme zahmetine girdiğini sorardım. Ama sanırım aslında ona yardım etmeye henüz karar vermiş değilim ve Nitanın beni onlarla tanıştırmasının bir

amacı olmalı. O yüzden bıçağımı alıp ayağa kalkıyorum ve önünde Rafi'nin fedaisinin sokağa bekçilik yaptığı kapıya yöneliyorum.

Sokağın karşısındaki kavga durulmuş. Yerde biri yatıyor. Bir an için hâlâ kıpırdadığını sanıyorum, ama sonra birinin ceplerini karıştırdığını fark ediyorum. Bu bir siluet değil, bir ceset.

"Öldü mü?" diye soruyorum bir nefeste.

"Evet. Buralarda kendini savunamazsan, bir gece bile dayanamazsın."

"İyi de neden buraya geliyor o zaman insanlar?" diye kaşlarımı çatıyorum. "Neden şehirlere dönmüyorlar?"

Uzun süre cevap vermeyince sorumu duymadığını düşünüyorum. Yerdeki cesedin ceplerini ters yüz ettikten sonra yakındaki bir binaya kaçan hırsızı seyrediyorum. Sonunda Rafi'nin fedaisi konuşuyor:

"Burada ölürsen birilerinin seninle ilgileneceğini bilirsin. Rafı ya da liderlerden biri mutlaka ilgilenir," diyor. "Şehirlerde bir genetik hasarlı olarak öldürülürsen, kimse umursamaz. Bir GH'yi öldüren bir SG'ye verilen en büyük ceza kasıtsız adam öldürme. Saçmalığın daniskası."

"Kasıtsız adam öldürme mi?"

"Yani kazara cinayet," diyor arkamdan biri. Rafi'nin nazik sesi bu. "Ya da en azından birinci dereceden cinayet kadar ağır ceza almazlar. Tabii resmi olarak hepimiz eşit muamele görmeliyiz, öyle değil mi? Oysa pratikte buna çok nadiren rastlanır." Yanımda durup kollarını göğsünde kavuşturuyor. Ona bakarken, harika olduğuna inandığı krallığını seyreden bir kral görüyorum. Caddedeki çatlak kaldırımda yatan, cepleri dışarıda cesede ve yakılan ateşin ışığıyla göz kırpan camlara bakıyorum ve gördüğü harikalığın özgürlük olduğunu anlıyorum. Hasarlı biri olarak değil, hiçbir eksiği olmayan biri olarak yaşama özgürlüğü...

Bu özgürlüğü tanıyorum. Evelyn beni Topluluksuzlar'ın arasına katılmaya çalışmış, bir birey olabilmem için topluluğumdan ayrılmamı istemişti. Ama onunki yalancı bir özgürlüktü.

"Chicago'dan mısın?" diye soruyor Rafı.

Gözümü karanlık caddeden ayırmadan başımı sallıyorum. "Eh, şimdi artık dışarıdasın. Dünyayı nasıl görüyorsun?" "Hemen hemen aynı," diyorum, "insanlar farklı bölünmüş, farklı savaşlar yaşıyorlar."

Nita yürürken, içerideki ahşap döşeme gıcırdıyor. Döndüğümde onu arkamda buluyorum. Ellerini ceplerine sokmuş.

"Görüşmeyi ayarladığın için teşekkürler," diyor Nita, başıyla Rafi'yi selamlarken. "Artık gitsek iyi olur."

Caddeden aşağı yürürken dönüp Rafı'ye baktığımda, hâlâ arkamızdan el salladığını görüyorum.

Kamyona geri dönerken yine çığlıklar duyuyorum, ama bu seferki bir çocuğun çığlıkları. îç çeke çeke sızlama seslerinin yanından geçerken küçüklüğüm, yatak odamda bir köşeye sinmiş kolumla burnumu sildiğim halim aklıma geliyor. Annem, pijamalarımı kirliye atmadan önce bir süngerle kollarını silerdi. Ama bu konuda tek bir kelime bile etmemişti.

Kamyona bindiğim anda burası ve burada yaşanan acılara karşı duyarlılığım kayboluyor. Tek hayalim, yerleşkenin sıcak, aydınlık ve güvenli ortamına dönmek.

"İnsanların burayı neden şehirde yaşamaya tercih ettiklerini anlamakta zorlanıyorum," diyorum.

"Gittiğim tek şehir, bir zamanlar deney olmayan bir şehirdi," diyor Nita. "Elektrik vardı, ama karneye bağlıydı. Her aile gün içinde belli saatlerde elektrik alabiliyordu. Su için de aynı şey geçerliydi. Ve yüksek suç oranından genetik hasarlılar sorumlu tutuluyordu. Polis de vardı, ama ellerinden pek bir şey gelmiyordu."

"O zaman Büro yerleşkesi, yaşanması en kolay yerlerden biri olmalı," diyorum.

"Kaynaklar açısından evet," diyor Nita. "Ama şehirlerdeki aynı sosyal sistem, yerleşkede de mevcut; sadece bunu görmek biraz daha zor."

Dikiz aynasından ardımızda bıraktığımız tampon bölgeyi seyrediyorum, sadece dar sokakların üzerine gerilmiş ampullerle aydınlanan terk edilmiş binalar giderek uzaklaşıyor.

Pencerelerine tahtalar çakılmış karanlık evlerin önünden geçerken bu evlerin temiz ve boyalı hallerini hayal etmeye çalışıyorum. Bir zamanlar bu evlerde birileri yaşıyordu. Biçilmiş çimleriyle bahçelerde çitleri, akşamları ışıl ışıl parlayan pencereleri olmalıydı. Huzur dolu sessiz sakin hayatları gözümde canlandırıyorum.

"Onlarla ne konuşmak için geldin?" diye soruyorum.

"Planlarımızı geliştirmek için geldim," diyor Nita. Gösterge panelinden yayılan ışıkta alt dudağında, birkaç yara izi olduğunu görüyorum. Sık sık dudaklarını ısırıyor olmalı. "Ve seninle tanışmalarını, topluluk deneylerinde bulunmuş bir insanla karşılaşmalarını istedim. Mary, senin gibi insanların aslında hükümetle iş birliği yaptığından şüphelenirdi, ama bu zaten doğru değil. Ama Rafı... Büro ve hükümetin, geçmişimizle ilgili bize yalanlar söylediğini bana kanıtlayan Rafı oldu."

Bunu söyledikten sonra, sözlerinin ağırlığını hissetmemi istercesine bir süre susuyor, ama ona inanmak için bu türden sessizliklere ihtiyacım yok. Hayatım boyunca yönetimlerin yalanlarını dinledim.

“Büro, herkesin genetik açıdan saf olduğu ve barışın yaşandığı bir altın çağdan bahsediyor. Bu genetik oynamalardan önceymiş,” diyor Nita. “Ama Rafı bana savaşa dair eski fotoğraflar gösterdi.”

Biraz bekledikten sonra soruyorum, “Eee?”

“Eee mi?” diye üsteliyor Nita, kulaklarına inanamıyormuş gibi. “Geçmişte genetik hasarlı insanlara yüklenen savaş ve yıkım, genetik açıdan saf insanlar tarafından başlatıldıysa, bütün kaynaklarımızı ve zamanımızı hasarlı genleri iyileştirmeye harcamak niye? Deneylerin, hükümetlerin hayatlarımızı daha iyileştirmek için çalıştığına insanları ikna etmek dışında ne faydası var? Halbuki bunun gerçekle hiç ilgisi yok.”

Gerçekler her şeyi değiştiriyor. Tris’in babamla ittifak kurarak Edith Prior’ın videosunu göstermek için elinden geleni
24-7 yapması da bu yüzden değil mi? Gerçek ne olursa olsun, hayat şartlarımızı ve önceliklerimizi sonsuza kadar değiştireceğini biliyordu. Ve burada, şimdi, bir yalanla hayat şartları ve öncelikle sonsuza kadar değiştiriliyor. Ülkeyi saran yoksulluk ve suçla savaşmak yerine, bu insanlar genetik hasarla uğraşmaya karar vermiş dürümdalar.

“Neden? Gerçek bile olmayan bir sorun için neden bu kadar zaman ve enerji harcanıyor ki?” diyorum birden öfkeyle.

“Eh, muhtemelen bunun bir sorun olduğu öğretildiği için insanlar bu konuya yoğunlaşıyor. Rafı bana bunu da gösterdi. Hükümetin genetik hasarla ilgili propaganda çalışmalarını kendi gözlerimle gördüm,” diyor Nita. “Ama nasıl başladı? Bunu bilmiyorum. Büyük olasılıkla bir düzine nedeni vardır. Genetik hasarlılara karşı önyargı? Belki onları kontrol altına almak? Genetik hasarlı insanlara yanlış, genetik açıdan saf olanlara da iyileşmiş olduklarını öğreterek her iki kesimi de kontrol altına almak? Bu tür işler bir gecede olmuyor ve genelde tek bir sebebi de olmuyor.”

Başımı soğuk cama yaslayıp gözlerimi kapıyorum. Beynimdeki uğultu nedeniyle, bu yeni bilgilerden herhangi birine yoğunlaşmam mümkün değil, o yüzden pes ediyorum ve kendimi yolun akışına bırakıyorum.

Tünelden geri dönüp kendimi yatağa attığımda güneş doğmak üzere. Triş in kolu yine yatağından aşağı sarkıyor, parmak uçları yere değiyor.

Karşısına oturup bir süre onu seyredip Millenium Park’ta o gece aramızda verdiğimiz o sözü düşünüyorum: Artık yalan utmayacak. O da,

ben de söz vermiştik. Ve bu gece gördüklerimi ve duyduklarımı ona anlatmazsam, sözümden geri dönmüş olurum. Peki ne için? Onu korumak için mi? Daha yeni ummaya başladığım Nita denen kız için mi?

Onu uyandırmamak için hafifçe yüzündeki saçları çekiyorum.

Tris'in benim korumama ihtiyacı yok. O kendi başına da yeterince güçlü.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM TRIS

PETER, ODANIN DİĞER UCUNDA KİTAP YIĞINLARINI TOPLAYIP bir çantaya tıkıyor. Kırmızı bir kalemi dişlerinin arasına sıkıştırarak çantayı odadan çıkarıyor; koridora yürürken çantadaki kitapların bacaklarına çarptığını duyabiliyorum. Sesler uzaklaşana kadar bekliyorum, sonra Christina'ya dönüyorum.

"Sana sormamak için kendimi tutuyordum, ama artık sormam lazım," diyorum. "Uriah'la aranızda neler oluyor?"

Karyolanın üzerinde bacak bacak üstüne atmış yatan Christina, bana şöyle bir bakıyor.

"Ne? Son zamanlarda sürekli birlikte takılıyorsunuz," diyorum. "Hem de sürekli."

Bugün hava güneşli, beyaz perdeler parlarken göz alıyor. Neden bilmiyorum ama yatakhane uyku kokuyor. Kirli çamaşırlar, ayakkabılar, gece terlemeleri ve sabah kahvesi... Ya- takların bazıları yapılı, bazılarında çarşaflar yataktan sıyrılıp yerleri süpürüyor. Çoğumuz Cesurluk'tan geliyoruz, ama yine de birbirimizden ne kadar farklı olduğumuzu düşününce çarpılmış gibi oluyorum. Farklı alışkanlıklar, farklı mizaçlar, farklı dünya görüşleri...

"İnanmayacaksın ama kastettiğin gibi değil," diyor Christiıia, dirseklerinin üzerinde doğrularak. "O yas tutuyor. İkimiz de sıkılıyoruz. Hem bilirsin işte. O UriahT

"N'olmuş? Yakışıklı biri."

"Yakışıklı, ama hayatla ilgili ciddi bir tartışmaya bile giremiyor." Christina başını iki yana sallıyor. "Yanlış anlama, gülmeyi eğlenmeyi ben de seviyorum, yine de anlamı olan bir ilişki istiyorum, anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Elbette anlıyorum. Hem de belki herkesten daha fazla anlıyorum, çünkü Tobias'la dalgacı bir çift olduğumuz söylenemez.

"Üstelik," diyor, "Her arkadaşlık romantik bir ilişkiye dönüşmez. Henüz seni bile öpmeye çalışmadım."

Gülüyorum. “Doğru.”

“Eee, sen neler yaptın son zamanlarda?” diye soruyor kaşlarını oynatarak. “Dörde? Bir şeyler... eklendi mi? Katlandı mır

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. “Bu duyduğum en kötü espriydi.”

“Kaçamak cevaplarla beni atlatamazsın.”

“Aramızda eklenme olmadı,” diyorum. “En azından henüz. Tobias son zamanlarda kafayı şu genetik hasar meselesine taktı.”

“Ah. Şu mesele.” Christina doğrulup oturuyor.

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Bilemiyorum. Sanırım öfkeleniyorum.” Kaşlarını çatıyor. “Kimse kendisinde bir terslik olduğunu söylenmesinden hoşlanmaz, özellikle de konu genleri olunca. Çünkü genlerini değiştiremezsin.”

“Gerçekten de sende bir terslik olduğuna inanıyor musun?”

“Sanırım. Hastalık gibi, öyle değil mi? Bunu genlerimde görebiliyorlar. Üstüne tartışmanın anlamı var mı?”

“Genlerinin farklı olmadığını söylemiyorum,” diyorum. “Sadece hasarlı genlerle birlikte hasarlı olmayan genlerin de olduğunu söylemeye çalışıyorum. Mavi ve kahverengi gözün genleri de farklı, ama bu mavi gözün hasarlı olduğu anlamına mı gelir? Birileri keyfi olarak hangi DNA’nın kötü, hangisinin iyi olduğuna karar vermiş gibi geliyor bana.”

“Hele GH davranışları kanıt olarak göstermeleri en kötüsü,” diye belirtiyor Christina.

“Bir sürü başka sebebi olabilir oysa,” diye üsteliyorum.

“Haklı olmanı dilerken, bunu neden seninle tartıştığımı bilmiyorum,” diyor Christina gülerek. “Sence Büro’daki bilim insanları gibi zeki bir grup insanın kötü davranışların sebebini anlayamaz mı yani?”

“Elbette,” diyorum. “Ama bence ne kadar zeki olurlarsa olsunlar, insanlar genellikle aradıkları şeyi görürler, hepsi bu.” “Belki sen de önyargılısındır,” diyor. “Çünkü genetik sorunu olan arkadaşların ve bir erkek arkadaşın var.”

“Belki.” Kendimin bile inanmadığı bir açıklama üzerinden çabaladığımın farkındayım, yine de söylüyorum, “Sanırım genetik hasara inanmak için haklı bir neden göremiyorum. Bu benim başka insanlara daha iyi davranmamı mı sağlayacak? Hayır. Hatta tam tersi belki de.”

Dahası bu meselenin Tobias’ı nasıl etkilediğini, kendisinden şüphe etmesine neden olduğunu şahsen görebiliyorum ve bunun faydasına anlamam mümkün değil.

“Bir şeylere hayatını iyileştirdiği için değil, gerçek oldukları için inanırsın,” diye fikrini belirtiyor Christina.

“Ama-” Söyledikleri üzerine düşünürken ağır ağır konuşuyorum, “Ama doğruları değerlendirirken sonuca iyi açıdan yaklaşmak daha iyi değil mi?”

“Tam bir Kasıntı gibi konuşuyorsun.” Biraz susuyor. “Gerçi ben de tam bir Dürüst gibi konuşuyorum. Tanrım, nereye gidersek gidelim, topluluklarımızdan kurtulamıyoruz, öyle değil mi?”

Omuz silkiyorum. “Belki de topluluklarımızdan kaçmak o kadar önemli değildir.”

Tobias yatakhaneye giriyor. Son günlerde hep olduğu gibi solgun ve yorgun görünüyor. Saçlarının bir tarafı yastığın şek lini alıp havaya dikilmiş, üzerinde hâlâ dünkü kıyafetleri var. Büroya geldiğimizden beri üzerindekilerle uyuyor.

Christina ayağa kalkıyor. “Pekâlâ, ben gidiyorum. Ve yatakhaneyi... ikinize bırakıyorum. Baş başa.” Eliyle boş yatakları gösteriyor, sonra imalı imalı göz kırpıp yatakhaneden çıkıyor.

Tobias hafifçe gülümsüyor, ama bu haliyle mutlu olduğuna beni inandıramaz. Dahası gelip yanıma oturmak yerine yatağımın ucunda oyalanıyor, tişörtünün eteğini çekiştiriyor.

“Seninle konuşmak istediğim bir şey var,” diyor.

“Tamam,” derken, tam göğsüme nabız gibi fırlayan bir korku yerleşiyor.

“Önce bana kızmayacağına söz vermeni istiyorum,” diyor. “Ama...”

“Ama aptalca sözler vermediğimi biliyorsun,” diyorum. Boğazıma bir yumru oturuyor.

“Evet.” Sonra dağınık bıraktığı yatağına oturuyor. Gözlerini kaçırıyor. “Dün gece Nita yastığımın altına benimle buluşmak istediğine dair bir not bırakmış. Ben de onunla buluştum.”

Oturduğum yerde dimdik doğruluyorum. Güzel yüz ve zarif adımlarıyla erkek arkadaşıma doğru yürüyen Nita gözümün önüne gelince, içimi öfke alevlerinin sarmaya başladığını hissedebiliyorum.

“Güzel bir kız gece yarısı seninle buluşmak istiyor ve sen gidiyorsun, öyle mi?” diye isyan ediyorum. “Bir de üstüne kızmamamı istiyorsun ha?”

“Mesele Nita ve ben değiliz. Alakası bile yok,” diyor sonunda çekingen bakışlarını gözlerime dikerek. “Bana bir şey göstermek istiyordu sadece. İnanmamı sağladığı genetik hasara aslında inanmıyormuş. Büro’nun gücünü elinden almak ve GH’leri herkesle eşit bireyler yapmak için bir planı var. O yüzden tampon bölgeye gittik.”

Yerleşkenin dışına çıkan yer altı tünelini, tampon bölgesindeki yıkık şehri, Rafi ve Mary'yle yaptığı görüşmeyi anlatıyor. Genetik açıdan saf insanların inanılmaz şiddet eğilimleri olabileceği bilinmesin diye hükümetin savaşı sır gibi sakladığını söylüyor. Hükümetin hâlâ güç sahibi olduğu metropollerde yaşayan GH'lerin yaşama biçimlerinden bahsediyor.

O konuşurken içimde Nita'ya karşı bir kuşku beliriyor, ama bu kuşkunun kaynağını kestiremiyorum. Ya genellikle güvendiğim içgüdülerim ya da kıskançlığım beni yanıltıyor olabilir. Tobias anlatmayı bitirdiğinde onu anlamamı bekleyen gözlerle bana bakıyor, bense karar vermeye çalışırken dudaklarımı büzüyorum.

"Gerçeği söylediğinden nasıl emin olabiliyorsun?" diye soruyorum sonunda.

"Bilmiyorum," diyor. "Bana kanıt göstereceğine söz verdi. Bu gece." Elimi tutuyor. "Senin de gelmeni istiyorum."

"Peki Nita buna ne diyecek?"

"Umurumda bile değil." Parmakları benimkilere dolanıyor. "Gerçekten yardımımı istiyorsa, buna da razı olması gerekecek."

Birbirine dolanan parmaklarımıza, gri kazağının tel tel olmuş manşetine, kot pantolonunun yırtık dizlerine bakıyorum. Benim hiç sahip olmayacağım sözüm ona ortak genetik hasar meselesi varken ikisiyle birlikte olmak istemiyorum. Ama Tobias onunla olmamı önemsiyor ve ben de en az onun kadar Büro'nun pis işleriyle ilgili kanıt olup olmadığını öğrenmek istiyorum.

"Tamam," diyorum. "Geleceğim. Ama bir saniye için bile olsa Nita'ınn sadece genetik yapınla ilgilendiğini düşünmemi bekleme benden."

"Eh," diyor Tobias. "Sen de bir saniye için bile olsa senden başka biriyle ilgileneceğimi düşünme."

Elini enseme yerleştirip beni kendine çekiyor.

Hem öpücüğü hem de söyledikleri beni rahatlatıyor, ama içimdeki huzursuzluk tamamen kaybolmuyor.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM TOBIAS

GECE YARISINDAN SONRA NITA'YLA, OTEL LOBİSİNDEKİ EVCIL yabaniliğin çiçek açtığı saksı bitkilerinin arasında buluşuyoruz. Tris'in yanımda olduğunu görünce, Nita'nın yüzü acı bir şey tatmış gibi geriliyor.

“Ona söylemeyeceğine söz vermiştin,” diyor parmağını bana doğrultarak. “Onu koruma isteğine ne oldu?”

“Fikir değiştirdim,” diyorum.

Tris aksi bir kahkaha atıyor. “Onu böyle mi ikna etmeye çalıştın? Beni koruyacağını mı söyledin? Manipülasyon yeteneğine hayran kaldım. Bravo.”

Tris’e bakarken kaşlarımı kaldırıyorum. Bunun bir manipülasyon olabileceği hiç aklıma gelmemişti ve bu beni biraz ürkütüyor.

Genelde karşımdaki insanın gizli ajandasını görme yeteneğime güvenirim. Hatta komplo teorisi üretmekte gayet iyiyimdir, ama özellikle onu kaybetmenin ucundan döndükten sonra Tris’i koruma fikrine öylesine alışmıştım ki bu açıdan düşünmeyi atlamıştım.

Ya da belki artık zorlu gerçekleri ona söylemektense, yalan söylemeye kendimi alıştırmıştım.

“Manipülasyon falan değildi, gerçeği söylüyordum.” Nita artık kızgın değil, daha çok yorgun görünüyor. Eliyle önce yüzünü sıvazlıyor, sonra saçlarını geriye yatırıyor. Savunmacı bir hali yok, bu da gerçeği söylediği anlamına gelebilir. “Bildiğiniz şeyleri rapor etmediğiniz için tutuklanabilirsiniz. Bundan kaçınmanın daha iyi olacağını düşünmüştüm.”

“Eh, bunun için artık çok geç,” diyorum. “Tris de geliyor. Sorun olur mu?”

“Hiç kimse olmamasındansa ikinizin de yanımda olmasını tercih ederim. Zaten bana başka çare de bırakmıyorsunuz,” diyor Nita gözlerini devirerek. “Hadi gidelim.”

Hep birlikte, Nita’nın çalıştığı laboratuvarlara doğru yürüyoruz. Yerleşke son derece sessiz ve tenha. Hiçbirimiz konuşmuyoruz. Ayakkabılarım yerde kayıp gıcırdamasın diye dikkatli yürüyorum. Uzaktaki her seste, kapanan her kapıda kulaklarım dikiliyor. Teknik açıdan öyle olmasa da içimde yasak bir işe giriştiğimize dair bir his var. En azından henüz yasak bir iş yapmadık.

Nita, laboratuvarlara giden kapının önünde durup kartını okutuyor. Genetik haritamı gördüğüm gen terapisi odasını ge çip, yerleşkenin şimdiye kadar hiç gitmediğim merkezine doğru ilerliyoruz. Her yer karanlık, yürüdüğümüz koridorlarda toz bulutlan dans ediyor.

Nita omzuyla bir kapıyı ittiğinde bir depo odasına giriyoruz. Bütün duvarlar matlaşmış metal çekmecelerle kaplı, hepsinin üzerinde kâğıt etiketler var, numaraları zamanla solmuş. Odanın ortasındaki laboratuvar

masasının üzerinde bir bilgisayar ve mikroskop var. Bir de sarı saçlarını arkaya yapıştırmış genç bir adam...

“Tobias, Tris, bu arkadaşım Reggie,” diye tanıştırıyor Nita. “O da bir GH.”

“Tanıştığımıza sevindim,” diyor Reggie gülümseyerek. Önce Tris’le, sonra benimle tokalaşıyor. Sağlam tokalaşıyor.

“Önce onlara slaytları gösterelim,” diyor Nita.

Reggie bilgisayar ekranına dokunup bizi yanma çağırıyor. “Korkmayın ısırmaz.”

Tris’le bakışıyoruz, ardından masanın arkasına dolaşıp Reggie’nin ekranına bakıyoruz. Monitörde birbiri ardına fotoğraflar geçiyor. Hepsi siyah beyaz, bozulmuş ve kumlu görünüyorlar. Çok eski olmalılar. Acı dolu fotoğraflar olduğunu anlamam sadece birkaç saniyemi alıyor: kocaman gözlü bir köşeye kıstırılmış sıskacık çocuklar, üst üste yığılmış cesetler, yanan kâğıt yığınları...

Fotoğraflar, rüzgârla birlikte ardı ardına savrulan bir kitabın sayfaları gibi hızla geçiyor, geriye sadece dehşetli bir his bırakıyor. Artık bakamayacağımı hissedince yüzümü çeviriyorum. içimdeki sessizlik derinleşiyor.

Tris’e baktığımda yüzündeki ifade başta duru bir suyu andırıyor.

Gördüğümüz fotoğraflar suyu hiç bulandırmıyor. Ama iğreniyormuş gibi kıvrılan dudaklarını sıkıyor.

“Şu silahlara bakın,” diyen Reggie, silah doğrultan üniformalı bir adamın fotoğrafını gösteriyor. Saflık Savaşı’nda kullanılan silahlar, şimdikilerden çok daha karmaşık görünüyor. Büro bile buna itiraz edemez. Eski bir çatışmadan olmalı. O zamanlar genetik oynama söz konusu olmadığına göre, genetik açıdan saf insanların başlattığı bir çatışma.”

“Bir savaş nasıl gizlenir ki?” diyorum.

“insanlar birbirinden koptu, açlık çekiyorlar,” diyor Nita sessizce. “Sadece onlara öğretileni biliyorlar, sadece önlerine konan bilgilere sahipler. Peki bütün bunları kim kontrol ediyor? Hükümet.”

“Tamam.” Tris başını kaldırıp sinirle hızlı bir şekilde konuşuyor. “Geçmişinizle -geçmişimizle- ilgili bize yalan söylediler. Bu onların düşman olduğu anlamına gelmez. Belki de dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek isteyen, fena halde yanıltılmış bir grup insandan bahsediyoruzdur. Çok fena kandırılmış olabilirler.”

Nita’yla Reggie bakışıyor.

“Mesele şu ki,” diyor Nita. “insanların canını yakıyorlar.”

Elini tezgâha koyup bize doğru eğildiğinde içindeki devrimcinin, genetik hasarlı genç bir kadın ve laboratuvar görevlisini ele geçirdiğine yine tanık oluyorum.

“Fedakârlar, gerçeği olması gerekenden önce dünyaya açıklamak istediğinde,” diyor ağır ağır. “Ve Jeanine onları bastırmaya çalıştığında... Büro, inanılmaz bir simülasyon teknolojisini ona seve seve verdi. Cesurlar ı zombi kölelere dönüştüren ve Fedakârların yıkımıyla sonuçlanan saldırı serumundan bahsediyorum.”

Bu yeni bilgiyi hazmetmek için bir süre susuyorum.

“Bu doğru olamaz,” diyorum. “Jeanine, Uyumsuz nüfusunun -yani genetik açıdan saf bireylerin- en çok Fedakârlık topluluğunda olduğunu söylemişti. Büro’nun Uyumsuzları kurtarmak için genetik saflığa değer verdiğini kendin söylemiştin. Neden onları öldürebilmesi için Jeanine’e yardım etsinler ki?” “Jeanine yanılıyordu,” diyor Tris dalgın dalgın. “Evelyn öyle söyledi. En yüksek Uyumsuz nüfusu Fedakârlık’ta değil, Topluluksuzlar arasındaydı.”

Nita ya dönüyorum.

“Neden onca Uyumsuz’u tehlikeye attıklarım anlamakta hâlâ zorlanıyorum,” diyorum. “Kanıt var mı?”

“Buraya neden geldik zannediyorsun?” Nita, birkaç çekmecenin ışığını yakıyor ve sol duvar boyunca gidip geliyor. “Buraya gelmem gerektiğini anlamam çok uzun zamanımı aldı,” diyor. “Hatta bildiklerimi bütün açıklığıyla kavrayabil- mem daha da uzun sürdü. Aslında SG’lerden birinden yardım aldım. Bir sempatizan.”

Elini alçaktaki çekmecelerden birinin üzerinde dolaştırıyor. Sonra içinde turuncu bir sıvı olan bir şişeyi çıkarıyor.

“Tanıdık geldi mi?” diye soruyor.

Saldırı simülasyonundan önce bana verdikleri sıvıyı hatırlamaya çalışıyorum. Tris’in çömezlikten mezun olmasının hemen öncesiydi. Defalarca iğneyi kendi boynuma batırdığım halde bu sefer bu işi Max yapmıştı. O sırada ışığa denk gelen şişeyi görmüştüm, tıpkı Nita’nın elindeki gibi turuncu renkliydi.

“Renk aynı,” diyorum. “Eee?”

Nita, şişeyi mikroskoba götürüyor. Reggie, bilgisayarın yakınındaki tepsiden bir cam tabaka alıp tam ortasına iki damla turuncu sıvı damlatıyor, sonra üzerini ikinci bir cam tabakayla kapatıyor. Mikroskobun altına

yerleştirirken elleri dikkatli ama bunu daha önce yüzlerce kez yapmış olduğu belli oluyor.

Reggie, bilgisayar ekranına birkaç kez dokunup MikroTarama adlı programı açıyor.

“Bu bilgi, sistemi kullanmayı ve şifresini bilen herkes için erişilebilir bir bilgidir. SG sempatizanımız nezaket göstererek şifreyi bize vermeye gönüllü oldu,” diyor Nita. “Yani başka bir deyişle, bu bilgilere ulaşmak o kadar zor değil, ama kimsenin aklına yakından incelemek gelmez. Zaten GH’lerde sistem şifresi olmadığından, bizim haberimizin olması mümkün değildi. Bu depo odası, vadesi dolmuş ya da başarısız olmuş deneyler için tutuluyor.”

Mikroskoptan bakarken merceği ayarlamak için yandaki küçük düğmeyi çeviriyor.

“Hadi bakın,” diyor.

Reggie, bilgisayarda bir düğmeye basınca, ekranın tepesindeki Mikro Tarama çubuğun altında paragraflar belirmeye başlıyor. Sonra Reggie sayfanın ortasındaki bir paragrafı parmağıyla işaret ediyor.

Simülasyon Serumu v4.2. Çok sayıda hedefi koordine ediyor. Uzak mesafeden sinyal aktarabiliyor. Orijinal formüldeki halüsinasyon etken maddesi çıkarıldı. Simülasyon gerçekliği program uzmanı tarafından önceden belirlenir.

İşte bu.

Bu gerçekten de saldırı simülasyonu serumu.

“Serum Büro tarafından geliştirilmediyse, burada ne işi var?” diye soruyor Nita. “Serumları deneylere verenler zaten onlardı, ama genellikle serumla oynamaz, şehir sakinlerinin geliştirmelerine karışmazlardı. Serumu Jeanine geliştirdiyse, bunu ondan çalmazlardı. Yani burada olmasının tek anlamı var; bu serumu onlar yaptı.”

Mikroskopta parlayan cam tabakanın ortasındaki turuncu renkli damlaya bakarken sarsılarak nefesimi salıyorum.

Tris de nefesini tutuyor, “Neden?”

“Fedakârlık, gerçeği bütün şehre açıklamak üzereydi. Gerçeği bilen şehirlerde neler olduğunu gördünüz: Evelyn etkili bir diktatör, Toplulukuzlar, topluluk üyelerini eziyor ve eminim eninde sonunda topluluklar onlara karşı ayaklanacaktır. Birçok insan ölecek. Gerçeğin ortaya çıkması, deneyin güvenliğini tehlikeye atacak, bundan kimsenin kuşkusu yok,” diyor Nita. “Bu yüzden, birkaç ay önce Fedakârlar, Edith

Prior'ın videosunu bütün şehre göstererek yıkım ve düzensizliğe neden olmanın eşiğine geldiğinde, Büro muhtemelen bütün şehrin büyük bir kayıp yaşamasındansa Fedakârların bu kaybı yaşamasının daha iyi olacağına karar vermiş olmalı. Çok sayıda Uyumsuzu kaybetmek pahasına bile olsa... Deneyi riske atmaktansa Fedakârların hayatlarını sona erdirmek daha iyi olacaktı. Böylece onlarla hemfikir olacağını bildikleri biriyle temasa geçtiler. Yani Jeanine Matthews'la."

Sözleri etrafımı sarıp teker teker içime gömülüyor.

Ellerimi laboratuvar tezgâhına yaslayıp avuçlarımı serinletirken çizik içindeki metal yüzeyde çarpılan yansımama bakıyorum. Hayatım boyunca babamdan nefret etmiş olabilirim, ama topluluğumdan hiç nefret etmemiştim. Sakinlikleri, yaşam biçimleri, rutinleri bana hep iyi gelmişti. Ve o kendilerini düşünmeden ellerindeki her şeyi vermeye razı olan nazik insanların çoğu artık yok. Büronun gücünü ardına alan Jeanine'in yönlendirmesiyle Cesurlar tarafından öldürüldüler.

Tris'in annesiyle babası da onların arasındaydı.

Ona baktığımda hiç kıpırdamadan durduğunu görüyorum. Elleri iki yanında öylece sarkıyor, ama yüzü kıpkırmızı kesilmiş.

"Bunun nedeni deneylere kör bağlılıkları," diyor Nita, sanki sözcükleri beynimizdeki boşluklara tıkıştırmak istercesine. "Büro için deneyler, GH'lerin hayatından çok daha önemli. Bu çok açık. Ve şimdi, işler daha da kötüleşebilir."

"Kötüleşmek mi?" diyorum. "Fedakârların çoğunu öldürmekten daha mı kötü? Nasıl?"

"Hükümet, yaklaşık bir yıldır deneyleri sonlandırmakla tehdit ediyor," diyor Nita. "Topluluklar barış içinde yaşayamadığından deneyler sürekli çöküyor ve David hemen devreye girip barışı sağlayacak çözümler buluyor. Chicago'da işler yine karışırsa, bir yolunu bulacaktır. İstediği zaman deneyleri sıfırlayabiliyor."

"Sıfırlamak," diyorum.

"Fedakârlık hafıza serumuyla," diyor Reggie. "Eh, aslına bakarsan, Büro'nun hafıza sorunu. Bütün erkekler, kadınlar ve çocuklar yeniden başlamak zorunda kalacak."

Nita öfkeleniyor, "Sırf aslında var olmayan bir genetik hasar sorununu çözmek adına, iradeleri dışında bütün hayatları silindi. Bu insanların bunu yapma gücü var. Ve kimse bu güce sahip olmamalı."

Johanna bana, Cesurluk devriyelerine verilen hafıza serumunun Dostluk tarafından yönetildiğini söyledikten sonra düşündüğüm şeyi hatırlıyorum. Birinin hafızasını elinden alırsan, onu istediğin gibi değiştirebilirsin.

Bir anda Nita'nın planının ne olduğu gözümde önemini yitiriyor, tek istediğim Büroya bütün gücümüzle karşı çıkmak. Son birkaç günde öğrendiğim her şey, buranın kurtarılmaya değmeyecek bir yer olduğuna işaret ediyor.

“Plan ne?” diye soruyor Tris. Sesi duygusuz, neredeyse mekanik çıkıyor.

“Tampon bölgedeki arkadaşlarımı, yer altı tünelinden içeri sokacağım,” diyor Nita. “Tobias, ben bunu yaparken sen de güvenlik sistemini kapatacaksın, böylece yakalanmayacağız. Sistem, Cesurluk kontrol odasındakiyle hemen hemen aynı, o yüzden senin için zor olmayacaktır. Sonra Rafı ve Mary'yle birlikte Silah Laboratuvarı'na girip Büro bir daha kullanamasın diye hafıza serumunu çalacağız. Reggie, perde arkasından yardım edecek, ama saldırı günü tüneli bizim için o açacak.”

“Hafıza serumuyla ne yapacaksınız?” diye soruyorum.

“İmha edeceğiz,” diyor Nita kararlılıkla.

Sönen bir balon gibi içimin tuhaf bir şekilde boşaldığını hissediyorum. Nitayla planı hakkında konuşurken aklımda ne vardı bilmiyorum, ama bu olmadığı kesindi. Bu plan, saldırı simülasyonundan sorumlu olan, bana genetik yapımda bir şeylerin ters olduğunu söyleyen insanlara karşı fazlasıyla küçük bir hareket, fazlasıyla edilgen bir intikam olur.

“Bütün niyetiniz bu yani,” diyor Tris, sonunda başını mikroskoptan çevirip. Gözlerini kısıp Nita'ya bakıyor. “Büro'nun yüzlerce insanın öldürülmesinden sorumlu olduğunu bildiğiniz halde tek planınız... hafıza serumunu ellerinden almak, öyle mi?”

“Planıma dair ne düşündüğünü sorduğumu hiç hatırlamıyorum.”

“Planını eleştirmiyorum,” diyor Tris. “Sana inanmadığımı söylüyorum. Bu insanlardan nefret ediyorsun. Onlar hakkında konuşurken bunu gayet açıkça belli ediyorsun. Niyetin her neyse, serumu çalmaktan çok daha fazlasını planladığından eminim.”

“Hafıza serumunu, deneyleri devam ettirmek için kullanıyorlar. Şehriniz üzerindeki en büyük güç kaynakları bu serum ve bunu onların elinden almak istiyorum. Bence bu şimdilik en güçlü darbe olur.” Nita, karşısında bir çocuk varmış gibi nazikçe konuşuyor. “Tek yapacağımızın bu olduğunu söylemedim. İlk fırsatta bütün gücünle saldırıya geçmek, her zaman akıllıca bir iş olmaz. Bu bir depar değil, daha çok bir maraton.”

Tris başını iki yana sallamakla yetiniyor.

"Tobias, bizimle misin?" diye soruyor Nita.

Gözlerimi, Tris'in gergin ve dimdik duruşundan rahat ve kararlı Nita ya çeviriyorum. Tris'in onda duyduğu ya da gördüğü her neyse, ben ne duyuyorum ne de görüyorum. Ve hayır dersem, ruhen ve bedenen çökeceğimi hissedebiliyorum. Bir şeyler yapmam lazım. Küçük bir şey olsa bile bunu yapmam lazım. Öte yandan Tris'in neden aynı şekilde hissetmediğini anlayamıyorum.

"Evet," diyorum. Tris, kulaklarına inanamıyormuş gibi kocaman gözlerini üzerime dikiyor. "Güvenlik sistemini devre dışı bırakabilirim. Biraz Dostluk barış serumuna ihtiyacım olacak. Bulabilir misiniz?"

"Ben bulabilirim." Nita belli belirsiz gülümsüyor. "Zamanlamayla ilgili sana haber göndereceğim. Hadi Reggie. Bırakalım da bu ikisi... konuşsun."

Reggie başıyla önce beni, sonra Tris'i selamlıyor, sonra ikisi birlikte odadan çıkıyor, ses çıkmasın diye kapıyı arkalarından sessizce kapatıyorlar.

Tris, kollarını göğsünde kavuşturup bana dönüyor. Bu haliyle sanki yanına yaklaşmamı engellemeye çalışıyor.

"Sana inanamıyorum," diyor. "Kız yalan söylüyor. Bunu neden göremiyorsun?"

"Çünkü öyle bir şey yok," diyorum. "Ben de en az senin kadar birinin yalan söyleyip söylemediğini anlayabilirim. Ve şu durumda, muhakeme yeteneğinin başka bir şeyle gölgelendiğini düşünüyorum. Mesela kıskançlık."

"Kıskançlık falan yapmıyorumf" diyor kaşlarını çatarak. "Sadece aklımı kullanıyorum. Çok daha büyük bir planı var ve senin yerinde olsam, dâhil etmeye çalıştıkları planla ilgili yalan söyleyen birinden elimden geldiğince uzak dururdum."

"Eh, benim yerimde değilsin," diyerek başımı iki yana sallıyorum. "Tanrım, Tris. Bu insanlar annenle babanı öldürdü ve sen hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"Hiçbir şey yapmayacağımı söylemedim," diyor tersçe. "Ama duyduğum ilk planın üstüne atlamak zorunda da değilim." "Biliyor musun? Seni buraya, sana karşı dürüst olmak istediğim için getirdim; insanlar hakkında içgüdüsel yargılarda bulunman ve bana ne yapmam gerektiğini söylemen için değil!"

"içgüdüsel yargılarıma güvenmediğin son seferinde neler olduğunu unuttun mu?" diyor Tris buz gibi bir sesle. "Sonunda haklı olduğumu

gördün. Edith Prior'ın videosunun her şeyi değiştireceği konusunda haklıydım. Dahası Evelyn konusunda da haklı çıktım. Şimdi de haklıyım."

"Evet. Sen hep haklısın," diyorum. "Silahsız bir şekilde tehlikeli olayların ortasına atlama konusunda haklı miydin? Bana yalan söyleyip gecenin bir yarısı Bilgelik Merkezi'ndeki ölümüne gitme konusunda haklı miydin? Ya da Peter? Onunla ilgili haklı miydin?"

"Bunları yüzüme vurmak zorunda değilsin." Parmağını yüzüme doğrulttuğunda, anne ya da babası tarafından azarlanan bir çocuk gibi hissediyorum. "Hiçbir zaman mükemmel biri olduğumu iddia etmedim, ama sen, sen kendi çaresizliğinin ötesini bile göremiyorsun. Sırf bir aile için yanıp tutuştuğun için Evelyn'e yanaştın, şimdi de hasarlı olmadığını kanıtlamak için bu işe kalkışıyorsun—"

Hasarlı kelimesiyle içim ürperiyor.

"Ben hasarlı falan değilim," diyorum sessizce. "Kendime güvenmememi söyleyecek kadar bana güveninin olmamasına inanamıyorum." Başımı iki yana sallıyorum. "Dahası senden izin almaya ihtiyacım yok."

Kapıya yöneliyorum. Tam kulpu tutacakken Tris, "Son sözü söyleyip kaçmak da sana çok yakışıyor!" diyor.

"Biri sırf güzel diye onun niyetlerinden kuşkulanmak da sana çok yakışıyor," diyorum. "Sanırım eşitlendik."

Odadan çıkıyorum.

Herkese güvenen, kendini hemen birilerine teslim eden çaresiz bir çocuk değilim. Ben hasarlı değilim.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM TRİS

ALNIMI MİKROSKOBUN GÖZÜNE DAYIYORUM. TuRUNCU-kahverengi serum cam tabakada yüzüyor.

Nita'nın yalanlarını yakalamaya öylesine odaklanmıştım ki gerçeği kaçırmışım: Büro, serumu kontrol edebilmek için geliştirip Jeanine'in kullanımına sunmuş olmalıydı. Mikroskoptan uzaklaşıyorum. Şehirde onlardan mümkün olduğunca uzak kalmak isterken Jeanine neden Büro'yla çalışsın ki?

Ama sanırım Büro ve Jeanine'in ortak bir amacı vardı. İkisi de deneyin devam etmesini istiyordu. İkisi de deneyler devam etmezse neler olacağından korkuyordu. İkisi de bu uğurda masum hayatları feda ederdi.

Buranın bana yuva olabileceğini düşünmüştüm. Oysa Büro yerleşkesi katillerle dolu. Görünmez bir gücün etkisindeymişim gibi ayaklarımın üzerinde öne arkaya sallanıyorum, sonra kalbim deli gibi atmaya başlarken odadan çıkıyorum.

Koridorda önümden yürüyen birkaç kişiyi görmezden geliyorum. Tek amacım Büro yerleşkesine, canavarın göbeğine geri dönmek.

Christina'ya, belki burası bize yuva olabilir, dediğim kulaklarımda yankılanıyor.

Tobias'ın, bu insanlar annenle babanı öldürdü, sözleri beynimi kavuruyor.

Nereye gittiğimin farkında değilim. Sadece havaya ve geniş alana ihtiyacım var. Kimlik kartımı sıkıca kavrayıp yarı koşar adımlarla güvenlik noktasını geçip heykelin olduğu yere yöneliyorum. Tankın ışığı yanmıyor, ama sular hâlâ damlıyor, her saniye bir damla düşüyor. Bir süre önünde durup seyrediyorum. Sonra taş heykelin tam karşısında ağabeyimi görüyorum.

"Sen iyi misin?" diye soruyor çekinerek.

İyi değilim. Sonunda kalabileceğim bir yer bulduğumu, dengesiz olmayan, yozlaşmamış, insanı kontrol altında tutmayan bir yere ait olabileceğimi hissetmeye başlamıştım. Oysa şimdiye kadar dersimi almış olmalıydım: Öyle bir yer yok.

"Hayır," diyorum.

Taşın etrafından yanıma geliyor. "Sorun ne?"

"Sorun." Gülüyorum. "Şöyle söyleyeyim: Senin tanıdığım en kötü insan olmadığım öğrendim."

Olduğum yerde dizlerimin üzerine düşüp parmaklarımı saçlarıma daldırıyorum. Her yerimi saran uyuşuklukla dehşet içindeyim. Annemle babamın ölümünden Büro sorumlu.

Buna inanmak için neden aynı şeyi sürekli tekrarlamak zorundayım? Benim neyim var böyle?

"Şey," diyor Caleb. "Ben... üzüldüm?"

Tek yapabildiğim hırlamak oluyor.

"Biliyor musun, annem bir keresinde bana ne demişti?" diyor.

Annem derken sanki ona ihanet etmemiş gibi söyleyebiliyor ve bu dişlerimi iyice sıkmama neden oluyor. "Herkesin içinde kötülük olduğunu ve birini sevmenin ilk adımının, içimizdeki benzer kötülükleri de tanımamız gerektiğini söylemişti. Böylece onları affedebilirmişiz."

Ruhsuz bir şekilde “Benden bunu mu yapmamı istiyorsun?” diyorum ayağa kalkarken. “Kötü şeyler yapmış olabilirim Caleb, ama seni asla idama göndermezdim.”

“Bunu bilemezsin,” diyor ve bunu söylerken sanki ondan daha iyi olmadığımı söylemem için yalvarıyor. “Jeanine’in ikna kabiliyetini bilmiyordun-” içimde bir şey, gergin bir lastik bant gibi kopuveriyor.

Suratına yumruğu indiriyorum.

Bilgelerin saatimi ve ayakkabılarımı çıkarıp beni çıplak idam masasına götürüşlerinden başka bir şey düşünemiyorum. O masayı Caleb da hazırlamış olabilirdi.

Böylesi bir öfkeyi çoktan geride bıraktığımı sanıyordum, oysa ağabeyimin elleriyle yüzünü kapatıp arkaya doğru sendelemesi yetmiyor, yakasından yakaladığım gibi kafasını taş heykele çarpıyorum ve ödlek olduğunu, hain olduğunu, onu öldürmek istediğimi haykırıyorum.

Nöbetçilerden biri bana doğru geliyor ve koluma dokunmasıyla büyü bozuluyor. Caleb’ın yakasını bırakıyorum. Sancıyan elimi sallıyorum. Sonra dönüp oradan uzaklaşıyorum.

Matthew’un laboratuvarındaki boş sandalyenin üzerine bej renkli bir kazak serilmiş, kolları yerleri süpürüyor. Süpervizö rüyle henüz tanışmadığım için bütün işleri Matthew’un yaptığından şüpheleniyorum.

Kazağın üzerine oturup parmaklarımı kontrol ediyorum. Caleb’ı yumruklamaktan birkaç eklem yerim patlamış, birkaç yerde de belli belirsiz çürükler var. Belli ki yumruklarım ikimizde de iz bırakmış. Dünya zaten böyle işliyor.

Dün gece yatakhaneye döndüğümde Tobias yerinde değildi, ben de uyuyamayacak kadar kızgındım. Saatler boyunca uyanık bir şekilde tavanı seyrederken, Nita’nın planına dâhil olmamakla birlikte onları engellememeye de karar verdim. Saldırı simülasyonuyla ilgili gerçekler, içimde Büro’ya karşı bir nefretin gelişmesine yetmişti, o yüzden içten içe çöküşünü seyretmek istiyordum.

Matthew bilimden bahsediyor, ama onu dinlemekte zorlanıyorum.

“... Bazı genetik analizleri yapmak sorun değildir, ama daha öncesinde hafıza serumunun bir virüs gibi davranmasını sağla yacak bir yol geliştiriyorduk,” diyor. “Hızlı çoğalma ve havada yayılma yeteneği aynı. Ve aşısını da geliştirdik. Gerçi geçici bir aşı, etkisi sadece kırk sekiz saat sürüyor, yine de işe yarıyor.” Başımı sallıyorum. “Demek... daha etkin şehir deneyleri başlatabilmek için bunu yaptınız, öyle mi?” diyorum. “Hafıza

serumunu enjekte etmek yerine havadan yayabilmek için.” “Aynen!” Konuyla ilgilendiğim için heyecanlanmış görünüyor. “Ve nüfus içindeki belli kişileri devre dışı bırakmak için seçenek sağladığından çok daha iyi bir model bu. Bırakıyorsun, virüs yirmi dört saat içinde yayılıyor ve belli kişilere etki etmiyor.”

Tekrar başımı sallıyorum.

“Sen iyi misin?” diye soruyor Matthew, kahve kupasını ağzına götürürken. Bir yudum aldıktan sonra geri bırakıyor. “Dün gece güvenlik görevlilerinin seni birinin üstünden almak zorunda kaldığım duydum.”

“Ağabeyim. Caleb.”

“Ya.” Matthew bir kaşını kaldırıyor. “Bu sefer ne yaptı?” “Aslında hiçbir şey.” Kazağın kolunu parmaklarımın arasında sıkıyorum. Manşederi giyile giyile eprimiş. “Zaten patlamaya hazırdım, ona denk geldi.”

Bakışlarındaki soruyu biliyorum ve ona her şeyi anlatmak istiyorum. Nita’nın gösterip anlattıklarını paylaşmak istiyorum. Öte yandan ona güvenip güvenemeyeceğimden emin olamıyorum.

“Dün bir şeyler duydum,” diyorum, nabız yoklamak için. “Büroyla ilgili. Şehrim ve simülasyonlarla ilgili.’’

Sırtını dikleştirip bana tuhaf tuhaf bakıyor.

“Ne?” diyorum.

“Bunları Nita’dan mı duydun?” diyor.

“Evet. Nereden bildin?”

“Ona birkaç kez yardım etmiştim,” diyor. “Onu depo odasına götürdüm. Başka bir şey söyledi mi?”

Matthew, Nita’nın bahsettiği yardımsever şahıs mı? Ona bakıyorum. “Saf” genlerimle Tobias’ın “hasarlı” genleri arasındaki farkı bize gösteren Matthew’un, Nita’ya yardım edebileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

“Bir plandan bahsetti,” diyorum ağır ağır.

Ayağa kalkıp yanıma gelirken tuhaf bir şekilde geriliyor. İster istemez geriliyorum.

“Yapıyorlar mı?” diye soruyor. “Ne zaman?”

“Neler oluyor?” diyorum. “Neden Nita’ya yardım ettin?”

“Çünkü bütün bu genetik hasar saçmalığı canımı sıkıyor,” diyor. “Sorularımı cevaplaman çok önemli.”

“Yapacaklar. Ne zaman olduğunu bilmiyorum, ama sanırım yakında.”

“Kahretsin.” Matthew elleriyle yüzünü kapatıyor. “Bunun sonu iyi değil.”

“Şifreli konuşmayı bırakmazsan, seni tokatlamaya başlayacağım,” diyorum ayağa kalkarak.

“Nita o tampon bölge insanlarıyla ne yapmak istediğini söyleyene kadar ona yardım ettim,” diyor Matthew. “Silah Laboratuvarı’na girip—”

“-hafıza serumunu çalmak istiyorlar, evet, bunu duydum.” “Hayır,” derken başını iki yana sallıyor. “Hayır, hafıza serumunu değil, ölüm serumunu istiyorlar. Bilgelik tarafından geliştirilene benzer bir serum. İdam edileceğin zaman sana enjekte edeceklerine benziyor. Bunu suikastlar için kullanacaklar. Havaya sinek spreyi sıkar kadar kolay, anlıyor musun? Bazılarının eline geçerse anarşi ve şiddet patlaması yaşanır ki zaten tampon bölge insanları da aynen bunun olmasını istiyorlar.”

Anlıyorum. Bir şişenin sallanmasını, spreyin tetiğine hızla basılmasını gözümde canlandırabiliyorum. Fedakârlık ve Bilgelik cesetlerinin sokaklara ve merdivenlere yığılışını hatırlıyorum. Yarattığımız küçük dünyanın küçücük parçalara ayrılıp alevlerle savruluşunu hatırlıyorum.

“Ona daha akıllıca bir işte yardımcı olduğumu sanıyordum,” diyor Matthew. “Yeni bir savaş başlatacağına yardım ettiğimi bilseydim, farklı davranırdım. Bu konuda bir şeyler yapmalıyız.”

“Ona söyledim,” diyorum alçak sesle. Matthew’la değil, kendimle konuşuyorum. “Ona Nita’nın yalan söylediğini söyledim.” “Bu ülkede GH’lere yaklaşımımızda bir sorun olabilir, ama bir sürü insanı öldürerek bu sorunu çözemeyiz,” diyor. “Hadi gel, David’in ofisine gidiyoruz.”

Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Bu ülke hakkında, burada işlerin nasıl yürüdüğü hakkında ya da nasıl bir değişime ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Nita’nın elindeki serumla gerçekleşecek ölümlerin ve tampon bölgesindeki bazı insanların, Büro nun Silah Laboratuvarı’ndaki ölüm serumundan daha iyi olmadığım biliyorum. O yüzden Matthew’un ardından koridora çıkıyorum. Hızlı adımlarla, yerleşkeye geldiğimde ilk girdiğim ön girişe doğru ilerliyoruz.

Güvenliği geçtikten sonra heykelin yakınındaki Uriah’ı görüyorum. Selamlamak için elini kaldırıyor. Biraz daha zorlaşa, çizgiye dönüşmüş ağzı bir gülümsemeye benzeyecek. Başının üzerindeki su tankından ışık yansıyor, yerleşkenin sembolü ağır ve amaçsız damlalarını akıtıyor.

O anda Uriah’ın yanındaki duvarın patladığını görüyorum.

Alevler bir çiçeğin tomurcuklanması gibi parlıyor. Patlamanın ortasından cam ve metal parçaları yağarken Uriah’ın bedeni gevşiyor. Güçlü bir

gümbürtü içimi sarsıyor. Ağzım açık, Uriah'ın adını haykırıyorum, ama kulaklarımdaki çınlamadan hiçbir şey duyamıyorum.

Etrafımdaki herkes yere çömeliyor, kollarıyla başlarını koruyorlar. Ama ben ayaktayım, duvardaki deliğe bakıyorum. Delikten kimse girmiyor.

Birkaç saniye sonra herkes patlamadan kaçmaya başlıyor, onları omzumla yarmaya çalışarak Uriah'a koşmak istiyorum.

Yan tarafıma bir dirsek geldiğinde yere düşüyorum. Yüzüm sert metal bir şeyle çiziliyor. Masanın kenarı. Ayaklanmaya çalışırken, kolumla kaşımdaki kanı siliyorum. Her yerimde, kaçan insanların kumaşları hışırdıyor, kollardan, saçlardan, kocaman olmuş gözlerden, bir de yukarıdaki YERLEŞKE ÇIKIŞI tabelasından başka bir şey göremiyorum.

"Alarmları çalıştırın!" diye bağırıyor, güvenlik noktasındaki nöbetçilerden biri. Birinin kolundan kaçıp yana kaçıyorum.

"Çalıştırdım!" diye bağırıyor başka bir nöbetçi. "Çalışmıyorlar!"

Matthew omzumdan tutup kulağıma bağırıyor. "Ne yapıyorsun sen? Oraya gidemezsin-"

Hızlı davranıyorum, kimsenin yolumu kapatmadığı bir boşluk buluyorum. Matthew da ardımdan koşuyor.

"Patlama noktasına gitmemeliyiz. Bombayı patlatan çoktan binaya girmiştir," diyor. "Silah Laboratuvarı'na gitmeliyiz! Hemen! Çabuk!"

Silah Laboratuvarı. Lanet olsun.

Cam ve metal parçalarının arasında yatan Uriah'ı düşünüyorum. Bedenimdeki bütün kaslar, ona doğru gitmek istiyor, ama şu anda onun için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. Şu anda kaos ve saldırı tecrübemle, Nita'yla arkadaşlarını ölüm serumunu çalmaktan alıkoymam daha önemli.

Matthew haklıydı. Bunun sonu iyi değil.

Matthew önden koşup, havuzdaki su gibi kalabalığı yarıyor. Ensesine bakarak onu takip etmeye çalışıyorum, ama bana doğru gelen yüzler, dehşetle açılmış ağızlar ve gözler dikkatimi dağıtıyor. Birkaç saniyeliğine onu kaybediyorum, sonra birkaç metre ötede tekrar görüyorum. Sağdaki bir koridorun köşesinden dönüyor.

"Matthew!" diye seslenip kalabalık bir grubun arasından geçmeye çalışıyorum. Sonunda ona yetişip gömleğinin arkasını yakalıyorum. Dönüp elimi tutuyor.

"İyi misin?" diyor kaşıma bakarken. Hengamede kaşımdaki yarayı neredeyse unutmuşum. Kolumu bastırdığımda kumaş kırmızıya boyanıyor,

ama başımı sallıyorum.

“Ben iyiyim! Hadi gidelim!”

Koridorda yan yana koşuyoruz. Burası diğerleri kadar kalabalık değil, yine de binaya kim sızdıysa, buradan geçtiğini anlayabiliyorum. Nöbetçilerden bazıları canlı, bazıları ölü, yerlerde yatıyor. Su sebilinin yakınında yerdeki bir tabancayı görünce, elimi Matthew’dan kurtarıp almak üzere atılıyorum.

Tabancayı alıp Matthew’a uzatıyorum. Başını iki yana sallıyor. “Daha önce hiç kullanmadım,” diyor.

“Of, Tanrı aşkına.” Parmağımı tetiğe yerleştiriyorum. Şehirdeki tabancalardan farklı bu. Yana doğru açılan mermi yuvası yok, tetik de onlar kadar gergin değil, hatta ağırlığı bile farklı. Sonuç olarak tutması daha kolay ve eski anılarımı canlandırmıyor.

Matthew nefes nefese. Ben de öyleyim, ama daha önce birçok kez kaos ortamında koştuğum için onun kadar farkında değilim. Döndüğü bir sonraki koridorda, yerde yatan bir asker dışında kimse yok. Kadın hareket etmiyor.

“Yaklaştık,” diyor Matthew. Parmağımı dudaklarıma götürüp susmasını işaret ediyorum.

Ağır adımlarla yürüyoruz. Tabancayı sımsıkı tutarken elimdeki ter, kaymasına neden oluyor. İçinde kaç kurşun olduğunu ya da nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum. Askerin yanından geçerken, askerin silahı var mı diye bakıyorum. Bileğinin üzerine düştüğü yerde, kalçasının hemen altında bir tabanca var. Tabancayı alırken, Matthew gözünü kırpmadan yerdeki kadın askere bakıyor.

“Hey,” diyorum sessizce. “Devam et. Sonra düşünürsün.”

Dirseğimle dürtüp onu koridordan aşağı yürütüyorum. Burada koridorlar loş, tavanlarda demir çubuklar ve borular var. İleride birilerinin seslerini duyabiliyorum ve Matthew’un fısıltılarını duymalarını istemiyorum.

Dönmemiz gereken yere ulaştığımızda, duvara yaslanıp mümkün olduğunca kendimi göstermemeye çalışarak köşeden bakıyorum.
İleride metal kapılar kadar sağlam görünen çift camlı kapılar var, ama açıklar. Onun ötesinde dar bir koridor görünüyor. Siyah giyinmiş üç kişi dışında kimse yok. Kalın kıyafetler giyinmişler, taşıdıkları silahlar öyle büyük ki şahsen taşıyabi leceğimden emin değilim. Yüzleri koyu renk kumaşla kaplı, gözleri dışında hiçbir yerleri görünmüyor.

Çifte kapıların önünde dizlerinin üzerinde duran adam David, şakağına bir namlu dayalı, çenesinden kan süzülüyor. Ve davetsiz misafirlerin

arasında, diğerleriyle aynı maskeyi takan kız, koyu renkli saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış.

Nita.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM TRIS

“KAPIYI AÇ,” DİYOR NiTA, MASKENİN ALTINDA BOĞULAN sesiyle.

David’in gözleri tembelce, şakağına tabancayı dayayan adama kayıyor.

“Beni vuracağınıza inanmıyorum,” diyor. “Çünkü bu binada istediğiniz bilgiye sadece ben sahibim ve siz o serumu istiyorsunuz.”

“Belki başından vurmayız,” diyor adam. “Ama başka yerlerinden vurmayacağımızın garantisi yok.”

Adamla Nita bakışıyor. Sonra adam tabancayı David’in ayağına indirip sıkıyor. David’in çığlıkları koridoru doldururken gözlerimi sımsıkı yumuyorum. David, Jeanine Matthews’a saldırı simülasyonunu önermiş olabilir ama acı dolu çığlıklarından zevk almıyorum.

İki elimdeki tabancalara, siyah tetiğin üzerinde bembeyaz kesilen parmak eklemlerime bakıyorum. Başıboş düşüncele rimden sıyrılıp, sadece şu ana ve buraya odaklanmaya çalışıyorum.

Ağzımı Matthew’un kulağına dayayıp “Git, yardım çağır,” diye fısıldıyorum. “Hemen.”

Matthew başını sallayıp koridordan geri koşuyor. Sessizliğini, fayansın üzerinde koşarken ses çıkarmamasını takdir ediyorum.

Koridorun ucuna ulaştığında omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra köşeden dönüp gözden kayboluyor.

“Bu saçmalıktan sıkıldım,” diyor kızıl saçlı kadın. “Şu kapıları patlatın.”

“Patlama, yedek güvenlik sistemlerini devreye sokar,” diyor Nita. “Şifreye ihtiyacımız var.”

Köşeden başımı uzatıp tekrar bakıyorum, bu sefer David’in gözleriyle karşılaşıyorum. Benzi atmış yüzü terden parlıyor, ayak bileklerinin etrafında geniş bir kan havuzu oluşmuş durumda.

Diğerleri, cebinden çıkardığı siyah kutudan bir şırıngayla iğne çıkaran Nita’yı seyrediyor.

“Bunun onda etkili olmayacağını söylemiştin,” diyor tabancalı adam.

“Sadece direnebileceğini söyledim, hiç etkili olmayacağını değil,” diye yanıtlıyor Nita. “David, bu elimdeki doğruluk ve korku serumlarının çok

güçlü bir karışımı. Şifreyi söylemezsen sana enjekte etmek zorunda kalacağım.”

“Bütün bunların genlerindeki kusurdan kaynaklandığını biliyorum, Nita,” diyor David halsizce. “Şimdi durursan, sana yardım edebilirim, sana-”

Nita, çarpık bir gülümsemeyle sırıtıyor. Büyük bir zevkle iğneyi adamın boynuna saplayıp sıvıyı boşaltıyor. David önce yığılıyor, sonra bütün vücudu ardı ardına sarsılıyor.

Gözlerini ardına kadar açıp boşluğa bakarken çığlıklar atıyor. Ne gördüğünü biliyorum, çünkü Bilgelik Merkezi’ndeki dehşet serumunun etkisiyle ben de aynı şeyi görmüştüm. En büyük korkularımın hayat bulduğuna tanık olmuştum.

Nita önünde diz çöküp çenesini kavrıyor.

“David!” diyor telaşla. “Odaya nasıl gireceğimizi söylersen, buna bir son verebilirim. Beni duyuyor musun?”

David zorla nefes almaya çalışıyor, gözleri Nita’ya değil, daha çok onun omzunun ötesine odaklı. “Yapma!” diye bağırıp öne arkaya savrulurken, serumun ona gösterdiği hayaletten kaçıyor. Onu sabitlemek isteyen Nita kolunu göğsüne yerleştirdiğinde David yine bağırıyor, “Sakın!..”

Nita adamı sarsıyor. “İçeri nasıl gireceğimi söylersen, onları durduracağım!”

“O!” diyor David, gözlerinden yaşlar boşanırken. “O... adı...”

“Kimin adı?”

“Zaman kalmadı!” diyor tabancasını David’e doğrultan adam. “Ya serumu alırız ya da onu öldürürüz-”

“O,” diyor David, önündeki boşluğu parmağıyla işaret ederken.

Beni işaret ediyor.

Kolumu köşeden uzatıp ateş ediyorum. İlk kurşun duvara isabet ediyor. İkincisi adamı kolundan vurunca, devasa silahı yere düşüyor. Kızıl saçlı kadın silahını bana -ya da duvarın arkasında belli belirsiz görebildiği şeye-doğrulttuğunda Nita bağırıyor, “Ateşi kesin!”

“Tris,” diyor sonra, “Burada ne yaptığının farkında değilsin-”

“Muhtemelen haklısın,” deyip yine ateş ediyorum. Bu sefer elim daha dengeli olduğundan daha isabetli bir atış yapıyorum. Nita’yı kalçasının hemen üzerinden vuruyorum. Maskesinin altında acıyla çığlık atarken elleriyle yarasını kapatıyor, dizlerinin üzerine çöküyor. Elleri kan içinde kalıyor.

David, ağırlığını yaralı bacağının üzerine vererek yüzündeki acı dolu ifadeyle bana doğru geliyor. Kolumu beline sarıp sırtını göğsüme yapıştırıyorum. Sonra tabancalarımdan birini kafasına dayıyorum.

Hepsi donakalıyor. Kalbim sanki boğazımda, ellerimde, gözlerimin arkasında atıyor.

“Ateş ederseniz, kafasını patlatırım,” diyorum.

“Kendi liderini öldüremezsin,” diyor kızıl saçlı kadın.

“O benim liderim falan değil. Yaşayıp yaşamaması umurumda değil,” diyorum. “Ama o ölüm serumunu sizlerin eline bırakacağımı sanıyorsanız, kafayı sıyırmışsınız demektir.”

David, hâlâ serum kokteylinin etkisi altında sızlanırken gerilemeye başlıyorum. Başımı iyice eğip vücudumu yan çevirerek tamamen arkasına saklanıyorum. Tabancalarımdan biri lıfılâ kafasına dayalı.

Koridorun sonuna vardığımızda kadın blöfümü görüyor. Ateş edip David’i diğer bacağından, tam dizinin üzerinden vuruyor. David acıyla bağırıp yere yığılınca kalkanımdan oluyorum. Kurşun kulaklarımda vızıldayarak hemen yanımdan geçerken kendimi yere atıyorum.

Sonra sol koluma yayılan bir sıcaklık hissediyorum. Kanı gördüğümde ayağımla dayanabileceğim bir yer arıyorum. Sonra dengemi sağlayınca koridora körlemesine ateş ediyorum. David’i yakasından tuttuğum gibi köşeden çekiyorum. Sol kolum çok fena sızlıyor.

Koşan adımları ve homurtuları duyabiliyorum. Ama önden değil, arkamdan geliyorlar. Etrafımı saranların arasında Matthew da var. David’i el birliğiyle kaldırıp koridordan koşmaya başlıyorlar. Matthew kalkabilmem için elini uzatıyor.

Kulaklarım çınlıyor. Az önce yaptığım şeye inanamıyorum.

TRIS

HASTANE, ACIYLA BAĞIRAN, ORADAN ORAYA KOŞTURAN, perdeleri çekiştirerek kapatan insanlarla dolu. Oturmadan önce bütün yatakları kontrol edip Tobias’ı aradım. Hiçbirinde yoktu. Rahatlamanın etkisiyle hâlâ titriyorum.

Uriah da burada değil. Onu odalardan birinde tutuyorlar ve kapısı kapalı. Hiç iyiye işaret değil bu.

Kolumu tentürdiyotla temizleyen hemşire nefes nefese, yaramdan ziyade etraftaki koşuşturmayı takip ediyor.

Yaramın küçük bir sıyrık olduğu, endişelenmemem gerektiği söylendi.

“işiniz varsa bekleyebilirim,” diyorum. “Zaten birini bulmam lazım.”

Kadın dudaklarını büzüyor. Sonra, “Dikiş atmak lazım,” diyor.

“Ama sadece bir sıyrık!”

“Kolun değil, başın,” diyor gözümün üstündeki bir noktayı işaret ederek. Karmaşada başımı çarptığımı unutmuşum, oysa kaşım hâlâ kanıyor.

“Peki.”

Bir şırınga alıp “Bölgeyi az miktar uyuşturacağım,” diyor.

Şırıngalara o kadar alışığım ki kılımı bile kıpırdatmıyorum. Almma tentürdiyot sürüyor, çünkü burada mikroplar konusunda çok hassaslar, sonra iğnenin ısırığını hissediyorum. Çok geçmeden uyuşturucu etkisini gösteriyor.

Hemşire dikiş atarken hastanede telaşla koşuşturanları seyrediyorum doktorlardan biri kana bulanmış lastik eldivenlerini çıkarıyor; hasta bakıcılardan biri bir tepsi dolusu sargı bezi taşırken, ayağı neredeyse kayıyor, düşecek gibi oluyor; yaralı bir kadının ailesinden biri gerginlikle ellerini ovuşturuyor... Her yer kimyasal, eski kâğıt ve sıcak beden kokuyor.

“David’in durumu nasıl? Bir gelişme var mı?” diye soruyorum.

“Yaşayacak, ama yeniden yürüyebilmesi için biraz zamana ihtiyacı var,” diyor kadın. Birkaç saniyeliğine dudaklarını büzmeyi bırakıyor. “Orada olmasaydın, çok daha kötüsü olabilirdi... Tamamdır.”

Başımı sallıyorum. Keşke ona bir kahraman olmadığımı, Davıd’i bir kalkan gibi, etten bir duvar gibi kullandığımı söyleyebilsem. Keşke birilerine Büro’ya ve David’e karşı duyduğum nefreti, sırf kendimi kurtarmak için başka birini kendime kalkan yapabilecek biri olduğumu itiraf edebilsem. Annemle babam bunu duysa, çok utanırlardı.

Hemşire, yarayı korumak için dikişlerin üzerini bandajla kapatıyor ve kana batmış tüm pamuk toplarım avucuyla toplayarak çöpe atıyor.

Daha teşekkür etmeme fırsat kalmadan bir sonraki yatakta bekleyen yaralı hastaya geçiyor.

Acil servisin dışındaki koridorda da insanlar duvar dibine dizilmişler. Kulak misafiri olduğum kadarıyla, birinci patlamayla aynı zamanda girişin yakınlarında bir patlama daha olmuş. İkisi de hedef şaşırtma amaçlıydı. Saldırganlarımız, Nita’nın söylediği gibi yerleşkenin altındaki tünelden girdiler. Ama Nita duvarları patlatmaktan bahsetmemişti.

Koridorun sonundaki kapılar açılınca birkaç kişi aralarında bir kadınla -Nita- koşarak içeri giriyor. Onu duvar dibindeki sedyelerden birine yerleştiriyorlar. İnlerken bir taraftan da yan tarafındaki yaraya bir rulo sargıyı bastırıyor. Tuhaf bir şekilde acısı beni etkilemiyor. Onu ben vurdum. Vurmak zorunda kaldım. O kadar.

Yaralıların arasından yürürken üniformalıları fark ediyorum. Burada oturanların hepsi yeşil renkli giyinmiş. Birkaç istisna dışında, hepsi destek ekibinden. Kanayan kollarını, bacaklarını, başlarım, bazıları benimkinden daha beter yaralarını tutuyorlar.
Ana koridorun ötesindeki camlarda kendi yansımamı görüyorum. Saçlarım kafama yapışmış gibi tel tel, alnımdaki bandaj yüzümdeki en dikkat çeken şey. David'in kanı, kendi kanım her yerime bulaşmış. Duş alıp üstümü değiştirmem gerekiyor, ama önce Tobias'la Christina'yı bulmalıyım. Saldırıdan bu yana ikisini de göremedim.

Christina'yı bulmam fazla sürmüyor. Acil servisten çıktığım anda onu bekleme odasında otururken buluyorum. Dizini gerginlikle öyle bir sallıyor ki yanında oturan ona kötü kötü bakıyor. Beni selamlamak için elini kaldırıyor, ama gözleri benimkilerden arkamdaki kapılara kayıyor.

"İyi misin?" diye soruyor bana.

"Evet," diyorum. "Uriah'la ilgili henüz bir gelişme yok. Odasına giremedim."

"Bu insanlar beni delirtiyor, biliyor musun?" diyor. "Bana hiçbir şey söylemiyorlar. Onu görmeme izin vermiyorlar. Sanki babalarının oğulları."

"Burada işler farklı yürüyor. Eminim durumu belli olunca sana haber vereceklerdir."

"Eh, sana haber verirler," diyor kaşlarını çatarak. "Bana ikinci bir fırsat vereceklerini hiç sanmıyorum."

Birkaç gün önce olsa, buradakilerin genetik hasarlılara karşı inançlarının davranışlarını nasıl etkilediğinden emin olmadığım için ona karşı çıkardım. Şimdi ne yapabileceğimi kestiremiyorum.
Ona karşı avantajlı durumda olduğumu ve bu konuda ikimizin de yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilirken onunla nasıl konuşmam gerektiğinden emin değilim. Tek düşünebildiğim, onun yanında olmak.

"Tobias'ı bulmam lazım, ama bulduktan sonra geri dönüp seninle oturacağım, tamam mı?"

Sonunda bana baktığında dizi duruyor. "Sana söylemediler mi?"

Midem korkuyla kasılıyor. "Ne oldu?"

"Tobias tutuklandı," diyor Christina sessizce. "Buraya girmeden hemen önce onu saldırganlarla otururken gördüm. Birkaç kişi onu saldırıdan önce kontrol odasında görmüş. Alarm sistemini devre dışı bırakıyormuş."

Gözlerinde, bana açıyormuş gibi bir hüzün var. Ama ben Tobias'ın ne yaptığını zaten biliyordum.

“Neredeler?” diye soruyorum.
Onunla konuşmam lazım. Ve ne söyleyeceğimi çok iyi biliyorum.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM TOBIAS

GARDİYANIN BAĞLADIĞI PLASTİK KELEPÇE BİLEKLERİME batıyor. Parmak uçlarımla çeneme dokunup, kan var mı diye kontrol ediyorum.
“İyi misin?” diye soruyor Reggie.
Başımla onaylıyorum. Bundan daha beter yaralarım olmuştu. Bu sefer, beni tutuklayan asker, silahının tersiyle çeneme sıkı bir darbe indirdi. Öfkeden çılgına döndüğü gözlerinden belli oluyordu.
Mary’yle Rafı, birkaç adım ötemde oturuyor. Rafı, kanayan koluna kalın bir sargı bezi bastırıyor. Onlarla bizim aramızda bir gardiyan duruyor. O tarafa baktığımda Rafı gözlerime bakıp başını sallıyor. Sanki İyi iş çıkardın, diyor.
İyi iş çıkardıysam, midem neden bulanıyor?
“Dinle,” diyor Reggie, bana sokularak. “Nita’yla tampon bölgeden gelenler, suçu üstlerine alacaklar. Her şey yoluna girecek.”
Tekrar başımı sallıyorum, ama ikna olmuş değilim. Olası tutuklanmamız için yedek bir planımız vardı ve başarılı olacağından kuşkum yok. Beni asıl endişelendiren, bizi ne kadar tutacakları ve bu süre içinde bize nasıl davranacakları. Saldırganları bir saat önce yakaladıklarından beri boş bir koridorda, sırtlarımız duvara dayalı oturuyoruz. Kimse gelip bize ne olacağını söylemedi. Soru soran da olmadı. Ve Nita’yı henüz görmedim.
Dilimde acı bir tat hissediyorum. Her ne yaptıysak, buradaki insanları fena halde sarstık ve insanları böylesine sarsan bir şey varsa, o da sevdiklerini kaybetmektir.
Bu işin bir parçası olarak kaç kişinin ölümünden sorumluyum?
“Nita, hafıza serumunu çalacağını söylemişti,” diyorum Reggie’ye, ama dönüp ona bakmaya korkuyorum. “Bu doğru muydu?”
Reggie, birkaç adım ötemizde duran gardiyana göz atıyor. Daha önce konuştuğumuz için azarı yemiştik.
Öte yandan cevabı zaten biliyorum.
“Doğru değildi, değil mi?” diyorum. Tris haklıydı. Nita yalan söylemişti.
“Hey!” Gardiyan bize doğru gelip silahının ucunu aramıza doğrultuyor. “Ayrılın. Konuşmak yasak.”

Reggie sağa kayarken gardiyanla göz göze geliyoruz.

“Neler oluyor?” diye soruyorum. “Ne oldu?”

“Ah, sanki bilmiyorsun,” diye yanıtlıyor kadın. “Şimdi çeneni kapalı tut.”

Gardiyan uzaklaşırken koridorun sonunda sarı saçlı minyon bir kız görüyorum. Tris. Alnında kocaman bir bandaj var, giysileri parmak izleriyle birlikte kana bulanmış. Elinde sımsıkı tuttuğu bir kâğıt parçası var.

“Hey!” diye sesleniyor gardiyan. “Burada ne işin var?”

“Shelly,” diye bağıran başka bir gardiyan yanına koşuyor. “Sakin ol. Bu, David’i kurtaran kız.”

David’i kurtaran kız mı? Onu nasıl kurtardı?

“Ya,” diyebilen Shelly silahını indiriyor. “Eh, yine de soruma cevap bekliyorum.”

Tris “Size gelişmeleri bildirmem istendi,” deyip elindeki kâğıdı gardiyana uzatıyor. “David revirde. Yaşayacak, ama bir süre yürüyemeyeceğinden endişeliler. Diğer yaralılarla da ilgileniyorlar.”

Dilimdeki acı tat, bütün ağzıma yayılıyor. David yürüyemiyor. Ve bu insanlar, şu ana kadar yaralılarla ilgilendi. Bütün bu yıkım ne içindi? Hiçbir fikrim yok. Gerçeği bilmiyorum.

Ben ne yaptım böyle?

“Yaralı sayısı belli mi?” diye soruyor Shelly.

“Henüz belli değil,” diye yanıtlıyor Tris.

“Haber verdiğin için sağ ol.”

“Dinle,” diyor Tris, ağırlığını bir bacağına verirken. “Onunla konuşmam lazım.”

Shelly, soru sorarcasına başını uzatıyor.

“Bu aslında-” diye söze başlıyor.

“Sadece bir saniyeliğine, söz veriyorum,” diyor Tris. “Lütfen.” “Bırak konuşsun,” diyor diğer gardiyan. “Ne zararı var?” “Tamam,” diyor Shelly. “İki dakikan var.”

Başıyla izin verdiğinde, önden bağlı ellerimden güç alarak duvarın dibinden kalkıyorum. Tris yaklaşıyor, ama mesafesini koruyor. Aramızdaki boşluk ve göğsünde kavuşturduğu kolları, aramızda duvar kadar kalın bir bariyer oluşturuyor. Gözlerime değil, yanaklarıma bakıyor.

İris, ben-

“Arkadaşlarının ne yaptığını bilmek istiyor musun?” diyor. Sesi titriyor. Ve bunu ağlamaklı olduğuna yoracak hatayı yapacak değilim. Çok kızgın.

“Hafıza serumunun peşinde değillerdi. Bir zehrin, ölüm serumunun peşindeydiler. Böylece bir grup önemli yöneticiyi öldürüp savaş başlatacaklardı.”

Başımı eğip ellerime, fayanslara, Tris’in ayakkabılarına bakıyorum. Bir savaş. “Bilmiyordum-”

“Haklıydım. Histerimde yanılmamıştım ve sen beni dinlemedin. Yine,” diyor sessizce. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde, göz göze gelmeyi aslında hiç de istemediğimi anlıyorum, çünkü bakışlarıyla parçalanıyorum, bin bir parçaya bölünüyorum. “Uriah, hedef şaşırtmak için yerleştirdikleri patlayıcının hemen önünde duruyordu. Şu anda komada ve uyanıp uyanmayacağından emin değiller.”

Bir sözün, bir kelimenin, bir cümlenin, başa indirilen bir darbe gibi hissettirmesi çok tuhaf.

“Ne?”

Seçim Töreni’nden sonra ağa düşüp Zeke onu platforma çekerken Uriah’ın yüzündeki delifişek sırıtışı gözümün önünden gitmiyor. Tori yılan dövmesini rahatça yapabilsin diye kulağını şeffaf bantla yanağına doğru yapıştırdığı gün geliyor aklıma. Uriah uyanmayabilir mi? Uriah’ı sonsuza kadar kaybedecek miyiz yani?

Üstelik söz vermiştim. Ona iyi bakacağıma dair Zeke’ye söz vermiştim...

“Uriah kalan birkaç arkadaşımdan biri,” diyor Tris alçak sesle. “Sana bir daha aynı gözle bakabileceğimden emin değilim.”

Sonra arkasını dönüp uzaklaşıyor. Shelly’nin boğuk sesiyle oturmamı söylediğini duyuyorum. Dizlerimin üzerine çöktüğümde ellerim bacaklarımın üzerine düşüyor. Yarattığım dehşetten, yaptığım korkunç şeyden kaçmanın yollarını bulmak için çırpınıyorum, ama bundan kurtulmamın hiçbir yolu yok.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve düşünmemeye çalışıyorum. Gözümün önüne gelen her şeyi silmeye çalışıyorum.

Sorgu odasındaki lamba, masanın ortasında bulanık bir daire oluşturuyor. Nita’yla kararlaştırdığımız hikâyeyi anlatırken gözlerimi o daireden ayrılmıyorum. Hikâyem gerçeğe o kadar yakın ki teklemeden konuşuyorum. Anlatacaklarım bittiğinde kayıt tutan adam son kelimelerimi yazıyor, ekrana dokunduğu yerde harfler yanarak beliriyor. Sonra David’in vekili gibi davranan bir kadın -Angela- konuşuyor, “Yani Juanita nın neden güvenlik sistemini devre dışı bırakmanı istediğini bilmiyordun, öyle mi?”

“Evet,” diyorum ve bu doğru. Gerçek nedenini bilmiyordum; bir yalanla hareket etmiştim.

Diğer herkese doğruluk serumu verdiler, ama beni hariç bıraktılar. Simülasyonlarda kendimin farkında olmamı sağlayan genetik anormalliğim, aynı zamanda serumlara karşı dirençli olduğum anlamına geliyor, o yüzden doğruluk serumunun etkisinde vereceğim herhangi bir ifade güvenilir olmayacak. Hikâyem diğerleriyle örtüştüğü sürece, anlattıklarımın doğru olduğunu varsayacaklar. Sadece birkaç saat önce doğruluk serumuna karşı aşılandığımızı bilmiyorlar. Nita’nın SG muhbiri, aşıyı aylar önce ona vermiş.

“O zaman seni bunu yapmaya nasıl ikna etti?”

“Arkadaşız,” dedim. “Buradaki birkaç arkadaşımdan biri, biriydi yani. Ona güvenmemi, iyi bir nedeni olduğunu söyledi, ben de yaptım.”

“Peki şimdi konuyla ilgili ne düşünüyorsun?”

Sonunda başımı kaldırıp ona bakıyorum. “Hayatım boyunca hiç bu kadar pişman olmamıştım.”

Angela’nın sert ve parlak gözleri, bir parça yumuşuyor. Başım sallıyor. “Peki, anlattıkların diğerlerinin hikâyesiyle örtü-
! şüyor. Burada yeni olduğun, asıl planı bilmediğin ve genetik yetersizliğin düşünülürse, sana karşı hoşgörülü davranacağız. Seni şartlı bırakacağız. Topluluğumuzun faydasına çalışacak ve bir yıl boyunca hata yapmayacaksın. Hiçbir özel laboratuvara ya da odaya giremeyeceksin. İzin almadan yerleşkenin sınırlarından dışarı çıkmayacaksın. Her ay belirlediğimiz görevliye rapor vereceksin. Koşullarımızı anlıyor musun?”

Genetik yetersizlik lafı beynimde yankılanırken başımı sallayıp, “Evet,” diyorum.

“O zaman buradaki işimiz bitmiştir. Gitmekte özgürsün.” Angela sandalyesini geri iterek ayağa kalkıyor. Kayıt tutan adam da kalkıp tabletini çantasına koyuyor. Angela masaya dokunduğunda tekrar başımı kaldırıp ona bakıyorum.

“Kendine fazla yüklenme,” diyor. “Henüz çok gençsin.”

Mazeretimin gençliğim olduğunu hiç sanmıyorum, ama nazik tavrını itiraz etmeden kabul ediyorum.

“Nitaya ne olacağını sorabilir miyim?” diyorum.

Angela dudaklarını sıkıyor. “Yaraları iyileştikten sonra cezaevine nakledilecek ve hayatının sonuna kadar orada kalacak,” diyor.

“Yani idam edilmeyecek?”

“Hayır, genetik hasarlılar için idam cezasını uygun görmüyoruz.” Angela kapıya yöneliyor. “Genetik hasarlıların, saf genetiğe sahip olanlarla aynı davranışlar göstermesini beklememiz yanlış olur.”

Hüzünlü bir gülümsemeyle odadan çıkıyor. Kapıyı kapatmıyor. Birkaç saniye daha olduğum yerde oturuyorum, son sözlerini hazmetmeye çalışıyorum. Hakkımda yanıldıklarına, genlerimin beni sınırlamadığına, diğer insanlardan daha hasarlı olmadığıma inanmak isterdim. Ama yaptıklarımın sonunda Uriah hastanelik olduysa, Tris yüzüme bile bakmıyorsa ve bu kadar insan öldüyse buna nasıl inanabilirim?

Ellerimle yüzümü kapatıp gözyaşlarını dökülürken dişlerimi sıkıyorum, bütün benliğimi bir yumruk gibi kavrayan umutsuzluk dalgasına dayanmaya çalışıyorum. Çıkmak üzere ayağa kalktığımda, yanaklarımı sildiğim kollarım artık sırılsıklam ve çenem fena acıyor.

OTUZUNCU BÖLÜM TRİS

“İÇERİ GİRDİN Mİ HİÇ?”

Cara, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yanımda duruyor. Uriah dün kapalı odasından, pencereli bir odaya geçti. Sanırım sürekli onu ne zaman görebileceğimizi sormamızdan sıkıldılar. Christina şu anda yatağın yanında oturmuş, Uriah’ın gevşek elini tutuyor.

İpi çekilmiş bir bez bebek gibi dağılıp gideceğini sanmıştım, ama bandajları ve sıyrıkları haricinde Uriah çok farklı görünmüyor.

Her an uyanıp gülümseyerek neden hep birlikte ona baktığımızı soracakmış gibi hissediyorum.

“Dün gece yanındaydım,” diyorum. “Yalnız bırakmak gelmedi içimden.”

“Bazı kaynaklara göre beynindeki hasarın şiddetine bağlı olarak bir noktada bizi duyup hissedebilir,” diyor Cara. “Gerçi durumuyla ilgili pek iyi şeyler söylemediler.”

Bazen Cara’yı tokatlamak istiyorum. Sanki durumunun o kadar da iyi olmadığının bana hatırlatılması lazımmış gibi konuşuyor. “Evet.”

Dün gece Uriah’ın yanından ayrıldıktan sonra yerleşkede amaçsızca dolaştım. Arkadaşımı düşünmem, bu dünyayla bir sonraki arasında bocalamam gerekirdi, ama bunun yerine Tobias’a söylediklerim aklımdan çıkmıyordu. Ona bakarken bir şeylerin kırıldığını hissedebiliyordum.

İlişkimizin bittiğini söylemedim. Söylemek istedim, ama ona bakarken bunu söylemek imkânsızdı. Dünden beri neredeyse hemen her saatte olduğu

gibi gözlerimin dolduğunu hissedince yutkunarak gözyaşlarımı kovaladım.

“Demek Büro yu sen kurtardın,” diyor Cara bana dönerek. “Nerede bir çatışma olsa, orada bitiyorsun sanki. Neyse ki kriz anında sağlam durabildiğin için şükretmeliyiz sanırım.”

“Büro’yu falan kurtarmadım. Büro’yu kurtarmak gibi bir derdim yok,” diye tersleniyorum. “Bir silahı tehlikeli bazı ellerden korudum, o kadar.” Biraz bekliyorum. “Sen biraz önce bana iltifat mı ettin yoksa?”

“İnsanların güçlü yanlarını görme yeteneğine sahibim,” diye gülümsüyor Cara. “Hem artık aramızdaki meselelerin hem mantık hem de duygusal düzeyde çözüldüğünü düşünüyorum.” Boğazını temizlemek için aksırırken sonunda duyguları olduğunu kabul ettiği için mi rahatsız hissettiğini, yoksa buna başka bir şeyin mi sebep olduğunu merak ediyorum.
“Belli ki Büro seni kızdıracak bir şey yapmış. Bana söyleyebileceğin bir şey mi?”

Christina başını Uriah’ın yatağına dayıyor, ince bedeni yana devriliyor. Alay edercesine konuşuyorum, “Ben de bilmiyorum. Belki hiç bilemeyeceğiz.”

“Hımmm.” Kaşlarını çattığında Cara’nın kaşlarının arasındaki çizgi daha da belirginleşiyor ve bu haliyle Will’i daha fazla andırdığından başımı çevirmek zorunda kalıyorum. “Belki rica edip lütfen demeliyim.”

“Pekâlâ. Jeanine’in simülasyon serumunu biliyor musun? Eh, serum onun değilmiş.” Sıkıntıyla iç çekiyorum. “Hadi gel. Sana göstereyim. Öylesi daha kolay olacak.”

Büro laboratuvarlarının derinliklerinde yuvalanmış şu eski depo odasını anlatmak da yeterince kolay olurdu, ama gerçek şu ki şu anda kendimi meşgul etmek istiyorum. Böylece Uriah’ı ya da Tobias’ı düşünmek zorunda kalmam.

“Sanırım bu aldatmacaların sonu hiç gelmeyecek,” diyor Cara, depo odasına doğru yürürken. “Topluluklar, Edith Prior’ın bize bıraktığı video... hepsi bizim davranışlarımızı yönlendirmek üzere tasarlanmış yalanlar.”
“Topluluklarla ilgili gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye soruyorum. “Bir Bilge olmayı sevdiğini sanıyordum.” “Seviyordum.” Cara ensesini kaşırken teninde tırnak izleriyle minik kırmızı çizgiler bırakıyor. “Ama Büro sayesinde topluluklar ve Yandaşların inandıkları şeyler için savaşma nın aptallık olduğunu anladım. Ve aptal yerine konmayı hiç sevmem.”

“O zaman olan bitenlerin hiçbir değeri olmadığını düşünüyorsun,” diyorum. “Bütün o Yandaş meselesi falan.”

“Sen onlara inanıyor musun?”
“Şehirden çıkmamızı sağladı,” diyorum. “Gerçeği öğrendik ve Evelyn’in hayal ettiği topluluksuz toplumda hiç kimsenin seçim yapamamasından çok daha iyi bu.”
“Sanırım öyle,” diyor Cara. “Sadece topluluk sistemi de dâhil bir şeyleri açıkça görebilen biri olunca gurur yapıyorum.”
“Peki Fedakârların gururla ilgili ne söylediklerini biliyor musun?”
“Herhalde pek sevimli değildir.”
Gülüyorum. “Aynen. Derler ki gurur insanı kendi benliğine karşı körleştirir.”
Laboratuvarların kapısına vardığımızda Matthew bizi içeri alsın diye kapıyı birkaç kez tıklıyorum. Kapıda beklerken Cara bana tuhaf tuhaf bakıyor.
“Eski Bilgelik yazıları da hemen hemen aynı şeyi söylüyordu,” diyor.
Bilgelerin, gurur hakkında herhangi bir şey söyleyecekleri aklımdan bile geçmezdi. Etik konuları kendilerine dert edindiklerini düşünmek bile şaşırtıcı. Cara’dan daha fazlasını öğrenmek istiyorum, ama kapı açılıyor ve Matthew, bir elma koçanını ısırarak eşikte beliriyor.
“Depo odasına girebilir miyiz?” diyorum. “Cara’ya bir şey göstermem lazım.”
Matthew koçanın son parçasını da ağzına atıp başını sallıyor. “Elbette.”
Elma çekirdeklerinin acı tadını ağzımda hissederken yüzümü ekşitip ardından içeri giriyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM TOBIAS

Yatakhanenin üzerime dîkİlen gözlerine ve dile dökülmeyen sorularına geri dönemem. Girmemin yasak olduğu güvenlikli alanlardan biri olmadığı halde büyük suçumu işlediğim yere gitmemem gerektiğini de biliyorum, ama şehirde olan biteni görmeye ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Dışarıda bir yerlerde nefret edilmediğim bir dünya olduğunu hatırlamam gerekiyor.
Kontrol odasına yürüyüp sandalyelerden birine oturuyorum. Yukarıya dizilmiş bütün ekranlarda, şehrin farklı bir bölgesi görülebiliyor: Acımasız Merkezi, Bilgelik Merkezi’nin lobisi, Millenium Park, Hancock binasının dışındaki pavyon...

Uzun süre kollarındaki topluluksuz bantlarıyla Bilgelik Merkezi'nde dolaşan insanları seyrediyorum. Silahlan bellerinde, arada sırada durup ayaküstü sohbet ediyorlar, eski bir
Topluluksuz geleneği olarak akşam yemeği için konserve kutularını dağıtıyorlar.

Sonra kontrol odasındakilerden birinin yanındaki görevliye, "İşte burada," dediğini duyuyorum. Kadının kimi kastettiğini görmek için ekranları tarıyorum. Sonunda onu Hancock binasının önünde dururken görüyorum: Marcus, kapılara yakın bir noktada saatine bakıyor.

Ayağa kalkıp sesi açmak için işaret parfnağımla ekrana dokunuyorum. Bir an için ekranın altından sadece rüzgâr sesi duyuluyor, ardından ayak sesleri geliyor. Johanna Reyes, babama yaklaşıyor. Marcus tokalaşmak için elini uzatıyor, ama Johanna istifini bozmayınca babamın eli havada kalıyor. Kadın yemi yutmuyor.

"Şehirde kaldığını biliyordum," diyor Johanna. "Her yerde seni arıyorlar."

Kontrol odasında aylaklık yapan birkaç kişi, seyretmek için arkamda toplanıyor, ama onları umursamıyorum. Babamın elinin, yan tarafında yumruğa dönüşmesini izliyorum.

"Seni üzecek bir şey mi yaptım?" diye soruyor Marcus. "Dostum olduğunu düşündüğümden seninle iletişime geçtim."

"Ben de hâlâ Yandaşlar'ın lideri olduğum ve bir ittifak aradığın için iletişime geçtiğini düşünmüştüm," diyor Johanna. Başını eğdiğinde perçemleri yaralı gözünün üzerine düşüyor. "Ve amacın her neyse ben hâlâ aynıyım Marcus, ama bence dostluğumuz çoktan bitti."

Marcus kaşlarım çatıyor. Babam, bir zamanlar yakışıklı olduğunu hissettirir, ama yaşlandıkça yanakları çöktü, yüz hatları sertleşti. Fedakârlık tarzında kısacık kestiği saçları da yüzünü yumuşatmaya yardımcı olmuyor.

"Anlayamıyorum," diyor.

"Dürüstlükten birkaç arkadaşla konuştum," diyor Johanna. "Oğlunun, doğruluk serumunun etkisi altında söylediklerini anlattılar. Jeanine Matthews'un sen ve oğlunla ilgili yaydığı o iğrenç dedikodu... doğruydu, öyle değil mi?"

Yüzüm yanıyor, büzüşüyorum, omuzlarım çöküyor.

Marcus, başını iki yana sallıyor. "Hayır, Tobias—"

Johanna elini havaya kaldırıyor. Sanki babama bakamıyormuş gibi gözlerini kapayarak konuşuyor. "Lütfen. Oğlunun ve karının nasıl

davrandığını gördüm. Şiddetle lekelenen insanların nasıl göründüğünü bilirim.” Saçım kulağının arkasına alıyor. “Biz birbirimizi tanırız.”

“Buna inandığına-” diye söze başlıyor Marcus. Sonra başını iki yana sallıyor. “Ben bir disiplin adamıyım, evet, ama ben sadece onların iyiliğini —”

“Bir koca, karısını disipline etmemelidir,” diyor Johanna. “Fedakârlıkta bile. Ve oğluna gelince... eh, duyduklarıma inanırım?

Johanna’nın parmakları, yanağındaki yara izinin üzerinden geçiyor. Kalp atışlarımın hızından bayılmak üzereyim. Biliyor. Dürüstlük sorgu odasında utancımı itiraf ettiğimi duyduğu için değil, aynı şeyi yaşadığı için biliyor. Bundan eminim. Ona şiddet uygulayanın kim olduğunu merak ediyorum. Annesi? Babası? Başka biri?

Bir yanımla, yaptıkları yüzüne çarpıldığında babamın ne yapacağını hep merak etmiştim. Ağırbaşlı Fedakârlık liderinden evde tanıdığım kâbusa dönüşeceğini, zincirlerinden boşanıp gerçek yüzünü göstereceğini sanırdım. Böyle olduğunu görmek beni şaşırtmazdı, ama babam farklı tepki veriyor.

Kadının karşısında kafası karışmış gibi duruyor. Bir an için niye kafasının karıştığını, içten içe disiplinle ilgili yalanlarına kendisini inandırıp inandırmadığını merak ediyorum. Bu soruyla içimde gök gürültülü fırtınalar kopuyor.

“Eteğimdekileri döktüğüme göre,” diyor Johanna biraz daha sakin bir sesle, “Beni neden buraya çağırdığını söyleyebilirsin.”

Marcus, bir önceki hiç konuşulmamış gibi konuyu değiştiriyor. Onda ikiye bölünebilen ve tek bir komutla iki kişiliği arasında gidip gelebilen bir adamı görüyorum. Kişiliklerinden biri sadece annemle benim içindi.

Büro çalışanları kameraya zum yapınca, Hancock binası Marcus’la Johanna nın bedenleri arkasında kapkara bir fona dönüşüyor. Ona bakmamak için ekrandaki çapraz bir kirişe bakıyorum.

“Evelyn ve Topluluksuzlar bir tiranlık kurdu,” diyor Marcus. “Jeanine’in ilk saldırısından önce Topluluksuzlar’la yaşa- eliğimiz barış ortamı, tekrar hayata geçirilebilir. Buna eminim. Ve bunu denemek istiyorum. Sanırım sen de bunu istiyorsun.” “Öyle,” diyor Johanna. “Bunu nasıl yapacağımızı düşünüyorsun?”

“İşte, işin bu kısmından hoşlanmayabilirsin, ama umarım kapıları hemen kapatmazsın,” diyor Marcus. “Evelyn’in şehri kontrol edebilmesinin tek nedeni silahları kontrol etmesi. Silahları alırsak gücünü koruyamaz ve o zaman baş edilebilir.” Johanna başını sallarken ayakkabısını kaldırıma

sürtüyor. Bu açıdan yüzünün pürüzsüz yanını görüyorum. Dalgalı saçlar, dolgun dudaklar...

“Benim ne yapmamı istiyorsun?”

“İzin ver, Yandaşlar’ı birlikte yönetelim,” diyor Marcus. “Ben bir Fedakârlık lideriydim. Teknik olarak bütün şehri yönetiyordum. İnsanlar, benim için birleşecek, bir araya gelecektir.”

“İnsanlar çoktan birleşip bir araya geldi,” diye itiraz ediyor Johanna. “Ve biri için değil, toplulukları tekrar kurmak için birleştiler. Sana ihtiyacım olduğunu da nereden çıkarıyorsun?” “Elde ettiğin başarıları küçük gördüğümden değil, ama Yandaşlar hâlâ küçük bir isyan grubundan başka bir şey değil,” diyor Marcus. “Hiçbirimizin tanımadığı daha bir sürü topluluksuz var. Bana ihtiyacın var. Bunu sen de biliyorsun.” Babamın sevimlilikten uzak olmakla birlikte insanları ikna etme yeteneği beni hep şaşırtmıştır. Düşüncelerini gerçekler miş gibi ortaya koyar ve kuşkuya yer bırakmayan inancı, insanların ona inanmasına neden olur. Bu yeteneği şimdi ödümü koparıyor, çünkü bana söylediklerini hatırlıyorum: Benim hasarlı olduğumu, beş para etmediğimi, bir hiç olduğumu söylemişti. Beni daha başka nelere inandırdı acaba?

Johanna’nın da ona inanmaya başladığını görebiliyorum. Yandaşlar olarak etrafına topladığı küçük insan grubunu düşündüğü belli oluyor. Cara’yla birlikte çitin dışına gönderdiği, ama hâlâ bir haber alamadığı grubu düşünüyor. Bu uğurda yalnız kaldığını, Marcus’un ise zengin bir liderlik geçmişine sahip olduğunu düşünüyor. Babama güvenmemesi için ekrana bağırmak, sırf tekrar lider olabilmek için toplulukları geri kazanmak istediğini haykırmak istiyorum. Ama Johanna’nın yanı başında bile olsam, sesimi ona duyuramayacağımı biliyorum.

Johanna temkini elden bırakmadan konuşuyor, “Nerede olursa olsun, sebep olabileceğimiz yıkımı minimumda tutacağı konusunda bana söz verebilir misin?”

“Elbette,” diyor Marcus.

Johanna yine başını sallıyor, ama bu sefer sanki kendi kendini onaylıyor.

“Bazen barış için savaşmamız gerekir,” diyor, Marcus’tan ziyade kaldırımla konuşuyormuş gibi. “Sanırım böylesi bir zamandayız. Ve insanları bu uğurda birleştirmekte faydalı olacağını düşünüyorum.”

Grubun oluştuğunu ilk duyduğum andan beri beklediğim Yandaşlar isyanı başlamak üzere. Evelyn’in yönetim tarzını gördüğümden beri bunun kaçınılmaz olduğunu düşünmüştüm, yine de midem bulanıyor. Öyle

görünüyor ki şehirde, yerleşkede, her yerde isyanlar asla son bulmayacak, iki isyan arasında küçük bir nefes var ve biz bu nefeslere aptallar gibi barış diyoruz.

Kontrol odasından çıkma niyetiyle ekrandan uzaklaşıyorum. Bir yerlerde temiz hava almam lazım.

Ama yürürken başka bir ekran gözüme çarpıyor. Koyu renkli saçları olan bir kadın, Bilgelik Merkezi'ndeki ofislerden birinde volta atıyor. Evelyn. Elbette kontrol odasında onu sürekli izliyorlar, izlenmesi gereken en önemli kişi o.

Evelyn parmaklarını dalgalı saçlarının arasına daldırıyor. Kanepeye çöktüğünde kâğıtlar etrafa saçılıyor. Ağladığını düşünüyorum, ama niye böyle düşündüğümden emin değilim, çünkü omuzları sarsılmıyor.

Ekranın ses çıkışlarından kapının tıklatıldığını duyuyorum. Evelyn doğruluyor, saçlarını düzeltiyor, yüzünü siliyor ve "içeri gel!" diyor.

Therese'nin kol bandı çarpılmış. "Sınır devriyelerin raporu geldi. Onu hiçbir yerde görmemişler."

"Harika." Evelyn başını iki yana sallıyor. "Onu sürgüne gönderiyorum, ama beyefendi şehirde kalıyor. Bana karşı bir işler karıştırıyor olmalı."

"Ya da Yandaşlara katılmıştır ve onlar da onu saklıyordur," diyor Therese, ofis sandalyelerinden birine yaslanarak. Ayakkabısının ucuyla yerdeki bir kâğıdı döndürüyor.

"Eh, öyle görünüyor." Evelyn kolunu yaslayarak pencereye yaslanıyor, şehre ve ötesindeki bataklığa doğru bakıyor. "Rapor için teşekkürler."

"Onu bulacağız," diyor Therese. "Uzaklaşmış olamaz. Söz veriyorum onu bulacağız."

"Sadece gitmesini istiyorum," diyor Evelyn. Sesi bir çocuk kadar gergin ve cılız. Benim gibi hâlâ babamdan korkup korkmadığını, gün boyunca kendini bir kâbusun içinde bulup bulmadığını merak ediyorum. Annemle ne kadar benzeştiğimizi çok merak ediyorum.

"Biliyorum," diyor Therese. Sonra çıkıyor.

Uzun süre orada durup Evelyn'in dışarıyı seyretmesini izliyorum. Parmakları yan tarafında seğirip duruyor.

Nasıl biri olduğumu düşündüğümde annemle babamın arasında bir yerde durduğumu hissediyorum. Şiddetli tepkiler ve çaresiz korkular... Nasıl biri olduğum konusunda kontrolün elimde olmadığını hissediyorum.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM TRIS

ERTESI GÜN DAVID BENÎ OFISINE ÇAĞIRIYOR. SILAH Laboratuvarı’ndan geri geri kaçarken onu kendime siper ettiğimi, kafasına silah dayadığımı, hayatını bile isteye tehlikeye attığımı hatırlayacak diye korkuyorum.

Zoe’yle otel lobisinde buluşuyoruz. Beni ana koridordan geçiriyor, sonra daha uzun ve dar başka bir koridora giriyoruz. Sağ tarafımdaki pencerelerden beton zeminde dizilmiş küçük bir uçak filosunu görebiliyorum.

Kışın erken habercisi minik kar taneleri cama değdiği anda eriyip gidiyor.

Yürürken yan gözle Zoe’ye kaçamak bakışlar atıyor, etrafta başkaları olmayınca nasıl hareket ettiğini görmeye çalışıyorum, ama Zoe her zamanki gibi. Daha neşeli, ama hâlâ bir iş kadını gibi davranıyor. Beni şaşırtan, saldırı olmamış gibi davranması.

“Tekerlekli sandalyede olacak,” diyor, dar koridorun sonuna vardığımızda. “Abartmamaya çalışırsan sevinirim. Kendisine acınmasından hiç hoşlanmaz.”

“Ona acımıyorum.” Sesimin öfkeli çıkmaması için kendimi tutuyorum. Zoe’yi şüphelendirmek istemiyorum. “Sonuçta kurşunla vurulan ilk insan değil.”

“Bizden çok daha fazla şiddetle karşı karşıya kaldığını hep unutuyorum,” diyor Zoe. Sonra ulaştığımız güvenlik noktasında kartını okutuyor. Camın öteki yanındaki nöbetçilere bakıyorum. Dimdik duruyorlar, silahları omuzlarında bize bakıyorlar. Bütün gün öyle durduklarından kuşkulanıyorum.

Bütün kaslarım çok daha derin bir duygusal acıyla sızlıyormuş gibi ağırlaştığımı hissediyorum. Uriah hâlâ komada. Yatakhanede, kantinde, koridorda karşılaştığımızda Tobias’ın yüzüne bakamıyorum, çünkü Uriah’ın hemen dibinde patlayan bombayı aklımdan çıkaramıyorum. Aramızın düzelip düzelmeyeceğinden ya da ne zaman düzeleceğinden emin değilim. Bu türden yaraların iyileşebileceğine dair kuşkularım var.

Nöbetçilerin yanından geçiyoruz. Ayaklarımın altındaki fayanslar, ahşap döşemeye dönüşüyor. Duvarlarda parlak çerçeveli küçük tablolar var ve David’in ofisinin hemen dışındaki kaidenin üstünde bir buket çiçek duruyor. Bütün bunlar küçük dokunuşlar sayılır, ama buradayken kıyafetlerimin ne kadar pis olduğunu hissettirecek kadar güçlü.

Zoe kapıyı tıklayınca içeriden “Gelin!” daveti duyuluyor.

Kapıyı açsa da Zoe benimle birlikte girmiyor. David’in ofisi geniş ve sıcak, pencere olmayan bütün duvarlar kitap raflarıyla kaplı. Sol tarafta üzerinde cam bir ekran bulunan bir çalışma masası var ve sağ tarafta küçük bir laboratuvar görülebiliyor. Yalnız bu laboratuvar eşyaları metal değil, ahşaptan üretilmiş.

David gerçekten de tekerlekli sandalyede oturuyor. Bacakları sert materyallerle kaplı. Sanırım iyileşsin diye kemiklerinin kaymasını sağlamak için bir mekanizma takılmış. David’in yüzü solgun, yorgun görünüyor, ama yeterince sağlıklı. Saldırı simülasyonu ve bütün o ölümlerle bir ilgisi olduğunu bildiğim halde, bunları önümde duran adamla ilişkilendirmekte zorlanıyorum. Bütün kötü adamların onun gibi olup olmadığını merak ediyorum. Acaba iyi adamlar gibi konuşup iyi adamlar gibi seviliyorlar mıdır?

“Tris.” Tekerlekleri çevirerek yanıma yaklaşıyor ve iki eliyle elimi tutuyor. Teni kâğıt kadar kuru, ters mıknatıs gibi elimi itiyor, yine de istifimi bozmamaya çalışıyorum.

“Çok cesurdun,” dedikten sonra David elimi bırakıyor. “Yaraların nasıl?”

Omuz silkiyorum. “Daha kötüleri oldu. Sizinkiler nasıl?”

“Tekrar yürümem biraz zaman alacak, ama günü geldiğinde yürüyeceğimden eminler. Laboratuvar görevlilerimiz, karmaşık birtakım bacak telleri hazırlıyorlar, o yüzden gerekli görürlerse ilk denekleri ben olacağım,” diyor. Gözlerinin ke narları kırışıyor. “Beni çalışma masamın arkasına itebilir misin? Sandalyeyi yönetmekte hâlâ zorlanıyorum.”

Sandalyeyi itiyorum, kaskatı bacaklarını masanın altına sokuyorum ve gerisini ona bırakıyorum. Doğru düzgün yerleştiğinden emin olduktan sonra karşısındaki koltuğa oturup gülümsemeye çalışıyorum. Ailemin intikamını almanın yolunu bulana kadar, David’in bana güvenmesini sağlamalıyım. Bana sevgisi eksilmemeli. Ve bunu kaşlarımı çatarak yapamam.

“Buraya gelmeni istememin başlıca sebebi, sana teşekkür etmek istemem,” diyor. “Peşimden gelmek yerine bir yerlere kaçmayacak çok fazla genç tanımıyorum. Hele bu yerleşkeyi senin gibi kurtarabilecek birini hiç tanımadım.”

Başına bir tabanca dayayıp öldürmekle tehdit etmeyi düşünüyorum, ama yutkunmakla yetiniyorum.

“Sen ve beraber geldiğin insanlar, geldiğinizden beri sürekli kafa karışıklığı yaşadınız,” diyor. “Dürüst olmak gerekirse, sizlerle ne

yapacağımızı bilmiyoruz ve eminim bunun cevabını siz de bilmiyorsunuzdur, ama senin yapmanı isteyebileceğim bir şey var. Bu yerleşkenin resmi lideriyim, öte yandan Fedakârlar'ın yönetim sistemine benzer bir sistemimiz var, bu doğrultuda küçük bir danışmanlar grubundan yardım alırım. Danışmanlık için eğitim almanı istiyorum."

Ellerimle koltuğun kollarını sımsıkı kavrıyorum.

"Sen de takdir edersin ki saldırıdan sonra buralarda birtakım değişiklikler yapmamız gerekecek," diye devam ediyor
David. "Amacımız için daha güçlü bir duruş sergilemeliyiz. Ve bunu nasıl yapabileceğimizi bildiğini düşünüyorum."

Buna karşı çıkacak değilim.

"Bu..." Boğazımı temizliyorum. "Bu eğitim nasıl olacak?"

"Her şeyden önce toplantılarımıza katılacaksın," diye yanıtlıyor. "Ve yerleşkeye dair her şeyi öğreneceksin. Tepeden aşağı organizasyon yapımız, tarihimiz, değerlerimiz vesaire... Böylesi genç yaşta herhangi bir resmi kapasiteyle seni danışmanlık kuruluna alamam, dahası izlemen gereken bir yol var -yani mevcut kurul üyelerinden birinin asistanlığını yapmalısın- ama sen de istersen seni bu yolculuğa çıkmaya davet ediyorum."

Soruyu, sesinden çok gözleri soruyor.

Danışmanlar muhtemelen saldırı simülasyonuna onay veren ve doğru zamanda Jeanine'in eline geçmesini ayarlayan aynı insanlardır. Ve David onların arasına girmemi, onlardan biri olmayı öğrenmemi istiyor. Damağımdaki acı tada rağmen, yanıtlanmakta zorlanmıyorum.

"Elbette," diyorum gülümseyerek. "Onur duyarım."

Biri düşmanına daha yakın olma fırsatı sunarsa, hiçbir zaman geri çevirmezsin. Bunu birisinden öğrenmeme gerek yok.

Gülümsememe inanmış olmalı ki David sırıtıyor.

"Evet diyeceğinden emindim," diyor. "Aynı şeyi, şehre gitmeye gönüllü olmadan önce annenden de istemiştim. Ama sanırım uzaklardaki bir yere âşık olmuştu ve buna direnemedi."

"Âşık olmak mı? Bir şehre mi?" diye soruyorum. "Sanırım zevkler ve renkler gerçekten de tartışılmaz."

Espri yapıyorum, ama kalpten değil. Yine de David güldüğünde, doğru bir şey söylediğimi anlıyorum.

"Siz... annemle yakındınız, değil mi? Yani o buradayken?" diyorum. "Günlüğünü okudum, ama ayrıntılara girmemiş." "Ayrıntıları sevmezdi. Natalie her zaman doğrudan olmuştur. Evet, annenle yakındık." Onun

hakkında konuşurken David’in sesi yumuşuyor. Şu anda bu yerleşkenin sert liderine değil, daha çok geçmiş anılarına dalıp giden yaşlı bir adama benziyor.

Annemin ölümüne sebep olmadan önceki geçmişin anılarına. ..

“Benzer bir hayat hikâyemiz vardı. Ben de çocukken hasarlı dünyadan çekilip alınmıştım... benim de annemle babam, ben daha küçücükken son derece bozuk karakterli oldukları için hapse girmişti. Yetimleri öğüten evlat edinme sisteminin içinde kaybolmak yerine kardeşlerimle birlikte tampon bölgeye kaçtık. Annen de yıllar sonra aynı yolu izlemişti. Ancak oradan sadece ben canlı çıkabildim.”

Bunun üzerine ne diyeceğimi bilemiyorum. Dahası korkunç şeyler yapmış bir adama karşı içimde yeşeren sempati konusunda ne yapacağımı kestiremiyorum. Ellerime bakarken içimin havayla temas eden sıvı metalden ibaret olduğunu, sonsuza kadar içimi şekillendireceğini hayal ediyorum.

“Yarın devriyelerle birlikte çıkman gerekecek. Tampon bölgeyi, kendi gözlerinle görebilirsin,” diyor. “Konsey adaylarının görmesi gereken önemli bir yer.”

“Çok ilgimi çeker,” diyorum.

“Harika. Eh, sohbete son vermekten nefret ediyorum, ama yapmam gereken birkaç işim var,” diyor. “Devriye ve cuma sabahı ondaki ilk konsey toplantımız için sana haber göndereceğim. Çok yakında yine görüşeceğiz.”

İçim içimi yiyor. Ona sormak istediğim şeyi soramadım. Zaten sorma fırsatını yakalayacağımı da hiç sanmıyordum. Artık çok geç. Ayağa kalkıp kapıya yöneldiğimde David yine konuşuyor.

“Tris, birbirimize güveneceksek sana karşı daha açık olmam gerektiğini hissediyorum,” diyor.

Tanıştığımızdan beri onu ilk kez böylesine... korkmuş görüyorum. Gözleri, tıpkı bir çocuğunki gibi kocaman açılıyor. Ama bir saniye sonra, yüzündeki korku kayboluyor.

“O sırada serum kokteylinin etkisi altında olabilirim,” diyor, “Fakat bizi vurmamaları için ne söylediğinin farkındayım. Silah Laboratuvarı’ndakini korumak için beni vuracağım söyledin.”

Boğazıma bir yumru oturunca nefes almakta zorlanıyorum.

“Telaşlanma,” diye devam ediyor. “Sana bu teklifi yapmamın sebeplerinden biri orada yaptıklarındır.”

“N-neden?”

“Danışmanlarımda görmek istediğim en önemli özelliği sergiledin,” diyor. “Daha büyük amaçlar uğruna kurban verme yeteneği. Genetik hasara karşı yürüttüğümüz bu savaşı kazanacaksak, deneylerin kapatılmasının önüne geçeceksek, bir şeylerden vazgeçmemiz gerekecek. Bunu anlayabiliyorsun, değil mi?”

İçimi saran öfkeye rağmen kendimi başımla onaylamaya zorluyorum. Nita, deneylerin sonlandırılması tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söylemişti, o yüzden duyduklarıma şaşırmıyorum. Ama David’in hayatının projesini kaybetmemek için elinden geleni ardına koymaması, bir topluluğu, benim topluluğumu öldürmek için bir mazeret olamaz.

Bir an için elim kapı kolunda kalıyor. Kendimi toparlamaya çalışıyorum, sonra riski göze almaya karar veriyorum.

“Silah Laboratuvarı’na girmek için başka bir bomba kullansalardı ne olacaktı?” diye soruyorum. “Nita, bombayı patlatırlarsa yedek güvenlik sisteminin devreye gireceğini söylemişti, oysa bomba işlerini görebilecek tek çareydi.”

“Yedek güvenlik sistemiyle havaya bir serum yayılacaktı... maskenin bile bizi koruyamayacağı bir serum. Ciltten emiliyor,” diye açıklıyor David. “Saf genetiğe sahip olanların bile direnemeyeceği bir serumdan bahsediyorum. Nita’nın bunu nereden öğrendiğini bilmiyorum, çünkü hiçbir zaman açıklanmadı, ama sanırım bir ara bunu da öğreneceğiz.” “Serumun etkisi ne?”

David’in gülümsemesi ekşiyor. “Nitanın serumla karşılaşmak yerine hayatının sonuna kadar hapiste kalmayı göze alacağı kadar kötü demekle yetinelim.”

Haklı. Daha fazla açıklama yapmasına gerek yok.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM TOBIAS

“BAK KİM GELMİŞ?” DİYOR PETER, YATAKHANEYE GİRDİĞİMDE. “Hain.”

Kendinin ve yanındaki karyolaların üzerine haritalar yayılmış. Beyaz, soluk mavi ve cansız yeşil renkler, tuhaf bir mıknatıs gibi gözümü alıyor. Her birinin üzerinde Peter’ın çizdiği yamuk yılık daireler var. Chicago şehrini işaretlemiş. Gittiği yerlere işaret koymuş.

Her bir haritada daireler küçülüyor, sonunda küçük bir kan damlası gibi kıpkırmızı bir noktadan ibaret kalıyor.

Bunu gördüğümde geriliyorum, çünkü ne kadar küçük olduğumu düşünmek beni korkutuyor.

"Çok ahlaklı olduğunu sanıyorsan, yanılıyorsun," diyorum ona. "Bu haritalar da ne böyle?"

"Dünyanın büyüklüğünü hayal etmekte zorlanıyorum," diyor. "Bürodan birkaç kişi, daha çok şey öğrenmeme yardım etti. Gezegenler, yıldızlar, suyun hacmi falan."

Sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşuyor, ama haritaların üzerine koyduğu deli işi işaretlere bakınca ilgisinin o kadar da sıradan olmadığını anlamak zor değil. Peter haritaları takıntı haline getirmiş. Bir zamanlar ben de aynen böyle, korkularıma takıntılıydım, hayatım boyunca hiç yılmadan korkularımı anlamaya çalışmıştım.

"Yardımı oluyor mu?" diye soruyorum. Daha önce bağırmadan Peter'la hiç sohbet etmediğimi fark ediyorum o anda. Bağırılmayı hak etmediğinden değil, ama öte yandan onu neredeyse hiç tanımıyorum. Soyadını bile çömezlik listesinden hayal meyal hatırlıyorum. Hayes. Peter Hayes.

"Eh işte," diyor. Büyük haritalardan birini eline alıyor. Pizza hamuru gibi dümdüz görünen gezegeni gösteriyor. Üzerindeki şekillere anlam verebilmek için uzun uzun bakıyorum. Mavi sular ve rengârenk kara parçaları... Bunlardan birinde kırmızı bir nokta var. Peter o noktayı işaret ediyor. "Şu nokta, bugüne kadar gittiğim her yeri temsil ediyor. O kadarcık kara parçasını kesip okyanusa atsan, kimse farkına bile varmaz." Kendi küçüklüğümden tekrar korkuyorum. "Doğru. Eee?" "Eeesi, bugüne kadar endişelendiğim, söylediğim ya da yaptığım herhangi bir şeyin ne önemi olabilir ki?" Başını iki yana sallıyor. "Hiç önemi yok."

"Elbette önemi var," diyorum. "Bütün bu topraklar insanlarla dolu, her biri diğerinden farklı ve birbirleriyle ilişkileri tabii ki önem taşıyor."

Peter başını yine iki yana salladığında, birden kendini böyle mi rahatlattığını merak ediyorum. Belki de bugüne kadar yaptığı kötü şeylerin önemli olmadığına kendini ikna etmeye çalışıyordun Devasa boyutlardaki gezegen, benim ödümü patlatırken, onun gözünde büyük boşlukta kaybolabileceği, kendinden iğrenmeyeceği ve yaptıklarından sorumlu tutulmayacağı bir cennet olmalı.

Ayakkabısını bağlamak için eğiliyor. "Eee, demek küçük hayranların tarafından dışlandın, ha?"

"Hayır," diyorum hemen. Sonra ekliyorum. "Belki. Ama onlar benim hayranım falan değil."

“Bırak bu ayakları. Hepsi ortalıkta Dört Tarikatı gibi dolaşıyor.”

Kendimi tutamıyorum, gülüyorum. “Kıskandın mı? Sen de kendinin bir Psikopatlar Tarikatın olmasını ister miydin?” Bir kaşı seğiriyor. “Psikopat olsaydım, seni şimdiye kadar uykunda boğmuştum.”

“Ve gözlerimi de göz koleksiyonuna katardın kuşkusuz.” Peter da gülüyor. Edward’ın gözünü çıkaran ve kız arkadaşımı öldürmeye çalışan Cesurluk çömeziyle şakalaştığımı fark ediyorum. Ama Peter aynı zamanda saldırı simülasyonunun sonunda bize yardım ederek Tris’i korkunç bir ölümden kurtardı. Hangi davranışına göre onu değerlendirmem gerektiğini kestiremiyorum. Belki her şeyi unutup yeniden başlamalıyım.

“İstersen nefret edilenlerden oluşan küçük grubuma katılabilirsin,” diyor Peter. “Şimdiye kadar Caleb’la ben tek üyeleriyiz, ama şu kızın damarına basmak bu kadar kolay olduğuna göre eminim kısa sürede sayımız artar.”

Kaskatı kesiliyorum. “Haklısın, onun damarına basmak gerçekten kolay. Tek yapman gereken, onu öldürmeye çalışmak.” Midem kasılıyor. Neredeyse onu öldürüyordum. Patlamanın yakınlarında olsaydı, Uriah gibi hastanede her yerinden tüpler sarkabilir, komaya girebilir, hatta ölebilirdi.

Hâlâ benimle birlikte olup olmayacağına karar veremiyorsa onu suçlayamam.

Az önceki rahatlığım beni terk ediyor. Peter’ın yaptıklarını unutamam, çünkü hiç değişmedi. O hâlâ çömez sınıfında birincilik için öldürmeyi, sakat bırakmayı, hayatları mahvetmeyi göze alabilen aynı insan. Ben de yaptıklarımı unutamıyorum. Ayağa kalkıyorum.

Peter duvara yaslanıp parmaklarını karnının üzerinde gezdiriyor. “Ben sadece şunu söylüyorum: Binlerinin beş para etmez olduğuna karar verdiği anda, herkes onun peşinden gidiyor. Bu, bir zamanlar sıkıcı bir Kasıntı olan biri için tuhaf bir yetenek, öyle değil mi? Ve hatta birinin sahip olabileceği çok büyük bir güç, haksız mıyım?”

“Tris’in yeteneği, başka insanların düşüncelerini kontrol altına almak için değil,” diyorum. “Genellikle insanlar hakkında haklı çıkar.”

Peter gözlerini yumuyor. “Dediğin gibi olsun, Dört.”

Kollarım ve bacaklarım, gerginlikten hassaslaşıyor. Yatakhaneyi ve kırmızı daireli haritaları ardımda bırakıp çıkıyorum, ama nereye gittiğimden emin değilim.

Bana göre, Tris her zaman tarif edemeyeceğim bir mıknatıstı, üstelik kendisi bile bunun farkında değildi. Öyle biri olduğu için ondan ne korktum ne de nefret ettim, ama Peter tam tersini düşünüyor. Öte yandan, ben hep

güçlü olandım, hiçbir zaman Tris'i bir tehdit olarak görmedim. Şimdiyse durum farklı, güçlü elin kolumu kavraması gibi kırılganlığın içine çekildiğimi hissedebiliyorum.

Kendimi yine sera avluda buluyorum. Bu sefer ışık camların ardında parlıyor. Çiçekler gün ışığında hem harika hem vahşi görünüyor. Zamanda donmuş yabani yaratıklar gibiler.

Cara koşarak avluya giriyor. Saçlarını salmış, perçemleri alnına düşmüş. "İşte buradasın. Burada insanları kaybetmek çok kolay ve ürkütücü."

"Ne oldu?"

"Eh! Sen iyi misin, Dört?"

Dudağımı öyle bir ısırıyorum ki canım yanıyor. "İyiyim. Ne oldu?"

"Bir toplantı yapacağız ve seni de aramızda istiyoruz."

"Biz dediğin tam olarak kim?"

"GH'ler ve Büro'nun istediği gibi davranmasına karşı çıkan GH sempatizanları," diyor Cara. Sonra başını yana yatırıyor.
"Aynı zamanda, içine düştüğün insanlardan çok daha iyi plan yapabiliyorlar."

Ona kimin anlattığım merak ediyorum. "Saldırı simülasyonunu biliyor musun?"

"Tris mikroskopta gösterdiğinde simülasyon serumunu hemen tanıdım," diyor Cara. "Evet, biliyorum."

Başımı iki yana sallıyorum. "Eh, böyle bir şeye bir daha bulaşmayacağım."

"Aptallaşma," diyor. "Duyduğun gerçekler, hâlâ doğru. Çoğu Fedakâr'ın ölümünden, Cesurlar'ın zihinsel olarak köleleştirilmelerinden ve yaşam biçimlerimizin yok edilmesinden hâlâ bu insanlar sorumlu ve bu konuda bir şeyler yapmamız gerekiyor."

İlişkimiz pamuk ipliğine bağlıyken, kendimi bir uçurumdan sarkıyormuş gibi hissederken Tris'le aynı odada olmak istediğimden emin değilim. Gözden ırak olunca, gönülden de ırakmış gibi yapmak daha kolay. Ama Cara o kadar basit bir açıklama yapıyor ki onunla hemfikir olmamam mümkün değil: Evet, bir şeylerin yapılması gerekiyor.

Elimi tutup beni otel girişine yürütüyor. Haklı olduğunu biliyorum, ama yeni bir direniş girişimine katılma konusunda kendimi rahat hissetmiyorum. Yine de kendimi bırakıyorum, içimde bir parça, şehrimizden ekran manzaraları karşısında donakalıp durmaktansa tekrar harekete geçebilmek için kıvranıyor.

Peşinden gitdğime emin olduktan sonra Cara elimi bırakıyor ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

“Seni maviler içinde görmemek hâlâ tuhaf geliyor,” diyorum.

“Sanırım artık bir şeyleri geride bırakmanın zamanı geldi,” diye yanıtlıyor. “Şu noktadan sonra geri dönsem bile eskiyi istemiyorum.”

“Toplulukları özlemiyor musun?”

“Aslında özlüyorum.” Yan yan bana bakıyor. Will’in ölümünden bu yana yeterli zaman geçti ve artık ona bakarken Will’i değil, Cara’yı görüyorum. Carayı, Will’i tanımadan önce de tanıyordum, ikisinde de iyi kalpliliğin tohumları var, o yüzden şakalaşırken onu gücendirmeyeceğimi biliyorum. “Bilgelik’te kendimi çok geliştirdim. O kadar çok insan kendini yeni bir şeyler keşfetmeye adamıştı ki harikaydı. Ama artık dünyanın ne kadar büyük olduğunu bildiğime göre... eh işte. Sanırım sonuç olarak topluluğumun çok ötesine geçmiş durumdayım.” Kaşlarım çatıyor. “Özür dilerim, çok mu kibirli konuştum?”

“Kimin umurunda?”

“Bazıları umursuyor. Onlardan biri olmadığını bilmek güzel.”

Yanlarından geçtiğimiz bazı insanların bana nefretle baktıkları ya da uzak durmaya çalıştıkları, ister istemez gözümden kaçmıyor. Daha önce de nefretleri üzerime çıkmış, insanların kaçtığı biri olmuştum, çünkü Toplulukusuzlar’ın tiranı Evelyn
Johnson’ın oğluydum, ama şimdi bu durum canımı daha çok sıkıyor. Üstelik bu sefer, nefret edilmeyi hak edecek bir şey yaptığımın bilincindeyim: Hepsine ihanet ettim.

Cara, “Onlara aldırma,” diyor. “Zorlu kararlar almanın ne anlama geldiğini bilmiyorlar.”

“Bahse girerim, yerimde olsaydın sen öyle yapmazdın.”

“Çünkü yeterince bilgi sahibi olmadığımda dikkatli olmam öğretildi, sense riskleri göze almanın büyük ödüller getirebileceğini öğrendin.” Yine yan yan bakıyor. “Ya da bu haliyle ödül getirmeyebileceğim.”

Matthew’la süpervizörünün odasının önüne geldiğimizde durup kapıyı çalıyor. Matthew kapıyı açıp elindeki elmadan bir ısırık alıyor. Aslında Uyumsuz olmadığımı öğrendiğim odaya giriyoruz.

Tris, çöpe atılması gereken çürümüş bir şey görmüş gibi bana bakan Christina’nın yanında duruyor. Kapının yakınındaki köşede duran Caleb’ın yüzü çürük içinde. Tam ona ne olduğunu soracakken Tris’in de

parmaklarının morardığını ve hiçbir şekilde ağabeyine bakmadığını fark ediyorum.

Bana da bakmıyor.

“Sanırım herkes burada,” diyor Matthew. “Pekâlâ... şey... mmm. Tris, bu konuda çok berbatım.”

“Gerçekten de öylesin,” diyor Tris sırıtarak. İçimde küçük bir kıskançlık kıvılcımı çakıyor. Tris boğazım temizledikten sonra devam ediyor. “Buradaki insanların, Fedakârlara yapı lan saldırılardan sorumlu olduklarını ve şehrimizin güvenliği açısından onlara güvenemeyeceğimizi artık çok iyi biliyoruz. Bu konuda bir şeyler yapmak istediğimizi, bir önceki girişimin de...” Gözleri, benimkileri yalayıp geçerken bin bir bıçak darbesiyle ufalandığımı hissediyorum. “Akılsızcaydı,” diye bitiriyor sözünü. “Biz daha iyisini yapabiliriz.”

“Ne öneriyorsun?” diye soruyor Cara.

“Şu anda tek bildiğim, onların gerçek yüzünü ortaya çıkarmak istediğim,” diyor Tris. “Bütün yerleşkenin, liderlerinin yaptığını bilmesi mümkün değil ve sanırım bunu onlara gösterebiliriz. Belki o zaman, deneydeki insanları gözü kapalı harcamayacak yeni liderlerini seçerler. Düşündüm de belki doğruluk serumunun, benzetme yerinde olacaksa bir salgın gibi-” Doğruluk serumunun bütün ağırlığıyla bedenimdeki bütün boşlukları, ciğerlerimi, karnımı ve yüzümü doldurduğunu hatırlayabiliyorum. Tris’in serumun ağırlığını, yalan söylememe yetecek kadar kaldırmasının bana imkânsız göründüğünü hâlâ hatırlıyorum.

“İşe yaramaz,” diyorum. “Onların genleri saf, unuttunuz mu? SG’ler, doğruluk serumuna direnebiliyor.”

“Bu tam olarak doğru sayılmaz,” diyor Matthew, boynundaki kordonu çekiştirip döndürerek. “Birçok Uyumsuzun doğruluk serumuna direnemediğini gördük. Yakın zamanda buna direnebilen bir tek Tris var. Öyle görünüyor ki seruma direncin kapasitesi insandan insana değişebiliyor. Mesela ken dini düşün, Tobias.” Omuz silkiyor. “Öte yandan, seni tam da bu yüzden davet ettim, Caleb. Serumlar üzerine daha önce çalışmıştın. Sen de benim bildiklerimi biliyorsun muhtemelen. Belki direnci daha yüksek bir doğruluk serumu geliştirebiliriz.”

“Artık öyle işler yapmak istemiyorum,” diyor Caleb.

“Of, kapa çe-” diye atılıyor Tris, ama Matthew onun sözünü kesiyor.

“Lütfen, Caleb.”

Caleb’la Tris bakışıyorlar. Caleb’ın yüzüyle Tris’in parmakları neredeyse aynı renk. Sanki üzerlerine mürekkep fırlatılmış gibi mor, mavi ve yeşilin bir karışımı. Kardeşler birbirine düştüğünde işte bu oluyor, birbirlerini aynı şekilde incitiyorlar. Caleb dayandığı tezgâhtan aşağı kayıp başını metal dolaba yaslıyor.

“Peki,” diyor. “Bana karşı kullanmayacağına dair söz verirsen yaparım, Beatrice.”

“Niye sana karşı kullanacakmışım ki?” diye soruyor Tris.

“Ben yardım edebilirim,” diyor Cara elini kaldırarak. “Ben de bir Bilge olarak serumlar üzerinde çalışmıştım.”

“Harika,” diyor Matthew ellerini çırparak. “Bu arada Tris de casusçuluk oynayacak.”

“Peki ya ben?” diye soruyor Christina.

“Şenle Tobias’ın, Reggie’yle konuşabileceğinizi düşünüyorum,” diyor Tris. “David, Silah Laboratuvarı’ndaki yedek güvenlik sistemiyle ilgili bilgi vermeyecektir, ama buralarda sistem hakkında bilgi sahibi olan tek kişi Nita olamaz.”

“Uriah’ı komaya sokan bombacıyla konuşmamı mı istiyorsun?” diyor Christina.

“Arkadaş olmanız gerekmiyor,” diye yanıdıyor Tris. “Sadece neler bildiğini Öğrenmeniz yeterli. Tobias sana yardım eder.” “Bunun için Dört’e ihtiyacım yok, kendim de hallederim,” diyor Christina.

Laboratuvar masasında geriye kayarken altındaki kâğıdı yırtıyor ve bana kötü kötü bakıyor. Bana bakarken yüzümde Uriah’ın baygın yüzünü gördüğünden eminim. Boğazıma bir yumru oturmuş gibi hissediyorum.

“Aslında bana ihtiyacın var, çünkü Reggie halihazırda bana güveniyor,” diyorum. “Ve o insanlar o kadar ketum ki kurnazca davranmak gerekecek.”

“Kurnazlık yapabilirim,” diyor Christina.

“Hayır, yapamazsın.”

“Tobias haklı...” diyorTris gülümseyerek.

Christina dirseğiyle ona vurunca, Tris de onu dürtüyor. “Tamam o zaman,” diyor Matthew. “Sanırım, Tris cuma günkü konsey toplantısından çıktıktan sonra tekrar buluşabiliriz. Saat beşte buraya gelin.”

Cara ve Caleb'ın yanına gidip, tam olarak anlayamadığım birtakım kimyasal bileşimlerden bahsediyor. Christina çıkarken bana bir omuz atıyor. Tris ise başını kaldırıp gözlerime bakıyor.

“Konuşmalıyız,” diyorum.

Tris “Olur,” dediğinde arkasından koridora çıkıyorum. Herkes gidene kadar kapının yanında bekliyoruz. Tris’in omuzları, iyice küçülmek, bir nokta haline gelmek istercesine büzüşmüş durumda. Birbirimizden uzağız, ikimiz de koridorun karşılıklı iki duyarındayız. Onu en son öptüğüm anı hatırlamaya çalışıyorum, ama hatırlayamıyorum.

Sonunda yalnız kalıyoruz, koridor iyice sessizleşiyor. Ellerim titriyor, paniklediğimde hep olduğu gibi uyuşmaya başlıyor.

“Beni affedebilecek misin?” diye soruyorum.

Tris başını iki yana sallıyor, ama “Bilmiyorum,” diyor. “Sanırım bunu oturup salim kafayla çözmem lazım.”

“Biliyorsun... Uriah’ın başına bir şey gelmesini asla istemezdim, biliyorsun değil mi?” Alnındaki dikişlere bakıp ekliyorum, “Ya da senin başına. İkinizin de incinmesini istemedim.”

Tris ayağıyla yerde tempo tutarken, vücudu da sallanıyor. Başını sallıyor. “Bunu biliyorum.”

“Bir şey yapmam gerekiyordu,” diyorum. “Duramazdım.” “Bir sürü insan yaralandı,” diyor. “Beni dinlemediğin, daha da kötüsü kıskançlık yaptığımı düşündüğün için oldu bütün bunlar, Tobias. Sana göre on altı yaşında aptal bir kızım değil mi?” Başını iki yana sallıyor.

“Sana asla aptal ya da kıskanç diyemem,” diyorum sertçe. “Yanlış değerlendirdiğini düşündüm, evet. Ama hepsi bu.”

“Bu kadarı da yeter.” Parmaklarını saçlarından geçiriyor. “Hep aynı şey olup duruyor, haksız mıyım? Sen söylediğin kadar bana saygı göstermiyorsun. Mesele bu noktaya geldiğinde, hâlâ benim mantıklı düşünebileceğime inanmıyorsun-” “Alakası yok!” diyorum inatla. “Sana herkesten çok saygı duyuyorum. Ama şu anda seni asıl rahatsız eden şeyi merak ediyorum; aptalca bir karar vermiş olmam mı, yoksa senin kararına uymamış olmam mı?”

“Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Yani,” diyorum, “Belki birbirimize karşı dürüst olmak istediğini söylemiş olabilirsin, ama bence aslında hep senin gibi düşünmemi istiyorsun.”

“Böyle söylediğine inanamıyorum! Yanılmışsın—

“Evet, yanılmışım!” Artık bağırmaya başlıyorum, oysa öfkemin nereden kaynaklandığını bilmiyorum, sadece günlerdir hissettiğim kasırgaların en güçlüsü içimi kavuruyor. “Yanıldım, çok büyük bir hata yaptım! En iyi arkadaşımın kardeşi ölüm döşeğinde! Sense annem babammışsın gibi

sözünü dinlemedim diye beni cezalandırıyorsun. Eh, ne annem ne de babamsın, Tris. Ve ne yapacağıma, neyi seçeceğime karar veremezsin-" "Bana bağırmayı kes," diyor sakince ve sonunda bana bakıyor. Bu gözlerde aşk, arzu, merak da dâhil birçok şey görmüştüm, fakat şu anda tek görebildiğim büyük bir öfke. "Kes." Sakin sesi içimdeki kasırgayı bastırıyor, gevşeyip arkamdaki duvara yaslanıyorum ve ellerimi cebime sokuyorum. Ona bağırmak istememiştim. Ona kızmak aklımın ucundan bile geçmemişti.

Gözyaşları yanaklarına düştüğünde dehşetle ona bakıyorum. Uzun zamandır ağladığına tanık olmamıştım. Burnunu çekiyor, yutkunuyor, kendini toparlayıp normal konuşmaya çalışıyor, ama beceremiyor.

"Biraz zamana ihtiyacım var," diyor, her kelimesinde boğulurcasına. "Tamam mı?"

"Tamam," diyorum.

Avuç içleriyle yanaklarını sildikten sonra koridorda uzaklaşıyor. Köşeyi dönene kadar sarı saçlarını izliyorum. Acıya karşı korunabileceğim hiçbir şey kalmamış gibi çıplak hissediyorum. En acısı da Tris'in yanımda olmayışı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM TRIS

"İşte buradaymışsın," diyor Amar, gruba yaklaşırken. "Dur, sana yeleğini vereyim, Tris."

"Yeleğim... mi?" David'in dün söz verdiği üzere, öğleden sonra tampon bölgesine gideceğim. Nelerle karşılaşacağımı bilmediğim için hep olduğu gibi gerginim, ama son birkaç günün ağırlığı üzerime çullandığından artık bir şey hissetmekte zorlanıyorum.

"Kurşun geçirmez yelek. Tampon bölge pek güvenli sayılmaz," diyor Amar, sonra kapının yanındaki kasalardan birini karıştırıp bana uygun bedende kalın ve siyah bir yelek çıkarıyor. Yelek benim için yine de büyük görünüyor. "Kusura bakma, fazla beden seçeneğimiz yok. Bu iş görür. Kollarını kaldır bakalım." Yeleği giydirip yandan kayışları sıkıyor.

"Senin de geleceğini bilmiyordum," diyorum.

"Eh, Büro'da ne iş yaptığımı sanıyordun? Etrafta dolanıp milletle şakalaştığımı mı?" Gülümsüyor. "Cesurluk'taki uz manlığımın işe yarayacağını keşfettiler. Güvenlik ekibindeyim. George da öyle. Genellikle

yerleşkenin güvenliğinden sorumluyuz, ama tampon bölgesine gitmek isteyen olduğunda gönüllü oluyorum.”

“Benden mi bahsediyorsunuz?” diyor, kapının yanındaki gruptan George. “Selam, Tris. Umarım hakkımda kötü şeyler anlatmıyordun”

George, kolunu Amar’ın omzuna attığında birbirlerine sırıtıyorlar. George, onu son gördüğümden çok daha iyi görünüyor, ama yüzünde hâlâ hüznün işaretleri var. Gülümserken gözlerinin kenarları kırışmıyor, yanağındaki gamze ortaya çıkmıyor.

“Ona bir tabanca vermemiz gerektiğini düşündüm,” diyor Amar. Bana göz atıyor. “Konsey adaylarına normalde silah vermeyiz, çünkü nasıl kullanılacağını bilmezler, ama senin silah kullandığını sağır sultan bile biliyor.”

“Sorun değil, gerçekten,” diyorum. “Tabancaya ihtiyacım-” “Hayır, muhtemelen birçoğundan daha iyi bir nişancısındır,” diyor George. “Ekipte başka bir Cesura’ hayır demezdim. Dur, sana bir tabanca getireyim.”

Birkaç dakika sonra silahlanmış bir halde, Amar’la birlikte kamyona yürüyoruz. Kamyonun dibine oturuyoruz, George ve Ann adındaki bir kadın ortaya, Jack ve Violet adlarındaki bizden yaşça daha büyük güvenlik görevlileri de öne yerleşiyorlar. Kamyonun arkası, siyah renkli sert bir materyalle kaplı.

Arka kapılar dışarıdan bakıldığında simsiyah görünüyor, ama içeriden bakıldığında şeffaflar, o yüzden nereye gittiğimizi görebiliyoruz. George ekipmanların üzerinden bakıp sırıttığında motor çalışıyor. Amar’la baş başa gibiyiz.

Arkamızda gözden yiten yerleşkeyi izliyorum. Bahçelerin ve dış binaların etrafından dolanıyoruz. Yerleşkenin kenarlarından beyaz ve hareketsiz uçakların burunları ya da kuyrukları görülebiliyor. Çite ulaştığımızda kapılar'açılıyor. Jack’in çitin dışındaki bir askerle konuştuğunu, vahşi dünyaya çıkabilmek için ne yapmayı planladığımızı ve araçtaki ekipmanı anlattığını duyuyorum. Ardı ardına sıraladığı kelimelerin çoğunu anlayamıyorum.

“Bu devriyenin amacı ne?” diye soruyorum. “Yani işlerin nasıl yürüdüğünü göstermenin dışında.”

“Yerleşkenin dışındaki en yakın genetik hasarlı bölge olduğu için tampon bölgeden gözümüzü ayırmadık. Çoğunlukla genetik hasarlıların nasıl davrandığını inceleyip araştırdık,” diyor Amar. “Ama saldırıdan sonra

David ve konsey, yeni bir saldırıyı engellemek adına buraya daha fazla gözlem noktası yerleştirilmesine karar verdiler.”

Şehirden ayrılırken gördüklerimize benzer harabelerin yanından geçiyoruz. Binalar kendi ağırlıklarıyla çökmeye başlamış, her yeri otlar sarmış, kaldırımlardan fışkırmış.

Amar’ı tanımıyorum, ona güvendiğimi de söyleyemem, ama yine de sorma ihtiyacı duyuyorum, “Yani bunlara ina nıyor musun? Bütün bunlara genetik hasarlıların... neden olduğuna?”

Deneylerdeki bütün eski arkadaşları genetik hasarlılardı. Onların gerçekten hasarlı olduklarına, onlarda bir terslik olduğuna gerçekten inanmış olabilir mi?

“Sen inanmıyor musun?” diyor Amar. “Gördüğüm kadarıyla dünya çok yaşlı. Tahmin edebileceğimizden de yaşlı. Ve Saflık Savaşı’ndan önce, kimse böyle bir şeye kalkışmamıştı, öyle değil mi?” Eliyle dışarıdaki dünyayı gösteriyor.

“Bilmiyorum,” diyorum. “Daha önce bunların olmadığına inanmakta zorlanıyorum.”

“İnsan doğasına karşı karamsar bir yaklaşım,” diyor.

Cevap vermiyorum.

Amar devam ediyor, “Her neyse, tarihimizde benzerleri yaşanmış olsa bile Büro bilirdi.”

Bir zamanlar benimle aynı şehirde yaşamış, en azından ekranlarda birbirimizden sakladığımız ne kadar çok şey olduğunu görmüş birinin bu kadar saf olabilmesi beni dehşete düşürüyor. Evelyn, silahların kontrolünü ele geçirerek insanlar üzerinde hüküm sürmeye çalışmıştı, ama Jeanine ondan daha hırslıydı. Bilgiyi kontrol ya da manipüle edebildiğinde, insanların ipini elinde tutmakta zorlanmazsım Hatta insanlar gönüllü olarak yanında durur.

Büronun -ve hatta bütün ülke yönetiminin- yaptığı da bu: İpleri ellerinde tutarak insanları mudu olmaya şartlandırıyorlar.

Bir süre konuşmadan yol alıyoruz, sadece ekipmanların tıngırtısı ve motorun sesi bize eşlik ediyor. Başta yanından geçtiğimiz her binaya bakıyor, bir zamanlar kimlere yuva olduğunu merak ediyorum, sonra hepsi birbirine benzemeye başlıyor. Bütün bunlara harabe demekten vazgeçmek için kaç farklı harabe görmen gerekir acaba?

“Neredeyse tampon bölgeye vardık,” diye sesleniyor George, aracın ortasından. “Burada durup yürüyerek devam edeceğiz. Herkes alabileceği

kadar ekipman alsın. Tris'le ilgilenmesi gereken Amar hariç. Tris, sen de çıkıp etrafı inceleyebilirsin, ama Amar'ın yanından ayrılma."

Sinir uçlarımın diken diken olduğunu hissediyorum, biri dokunsa patlayabilirim. Tampon bölgesi, annemin bir cinayete tanık olduktan sonra kaçtığı yer. Büro onu burada bulup kurtardı, çünkü genetik yapısının çok sağlıklı olduğunu düşünüyorlardı. Şimdi bir anlamda her şeyin başladığı bu topraklarda yürüyeceğim.

Kamyon durduğunda Amar kapıları açıyor. Bir elinde tabancası var, diğeriyle beni çağırıyor. Arkasından aşağı adıyorum.

Etrafta binalar var, hurda metal ve plastik tentelerden yapılmış derme çatma evler bile sağlam değil. Sanki dik durabilsinler diye dip dibe yığılmışlar. Aralarındaki dar geçitlerde çoğu çocuk bir sürü insan var, tepsilerde bir şeyler satıyorlar, kova kova su taşıyorlar ya da yerde yaktıkları ateşin üzerinde bir şeyler pişiriyorlar.

En yakınımızdaki küçük bir oğlan bizi görünce "Baskın var! Baskın var!" diye bağırarak kaçıyor.

"Dert etme," diyor Amar. "Bizim asker olduğumuzu sanıyorlar. Bazen baskın yapıp bu çocukları yetimhanelere yerleştiriyorlar."

Söylediklerini duymuyorum bile. İnsanlar kaçışıp kendilerini karton ve muşamba gecekondularına kapatırken yürüyorum. Duvarlardaki çatlaklardan bizi izlediklerini görüyorum. Evlerin bir tarafına yiyecek ve malzeme yığılmış, diğer tarafında döşekler var. Kışın nasıl yaşadıklarını ve tuvalet ihtiyacını nasıl giderdiklerini merak ediyorum.

Yerleşkenin içindeki çiçekleri, ahşap döşemeleri, oteldeki boş yatakları düşünürken "Onlara hiç yardım ediyor musunuz?" diye soruyorum.

"Dünyaya yardım etmenin en iyi yolunun genetik yetersizlikleri iyileştirmek olduğuna inanıyoruz," diyor Amar, ezberden konuşurcasına. "İnsanları beslemek, derin bir yaranın üzerine minik bir yara bandı yapıştırmaya benzer. Kanama bir süreliğine durabilir, ama sonuçta yara kapanmayacaktır."

Yanıt veremiyorum. Başımı belli belirsiz iki yana sallamakla yetinip yürümeye devam ediyorum. Annemin, neden Bilgelik yerine Fedakârlık topluluğuna katıldığını anlamaya başlıyorum. Bilgelikte büyüyen yozlaşmadan gerçekten kaçmak isteseydi, Dostluk ya da Dürüstlük topluluklarına katılırdı. Ama bunun yerine çaresizlere çare olabileceği top luluğu seçmiş, hayatım Topluluksuzlar'ın hayatını kolaylaştırmaya adamıştı.

Büyük olasılıkla Topluluksuzlar, anneme burayı, bu insanları hatırlatıyordu.
Gözümde biriken yaşları Amar görmesin diye başımı çeviriyorum. “Kamyona dönelim.”
“Sen iyi misin?”
«f * • » iyiyim.
Tam kamyona bakmak için başlarımızı çeviriyoruz ki birden silah seslerini duyuyoruz.
Hemen ardından biri bağırıyor, “İmdat!”
Etrafımızdaki herkes kaçışıyor.
“Bu George,” diyor Amar, sonra sağ tarafımızdaki dar aralıktan koşmaya başlıyor. Ardından hurda yığınlarına doğru koşuyorum, ama Amar benden daha hızlı ve burası tıpkı bir labirent gibi karmakarışık. Saniyeler içinde onu kaybediyorum ve tek başıma kalıyorum.
Fedakârlık günlerimden kalan içgüdüsel sempatimin yanı sıra bu insanlardan aynı zamanda korkuyorum. Topluluksuz insanlar gibiyseler, aynı şekilde çaresiz olmalılar ve ben çaresiz kalmış insanlardan çekinirim.
Bir el kolumu kavradığı gibi beni geri çektiğinde kendimi teneke gecekondulardan birinde buluyorum.
İçerisi, duvarları kaplayan ve soğuktan koruyan tente nedeniyle maviye boyanmış gibi görünüyor. Yer kontrplakla kaplanmış. Önümdeyse kirli yüzlü ufacık sıskacık bir kadın duruyor.
“Dışarıda kalmak istemezsin,” diyor. “Yaşı ne kadar küçük olursa olsun, önlerine çıkana saldırıyorlar.”
“Kim saldırıyor?” diye soruyorum.
“Tampon bölgede çok fazla kızgın insan var,” diye yanıtlıyor kadın. “Bazılarının öfkesi, düşman olarak gördükleri herkesi öldürmek istemelerine neden oluyor. Bazılarının öfkesiyse daha yapıcı.”
“Şey, yardımınız için teşekkürler,” diyorum. “Benim adım
'-p • »
“Amy. Otur.”
“Kalamam,” diyorum. “Arkadaşlarım dışarıda.”
“O zaman bu çılgınlar sürüsü arkadaşlarını bulana kadar bekle, sonra arkalarından gizlice yaklaşırsın.”
Kulağa zekice geliyor.
Yere oturduğumda tabancam bacağıma batıyor. Kurşun geçirmez yeleğim o kadar sert ve katı ki rahat etmem mümkün değil, ama rahat

görünmek için elimden geleni yapıyorum. Dışarıda bağıra çağıra koşturan insanları duyuyorum. Amy, köşedeki tenteyi aralayıp dışarı bakıyor.

"Demek sen ve arkadaşların, asker değilsiniz," diyor dışarıyı gözetlerken. "O zaman Genetik Refahtansınız, ha?"

"Hayır," diyorum. "Yani evet, onlar oradan, ama ben şehirden geldim. Yani Chicago'dan."

Amy'nin kaşları havaya kalkıyor. "Kahretsin. Deneye son mu verdiler?"

"Henüz değil."

"Yazık."

"Neden?" Kaşlarımı merakla çatıyorum. "Yaşadığım yerden bahsediyorsunuz."

"Eh, yaşadığın yer, genetik hasarlı insanların iyileştirilmesi gerektiği inancını pekiştiriyor ki onlar -ve bizler- hasarlı falan değiliz. O yüzden, evet, deneylerin hâlâ sürmesi büyük talihsizlik. Bunu söylediğim için özür dileyecek değilim."

Hiç böyle düşünmemiştim. Benim için Chicago, kaybettiğim insanların yaşadığı yer olarak hâlâ var. Yanılsamalarla dolu da olsa bir zamanlar orada yaşamayı severdim. Ama Chicago'nun varlığının, şehir dışında sadece bir bütün olarak görülmek isteyenler için fazlasıyla zararlı olduğunu fark etmemiştim.

"Artık gidebilirsin," diyor Amy, tentenin köşesini kapatarak. "Muhtemelen buranın kuzey batısındaki buluşma noktalarından birine varmışlardır."

"Tekrar teşekkürler," diyorum.

Teşekkürümü başıyla kabul ettiğinde başımı eğip gecekondudan çıkıyorum. Kontrplaklar ayağımın altında çatırdıyor.

Hızlı adımlarla aralıklardan yürürken, insanların kaçışmasına seviniyorum, çünkü yoluma kimse çıkmıyor. Neyin biriktiğini bilmek istemediğim bir birikintinin üzerinden atla yıp bir tür avluya girdiğimde, serseri tipli bir gencin George'a tabancasını doğrulttuğunu görüyorum.

Tabancalı gencin etrafında küçük bir kalabalık var. Kendi aralarında George'un taşıdığı araştırma ekipmanlarını paylaşmışlar, ayaklarıyla, taşlarla ve çekiçlerle parçalıyorlar.

George'un gözü bana kaydığında hemen parmağımı dudaklarıma götürüp onu uyarıyorum. Kalabalık grubun arkasındayım; tabancalı genç orada olduğumu bilmiyor.

“Tabancanı indir,” diyor George.

“Olmaz!” diye yanıtlıyor genç. Solgun gözleri George’la arkasındaki gruba gidip geliyor. “Bunu alana kadar bir sürü derde girdim, şimdi sana verecek değilim.”

“O zaman... bırak gideyim. Tabanca sende kalabilir.”

“Arkadaşlarımızı nereye götürdüğünü söyleyene kadar bırakmam!” diyor genç.

“Arkadaşlarına dokunmadık,” diyor George. “Biz asker değiliz. Sadece bilim insanlarıyız.”

“Ben de inandım,” diyor genç. “Kurşun geçirmez yelek ne oluyor o zaman? Bu askeri malzeme değilse, ben de Amerika’nın en zengin çocuğuyum. Şimdi ağzındaki baklayı çıkar bakalım!”

Gerileyip gecekondulardan birinin arkasına geçiyorum, sonra tabancamın ucunu köşeden çıkarıp “Hey!” diye sesleniyorum.

Kalabalık aynı anda bana dönüyor, ama genç hâlâ tabancasını George’a doğrultuyor. Ben de böyle olmasını ummuştum.

“Namlumun uçundasınız,” diyorum. “Şimdi uslu uslu gidin.”

“Onu vururum!” diyor genç.

“Asıl ben seni vururum,” diyorum. “Hükümet için çalışıyoruz, ama asker değiliz. Arkadaşlarının nerede olduğunu bilmiyoruz. Onu bırakırsan, buradan hemen ayrılacağız. Onu öldürürsen, göz açıp kapayana kadar askerlerin gelip hepinizi tutuklayacağından emin olabilirsin. Ve onlar bizim kadar hoşgörülü davranmayacaktır.”

O sırada George’un arkasından Amar avluya girince kalabalıktan biri “Çok kalabalıklar!” diye ciyaklıyor. Ardından herkes kaçışıyor. Tabancalı genç de en yakınındaki aralığa dalınca George ve Amar’la yalnız kalıyoruz. Yine de geri gelmeleri ihtimaline karşı tabancamı indirmiyorum.

Amar sarıldığında George yumruğuyla onun sırtına vuruyor. Sonra Amar, George’un omzunun üzerinden bana bakıyor. “Hâlâ bu sorunlara genetik hasarlıların neden olduğunu düşünmüyor musun?”

Gecekondulardan birinin yanından geçerken kapının hemen iç tarafında yere çömelmiş küçük bir kız görüyorum. Kollarıyla dizlerini sarmış. Kat kat tentelerin arasından beni görünce belli belirsiz sızlanıyor. Bu insanların askerlerden bu kadar korkmaları gerektiğini kimden öğrendiklerini merak ediyorum. Genç bir oğlanın çaresizce silah doğrultmasına neyin neden olduğunu merak ediyorum.

“Hayır,” diyorum. “Düşünmüyorum.”

Bu konuda suçlayabileceğim başkaları var.
Kamyona döndüğümüzde Jack ve Violet, tampon bölgesindekiler tarafından çalınmayan gözlem kamerasını yerleştiriyorlar. Violet'in elindeki ekranda bir sürü rakam var, sırasıyla rakamları okuyor, Jack de kendi ekranına geçiriyor.

"Siz neredeydiniz ya?" diyor.

"Saldırıya uğradık," diye yanıtlıyor George. "Artık gitmemiz gerekiyor."

"Neyse ki son koordinatları da girdik," diyor Violet. "Hadi gidelim."

Tekrar kamyona biniyoruz. Amar arkamızdan kapıları kapattığında tabancamı emniyeti açık bir şekilde yere bırakıyorum, tabancayı elimden bıraktığım için seviniyorum. Bu sabah uyandığımda, birine tabanca doğrultacağım aklımın ucundan geçmemişti. Buradaki zorlu hayat koşullarıyla karşılaşacağımı da bilmiyordum.

"Buradan nefret etmenin nedeni, içindeki Fedakâr," diyor Amar. "Yüzünden okuyabiliyorum."

"Bunun nedeni içimdeki birçok şey," diye yanıtlıyorum.
"Aynısını Dörtte de gördüm. Fedakârlık insanları fena halde ciddi yapıyor. Fedakârlar otomatikman ihtiyacı görebiliyor," diyor. "Cesurluk topluluğuna geçenlerde bu özellikle belirginleşiyor. Cesur olan Bilgeler, daha acımasız oluyor. Dü- rüştlerse şamatacı, her an kavgaya hazır adrenalin manyaklarına dönüşüyorlar. Oysa Cesur olmayı seçen Fedakârlar... bilemiyorum, sanırım askere dönüşüyorlar. Devrimci askerlere. Kendine güvenebilseydi Dört de bir devrimci olabilirdi," diye ekliyor. "Kendisinden bu kadar şüphe etmese, bence müthiş bir lider olurdu. Hep böyle düşünmüşümdür."

"Sanırım haklısın," diyorum. "Binlerinin peşine takıldığında başı sürekli derde giriyor. Nita'yla olduğu gibi. Ya da Evelyn."

Peki ya sen, diye soruyorum kendime. Sen de onu peşine takmak istemedin mi?

Hayır, istemedim, diye karşı çıkıyorum, ama buna inandığımdan emin değilim.

Amar başını sallıyor.

Tampon bölgesinde gördüklerim, birer hıçkırık gibi içimde birikiyor. Gecekondulardan birinde çömelmiş küçük kızın annem olduğunu, sırf korunabilmek için her tür silaha sarıldığını, kışları ısınmak için dumana boğulduğunu hayal ediyorum. Kurtarıldıktan sonra neden yerleşkeden gitmeye bu kadar can attığını bilemiyorum. Yerleşke onu bağrına bastıktan

sonra, hayatının geri kalanında yerleşkeye karşı çalışmıştı. Nereden geldiğini unutmuş muydu yoksa?
Olamaz. Bütün hayatını Toplulukszlar'a yardım etmeye çalışarak geçirmişti. Belki bunun tek nedeni Fedakârlık görevini tam olarak yerine getirme isteği değildi. Belki geride bıraktığı insanları düşünerek diğerlerine yardım etmek istiyordu.

Birden onu, tampon bölgeyi, hatta annemin burada görmüş olabileceği şeyleri düşünmekten yoruluyorum. Kafamı dağıtmak için aklıma gelen ilk düşünceye sarılıyorum. "Demek Tobias'la iyi arkadaştınız?"

"Onunla iyi arkadaş olan var mı?" diye başını iki yana sallıyor Amar. "Evet, ona Dört adını ben verdim. Onun korkularıyla yüzleşmesini izledim, onun aslında ne kadar sorunlu olduğunu gördüm ve yeni bir hayata başlamasının işine yarayacağını düşünerek ona Dört diye seslenmeye başladım. Ama hayır, iyi arkadaş olduğumuzu söyleyemem. En azından benim istediğim kadar iyi arkadaş değildik."

Amar arkasına yaslanıp gözlerini yumduğunda dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Ya," diyorum. "Ondan... hoşlanıyor muydun?"

"Bunu da nereden çıkardın şimdi?"

Omuz silkiyorum. "Ondan bahsediş şeklinden."

"Derdin buysa, ondan artık hoşlanmıyorum. Ama evet, bir zamanlar hoşlanıyordum ve onun aynı şekilde hissetmediği belli olunca kendimi geri çektim," diyor Amar. "Aramızda kalmasını tercih ederim."

"Tobias açısından mı? Yok, ona söylemem."

"Hayır, yani kimseye anlatma. Ve sadece Tobias'la aramızda geçenlerden bahsetmiyorum."

George'un eksilen ekipman yığınının üzerinde artık görülebilen kafasına bakıyor.

Bir kaşımı kaldırarak ona bakıyorum. George'la aralarında bir çekim olmasına şaşırmıyorum. İkisi de Uyumsuz, ikisi de kendi sahte ölümlerini düzenlemek zorunda kaldılar. İkisi de tanımadıkları bir dünyada birer yabancı.

"Anlaman lazım," diyor Amar. "Büro, yeniden yaratım işine -şu genleri aktarma meselesine- kafayı takmış durumda. George'la ben, ikimiz de SG'yiz, o yüzden daha güçlü bir genetik yapı üretemeyecek her tür karmaşık ilişki... teşvik edilmiyor, diyelim."

“Hımmm.” Başımı sallıyorum. “Beni dert etme. Güçlü genler üretmeye kafayı takmış değilim.” Çarpık çarpık sırıtıyorum.

“Teşekkürler,” diyor.

Birkaç saniye sessizce oturup, kamyon hızlanırken bulanıklaşan harap binaları izliyoruz.

“Dört’e iyi geldiğini düşünüyorum,” diyor.

Kucağımdaki ellerime bakıyorum. Ayrılmanın eşiğinde olduğumuzu ona açıklama havamda değilim. Amar’ı tanımıyorum, hem tamsam bile bu konuda konuşmak istemezdim. Tek söyleyebildiğim “Ya?” diye sormak oluyor.

“Öyle. Ondaki gerçek Tobias’ı ortaya çıkardığını görebiliyorum. Hiç yaşamadığın için bilemezsin, ama sen yanında değilken o çok farklı biri. Fazlasıyla... takıntılı, her an patlamaya hazır, kendine güvensiz...”

“Takıntılı mı?”

“Defalarca kendi korku senaryosuna giren biri için başka ne denir?”

“Bilemiyorum... azimli?” Biraz susuyorum. “Cesur?”

“Evet, tabii. Ama aynı zamanda biraz delice değil mi? Yani çoğu Cesur, kendi korku senaryosuna girmektense uçurumdan atlamayı tercih eder. Cesaret ve belki maçoluk bir yere kadar, Tobıas’ın bu konulardaki çizgisi bir parça bulanık.”

“O çizgi bana hiç yabancı değil,” diyorum.

“Biliyorum,” diye sırıtıyor Amar. “Her neyse, söylemek istediğim, iki farklı kişiyi ne zaman çarpıştırsan sorun çıkar, ama siz ikinizin aranızdaki ilişkinin çok değerli olduğunu görebiliyorum, hepsi bu.”

Burnumu kırıştırıyorum. “İnsanları çarpıştırmak mı? Gerçekten mi?”

Amar avuçlarını birleştirip iki yana eğiyor. Gülmeden edemiyorum, ama göğsüme saplanan sancıya da aldırmadan edemiyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM TOBIAS

KONTROL ODASINDA PENCERELERE YAKIN SIRALANMIŞ sandalyelere doğru yürüyorum ve şehirdeki farklı kameraları teker teker tarıyor, annemle babamı arıyorum. Önce Evelyn’i buluyorum. Bilgelik Merkezi’nin lobisinde, ben ayrıldıktan sonra ikinci ve üçüncü sağ kolu olan Therese ve topluluksuz adamla baş başa vermiş bir şeyler konuşuyor. Mikrofonun sesini açsam da mırıltılardan fazlasını duyamıyorum.

Kontrol odasının arkasındaki pencerelerden şehrin üzerindekinin aynısı boş gece göğünü görebiliyorum, sadece yerdeki küçük mavi ve kırmızı ışıklar uçaklara rehberlik ediyor. Burada her şey bu kadar farklıyken, aynı göğün altında olduğumuzu düşünmek son derece tuhaf.

Artık saldırıdan önceki akşam güvenlik sistemini devre dışı bırakanın ben olduğum kontrol odasındaki herkes tarafından biliniyor, ama bunu yapabilmek için gece nöbetçilerinden birine huzur serumu veren ben değildim, Nita'ydı. Yine de ma salarından uzak durduğum sürece çoğunlukla beni görmezden geliyorlar.

Başka bir ekrandaki kayıdarı tarayarak, Marcus ve Johanna yı arıyorum. Yandaşlarla ilgili bir gelişme olup olmadığını görmek istiyorum.

Şehrin her yerindeki kameralar çalışıyor; Acımasız Merkezi'nin yakınındaki köprü, Pire, Fedakârlık bölgesinin ana girişi, dönme dolap, Dostluk tarlaları... Ama bir şey göremiyorum.

"Buraya sık sık gelmeye başladın," diyor Cara yaklaşırken. "Yerleşkenin geri kalanında dolaşmaktan korkuyor musun? Yoksa başka bir şey mi var?"

Haklı, kontrol odasına sık sık gelmeye başladım. Tris'in kararını beklerken, tekrar birleşmek için Büro'ya karşı planımızı beklerken, bir şey, herhangi bir şey olmasını beklerken zamanımı burada geçiriyorum.

"Hayır," diyorum. "Sadece annemle babamı gözümden ayırmamaya çalışıyorum."

"Nefret ettiğin annenle babanı mı?" Yanımda durup kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Evet, hiçbir işinin olmamasını istediğin insanları uyanık olduğun her saat izlemek istemeni anlıyorum. Çok mantıklı."

"Onların ikisi de çok tehlikeli insanlar," diyorum. "Ne kadar tehlikeli olduklarını benden iyi bilen olmadığı için daha da tehlikeliler."

"İyi de korkunç bir şey yaparlarsa, buradan ne yapabilirsin ki? Dumanla işaret mi göndereceksin?"

Ateş saçan gözlerimi ona dikiyorum.

"İyi, aman, tamam." Pes edercesine ellerini iki yanında kaldırıyor. "Ben sadece artık onların dünyasında olmadığını hatırlatmaya çalışıyorum. Hepsi bu."

"Mesaj alınmıştır."

Bilgelikten birinin ilişkiler ve duygular hakkında bir görüş sahibi olabileceği hiç aklıma gelmezdi, ama Cara'nın zeki gözleri her şeyi görebiliyor. Korkularımı. Geçmişimdeki bir sapma arayışımı. Telaşlanmamak elde değil.

Kameralardan birinin farklı açılarını tararken durup geri sarıyorum. Sahne karanlık, çünkü mesai saati değil, ama bir binanın etrafından senkronize hareketlerle bir kuş sürüsü gibi koşan bir grup insan görüyorum.

“Harekete geçmişler,” diyor Cara heyecanla. “Yandaşlar gerçekten saldırıya geçiyor.”

“Hey!” diye sesleniyorum, kontrol odasındaki kadınlardan birine. Beni her gördüğünde iğrenircesine bakan orta yaşlı kadın başını kaldırıyor. “Kamera yirmi dört!” diyorum. “Çabuk!”

Kadın ekranına dokunurken diğerleri onun etrafına doluşuyor. Hatta o sırada koridordan geçenler bile neler olup bittiğini anlamak için durduğunda Cara’ya dönüyorum.

“Diğerlerini çağırabilir misin?” diye soruyorum. “Bence bunu görmeliler.”

Başıyla onaylarken gözlerinde kıvılcımlar çakıyor, sonra hızla kontrol odasından çıkıyor.

Karanlık binanın etrafındaki insanlar, birbirlerinden ayrıştıracak üniformalar giymemişler, ama kollarında topluluksuz bandı da görünmüyor ve hepsi silahlı. Yüzleri inceliyorum, tanıdık bir şey arıyorum, ama kayıt fazlasıyla bulanık. Başlarım oynatarak sessizce işaretleşmelerini, karanlıkta koyu gölgelerden ibaret kollarını salladıklarını görüyorum.

Bir şeylerin olmasını beklerken sabırsızlıkla başparmağımı ısırıyorum. Birkaç dakika sonra Cara, diğerleriyle birlikte geri dönüyor. Büyük ekranların başına toplanan kalabalığa eklendiklerinde Peter, insanların dönüp bakmasını sağlayacak kadar yüksek sesle “Pardon!” diyor.

“Ne var?” diye soruyor yanıma geldiğinde. “Neler oluyor?”

“Yandaşlar ordu kurmuş,” diyorum soldaki ekranı işaret ederken. “Dostluk ve Bilgelik dâhil, her topluluktan insan var. Son zamanlarda sürekli onları izliyorum.”

“Bilgelik mi?” diye soruyor Caleb.

“Yandaşlar yeni düşman topluluksuzların düşmanı,” diye yamdıyor Cara. “Bu da Bilgeler’e ve Yandaşlar’a ortak bir payda sağlıyor: Evelyn’i bastırmak.”

“Orduda Dostluk’tan insanların da mı olduğunu söyledin sen?” diye soruyor Christina.

“Şiddetin bir parçası olmuyorlar,” diyorum. “Ama amaca hizmet veriyorlar.”

“Yandaşlar, ilk silah deposunu birkaç gün önce bastı,” diyor omzunun üzerinden, yakınımızdaki bir masada oturan görevli genç kadın. “Bu İkincisi. Silahları ilk baskında ele geçirdiler. İlk baskından sonra Evelyn çoğu silahı başka yere taşıttı, ama bu depoyu henüz taşıyamadılar.”

Evelyn ne biliyorsa, babam da biliyor: İnsanların ödünü koparmanı sağlayacak güç, sahip olman gereken tek güç. Ve silahlar, ona bu gücü veriyor.

“Amaçlan ne?” diye soruyor Caleb.

“Yandaşlar, şehri eski haline döndürmek istiyorlar,” diyor Cara. “Edith Prior’ın belirttiği üzere bir grup insanı şehrin dışına göndermek ya da toplulukları zorla yeniden oluşturmak pahasına hem de. Başta Edith Prior’ın söylediklerinin önemli olduğunu düşünmüştüm, ama artık aslında bir anlamı olmadığını öğrenmiş bulunmaktayım. Yandaşlar, Topluluksuzlar’ın elde ettiği güce saldırmaya hazırlanıyor. Ayrılmadan önce Johannayla böyle konuşmuştuk. Babanla ittifak kurma meselesi gündeme gelmemişti, Tobias, ama sanırım Johanna kendi kararlarını verebilir.”

Şehirden çıkmadan önce Yandaşların liderinin Cara olduğu aklımdan çıkıp gitmiş.

Şimdi toplulukların ayakta kalmasını önemsediğinden pek emin değilim, ama insanların hayatını umursadığını biliyorum. Ekranlara bakarken gözlerindeki heyecana eşlik eden korkudan bunu anlayabiliyorum.

Etrafımızdakilerin heyecanlı tartışmalarına rağmen, mikrofonların patlamasına neden olan silah seslerini duyabiliyoruz. Önümdeki ekrana birkaç kez dokunduğumda, istilacıların girmeyi başardığı binanın içini görüyoruz. İçerideki masanın üzerinde küçük kutular -mermiler- ve birkaç tabanca var. Buradaki insanların sahip oldukları silahlar düşünülünce, masadakiler devede kulak kalır, ama şehirdeki bütün mahrumiyet göz önüne alınırsa büyük değer taşıdıklarını biliyorum.

Kolunda topluluksuz bandı taşıyan birçok adam ve kadın masayı korumaya alıyor, ama Yandaşlar teker teker hepsini hızla etkisiz hale getiriyor. Aralarından birini tanıyorum. Zeke, Topluluksuz adamlardan birinin çenesine tabancasının kabzasını indiriyor. Topluluksuzlar iki dakika içinde hallediliyor, kurşunlar etlerine saplanır saplanmaz hepsi yere yığılıyor. Yandaşlar depoya dağılırken birer moloz yığınıymış gibi yerdeki cesetlerin üzerine basıyor, toplayabildikleri her malzemeyi topluyorlar. Zeke, yüzünde sadece birkaç kez tanık olduğum sert bir ifadeyle bulduğu tabancaları masanın üzerine yığıyor.

Uriah'ın başına gelenlerden haberi bile yok.

Masadaki kadın, ekranın birkaç noktasına dokunuyor. Üzerindeki küçük ekranlardan birinde bir görüntü var. Az önce seyrettiğimiz kaydın dondurulmuş bir anı. Kadın tekrar dokununca görüntü hedefe iyice odaklanıyor. Kısacık kesilmiş saçları olan bir adam ve uzun siyah saçıyla yüzünün bir tarafını kapatan kadını görüyoruz.

Marcus. Ve Johanna. İkisi de silahlı.

"İkisi birlikte, Yandaş topluluk üyelerinin çoğunu amaçları doğrultusunda ayaklanmasını sağladı. Yine de Yandaşların, Topluluksuzlar'dan sayıca az olması şaşırtıcı." Kadın sandalyesinde arkasına yaslanarak başını iki yana sallıyor. "Topluluksuzlar'ın sayısı, sandığımızdan fazlaydı. Her şey bir yana, dağınık bir nüfusun doğru bir şekilde sayılması zaten çok zordur."

"Johanna mı? İsyana liderlik mi ediyor? Hem de silahla? Bu çok saçma," diyor Caleb.

Bir keresinde Johanna bana karar vermek zorunda kalsa, topluluğunun savunduğu üzere pasif kalmak yerine, Bilgelik Merkezi'ne karşı hareketi destekleyebileceğini söylemişti. Ama topluluğuna ve onların korkularına teslim olmuştu. Şimdi topluluklar dağıldığı için, ateşli Dostluk savunuculuğundan başka bir şeye dönüştüğü anlaşılıyor. Hatta Yandaşların lideri olarak bir asker olmuş.

"Sandığın kadar saçma değil," dediğimde, Cara her kelimeme başını sallayarak onay veriyor.

Ekrandakilerin, rüzgârda uçuşan yapraklar gibi hızla silahları ve mermileri odadan dışarı taşımalarını izliyorum. Omuzlarıma yeni bir yük binmiş gibi ağırlaştığımı hissediyorum. Yanlındakilerin -Cara, Christina, Peter, hatta Caleb'ın- aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Şehir, bizim şehrimiz, öncekinden çok daha büyük bir yıkımla karşı karşıya. Büro verleşkesinin güvenliğinde, artık oraya ait değilmişiz gibi yapmamız mümkün, ama biz o şehre aitiz. Hep ait olacağız.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM TRIS

HAVA KARANLIK. YERLEŞKEYE GİRDÎĞÎMİZ SIRADA KAR YAĞIYOR. Tipi, pudra şeker gibi yola savruluyor. Sonbaharın erken kar yağışı bu; sabaha kadar erimiş olacak. Kamyondan iner inmez, kurşun geçirmez yeleğimi hemen çıkarıyorum ve tabancamla birlikte Amar'a geri veriyorum. Tabancayı

elimde tutmak hâlâ beni rahatsız ediyor. Rahatsızlığımın zamanla geçeceğini sanıyordum, ama artık o kadar emin değilim. Belki tabanca tutmayı hiç sevmeyeceğim ve belki bu en doğrusudur.

Kapılardan girer girmez, sıcak hava her yerimi sarıyor. Tampon bölgesini gördükten sonra, yerleşke eskisinden daha temiz geliyor gözüme. Yaptığım karşılaştırma can sıkıcı. Dışarıda bir yerlerde soğuktan korunabilmek için derme çatma gecekondularını tentelere saran insanlar varken, nasıl bu gıcır gıcır döşemelerde yürüyüp kalın giysiler giyebilirim?

Fakat otel yatakhanesine varana kadar canımın sıkıntısı geçiyor.

Gözlerim Christina ya da Tobias'ı arıyor, ama ikisi de burada değil. Sadece Peter ve Caleb var. Peter, kucağındaki kocaman kitaptan not defterine notlar alıyor. Caleb ise cam gibi gözlerle tabletten annemin günlüğünü okuyor. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Şeyi gördünüz mü..." İyi de kimi arıyorum ben? Christina mı, Tobias mı?

"Dört'ü mü?" diye soruyor Caleb, benim yerime karar vererek. "Onu soyağacı odasında görmüştüm."

"Ne... odası?"

"Odalardan birinde atalarımızın isimleri sergileniyor. Bir parça kâğıt alabilir miyim?" diye soruyor Peter'a.

Peter, defterinden bir sayfa koparıp Caleb'a uzattığında, ağabeyim üzerine bir şeyler karalıyor. Odaya nasıl gideceğimi yazıyor. "Daha önce gittiğimde orada bizimkilerin de isimlerini buldum. Odanın sağ tarafında, kapıdan sonraki ikinci plaka."

Kâğıdı, bana bakmadan veriyor. Düzgün el yazısına bakıyorum. Onu yumruklamamdan önce Caleb birlikte yürümek için ısrar ediyordu. Kendini savunmak ya da en azından bir açıklama yapmak için çabalıyordu. Ama yumruktan sonra mesafesini koruyor. Ya benden korkuyor ya da sonunda pes etti.

İki seçenek de kendimi iyi hissetmemi sağlamıyor.

"Teşekkürler," diyorum. "Şey... burnun nasıl?"

"İyi," diyor. "Bence çürük rengi gözlerimin rengini daha çok ortaya çıkarıyor, ne dersin?"

Belli belirsiz gülümseyince ben de gülümsüyorum. Ama bu aşamadan sonra nasıl davranacağımızı ikimizin de bilmediği açık bir şekilde görülebiliyor, çünkü ikimiz de söyleyecek söz bulamıyoruz.

“Bir saniye, bugün bir yere gittin, değil mi?” diyor birkaç saniye sonra. “Şehirde bir şeyler oluyor. Yandaşlar, Evelyn’e karşı ayaklandı; silah depolarından birine saldırdılar.”

Ona bakakalıyorum. Birkaç gündür şehirde neler olup bittiğini merak etmeyi bırakmıştım; burada olup bitenler başımı yeterince ağrıtıyor zaten.

“Yandaşlar mı?” diye soruyorum. “Johanna Rey es m liderlik ettiği insanlar... bir depoya mı saldırdı?”

Sınırı geçmeden önce şehirde yeni çatışmalar patlayacağından emindim. Sanırım tahminim gerçek olmuş bile. Ama bir şey hissetmiyorum, çünkü sevdiğim herkes burada sayılır.

“Johanna Reyes ve Marcus Eaton,” diyor Caleb. “Ama Johanna oradaydı ve elinde tabanca vardı. Gerçekten komikti. Büro’dakiler bu durumdan çok rahatsız oldu.”

“Vay canına,” derken başımı iki yana sallıyorum. “Sanırım vakti gelmişti.”

Yine sessizlik sarmalına yakalanıyoruz, sonra aynı anda ikimiz de uzaklaşıyoruz. Caleb karyolasına dönerken ben onun yazdığı yol tarifini izleyerek koridorda yürüyorum.

İleride soyağacı odasını görüyorum. Bronz duvarlar, sarı ışıkta parlıyor. Kapıda dururken bir günbatımının karşısındaymışım gibi hissediyorum, parlaklık her yanımı sarıyor. Tobias’ın parmağı -sanırım- kendi ailesinin soyağacı üzerinde kayıyor, ama başka bir şey düşünüyormuş gibi görünüyor.

Amar’ın bahsettiği o takıntılı hali görüyormuş gibi hissediyorum. Tobias’ın ekranlarda annesiyle babasını takip ettiğini biliyorum, şimdiyse bu odada bilmediği hiçbir şey olmamasına rağmen isim plakalarına bakıyor. Onun Evelyn’le bağ kurma ve hasarlı olmadığını kanıtlama gibi konularda çaresizce çırpındığını düşünürken haklıydım, ama bu ikisinin birbiriyle bağlantılı olduğu aklıma hiç gelmemişti. Kendi geçmişinden nefret ederken aynı zamanda sana o geçmişi yaşatan insanları sevmek için önüne geçilmez bir istek duymanın nasıl bir his olduğunu bilemiyorum. Tobias’ın gönlündeki bu ikilemi nasıl göremedim? Güçlü ve nazik yanlarının yanı sıra aynı zamanda can acıtan ve kırılgan yanları olabileceğini daha önce nasıl fark edemedim?

Caleb, annemin bir keresinde ona herkesin içinde kötülük olabileceğini ve birini sevebilmek için kendi içimizdeki kötülüğü tanımamız gerektiğini söylediğini anlatmıştı. Böylece herkesi affedebilirmişiz. Ondan daha iyi biri

değilken, geçmişte kırılganlığımın beni kör etmesine izin vermişken, çaresizliğini Tobias'a karşı kullanmam doğru olur mu?

"Selam," diyorum, Caleb'ın verdiği kâğıdı kırıştırıp cebime tıkarken.

Döndüğünde o bildik sert ifadesiyle bana bakıyor. Onu tanıdığım ilk birkaç haftada olduğu gibi, en derin düşüncelerini korurcasına temkinli bir hali var.

"Dinle," diyorum. "Aslında seni affedip affedemeyeceğimi düşünüp karar vermeye çalışıyordum, ama şimdi biliyorum ki Nita'yı kıskanmakla suçlaman dışında seni affetmemi gerektirecek bir şey yapmadın... "

Araya girmek için ağzını açıyor, ama onu susturmak için elimi kaldırıyorum.

"Birlikte olacaksak seni tekrar tekrar affetmem gerekecek ve sen de benimle birlikte olmak istiyorsan aynı şekilde beni tekrar tekrar affetmen gerekiyor," diyorum. "Yani mesele affetmek falan değil. Asıl anlamaya çalışmam gereken şey, birbirimize hâlâ iyi gelip gelmediğimiz."

Yerleşkeye dönerken Amar'ın her ilişkide sorunlar olabileceğine dair söylediklerini düşünmüştüm. Tanıdığım birçok Fedakâr anne babadan daha fazla tartışan kendi annemle babam gelmişti aklıma. Oysa ölene kadar ikisi de birbirinin yanında olmuştu.

Sonra ne kadar güçlendiğimi, birlikte olduğum insanla kendimi nasıl güvende hissettiğimi düşündüm. Beraber olduğumuz sürece Tobias'ın sürekli ne kadar cesur olduğumu söylediğini, saygı gördüğümü, sevildiğimi, sevilmeye değer görüldüğümü hatırladım.

"Eee?" diyor. Sesi kadar gözleri ve elleri de bir parça huzursuz.

"Eeesi," diyorum. "Beni törpüleyebilecek kadar keskin tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum hâlâ."

"Öyleyim," diyor sertçe.

Ve onu öpüyorum.

Kollarını belime dolayıp sıkıca sarılıyor, ayaklarımı yerden kesiyor. Yüzümü omzuna gömüp gözlerimi yumuyorum, rüzgâr gibi temiz kokusunu içime çekiyorum.

Aşık olanların hiçbir yere kaçamadıklarını, ne olursa olsun başka seçenekleri kalmadığını düşünürdüm. Belki ilişkilerin başında bu doğrudur, ama şu anda doğru gelmiyor.

Ben Tobias'a âşık oldum. Yine de hâlâ onunla birlikte olmamın sebebi, başka seçeneğimin olmaması değil. Onunla olmayı seçtiğim için buradayım, her sabah uyandığımda, kavga ettiğimiz, birbirimize yalan

söylediğimiz ya da birbirimizi hayal kırıklığına uğrattığımız her günün akşamında onunla olmayı seçiyorum. Her seferinde tekrar tekrar onu seçiyorum ve o da beni seçiyor.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM TRIS

İLK KONSEY TOPLANTIM İÇIN DAVID'İN OFISINE, SAATIM ONU biraz geçerken varıyorum ve tam o sırada David tekerlekli sandalyesiyle koridorda beliriyor. Onu son gördüğümden çok daha solgun görünüyor, gözlerinin altındaki şiş gölgeler çürükleri andırıyor.

"Selam," diyor. "Heyecanlı mısın? Zamanında gelmişsin." Planımız gereği Cara, Caleb ve Matthew'un daha önce üzerimde denediği doğruluk serumu yüzünden hâlâ kol ve bacaklarımda bir ağırlık hisseder gibiyim. Benim gibi SG'lerde bile etkili olabilecek güçlü bir doğruluk serumu geliştirmeye çalışıyorlar. Ağırlık hissine aldırmadan "Tabii ki heyecanlıyım," diyorum. "Bu benim ilk toplantım. Yardım ister misiniz? Yorgun görünüyorsunuz."

"iyiyim, iyiyim."

Arkasına geçip tekerlekli sandalyeyi harekete geçirmek için iki yandaki sapları tutuyorum.

David derin bir iç çekiyor. "Sanırım yorgunum. Geç saatlere kadar yeni krizimizle uğraştım. Buradan sola dön."

"Ne krizi?"

"Ah, nasılsa yakında öğreneceksin, aceleye getirmeyelim." David'in söylediğine göre eski adıyla Terminal 5'in loş koridorlarından ilerliyoruz. Burada hiç pencere yok, dış dünyayla bağlantısı kesilmiş gibi görünüyor. Duvarlardan yayılan paranoyayı neredeyse hissedebiliyorum. Sanki terminalin kendisi bile yabancı gözlerden korkuyor. Ama asıl benim gözlerimden korkmaları gerekiyor.

Yürürken gözüm, tekerlekli sandalyenin kollarım kavrayan David'in ellerine takılıyor. Tırnaklarının etrafındaki deri kıpkırmızı görünüyor, sanki bütün gece tırnaklarını kemirmiş. Korku simülasyonlarımın kâbuslarıma girdiği günlerde ve boşta kaldığım her anda benim de tırnaklarım böyle görünürdü. Belki saldırıyı hatırladıkça David de tırnaklarım kemiriyordun

Bana ne, diye düşünüyorum. Onun ne yaptığını aklından çıkarma. Aynı şeyi yine yapabilir.

"İşte geldik," diyor. Bir dizi çifte kapıdan geçiyoruz. Çoğu konsey üyesi gelmiş, ince çubuklarıyla kahve fincanlarını karıştırıyorlar. Kadın ve erkeklerin birçoğu David'in yaşlarında. Genç üyeler de var. İçeri girdiğimde Zoe gergin ama kibar bir gülümsemeyle beni selamlıyor.

“Oturum başlasın!” diyor David, konferans masasının başına geçtiğinde. Odanın kenarına dizilmiş sandalyelerden bi rinde Zoe’nin yanma oturuyorum. Bütün o önemli insanlarla aynı masaya oturmamamız gerektiği çok açık ve bunu sorun etmiyorum. Canım sıkılırsa uyuklamam daha kolay olur, ama David’i bütün gece ayakta tutan şu yeni kriz meselesi varken, bunu yapabileceğimden şüpheliyim.

“Dün gece, kontrol odamızdaki insanlardan acayip telefonlar aldım,” diyor David. “Öyle görünüyor ki Chicago yine şiddetin pençesine düşmek üzere. Kendilerine Yandaşlar diyen topluluk üyeleri, topluluksuzların silah depolarına saldırarak isyan çıkardı. Oysa Evelyn Johnson’ın yeni bir silah keşfettiğini henüz bilmiyorlar. Bilgelik Merkezi\nin depolarındaki ölüm serumu gizli tutuluyor. Bildiğimiz kadarıyla Uyumsuzlar da dâhil olmak üzere kimse ölüm serumuna direnemez. Yandaşlar, Topluluksuzların yönetimine saldırmaya devam eder ve Evelyn Johnson misilleme yapmaya karar verirse, katliam olacağı çok açık.”

Konuşmalar odanın duvarlarında patlarken ayaklarımı seyrediyorum.

“Sessizlik,” diyor David. “Deneyler halihazırda sona erdirilme tehlikesiyle karşı karşıya. Özellikle de üstlerimize onları kontrol edebildiğimizi kanıtlayamazsak... Chicago’da yeni bir devrim, girişimlerimizin artık miadını doldurduğuna dair inançlarını pekiştirmekten öteye gitmez. Genetik hasarla savaşmaya devam edeceksek, böyle bir şeyi göze alamayız.”

David’in yorgun görüntüsünün ardında, çok daha güçlü ve sert bir ifade beliriyor. Ona inanıyorum. Deneylerin sona ermesine izin vermeyeceğini söylerken ona inanıyorum.

“Kitlesel sıfırlama için hafıza serumunu virüs formunda kullanmanın zamanı geldi,” diyor. “Ve bence bunu dört deneyimizde de devreye sokmalıyız:”

“Sıfırlamak mı?” diyorum, çünkü kendimi tutamıyorum. Odadaki herkes aynı anda dönüp bana bakıyor. Bahsettikleri deneylerden birinde yaşayan biri olarak bu odada olduğumu unutmuş olmalılar.

“Sıfırlamak, geniş çaplı hafıza kaybı için kullandığımız bir kelime,” diye açıklıyor David. “Davranışsal güdülemeyi sağlayan deneylerimiz, çökme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında bunu yaparız. Davranışsal güdüleme bileşeni olan her deneyin ilk başında bunu yaptık. En sonuncusu sizden birkaç nesil önce Chicago’da kullanıldı.” Tuhaf bir gülümsemeyle bana bakıyor. “Topluluksuzlar bölgesinde neden o kadar fiziksel yıkım olduğunu

sanıyordun? Bir isyan çıktı ve bizim olabildiğince temiz bir şekilde isyanı bastırmamız gerekti."
Sandalyemde felç olmuş gibi otururken bahsettiği bölgedeki çatlamış yolları, kırık camları, devrilmiş sokak lambaları gözümün önüne geldi. Öylesi bir yıkım, şehrin başka hiçbir yerinde yoktu, boş oldukları halde barışçıl bir şekilde boşaltılmış gibi görünen köprünün kuzeyindeki binalarda bile öyle bir yıkımın izlerine rastlanmıyordu. Toplulukusuzlar'ın harap bölgesini hep topluluksuz yaşamanın sonucu olarak görmüştüm. Bir isyanın sonucu ve bir hafıza sıfırlamanın devamı olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Öfkeden midem bulanıyor. Buradaki insanlar hayatları kurtarmak değil, bir devrimi durdurmak istiyorlar, dahası biricik deneylerini kurtarmaktan başka dertleri yok. Ama sırf böylesinin uygun olduğunu düşünerek insanların hatıralarını, kimliklerini silme hakkını kendilerinde nasıl bulabiliyorlar ki?

Öte yandan bu sorunun cevabını elbette biliyorum. Onlar için şehirdeki insanlar, sadece genetik malzeme anlamına geliyor. Düzeltilmiş genlerini sonraki nesillere aktaran değerli SG'ler... Ne beyinlerinin ne de yüreklerinin bir değeri var.

"Ne zaman?" diye soruyor konsey üyelerinden biri.

"Kırk sekiz saat içinde," diye yanıtlıyor David.

Akıllarına yatmış gibi herkes başıyla onaylıyor.

David'in bana ofisindeyken söyledikleri aklıma geliyor. Genetik hasara karşı yürüttüğümüz bu savaşı kazanacaksak, deneylerin kapatılmasının önüne geçeceksek, bir şeylerden vazgeçmemiz gerekecek. Bunu anlayabiliyorsun, değil mi? O zaman anlamalıydım; deneylerin kontrolünü sağlamak için binlerce SG'nin hatırasını bile isteye mutlulukla silebilir bu adam. Alternatif bir yol bile düşünmeden, onları kurtarma zahmetine bile girmeden...
Sonuçta oradakilerin hepsi David için hasarlı insanlar. w

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM TOBIAS

ÂYAĞIMI TʀIS'İN KARYOLASINA DAYAYIP AYAKKABIMIN bağcıklarını bağlıyorum. Büyük pencerelerden, uçakların park ettiği iniş pistinin yan panellerinden öğleden sonrası güneşinin göz kırptığını

görebiliyorum. Yeşil giysili GH'ler kanatların üzerinde geziyor, burunların altında emekliyor, kalkıştan önce uçakları kontrol ediyorlar.

"Matthew'la proje nasıl gidiyor?" diye soruyorum, iki yatak ötemdeki Cara'ya. Tris bu sabah yeni doğruluk serumunu üzerinde test etmelerine izin verdi, ama o zamandan beri onu görmedim.

Cara fırçayla saçlarını tarıyor. Cevap vermeden önce yatakhanede başkaları var mı diye kontrol ediyor. "Pek iyi sayılmaz. Tris, şimdiye kadar geliştirdiğimiz seruma karşı direnebildi. Hiçbir etkisi olmadı. Birinin genlerinin, her tür zihinsel manipülasyona böylesine dirençli kılması çok tuhaf."

"Belki mesele genleri değildir," diyorum omuz silkerek. Diğer ayakkabıma geçiyorum. "Belki bir tür insanüstü inattır." "Ay, ayrılık sonrası hakaret aşamasına mı geçtik?" diyor. "Çünkü Will'e olanlardan sonra bol bol pratik yaptım. Burnu hakkında söyleyebileceğim bir sürü şey var."

"Ayrılmadık." Sırıtıyorum. "Ama kız arkadaşıma böylesine sıcak duygular beslediğini bilmek güzel."

"Özür dilerim. Neden hemen böyle bir çıkarımda bulunduğumu bilmiyorum." Cara'nın yanakları kızarıyor. "Kız arkadaşına karşı duygularım biraz karışık, ama çoğunlukla ona büyük saygı duyuyorum."

"Biliyorum. Sadece şaka yapıyordum. Arada bir ne diyeceğini bilememeni görmek hoş."

Cara ateş saçan gözlerle bana bakıyor.

"Hem," diyorum. "Tris'in burnunda ne varmış ki?" Yatakhanenin kapısı açıldığında Tris içeri giriyor. Saçları darmadağınık, deli deli bakıyor. Onu böyle sinirli görmek yüreğimi hoplatıyor. Sanki ayağımın altındaki yerin artık o kadar da sağlam olmadığını hissediyorum. Ayağa kalkıp ellerimle saçlarımı yatırıyorum. "Ne oldu?" diyorum elimi omzuna koyarak.

"Konsey toplantısı," diyor. Kısa bir süreliğine elini elimin üzerine koyuyor, sonra yataklardan birine oturup ellerini dizlerinin arasından sarkıtıyor.

"Tekrar etmekten hiç hoşlanmam," diyor Cara. "Ama... ne oldu?"

Tris, saçlarındaki tozlan silkelemek istiyormuş gibi başını iki yana sallıyor. "Konsey plan yaptı. Büyük bir plan."

Konseyin deneyleri sıfırlamakla ilgili planını gelişigüzel anlatıveriyor. Konuşurken ellerini bacaklarının altına sıkıştırarak öyle bir bastırıyor ki bilekleri kıpkırmızı kesiliyor.

Anlatacakları bittiğinde yanına oturup kolumu omzuna doluyorum. Pencereden uçmaya hazır bir şekilde piste konuşlanmış uçakların pırıltılarını seyrediyorum. İki güne kalmadan bu uçaklar, muhtemelen hafıza serumu virüsünü deneylerin üzerine boca edecek.

Cara, Tris'e dönüp "Ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor Tris. "Artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu kestiremiyorum."

İkisi birbirine çok benziyor, ikisi de kayıplarıyla törpülenmiş genç birer kadın. Aradaki tek fark, Cara'nın acıyla her konuda çok daha net, Tris'in ise yaşadıklarına rağmen çok daha temkinli ve kuşkucu olması. Bir cevap bulmaktansa hâlâ her şeye sorularla yaklaşıyor. Bu konuda onu takdir ediyorum. Belki onu daha çok takdir etmeliyim.

Birkaç saniye sessiz kalıyoruz. O arada kafamın içinde binlerce düşünce dönüp duruyor.

"Bunu yapamazlar," diyorum. "Herkesi sıfırlayamazlar. Bunu yapacak güçleri olması çok yanlış." Duruyorum. "Tek düşünebildiğim, gerçek sebebi gören birbirinden farklı insan larla karşı karşıya olsaydık her şeyin daha kolay olabileceği, belki o zaman deneyleri korumakla kendilerini başka olasılıklara açmaları arasındaki dengeyi sağlayabilirdik."

"Belki yeni bir grup bilim insanı getirtmeliyiz," diyor Cara, iç çekerek. "Ve eskileri devre dışı bırakmalıyız."

Tris'in yüzü çarpılıyor, ani ve rahatsız edici bir ağrı saplanmış gibi elini alnına götürerek ovuşturuyor. "Hayır," diyor. "Buna bile gerek yok."

Başını kaldırıp bakarken parlak gözleriyle beni esir ediyor. "Hafıza serumu," diyor. "Alan ve Matthew, serumların virüs gibi davranmasını sağlayabilecekleri bir yol buldular, böylece şırıngaya gerek kalmadan bütün bir nüfusu etkileyebilecekler. Zaten deneyleri sıfırlamak için de bu yol kullanılacak. Ama biz onları sıfırlayabiliriz." Kafasındakiler netleşirken daha hızlı konuşmaya başlıyor ve heyecanı gerçekten de bulaşıcı; söyledikleri sanki kendi fikrimmiş gibi filiz veriyor. Ama öte yandan Tris'in önerisinin, sorunumuzun çözümü olmadığına dair bir hisse de kapılmadan edemiyorum. Daha çok yeni sorunlara neden olacağımızı hissediyorum. "GH'lere zarar vermeden ve propaganda yapmadan Büro'yu sıfırlayıp yeniden programlayabiliriz. O zaman deneylerdeki insanların hafızaları için bir daha göze almazlar. Tehlike sonsuza kadar biter."

Cara kaşlarını kaldırıyor. "Hafızalarını silmek, aynı zamanda bütün bilgilerini de silmek anlamına gelmiyor mu? Bilgileri giderse hiçbir işe

yaramazlar.”

“Bilmiyorum. Bence beyinlerinde bilgileri depoladıkları yere göre hatıraları hedeflemenin bir yolu olmalı, yoksa ilk topluluk üyeleri ne konuşabilir ne de ayakkabılarını bağlayabilirdi.” Tris ayağa kalkıyor. “Matthew’a sormalıyız. Serumun nasıl çalıştığını benden daha iyi biliyor.”

Ben de ayağa kalkıp önüne dikiliyorum. Uçaktan yansıyan ışıklar gözümü aldığından yüzünü göremiyorum.

“Tris,” diyorum. “Bekle. Gerçekten de iradeleri dışında bütün bir nüfusun hafızasını silmek istiyor musun? Bu, onların arkadaşlarımız ve ailelerimiz için planladıklarının aynısı.” Güneşten korunmak için elimi gözüme siper ettiğimde Tris’in buz gibi yüz ifadesiyle karşılaşıyorum. Elimi siper etmeden de bu yüzle karşılaşacağımı biliyordum. Benden çok daha büyük, güçlü, sert ve feleğin çemberinden geçmiş gibi görünüyor. Ben de öyle hissediyorum.

“Bu insanlar, hiç kimsenin hayatını umursamıyor,” diyor Tris. “Bütün arkadaşlarımızın ve komşularımızın hatıralarım silmek üzereler. Eski topluluğumuzdan birçok insanın ölümünden sorumlular.” Yanımdan geçip kapıya yürüyor. “Bence onları öldürmediğim için kendilerini şanslı hissetmeliler.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM TRİS

MATTHEW, ELLERİNİ ENSESİNDE BİRLEŞTİRİYOR.

“Hayır, hayır, serum insanların bilgilerini silmiyor,” diyor. “İnsanların konuşmayı ya da yürümeyi unutmalarını sağlayacak bir serum geliştirir miyiz sanıyordun?” Başını iki yana sallıyor. “Serum sadece belli hatıralara odaklanıyor. Mesela adın, nerede büyüdüğün, ilk öğretmeninin adı falan. Bilinçaltındaki konuşma, ayakkabı bağlama, bisiklete binme gibi bilgilere dokunmuyor.”

“İlginç,” diyor Cara. “Bu gerçekten işe yarıyor mu?”

Tobias’la bakışıyoruz. Bir Bilge’yle Bilge olması mümkün biri arasındaki konuşma kadar ilginci olamaz. Cara’yla Matthew birbirlerine çok yakın duruyorlar. Konuştukça el hareketleri artıyor.

“Kaçınılmaz olarak bazı önemli hatıralar kaybolur,” diyor Matthew. “Ama birinin bilimsel keşifleri ya da geçmişleriyle ilgili kayıtlar varsa, hafızaları silindikten kısa bir süre sonra yeniden öğrenebilirler. İşlem sonrasında insanlar çabuk öğrenir.”

Duvara yaslanıyorum.

“Bir saniye,” diyorum. “Büro, bütün hafıza serumu virüsünü uçaklarla deneylerin üzerine boca ederse, geriye yerleşke için serum kalacak mı?”

“Öncesinde ele geçirsek iyi olur,” diyor Matthew. “Kırk sekiz saat dolmadan.”

Cara, beni duymamış gibi konuşuyor, “Hatıraları sildikten sonra, insanları yeni hatıralarla programlaman gerekmez mi? Bu nasıl oluyor?”

“Tek yapmamız gereken, onlara yeniden öğretmek. Söylediğim gibi, insanlar hafızaları sıfırlandıktan birkaç gün boyunca sersemler, o yüzden kontrol edilmeleri ya da etkiye açık olmaları kolay olur.” Matthew oturup sandalyesini bir tur döndürüyor. “Yeni tarihleri için onlara ders verebiliriz. Propaganda yerine gerçekleri öğretiriz.”

“Temel tarih dersi için tampon bölgesinin sunum dosyasını kullanabiliriz,” diyorum. “SG’lerin neden olduğu savaşa dair fotoğraflar var.”

“Harika.” Matthew başını sallıyor. “Ama büyük sorun. Hafıza serumu virüsü Silah Laboratuvarı’nda. Yani Nita’nın girmeye çalıştığı -ama başaramadığıyerde.”

“Christina’yla gidip Reggie’yle konuşmamız gerekiyordu,” diyor Tobias, “Ama yeni planımıza göre, Nita’yla konuşmalıyız.”

“Sanırım haklısın,” diyorum. “Hadi gidip, nerede yanıldığını anlayalım.”

Buraya ilk geldiğimde, yerleşkenin son derece büyük ve çözülemez olduğunu düşünmüştüm. Şimdi hastaneye gitmek için tabelalara bile bakmak gerekmiyor. Tobias da yanım sıra yürürken tabelalara bakmıyor. Zamanın mekânı böylesine küçültebilmesi, yabancıyı sıradanlaştırması gerçekten çok acayip.

Konuşmuyoruz, ama aramızda bir tartışmanın filiz verdiğini hissedebiliyorum. Sonunda sormaya karar veriyorum.

“Sorun ne?” diyorum. “Toplantıda neredeyse hiç konuşmadın.”

“Ben sadece...” Tobias başını iki yana sallıyor. “Bunun doğru bir iş olacağından emin değilim. Onlar arkadaşlarımızın hatıralarını silmek isterken, bizim onların hatıralarını silmeye karar vermemiz doğru mu?”

Durup hafifçe omuzlarına dokunuyorum. “Tobias, onları durdurmak için sadece kırk sekiz saatimiz var. Şehrimizi kurtarmak için aklına gelen başka bir yol varsa, seni dinlemeye açığım.”

“Yok.” Koyu mavi gözleri hüzünlü ve yenik görünüyor. “Ama bizim için önemli olanı kurtarmaya çalışırken çaresizce hareket ediyoruz. Büro da

aynısını yapıyor. Onlardan ne farkımız kalıyor?”

“Aradaki fark, neyin doğru olduğu,” diyorum kararlılıkla. “Şehirdeki insanların hepsi tamamen masum. Jeanine’e saldırı simülasyonunu veren Büro ise hiç masum değil.”

Tobias dudaklarını büzdüğünde, ikna olduğundan emin olamıyorum.

İç çekiyorum. “Mükemmel bir durumda olmadığımız kesin. Ama iki kötü seçenek arasında bir tercih yapman gerektiğinde, sevdiğin insanları kurtarabileceğin ve inanabileceğin seçeneği tercih edersin. Bu böyledir. Tamam mı?”

Elimi tutuyor. Eli sıcak ve güçlü. “Tamam.”

“Tris!” Christina, hastanenin çifte kapısını açıp bize doğru koşuyor. Peter da hemen peşinde. Koyu renkli saçlarını düzgünce yana taramış.

Başta Christina’nm heyecanlı olduğunu sanıyorum ve içimde bir umut ışığı filiz veriyor. Uriah uyandı mı?

Ama yaklaştıkça arkadaşımın heyecanlı olmadığı belli oluyor. Dahası tam aksine deliye dönmüş. Kollarını göğsünde kavuşturan Peter, arkasında oyalanıyor.

“Az önce doktorlardan biriyle konuştum,” diyor Christina nefes nefese. “Söylediğine göre Uriah uyanmayacakmış. Bir tür... beyin dalgası sorunuymuş.”

Omuzlarıma bir ağırlık çöküyor. Uriah’ın hiç uyanmayabileceğim biliyordum elbette. Ama üzüntümü kıyıda tutmamı sağlayan umut kırıntılarım, Christina’nın her kelimesiyle biraz daha ufalanıyor. r

“Yaşam desteği ünitesini kapatmak üzereydiler, ama bunu yapmamaları için onlara yalvardım.” Gözünden damlayan gözyaşını yarı yolda yakalayıp avucunun ayasıyla siliyor. “Sonunda doktor bize dört gün vermeye razı oldu. Ailesine haber verebilmem için yani.”

Uriah’in ailesi. Zeke hâlâ şehirde, Cesur anneleri de öyle. Şimdiye kadar, Uriah’ın başına gelenlerden haberleri bile olmadığı aklıma gelmemişti. Dahası onlara söylemeyi de düşünmemiştik, çünkü hepimiz başka bir şeye odaklanmıştık-

“Şehri kırk sekiz saat içinde sıfırlayacaklar,” diyorum aniden, Tobias’ın kolunu tutarken. Tobias afallamış görünüyor. “Onları durduramazsak, Zeke’yle annesi Uriah’ı unutacak.”

Vedalaşmaya fırsat bulamadan onu unutmak zorunda kalacaklar. Uriah hiç yaşamamış gibi olacak.

“Ne?” diye üsteliyor Christina, gözlerini kocaman açarak. “Benim ailem de şehirde. Herkesi sıfırlayamazlar! Bunu nasıl yapabilirler?”

“Aslında çok kolay,” diyor Peter. Onun yanımızda olduğunu unutmuştum.

“Senin burada ne işin var?” diye azarlıyorum onu.

“Uriah’ı görmeye gittim,” diyor. “Yasak mı?”

“Onu umursamazsın bile,” diyorum tükürürcesine. “Hem ne hakla-”

“Tris.” Christina başını iki yana sallıyor. “Şimdi olmaz. Lütfen?”

Tobias, konuşmak istercesine ağzını açsa da duraksıyor.

“İçeri girmeliyiz,” diyor. “Matthew, insanları hafıza serumuna karşı aşılayabileceğimiz! söylemişti, öyle değil mi? İçeri gireceğiz, her duruma karşı Uriah’ın ailesini aşılayacağız ve onunla vedalaşabilmeleri için yerleşkeye getireceğiz. Yarına kadar şehre gitmeliyiz, yoksa çok geç olacak.” Yine susuyor. “Ve senin aileni de aşılayabiliriz, Christina. Zaten Zeke’yle Hana’ya haberi benim vermem daha doğru olur.”

Christina başıyla onaylıyor. Onu teselli edebilmek için kolunu sıkıyorum.

“Ben de geliyorum,” diyor Peter. “Tabii David’e ne yapmayı planladığınızı anlatmamı istemiyorsanız.”

Hepimiz ona bakakalıyoruz. Peter’ın şehirde ne yapmak istediğini bilmiyorum, ama iyi bir şey olamayacağından eminim. Öte yandan yapmak üzere olduğumuz şeyi, zaman sıkıntısı çektiğimiz bir durumda David’in öğrenmesini göze alamayız.

“Peki,” diyor Tobias. “Ama en küçük bir sorun bile çıkarırsan, seni yumruğumla bayıltıp terk edilmiş binalardan birine kapatırım.”

Peter gözlerini deviriyor.

“Nasıl gideceğiz?” diye soruyor Christina. “Bize araba vereceklerini hiç sanmıyorum.”

“Bahse girerim, Amar’ı ikna edebiliriz,” diyorum. “Bugün, devriye bölgesine gitmek isteyenler olduğunda götürmek için hep gönüllü olduğunu söyledi. Doğru insanları tanıyor olmalı. Ve eminim Uriah ve ailesine yardım etmek isteyecektir.”

“Gidip hemen sorayım. Ve birinin Uriah’ın yanında kalması gerekiyor... doktorun sözünden geri dönmesini istemeyiz. Christina. Peter olmaz.” Tobias, Cesurluk dövmesini kazımak istercesine ensesini ovuşturuyor. “Sonra da göz kulak olmam gerekirken Uriah’ ın öldüğünü ailesine nasıl anlatacağımı düşünmem gerekiyor.”

“Tobias-” diyorum, ama elini kaldırarak beni susturuyor.

Dönüp yürümeye başlıyor. “Zaten Nita’yla görüşmeme izin vermezler.”

Bazen insanlarla ilgilenmek zordur. Peter’laTobias’ın aralarında belli bir mesafe bırakarak uzaklaşmalarını seyrederken, hayatı boyunca uzaklaşmasına ve geri çekilmesine izin verildiği için Tobias’ın sürekli arkasından koşacak birilerine ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Ama o haklı: Zeke için bunu yapması gerekiyor ve benim de Nita’yla konuşmam lazım.

“Hadi,” diyor Christina. “Ziyaret saati bitmek üzere. Ben de gidip Uriah’ın yanında oturayım.”

Nita’nın odasına gitmeden önce Christina’yla birlikte Uriah’ın odasına uğruyorum. Christina, yatağın yanında otura otura iz bıraktığı koltuğa yerleşiyor.

Onunla arkadaşça konuşmamızın, birlikte kahkahalar atmamızın üzerinden uzun zaman geçti. Büro’nun sisli havasın da kendimi buraya ait hissetmek isterken, başka her şey silinip gitmişti.

Christina’nın yanında durup Uriah’a bakıyorum. Artık yaralı görünmüyor. Birkaç çürük, birkaç sıyrığı var, ama ölümüne neden olacak ciddi bir yarası yok. Kulağının arkasını saran yılan dövmesini görmek için başımı hafifçe eğiyorum. Yatakta yatanın Uriah olduğunu biliyorum, ama yüzündeki kocaman gülümsemesi ve pırıl pırıl siyah gözleri olmadan onu tanımak çok zor.

“Çok yakındık,” diyor Christina. “Özellikle de... son zamanlarda. O da sevdiği birini kaybetmişti ve... ”

“Biliyorum,” diyorum. “Ona çok yardımcı oldun.”

Bir sandalye çekip yanına oturuyorum. Christina, Uriah’ın çarşafın üzerinde gevşekçe yatan elini tutuyor.

“Bazen bütün arkadaşlarımı kaybetmişim gibi hissediyorum,” diyor.

“Cara’yı kaybetmedin,” diyorum. “Tobias’ı da. Ve Christina, beni de kaybetmedin. Beni asla kaybetmeyeceksin.”

Hüznün bulanıklaştırdığı gözlerimizle birbirimize sarılırken, Will’i öldürdüğüm için beni affettiğini söyledikten sonra nasıl hissettiysem, aynı çaresizliği hissediyorum. Arkadaşlığımız, sevdiği birini vurmamın, bir sürü kaybın ağırlığının altında şimdiye kadar dayanabildi. Başkası olsa şimdiye çoktan kopmuş olurduk. Hâlâ dost olmamızın bir sebebi var.

Umutsuzluğumuz solana kadar uzun süre öyle kalıyoruz.

“Teşekkürler,” diyor. “Sen de beni kaybetmeyeceksin.” “Eminim şimdiye kadar çoktan kaybolmuş olurdum.” Gülümsüyorum. “Dinle,

yapmam gereken bir şey var.”

Ona Büro’nun deneyleri sıfırlamakla ilgili planını anlatıyorum. Konuşurken kaybetmekle karşı karşıya olduğu babasını, annesini, kız kardeşini düşünüyorum. Genetik saflık adına bütün bu bağları ya sonsuza kadar değişecek ya da yok olup gidecek.

“Üzgünüm,” diyorum sonunda. “Bize yardım etmek isteyebileceğini biliyorum, ama...”

“Üzülme.” Christina, Uriah’a bakıyor. “Şehre döneceğim için memnunum.” Birkaç kez başını sallıyor. “Onların deneyi sıfırlamalarına engel olacaksın. Bunu biliyorum.”

Umarım haklıdır.

Ziyaret saati sona ermeden Nita’nın odasına yetişmem için sadece on dakikam var. Kapının yanında oturan güvenlik görevlisinden hangi oda olduğunu anlamam zor olmuyor. Görevli başını okuduğu kitaptan kaldırıp kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

“İçeri girebilir miyim?” diye soruyorum.

“Ziyaretçi almam yasak,” diyor.

“Onu vuran benim,” diyorum. “Bu girmemi sağlar mı?” “Eh.” Omuz silkiyor. “Tekrar vurmayacaksan sorun olmaz. Ve on dakikan var.”

“Anlaştık.”

Ceketimi çıkarttırıp üzerimde silah olmadığını anlayınca beni içeri sokuyor. Nita beni görünce irkiliyor. En azından irkilebileceği kadar irkiliyor. Vücudunun yarısı alçıda, sanki bir yere kaçabilecekmiş gibi elleri yatağa kelepçeli. Saçları birbirine karışmış, ama tabii hâlâ güzel görünüyor.

“Burada ne işin var?” diyor.

Cevap vermeden önce odanın köşelerinde kamera var mı diye bakınıyorum. Sonra tam karşımda, Nita’nın yatağına odaklanmış kamerayı görüyorum.

“Mikrofon yok,” diyor Nita. “Burada öyle şeyler yapmıyorlar.”

“Güzel.” Bir sandalye çekip yatağının yanma oturuyorum. “Senden önemli bir bilgi almak için geldim.”

“Onlara söyleyeceklerimi söyledim.” Kızgın gözlerini benimkilere dikiyor. “Söyleyecek başka bir şeyim yok. Özellikle de beni vuran kişiye.”

“Seni vurmasaydım, David’in gözüne giremezdim ve şu anda bildiklerimi öğrenemezdim.” Kapıya doğru göz atıyorum. Paranoyadan ziyade, birilerinin dinleyip dinlemediğinden emin olmak istiyorum. “Yeni

bir planımız var. Matthew’la geliştirdik. Ve tabii Tobias’Ia. Silah Laboratuvarı’na girmemiz gerekiyor.”

“Ve bu konuda sana yardımcı olacağımı mı düşündün?” Nita başım iki yana sallıyor. “Ben giremedim, unuttun mu?”

“Güvenlik sisteminin nasıl çalıştığını öğrenmem gerekiyor. Şifreyi bilen sadece David mi?”

“Bilen... tek kişi değil,” diyor. “Bu aptalca olurdu. Üstleri de biliyor, ama yerleşkede şifreyi bilen tek kişi David, evet.” “Peki yedek güvenlik sistemi nasıl çalışıyor? Kapıları patlatsaydınız devreye girecek olandan bahsediyorum?”

Dudaklarını sıktığında neredeyse ağzı görünmez oluyor. Vücudunun yarısını kaplayan alçılara bakıyor.

“Ölüm serumu,” diyor. “Havada yayılabildiğinden onu durdurmak mümkün değil. Steril tulum giysen bile eninde sonunda bulaşıyor. Öyle yapıncai yani tulum giyince, sadece biraz daha zaman kazanıyorsun. Laboratuvar raporlarında böyle yazıyor.”

“Yani odaya şifresiz giren herkesi otomatikman öldürüyorlar, öyle mi?”

“Niye şaşırdın?”

“Sanırım şaşırmıyorum.” Dirseklerimi dizlerimin üzerinde dengeliyorum. “Ve şifre için David dışında başka çare yok.” “Ki şimdiye kadar şifreyi başkalarıyla paylaşma konusunda pek istekli olmadığını anlamışsındır,” diyor.

“SG’lerin, ölüm serumuna direnç göstermesi hiç mi mümkün değil?” diye soruyorum.

“Hayır. Kesinlikle mümkün değil.”

“Çoğu SG, doğruluk serumuna da direnç gösteremiyor,” diyorum. “Ama ben direnebiliyorum.”

“Azrail’le dans etmek istiyorsan, hiç durma.” Yastıklarına yaslanıyor. “Artık o taraklarda bezim yok.”

“Bir soru daha,” diyorum. “Diyelim ki Azrail’le dans etmek istiyorum. O kapıları patlatmak için bombayı nereden bulabilirim?”

“Ben de sana söyleyeceğim sanki.”

“Anlamıyorsun,” diyorum. “Bu plan başarılı olursa, ömür boyu hapisten kurtulacaksın, iyileştikten sonra yürüyüp gidebileceksin. Bana yardım etmek senin faydana.”

Söylediklerimi tanıyormuş gibi bana bakıyor. Kelepçeli bileklerini oynattığında metal kenarlar teninde kırmızı izler bırakıyor.

“Reggie’de patlayıcı var,” diyor. “Nasıl kullanılacağını öğretebilir, ama aksiyon sırasında beş para etmez, o yüzden bebek bakıcılığı yapmak istemiyorsan, Tanrı aşkına onu yanında taşıma.”

“Mesaj alınmıştır,” diyorum.

“O kapıları patlatmak için iki katı fazla patlayıcıya ihtiyacın olduğunu söyle. Kapılar son derece inatçı.”

Başımı sallıyorum. Saatim biplediğinde gitme zamanının geldiğini anlıyorum. Ayağa kalkıp sandalyeyi aldığım köşeye itiyorum.

“Yardımın için sağ ol,” diyorum.

“Plan ne?” diye soruyor Nita. “Söylemende bir sakınca yoksa tabii.”

Bir an için tereddüt ediyorum.

“Eh,” diyorum sonunda. “Şimdilikgenetik hasarlı kelimelerini herkesin dağarcığından sileceğiz, demekle yetinelim.” Güvenlik görevlisi, muhtemelen zamanın dolduğunu bağırmak üzere kapıyı açıyor, ama o açar açmaz dışarı çıkıyorum. Gitmeden önce omzumun üzerinden son bir kez baktığımda Nita nın yüzünde küçük bir gülümseme görüyorum.

KIRKINCI BÖLÜM TOBIAS

AMAR, ÇOK FAZLA SORGULAMADAN ŞEHRE DÖNMEMİZE YARDIM etmeyi kabul ediyor. Zaten macera ihtimaliyle hemen kabul edeceğini biliyordum. Akşam yemeğinde Chrİstina, Peter ve bize araç konusunda yardım edecek olan George’la planımızı konuşmak üzere sözleşiyoruz.

Amar’la konuştuktan sonra yatakhaneye dönüp yatağa uzanıyorum. Yastığı yüzüme kapatıp, karşılaştığımızda Zeke’ye söyleyeceklerimi aklımdan geçiriyorum. Çok üzgünüm, yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapıyordum ve herkes Uriah’ın yanındaydı ve ben böyle olacağını... insanlar yatakhaneye girip çıkıyor, havalandırma ara sıra sıcak hava üflüyor, sonra yine kapanıyor ve bütün bu süre boyunca Zeke’yle konuşmamı tasarlıyorum, mazeretler uydurup kendi kendime çürütüyorum, doğru ses tonunu, doğru hareketleri seçmeye çalışıyorum. Sonunda iyice bunalıp yastığı yü zümden alıyorum ve karşı duvara fırlatıyorum. Üzerine temiz bir tişört giymekte olan Cara geri kaçıyor.

“Uyuduğunu sanıyordum,” diyor.

“Kusura bakma.”

Topuzunun bozulmadığından emin olmak için saçlarına dokunuyor. Her hareketi çok dikkatli, çok kesin. Bana bançonun tellerini tıngırdatan Dostluk çalgıcılarını hatırlatıyor. “Bir sorum var.” Doğruluyorum. “Biraz özel.”

“Tamam.” Cara karşıma, Tris’in yatağına oturuyor. “Sor.” “Yaptığı şeyden sonra Tris’i nasıl affedebildin?” diyorum. “Tabii affettiysen.”

“Hımmm.” Cara, kollarını omuzlarına sarıyor. “Bazen onu affettiğimi düşünüyorum. Bazen bundan emin olamıyorum. Nasıl bilmiyorum. Bu, biri öldükten sonra hayatına nasıl devam edeceğini sormak gibi. Hayatına devam ediyorsun ve ertesi gün aynı şeyi tekrarlıyorsun.”

“Bunu senin için... kolaylaştıracak bir yol var mı? Ya da Tris onu affettirmeni kolaylaştırdı mı?”

“Neden soruyorsun?” Elini dizime koyuyor. “Uriah yüzünden mi?”

“Evet,” diyorum sertçe. Bacağımı yana kaydırınca eli açığa düşüyor. Çocuk gibi teselli edilmeye ya da dokunulmaya ihtiyacım yok. Kendime saklamayı tercih edeceğim duygularımı yatıştırmak için onun kalkık kaşlarına ya da yumuşak sesine ihtiyacım yok.

“Peki,” derken sırtını dikleştiriyor. Tekrar konuşmaya başladığında sıradan bir şeyden bahsedercesine konuşuyor. “Sanırım yaptığı en önemli şey, itiraf etmesiydi. Gerçi bunu isteyerek yapmadı. İtiraf etmekle kabul etmek farklı şeylerdir. Kabul etmede, affedilemeyecek şeyler için mazeretlerle yumuşatma vardır. İtiraf ise suçun sorumluluğunu tamamen üzerine almaktır. Benim de böyle bir şeye ihtiyacım vardı.”

Başımı sallıyorum.

“Ve sen de Zeke’ye itiraf ettikten sonra,” diyor, “Onu ihtiyaç duyduğu sürece yalnız bırakırsan, itirafının bir faydası olacaktır. Tek yapabileceğin bu.”

Tekrar başımı sallıyorum.

“Ama Dört,” diye ekliyor. “Uriah’ı sen öldürmedin. Onu yaralayan bombayı sen yerleştirmedin. Patlamayı sen planlamadın.”

“Yine de planın bir parçasıydım.”

“Ay, kapa çeneni. Saçmalamaz mısın lütfen?” Gülümsüyor. “Oldu işte. Korkunçtu. Mükemmel değilsin. Hepsi bu. Üzüntünü suçlulukla karıştırma.”

Yatakhanenin sessizliğinde birkaç dakika boyunca öylece oturuyoruz, Cara’nın söylediklerinin beynime işlemesine izin veriyorum. içecek

tezgâhıyla bir dizi çöp tenekesinin arasında Amar, George, Christina ve Peter'la kantinde akşam yemeği yiyoruz.
Daha tamamını içemeden önümdeki çorba soğuyor, et suyunda hâlâ krakerler yüzüyor.

Amar bizimle nerede ve ne zaman buluşacağını söylüyor, sonra görünmemek için mutfağa yakın bir koridora gidiyoruz. İçinde şırıngalar olan küçük bir siyah kutu çıkarıyor. Christina, Peter ve bana birer tane verirken ayrı paketlerde anti-bakteriyel mendilleri unutmuyor. Zaten bir tek Amar böylesine ince düşünür.

"Ne bu?" diye soruyor Christina. "Ne olduğunu bilmeden vücuduma hiçbir şey enjekte etmeyeceğim."

"İyi." Amar, ellerini birleştiriyor. "Bir ihtimal, hafıza serumu virüsü serbest bırakıldığında şehirde olacağız. Bildiğin her şeyi unutmak istemiyorsan, kendini virüse karşı aşılamaksın. Aynısını ailenin kollarına da enjekte edeceksin, o yüzden endişelenme."

Christina kolunu çevirip damar çıkana kadar dirseğinin iç tarafına şaplaklar atıyor. Bense alışkanlıktan iğneyi boynumun yan tarafına batırıyorum. Korku senaryoma girdiğimde böyle yapardım. Bazen haftada birkaç kez yaptığım olmuştur. Amar da benim gibi yapıyor.

Oysa Peter'ın şırıngayı sıktığında sıvının boynundan aşağı süzüldüğünü görüyorum. Bir şey olmamış gibi boynunu koluyla siliyor.

Her şeyi unutmaya gönüllü olmayı hayal bile edemiyorum.
Yemekten sonra Christina yanıma gelip, "Konuşmamız lazım," diyor.

Yer altındaki GH katma gitmek için upuzun merdivenleri iniyoruz. Rengârenk koridorda attığımız her adımımızda dizlerimiz aynı anda kalkıp iniyor. Sonunda Christina kollarını göğsünde kavuşturuyor. Mor ışıklar burnu ve ağzında dans ediyor.

"Amar, sıfırlamayı durdurmaya çalışacağımızı bilmiyor mu?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum. "Büroya çok bağlı. Onun da karışmasını istemiyorum."

"Şehrin hâlâ devrimin eşiğinde olduğunu biliyorsun," derken ışıklar maviye dönüşüyor. "Büronun sıfırlamadaki tek amacı, arkadaşlarımızın ve ailelerimizin birbirlerini öldürmelerine engel olmak. Sıfırlamayı durdurursak, Yandaşlar Evelyn'e saldıracak, Evelyn ölüm serumunu serbest bırakacak ve bir sürü insan ölecek. Sana hâlâ kızgın olabilirim, ama

şehirdeki insanların ölmesini istediğini sanmıyorum. Özellikle de annenle babanın.”

Derin bir iç çekiyorum. “Ciddi misin? Onları hiç umursamıyorum.”

“Şaka yapıyor olmalısın,” diyor suratını asarak. “Onlar senin ailen.”

“Aslında ciddi olabilirim,” diyorum. “Zeke’yle annesine, Uriah’a yaptığım kötülüğü anlatmak istiyorum. Ama onun dışında Evelyn ya da Marcus’a ne olacağı hiç umurumda değil.”

“Darmadağın olmuş tuhaf aileni umursamıyor olabilirsin, ama başkalarını düşün!” diyor Christina. Güçlü parmaklarıyla kolumu tutup, ona bakana kadar beni sarsıyor. “Dört, küçük kız kardeşim orada. Evelyn’le Yandaşlar kapışırsa, olan ona olacak ve onu korumak için ben orada olmayacağım.”

Ziyaret Günü’nde Christina’yı ailesiyle birlikte görmüştüm. O zamanlar benim için hâlâ patavatsız Dürüstlük transferlerinden biriydi. Annesi, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle Christina’nın yakasım düzeltmişti. Hafıza serumu virüsü serbest bırakılırsa, annesinin bütün hatıraları silinecek. Aksi durumdaysa, bütün aile şehir çapında büyük bir savaşın göbeğinde kalacaklar.

“Peki ne yapmamızı öneriyorsun?” diye soruyorum. Kolumu bırakıyor. “Büyük bir patlamayı, herkesin hafızasını zorla silmeden önlemenin bir yolu olmalı.”

“Belki,” diyerek teslim oluyorum. Gerekli görmediğim için bunu düşünmemiştim. Ama fazlasıyla gerekli. Elbette çok gerekli. “Nasıl durdurulacağına dair bir fikrin var mı?”

“Aslına bakarsan mesele, annenle babanın arasında,” diyor Christina. “Birbirlerini öldürmekten alıkoymak için onlara söyleyebileceğin bir şeyler yok mu?”

“Onlara bir şey söylemek mi?” diyorum. “Sen dalga mı geçiyorsun? Hiç kimseyi dinlemiyorlar. Kendi faydalarına olmadığı sürece kıllarını bile kıpırdatmazlar.”

“Yani yapabileceğin bir şey yok. Şehrin paramparça olmasına seyirci kalacaksın.”

Yeşil ışıkta parlayan ayakkabılarıma bakarken söylediklerini bir süre kafamın içinde çeviriyorum. Annemle babam çok daha mantıklı insanlar olsaydı, onlarla konuşmam işe yarayabilirdi. İntikam aşkıyla yanmasalar, hayatlarını acı ve öfke yönetmese bir şeyler yapılabilirdi. En azından

oğullarına kulak verebilirlerdi. Ne yazık ki öyle bir anne ve babaya sahip değilim.

Öte yandan bir şey yapabilirim. İstersem yapabilirim. Sabah kahvelerine ya da akşam yatarken içtikleri suya birkaç damla hafıza serumuyla, yepyeni insanlar olurlardı. Utanacakları bir geçmişleri olmayacağı için hayata yeni bir sayfa açarlardı. Hatta bir oğullan olduğu bile öğretilebilirdi. Adımı yeniden öğrenmek zorunda kalırlardı.

Yerleşkeyi iyileştirmek için kullandığımız aynı tekniği kullanarak onları iyileştirebilirim.

Başımı kaldırıp Christina'ya bakıyorum.

"Bana biraz hafıza serumu bul," diyorum. "Sen, Amar ve Peter aileni ve Uriah'ın ailesini bulmaya çalışırken, ben de bu meseleyi hallederim. Muhtemelen ikisine de ulaşacak zamanım olmayacak, ama sadece annem ya da babam bile işimi görür."

"Bizden nasıl ayrılacaksın?"

"Biraz... Bilemiyorum, küçük bir karmaşa yaratmamız gerekecek. Aramızdan birinin sürüden ayrılmasına yetecek kadar küçük bir karmaşa."

"Patlak lastik?" diyor Christina. "Gece gideceğiz, değil mi? Tuvaletimin falan geldiğini söyleyip Amar'ı durdururum, aşağı inip lastiği patlatırım, sonra başka bir kamyon bulabilmek için ayrılmak zorunda kalırız."

Bir süre bunu düşünüyorum. Amar'a asıl amacımızı anlatabilirim, ama Büro'nun bugüne kadar beynine yerleştirdiği propaganda ve yalan düğümlerini çözmem mümkün olmaz. Uğraşmaya kalksam bile buna zamanımız yetmez.

Ama iyi hazırlanmış bir yalan için yeterli zamanımız var. Amar, küçükken babamdan kontak yaptırarak araba çalıştırmayı öğrendiğimi biliyor. Başka bir araç bulmak için gönüllü olsam, beni sorgulamak aklına gelmez.

"İşe yarar," diyorum.

"Güzel." Christina başını yana eğiyor. "Şimdi annenin ya da babanın hafızasını mı sileceksin yani?"

"Annenle baban birer şeytansa başka ne yapabilirsin ki?" diyorum. "Yeni anne baba sahibi olursun. İçlerinden biri mevcut durumdaki yükünden olursa, belki ikisi birden barış anlaşması yapmak için masaya oturabilir."

Christina bir şey söylemek istiyormuş gibi birkaç saniyeliğine kaşlarını çatıyor, ama sonunda anladığını belirtmek için başını sallıyor.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM TRIS

ÇAMAŞIR SUYU KOKUSU, GENZİMİ YAKIYOR. BODRUM KATINDAKİ bir depo odasında, yer paspasının yanında duruyorum; herkese söylediğim gibi Silah Laboratuvarı'na kim girerse girsin intihar eylemi sayılacağı görevimin başındayım. Ölüm serumu durdurulamaz.

"Asıl soru şu," diyor Matthew. "Bu, hayatımızı bile isteye feda etmemize değecek bir şey mi?"

Plan değişmeden önce Matthew, Caleb ve Cara'nın yeni serumu geliştirdiği oda burası. Şişeler, beherler, üzeri karalanmış not defterleri, Matthew'un önündeki laboratuvar masasına yayılmış durumda.

Boynuna doladığı kordon şu anda ağzında. Dalgın dalgın çiğniyor.
Tobias, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapıya dayanıyor. Çömezlik dönemimde, upuzun boyu ve hayal bile edemeye ceğim gücüyle dövüşmemizi seyrederken de böyle durur, bana gelişigüzel bakışlar fırlatırdı.

"Mesele sadece intikam değil," diyorum. "Mesele Fedakârlara yaptıkları kötülük değil. Asıl meselemiz, bütün deneylerdeki insanlara aynı kötülüğü yapamadan onları durdurmak, binlerce hayatı kontrolleri altına alma güçlerini ellerinden almak."

"Buna değer," diyor Cara. "Binlerce insanı bekleyen korkunç kadere karşı sadece bir ölüm? Dahası yerleşkenin gücünü, deyim yerindeyse dizlerinden kesip atmak? Sormak bile gereksiz!"

Cara'ının ne yaptığının farkındayım. Zihnindeki terazilerinde tek bir hayata karşı birçok ömrü ve hatırayı tartıyor, sonunda cevabı belli sonuca ulaşıyor. Bilgeler'in beyni böyle çalışır, Fedakârların da düşünce sistemleri farklı değildir, ama şu anda böyle düşünmeye ihtiyacımız olup olmadığından emin değilim. Binlerce hatıraya karşılık tek bir hayatın verilmesi konusunda cevap açık, ama bu hayatın bizlerden birine ait olması gerekiyor mu? Harekete geçmesi gereken biz mi olmalıyız?

Bu soruya vereceğim cevabı çok iyi bildiğimden, düşüncelerim başka bir sorunun yanıtını aramaya başlıyor. Bizden birisi olacaksa, bu kim olacak?

Gözlerim masanın arkasında duran Matthew'a ve Cara'ya, Tobias'a, kollarını bir süpürge sapının üzerinden sarkıtan Christinaya, en sonunda Caleb'a kayıyor.

Evet, Caleb.

Oysa bir saniye sonra yine midem kasılıyor.

“Of, hadi ağzındaki baklayı çıkar,” diyor Caleb, gözlerimin içine bakarak. “Benim yapmamı istiyorsun. Hepiniz bunu istiyorsunuz.”

“Kimse öyle bir şey söylemedi,” diyor Matthew, ağzındaki kordonu tükürerek.

“Herkes bana bakıyor,” diye yanıtlıyor Caleb. “Bilmediğimi sanmayın. Yanlış tarafı seçen, Jeanine Matthews’la çalışan benim; hiçbirinizin umursamadığı benim, o yüzden ölmesi gereken de benim.”

“Sence neden idam edilmeden önce Tobias seni şehirden çıkarmayı önerdi?” Sesim buz gibi, son derece sakin. Çamaşır suyu kokusu hâlâ burnumu yakıyor. “Yaşaman ya da ölmen umurumda olmadığı için mi? Seni hiç umursamadığım için
• •s» mı?

Ölmesi gereken o, diyor bir yanım.

Onu kaybetmek istemiyorum, diye itiraz ediyor öteki yanım.

Hani yanıma inanacağımı, hangisine güveneceğimi kestiremiyorum.

“Gördüğümde nefreti tanımayacağımı mı sanıyorsun?” Caleb başını iki yana sallıyor. “Bana ne zaman baksan, gözlerinde nefreti görüyorum. Tabii o da bakarsan.”

Gözleri dolduğunda cam gibi parlıyor. Son anda kurtulduğum idamımdan beri onu ilk kez kendini savunurken ya da mazeretler sıralarken değil, son derece pişman görüyorum. Yine belki o zamandan beri ilk kez, onu Kepimizi Jeanine Matthews’a satan bir ödlek olarak değil, ağabeyim olarak görüyorum. Birden yutkunmakta zorlanıyorum.

“Bunu yaparsam...” diyor Caleb.

Başımı hayır anlamında iki yana sallıyorum, ama ağabeyim elini havaya kaldırıyor.

“Sus,” diyor. “Beatrice, bunu yaparsam... beni affedebilecek misin?”

Bana göre, biri yanlış yaptığında, iki taraf da yapılan yanlışın yükünü paylaşır. Yanlışın acısı iki tarafın da omuzlarına yük olarak biner. Ve affettiğinde, bütün yükü üzerine almayı seçmiş olursun. Caleb’ın ihaneti, ikimizin de taşıdığı bir şey ve ihanetinden beri tek istediğim, yaptığı yanlışın yükünü üzerimden alması. Bütün yükü tek başıma kaldırabileceğimden emin değilim, bunun için yeterince güçlü ya da iyi olduğumdan emin değilim.

Ama onun kaderine karşı kendini çelik gibi sertleştirdiğini izlerken, kendisini bizim için feda edecekse yeterince güçlü ve iyi olmam gerektiğini biliyorum.

Başımı sallıyorum. “Evet,” diyorum boğulurcasına. “Ama bu, bunu yapmak için iyi bir neden değil.”

“Birçok nedenim var,” diyor Caleb. “Yapacağım. Tabii ki yapacağım.”
Az önce neler olduğunu kestiremiyorum.

Matthew’la Caleb arkaya geçiyor. Caleb steril tulumu giyiyor. Bu tulum, hafıza serumu virüsünü ayarlayana kadar Silah Laboratuvarı’nda canlı kalmasını sağlayacak. Odadan çıkmadan önce diğerlerinin çıkmasını bekliyorum. Yatakhaneye sadece düşüncelerimle yürüyerek dönmek istiyorum.

Birkaç hafta önce, intihar eylemine şahsen gönüllü olurdum. Bunu yaptım da. Ölümün beni orada beklediğini bile bile Bilgelik Merkezi’ne gitmeye gönüllü oldum. Ama bunun nedeni fedakârlık yapmam ya da cesur olmam değildi. Suçluydum ve bir yanım her şeyimi kaybetmek istiyordu; yas tutan, kederli yanım ölmek istiyordu. Caleb da şimdi bu dürtülerle mi hareket ediyor? Bana borcunu ödediğini hissedebilsin diye onu ölüme gönderebilir miyim?

Gökkuşağı renklerindeki ışıklarıyla koridordan yürüyüp merdivenleri tırmanıyorum. Aklıma başka bir seçenek gelmiyor. Christina, Cara ya da Matthew’u kaybetmeyi göze alabilir miyim? Hayır. Aslında onları kaybetmeyi hiç istemem, çünkü Caleb’ın uzun süredir olmadığı kadar bana iyi dost oldular. Bana ihanet etmeden önce bile Caleb, Bilgelik için arkasına bile bakmadan beni terk etti. Çömezliğim sırasında onu ziyaret eden ben olmuştum ve ziyaretim boyunca neden onu ziyarete gittiğimi merak etmişti.
Ve ben artık ölmek falan istemiyorum. Artık suçluluk duygumu ve kederimi yüklenebiliyorum, hayatın yoluma çıkar dığı zorluklarla yüzleşebiliyorum. Bazı günler, diğerlerinden daha zorludur, ama her yeni günü yaşamaya hazırım. Bu sefer kendimi feda edemem.

En derinlerdeki dürüst yanım, Caleb’ın gönüllü olacağını duyduğumda rahatladığımı kabul etmem gerektiğini söylüyor.

Birden bu konuda hiçbir şey düşünmek istemiyorum. Otel girişinden yatakhaneye yürürken, yatağa yayılıp uyumaktan başka bir hayalim yok, ama Tobias koridorda beni bekliyor.

“İyi misin?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum. “Ama iyi olmamalıydım.” Elimi hafifçe alnıma götürüyorum. “Sanki onun yasını çoktan tutmuşum gibi hissediyorum. Bilgelik Merkezi’nde karşılaştığımız anda benim için âdeta ölmüştü. Bunu biliyor muydun?”

O olayın üzerinden çok geçmeden, Tobias’a bütün ailemi kaybettiğimi itiraf etmiştim. O da artık kendisinin ailem olduğunu söyleyerek beni rahatlatmıştı.

Şimdi de öyle hissediyorum. Sanki aramızdaki her şey, arkadaşlık, aşk ve aile olmak birbirine karıştı ve ben aralarındaki farkı artık kestiremez oldum.

“Fedakârlar’ın öğretilerini bilirsin,” diyor Tobias. “Binlerinin senin için kendilerini feda etmelerine, bencilce bir girişim olsa bile izin vermen konusundaki öğretiler. Derler ki birinin sana olan sevgisini göstermenin son yolu kendini feda etmesiyse, bunu yapmasına izin vermelisin.” Bir omzuyla duvara yaslanıyor. “Öyle bir durumda, bu onlara verebileceğin en gü zel hediye olur. Tıpkı annenle babanın senin için hayatlarını feda ettiğinde olduğu gibi.”

“Aslında Caleb’ın çıkış noktasının sevgi olduğundan emin değilim,” derken gözlerimi kapıyorum. “Sanki daha çok vicdan azabı.”

“Belki.” Tobias itiraz etmiyor. “Ama seni sevmese, sana ihanet ettiği için neden vicdan azabı çeksin ki?”

Başımı sallıyorum. Caleb’ın beni sevdiğini, canımı yaktığında bile beni hep sevdiğini biliyorum. Ben de onu seviyorum. Ama yine de bu işte bir terslik var.

Öte yandan, şu anda burada olsalardı annemle babamın bunu anlayabileceğini düşünürken içim bir anlığına bile olsa rahatlıyor.

“Kötü bir zaman olabilir,” diyor Tobias. “Ama sana söylemek istediğim bir şey var.”

Anında geriliyorum. Gizli suçlarımdan birini dile getirecek, içini yiyip bitiren bir itirafta bulunacak ya da buna benzer zorlu bir şey yapacak diye korkuyorum. Yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyorum.

“Sana teşekkür etmek istiyorum,” diyor alçak sesle. “Bir grup bilim insanı sana genlerimin hasarlı olduğunu, bende ters giden bir şeyler olduğunu söyledi. Sana kanıt olarak test sonuçlarımı gösterdi. Ve ben bile buna inanmaya başladım.”

Yüzüme dokunuyor. Başparmağıyla elmacık kemiğimi okşuyor. Israrlı gözlerini gözlerimden ayırmıyor.

“Sense buna hiç inanmadın,” diyor. “Bir saniyeliğine bile inanmadın. Benim... bilemiyorum, benim sağlıklı olduğum konusunda hep ısrar ettin.”

Elini tutuyorum. “Eh, öylesin.”

“Daha önce bana bunu kimse söylemedi,” diyor yumuşak bir sesle.

“Bunu duymayı hak ediyorsun,” diyorum sertçe, ama gözlerim bulanmaya başlıyor. “Sen sağlıklısın, sevilmeye değer birisin, tanıdığım en iyi insansın.”

Son kelimem ağzımdan çıkarken beni öpüyor.

Ben de parmaklarımı tişörtüne batırırken öyle sert bir şekilde öpüyorum ki dudaklarım acıyor. Koridorda onu itip, yatakhanenin yakınındaki kapılardan birinden döşemesi tamamlanmamış bir odaya sokuyorum. Sonra kapıyı topuğumla kapatıyorum.

Ben nasıl onun değerli olduğu konusunda ısrar ettiysem, Tobias da benim gücüm konusunda, sandığımdan çok daha büyük kapasitem olduğu konusunda ısrarlı olmuştu. Ve kimse öğretmemiş olsa da bunu yapanın aşk olduğunu, ne zaman doğru olduğunu biliyorum. Aşk seni olduğundan daha fazlası yapar, hayal edebileceğinden çok daha fazlası yapar.

Bu doğru.

Parmaklarını saçlarıma doluyor. Ellerim titriyor, ama Tobias’ın bunu fark etmesi, böylesi yoğun duygulara kapıldığımda nasıl korktuğumu fark etmesi umurumda bile değil.

Tişörtünü sımsıkı kavrayıp onu kendime çekiyorum ve öpüşürken adını sayıklıyorum.

Onun başka bir insan olduğunu unutuyorum. Tobias benden bir parçaya, kolum, gözüm ya da kalbim gibi hayati bir organıma dönüşüyor. Tişörtünü başının üzerinden çekip çıkarıyorum. Kendi tenimmiş gibi çıplak kalan teninde ellerimi dolaştırıyorum.

O da tişörtümün eteğini kavrıyor, çıkarıyorum ve o anda küçücük olduğumu, düz göğüslerimi, hastalıklı sayılabilecek derecede solgun tenimi hatırlayarak geri çekiliyorum.

Tobias, bana bakıyor. Bir açıklama beklentisiyle değil, daha çok odada seyredilmeye değer tek şey benmişim gibi bakıyor.

Ben de ona bakıyorum, oysa gördüğüm her şey kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor. Tobias çok yakışıklı, tenine dökülen simsiyah dalgalı saçları bile onu bir sanat eserine dönüştürüyor. Bir saniye önce birbirimiz için yaratıldığımıza emindim. Belki hâlâ öyledir ama sadece giysilerimiz üzerimizdeyken.

Tobias yine de bana aynı şekilde bakıyor.

Gülümsüyor. Küçücük, utangaç bir gülümsemeyle bakıyor. Sonra ellerini belime yerleştirip beni kendine çekiyor. Başını eğip beni öperken parmaklarını karnımın üzerinde gezdiriyor, “Çok güzel,” diye fısıldıyor.

Ve ona inanıyorum.

Doğrulup dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Dudakları aralık, elleri çıplak tenimde, başparmağı kotumun üst düğme sinden içeri kayıyor. Göğsüne dokunuyorum, ona iyice sokulup kemiklerimi titreten nefesini dinliyorum.

"Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?" diyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor.

Kaşlarını oynatarak eğiliyor ve bir koluyla bacaklarımı sarıp beni omzuna atıyor. Ağzımdan yarı sinirli yarı keyifli bir kahkaha kaçıyor. Beni odanın dibine taşıyıp hiç de özenli olmadan kanepeye fırlatmasına izin veriyorum.

Yanıma uzandığında parmaklarımı göğüs kafesini saran alevlerin üzerinde dolaştırıyorum. Tobias çok güçlü, çok çevik, son derece kendinden emin.

Ve o benim.

Dudaklarımız birleşiyor.

Birlikte olduğumuz süre boyunca sürekli çarpışıp duracağımızdan, eninde sonunda çarpışmanın etkisiyle paramparça olacağımızdan çok korkuyordum. Ama artık benim bir bıçak, onun da bileği taşı olduğunu biliyorum-

Ben kolayca kırılamayacak kadar güçlüyüm ve ona her dokunuşumda biraz daha güçleniyorum, biraz daha keskinleşiyorum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM TOBIAS

OTEL ODASINDAKÎ KANEPEDE UYANINCA İLK GÖRDÜĞÜM, Tris'in köprücük kemiklerinin üzerinde uçan kuşlar oluyor. Soğuk nedeniyle gecenin bir yarısı yerden alıp üzerine geçirdiği tişörtü, yattığı tarafta hafifçe aşağı inmiş.

Daha önce de sarılarak uyumuştuk, ama bu seferki farklı bir his. Öncekilerde birbirimizi rahatlatmak ya da korumak için sarılmıştık; bu sefer, birlikte olmak istediğimiz için buradayız. Ve tabii bir de yatakhaneye gidemeden uyuyakaldığımız için...

Uzanıp parmak uçlarımla dövmelerine dokunduğumda gözlerini açıyor.

Kolunu göğsüme sarıp kendini çekerek üzerime çıktığında sıcaklığını, yumuşaklığını, esnekliğini aynı anda, hissedebiliyorum.

"Günaydın," diyorum.

"Şşş," diyor. "Görmezden gelirsen, belki sabah olmaz."

Onu iyice kendime çekip ellerimi kalçalarına koyuyorum. Mahmur gözleri panikle kocaman açılıyor. Yanağından, sonra çenesinden, sonra boğazından öpüp, dudaklarımı birkaç saniye boynunda dolaştırıyorum. Elleri belimde kasılırken kulağımın içine derin bir nefes salıyor.

Kendimi kaybetmek üzereyim. Beş, dört, üç...

“Tobias,” diye fısıldıyor. “Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama... bugün yapmamız gereken birkaç işimiz var.”

“Bekleyebilir,” diyorum omzunda, sonra ilk dövmesini yavaşça öpüyorum.

“Hayır, bekleyemez!” diyor.

Kendimi mindere bıraktığımda, teni tenimde olmadığı için üşüdüğümü hissediyorum. “Öyle. Düşündüm de... Ağabeyin biraz nişan talimi yapabilir. Ne olur ne olmaz.”

“Bu iyi bir fikir olabilir,” diyor sessizce. “Daha önce... ne bileyim, bir kere mi ateş etmiştir? İki mi?”

“Ona öğretebilirim,” diyorum. “İyi olduğum bir şey varsa o da keskin nişancılığım. Hem bir şeyler yapmak ona iyi gelebilir.”

“Teşekkürler,” diyor. Oturup parmaklarıyla saçlarını tarıyor. Sabah ışığında saçları, neredeyse altından eğrilmiş gibi çok daha parlak görünüyor. “Ondan hoşlanmadığını biliyorum, ama...”

“Ama sen onun yaptıklarını unutursan,” diyorum elini elime alarak, “Aynısını ben de yapmaya çalışırım.”

Gülümseyerek yanağımdan öpüyor.

Duştan kalan suları avucumla ensemden sıyırıyorum. Tris, Caleb ve Christina’yla birlikte, yer altındaki GH bölgesinin eğitim odasındayız. İçerisi soğuk ve loş. Her yer ekipman, talim silahları, matlar, kasklar ve hedef tahtalarıyla dolu. İhtiyacımız olan her şey var. Piştovdan biraz daha büyük ve hantal bir idman tabancasını seçip Caleb’a uzatıyorum.

Tris, parmaklarını benimkilere doluyor. Bu sabah her şey çok kolay. Her gülümseme, her gülüş, her kelime, her hareket. ..

Bu geceki girişimimizden alnımızın akıyla çıkarsak, Chicago yarın güvende olacak. Büro sonsuza kadar değişecek. Ve Tris’le birlikte bir yerlere gidip kendimize yeni bir hayat kurabileceğiz. Belki silah ve bıçak karşılığında tornavida, çivi ve kürek takas edebileceğim bir yere gidebiliriz. Bu sabah kendimi çok şanslı hissediyorum. Şans benimle.

“Gerçek kurşun atmıyor,” diyorum. “Ama kullanacağın tabancalara mümkün olduğunca benzer bir şekilde tasarlanmışa benziyor. Yani

gerçekten ateş ediyormuş gibi hissedeceksin."

Caleb, elinde parçalanıp gidecekmiş gibi tabancayı parmaklarının ucuyla tutuyor.

Gülüyorum. "Ders bir: Tabancadan korkma. İyice kavra. Daha önce de silah tutmuştun, unuttun mu? Ateş ederek Dostluk yerleşkesinden çıkmamızı sağlamıştın."

"Acemi şansıydı," diyor Caleb, tabancayı elinde evirip çevirip her açıdan incelerken. Bir matematik problemi çözüyormuş gibi dili yanaklarında dolaşıyor. "Yetenekle alakası yoktu."

"Şans, şanssızlıktan iyidir," diyorum. "Yeteneğin üzerine şimdi çalışabiliriz."

Tris'e bakıyorum. Bana sırıtıyor, sonra eğilip Christina'ya bir şeyler fısıldıyor.

"Buraya yardıma mı geldin, yoksa oynamaya mı, Kasıntı?" diyorum. Sesimin çömez eğitmeni gibi çıktığının farkındayım, ama bu sefer espri olsun diye böyle konuşuyorum. "Yanlış hatırlamıyorsam, sağ kolunu geliştirmek için bu fırsatı kullanabilirsin. Sen de Christina."

Tris suratım asıyor, sonra ikisi birden gidip kendilerine silah seçiyorlar.

"Pekâlâ, şimdi yüzünü hedefe dön ve tabancanın emniyetini aç," diyorum. Odanın karşı tarafında, Cesurluk eğitim odasındakilerden çok daha gelişmiş bir hedef tahtası var. Üzerindeki yeşil, sarı ve kırmızı halkalar, kurşunun nereye isabet ettiğini anlamayı kolaylaştırıyor. "Önce doğal atışını görelim."

Caleb tabancasını tek eliyle doğrultuyor, ağır bir şey kaldırıyormuş gibi ayaklarını ve omuzlarını açıyor ve ateş ediyor. Tabanca geri teptiğinde kurşun tavana saplanıyor. Güldüğümü göstermemek için elimle ağzımı kapatıyorum.

"Kıkırdaman gereksiz," diyor Caleb rahatsız olarak.

"Kitaplar sana her şeyi öğretemiyor, öyle değil mi?" diyor Christina. "Her şeyden önce, tabancayı iki elinle birden tutmalısın. Havalı görünmeyebilir, ama tavanı vurmak da hiç havalı değil."

"Havalı olmaya falan çalışmıyordum!"

Christina dimdik duruyor, bacaklarını eşit bir şekilde açıyor ve iki kolunu birden doğrultuyor. Bir saniye kadar hedefe bakıp ateş ediyor. Talim kurşunu hedefin dış halkasına çarpıp yerde yuvarlanıyor. Kurşun, çarptığı yerde ışıklı bir iz bırakıyor. Keşke çömezlik eğitimlerinde benim de elimin altında böyle bir teknoloji olsaydı, diye düşünüyorum.

“Vay, çok iyi,” diyorum. “Hedefinin etrafındaki havayı vurdun. Çok başarılı.”

“Biraz paslandım,” diye kabul ediyor başarısızlığını Christina sırıtarak.

“Bence öğrenmenin en kolay yolu, beni taklit etmek olur,” diyorum Caleb’a. Her zamanki doğal duruşumla kolaylıkla pozisyon alıyorum, iki kolumu birden kaldırıyorum, tabancayı tek elimle kavrarken, diğeriyle dengeyi sağlıyorum.

Caleb beni taklit etmeye çalışıyor. Ayaklarını doğru bir şekilde yerleştirip bütün bedeniyle dikiliyor. Christina onunla ne kadar dalga geçerse geçsin, Caleb’ın analiz yeteneği onu başarılı kılıyor. Bana baka baka açısını, mesafesini, gerginliğini ve rahatlığını ayarlayarak her şeyi doğru yapmaya çalışıyor.

“Güzel,” diyorum hazır olduğunda. “Şimdi ateş etmeye çalıştığın şeyden başka hiçbir şey düşünme.”

Hedefin göbeğine bakıp beni yutmasına izin veriyorum. Aradaki mesafe benim için dert değil. Yakın veya uzak fark etmez, kurşun dümdüz gidecek. Derin bir nefes alıp kendimi hazırlıyorum, nefesimi salarken ateş ediyorum ve kurşun tam da nişan aldığım yere saplanıyor: Hedefin tam ortasındaki kırmızı halkayı vuruyorum.

Caleb’ın denemesini seyretmek için geriye çekiliyorum. Doğru duruyor, tabancayı doğru tutuyor, ama çok kasılıyor, bu haliyle elinde silah olan bir heykeli andırıyor. Dişlerinin arasından nefesini çekip içinde tutarken ateş ediyor. Bu sefer tabanca geri teptiğinde önceki kadar sarsılmıyor ve kurşun hedefin hemen üzerine isabet ediyor.

“Güzel,” diyorum yine. “Bence tek ihtiyacın biraz daha rahatlamak. Çok gerginsin.”

“Bu konuda beni suçlayabilir misin?” diyor Caleb. Sesi titriyor, ama sadece son kelimesinde. Dehşete hapsolmuş biri gibi görünüyor. İki sınıfta öğrencilerin yüzündeki bu ifadeyi seyretmiştim, ama hiçbiri şu anda Caleb’ın üstlendiği görevle karşı karşıya değildi.

Başımı iki yana sallayıp sessizce, “Tabii ki suçlayamam,” diyorum. “Ama bu gece rahatlayamazsan, Silah Laboratuvarı’na girememe ihtimalinin artacağını bilmelisin ve bunun kimseye faydası olmaz.”

Caleb derin bir iç çekiyor.

“Fiziksel teknik önemli,” diyorum. “Ama bu daha çok zihinsel bir oyun. Şanslısın, çünkü zihin oyunlarını çok iyi biliyorsun. Burada sadece ateş etme talimi değil, aynı zamanda odaklanma talimi yapıyorsun. Ve hayatın

için savaşman gereken bir durumla karşılaştığında, bu odaklanma öylesine içine işleyecek ki her şey kendiliğinden olacak."

"Cesurlar'ın zihinsel eğitime bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum," diyor Caleb. "Seni de görebilir miyim, Tris? Omzunda bir kurşun yarası olmadan herhangi bir şeye ateş ettiğini hatırlamıyorum."

Tris belli belirsiz gülümseyerek hedefin karşısına geçiyor. Onu Cesurluk eğitiminde ilk kez ateş ederken gördüğümde, bir kuş kadar çelimsiz ve beceriksiz görünüyordu. Ama o ince ve kırılgan yapısı gitti, yerine yine ince ama kaslı bir yapı geldi. Şimdi tabancayı kolaylıkla doğrultuyor. Bir gözünü kısıp nişan alıyor, ağırlığını dengeleyip ateş ediyor. Kurşun hedefin ortasından sadece birkaç santim sapıyor. Etkilendiği belli olan Caleb, kaşlarını hayranlıkla kaldırıyor.

"Şaşkın şaşkın bakma!" diyor Tris.

"Kusura bakma," diyor Caleb. "Ben sadece... yani eskiden çok hantaldın, hatırlıyor musun? Artık öyle biri olmadığını nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyorum."

Tris omuz silkiyor, ama başını başka tarafa çevirdiğinde yanaklarının kızardığım görebiliyorum. Duyduklarından mem-
4 I 4 nun olmuş gibi görünüyor. Christina bir kez daha ateş ediyor, bu sefer hedefin ortasına daha yakın bir noktaya isabet ettiriyor.

Caleb talime devam etsin diye geri çekiliyorum ve Tris'in yeniden ateş etmesini seyrediyorum. Tabancayı kaldırırken bedenindeki sert hatlara, ateş ettiğinde ne kadar dengeli durduğuna bakıyorum. Omzuna dokunup kulağına eğiliyorum. "Eğitimde tabanca geri tepip neredeyse yüzünü parçalayacaktı, hatırladın mı?" diye soruyorum.

Pis pis sırıtarak başını sallıyor.

"Eğitim sırasında bunu yaptığımı hatırlıyor musun?" dedikten sonra arkadan elimi uzatıp karnına bastırınca Tris nefesini tutuyor.

Hızla dönüyor, parmaklarıyla çenemi tutup yüzünü kendininkine çekiyor. Öpüşürken Christina söyleniyor, ama ilk kez onu umursamıyorum.

Atış taliminden sonra beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Tris'le Christina, Reggie'den patlayıcıları alıp Caleb'a nasıl kullanılacağım öğretiyorlar. Sonra Matthew'la Cara bir haritanın üzerine kapanıp, Silah Laboratuvarı'na giden farklı yolları inceliyorlar. Christina'yla ben Amar, George ve Peter'la buluşup, bu akşam izleyeceğimiz güzergâhın üzerinden geçiyoruz. Tris, acil bir konsey toplantısına çağrılıyor. Matthew, gün

boyunca Cara, Caleb, Tris, Nita, Reggie ve kendisini hafıza serumuna karşı aşılıyor.

Yapmaya çalıştığımız şey üzerine düşünecek fazla zaman da yok: Bir devrimi durduracağız, deneyleri kurtaracağız, Büro'yu sonsuza kadar değiştireceğiz. Hepsi bu.

Tris gittiğinde, ailesini buraya getirmeden önce son bir kez görmek üzere hastanede yatan Uriah'ın yanma gidiyorum.

Oraya vardığımda içeri giremiyorum. Camın arkasından bakarken, onun uyuduğunu varsayıyorum. Sanki dokunduğumda uyanacak, gülümseyerek bir şaka yapacak. Oysa içeri girsem nasıl cansız yattığını, patlamanın onu Uriah yapan beyninin son parçasını da alıp götürdüğünü yakından hissedeceğim.

Elimin titremesi belli olmasın diye yumruklarımı sıkıyorum.

Koridorun diğer ucundan Matthew görünüyor. Elleri lacivert üniformasının cebinde yürüyor. Ağır adımlarla rahat yürüyor. "Selam."

"Merhaba," diyorum.

"Nita'yı aşılamaktan geliyorum," diyor. "Bugün havası yerindeydi."

"Güzel."

Matthew, parmak eklemleriyle cama dokunuyor. "Eee... daha sonra ailesini getireceksin öyle mi? Tris söyledi."

Başımı sallıyorum. "Ağabeyiyle annesini."

Zeke ve Uriah'ın annesiyle bir kez tanışmıştım. Ufak tefek ama güçlü bir kadındı. Her şeyi abartısız ve sessizce karşıla yan nadir Cesurlardan biriydi. Ondan hem hoşlanmış, hem de korkmuştum.

"Babası yok mu?" diye soruyor Matthew.

"O küçükken ölmüş. Cesurlar arasında duyulmadık şey değil."

"Doğru."

Orada bir süre sessizce dururken yanımda olduğu için ona minnettarlık hissediyorum. Matthew sayesinde kederime yenik düşmüyorum. Cara, dün Uriah'ı benim öldürmediğimi söylerken haklıydı, bunu biliyorum, onu aslında ben öldürmedim, ama yine de kendimi öyle hissetmekten alamıyorum.

"Sana bir şey soracaktım," diyorum biraz sonra. "Neden bize yardım ediyorsun? Bundan doğrudan çıkar sağlamayacak biri için çok riskli bir iş yapıyoruz."

"Aslında çıkarım var," diyor Matthew. "Uzun hikâye."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor, sonra başparmağıyla boynundaki kordonu çekiştiriyor.

“Bir kız vardı,” diyor. “Genetik hasarlıydı ve bu onunla çıkamayacağım anlamına geliyordu, anlıyor musun? Bizim en uygun eşler bulmamız, böylece genetik açıdan üstün nesiller yetiştirmemiz falan gerekiyor. Neyse, içimden isyan etmek geliyordu ve öte yandan yasak olana karşı daha büyük bir arzu duyuyordum, sonunda kızla çıkmaya başladık. Başta ciddiye bineceği aklımın ucundan bile geçmezdi, ama.

“Sonra ciddiye bindi,” diye sözünü tamamlıyorum.

Başıyla onaylıyor. “Aynen. Kız, beni yerleşkenin genetik hasarla ilgili yaklaşımının çarpık olduğuna ikna etti. Benden, hayatım boyunca olabileceğimden çok daha iyi bir insandı. Sonra saldırıya uğradı. Bir grup SG onu fena halde dövdü. Biraz ukala biriydi, olduğu yerde kalmaya asla razı gelmezdi. Sanırım dövülmesinin sebebi buydu. Ya da belki hiçbir sebebi yoktu, belki insanlar hiç sebebi yokken böyle şeyler yapıyorlardır. Bir sebep bulmaya çalışmak beni daha çok öfkelendirmekten öteye gitmiyor.”

Boynunda oynadığı kordona daha dikkatli bakıyorum. Başından beri siyah olduğunu düşünmüştüm, ama yakından bakınca aslında yeşil olduğunu anlıyorum. Destek elemanlarının giydiği üniformanın yeşili.

“Her neyse, çok kötü yaralandı, ama SG’lerden biri konsey üyelerinden birinin çocuğuydu. Tahrik edildiğini öne sürdü, bu sayede o ve diğerleri küçük bir kamu hizmeti cezasıyla paçayı sıyırdı, ama benim işim bitmemişti.” Her kelimesinde başını sallayarak kendini onaylıyor. “Onları, sırf kızı kendilerinden daha düşük gördükleri için serbest bırakmışlardı. Sanki SG’ler bir kızı değil, bir hayvanı dövmüşlerdi.”

Sırtımdaki ürperme belime kadar iniyor. “Ne...”

“Ona ne mi oldu?” Matthew yan yan bana bakıyor. “Hasarı tedavi etmek için ameliyat ederlerken, bir yıl sonra öldü. Talihsizlik bu ya enfeksiyon kaptı.” Ellerini indiriyor. “Öldüğü gün Nita’ya yardım etmeye başladım. Gerçi son planının iyiye hizmet etmediğini düşündüğümden, ona yardım etmedim. Ama öte yandan, onu durdurmak için gerekli çabayı da sarf etmedim.”

Kafamdan, böyle durumlarda söylenmesi gereken şeyleri geçiriyorum. Üzgün olduğumu, onu anladığımı falan söylemek istiyorum, ama söyleyeceğim hiçbir şey bana doğru gelmiyor. Bunun yerine aramızdaki sessizliğin uzamasına izin veriyorum. Az önce anlattıklarına karşı

yapabileceğim en düzgün şey, sessiz kalmam olabilir. Onun trajedisini körüklemek yerine, oluruna bırakmalıyım.

“Öyle görünmediğimi biliyorum,” diyor Matthew. “Ama onlardan nefret ediyorum.”

Çene kasları geriliyor. Daha önce onun sıcak biri olduğunu düşünmemiştim. Soğuk biri olarak da düşünmemiştim. Oysa şu anda sert bakışları ve soğuk nefesiyle, buza hapsolmuş bir adama benziyor.

“Dahası yaptıklarının cezasını çektiklerini görmek istemesem. .. Caleb yerine bu akşam gönüllü olabilirdim. Onların hafıza serumuyla serseme dönmelerini, kim olduklarını unutmalarını istiyorum, çünkü o kız öldüğünde bütün bunları yaşadı.”

“Kulağa adil bir cezaymış gibi geliyor,” diyorum.

“Onları öldürmekten daha adil,” diyor Matthew. “Üstelik ben bir katil değilim.”

Kendimi huzursuz hissediyorum. İyi tabiatlı bir maskenin arkasındaki gerçek bir yüzle, birinin en karanlık yanıyla her gün karşılaşmazsın. Karşılaştığında da kendini hiç iyi hissetmezsin.

“Uriah’ın başına gelenlere üzüldüm,” diyor. “Sizi baş başa bırakayım.”

Ellerini cebine sokup koridorda yürürken ıslık çalmaya başlıyor.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM TRIS

ACİL KONSEY TOPLANTISI, ÖNCEKİNDEN PEK FARKLI DEĞİL: Virüsün bu gece şehirlerin üzerine bırakılmasının karara bağlanması, hangi uçakların kullanılacağının tartışılması, zamanlamalar... Toplantıdan sonra David’le nezaketen bir şeyler konuştuktan sonra, diğerleri kahvelerini yudumlarken sessizce ayrılıp otele geri yürüyorum.

Tobias, beni otel yatakhanesinin yakınındaki sera avluya götürüyor. Orada konuşarak, öpüşerek, tuhaf bitkileri inceleyerek biraz zaman geçiriyoruz. Randevulaşarak bir yerlere giden, oradan buradan konuşan, gülüşen insanlar gibi normal bir akşam yaşıyormuşuz gibi hissediyorum. Böylesi anları nadiren yaşamıştık. Çoğu zaman bir tehlikeden ötekine, hatta tehlikenin göbeğine koşmakla geçmişti. Ama ufukta, kendimizi tehlikeye atmamızın gerekmeyeceği bir zamanı görebiliyorum. Yerleşkedeki insanları sıfırlayıp burayı birlikte yeniden inşa edeceğiz. Belki o zaman, karmaşada beraber

42 I olduğumuz gibi sakinlikte de beraber olup olamayacağımızı anlayacağız.

Bunu öğrenmeyi çok istiyorum.

Sonunda Tobias'ın gitme zamanı geliyor. Avludaki en yüksek basamakta dururken, o da en alt basamakta duruyor, böylece boylarımız eşitleniyor.

"Bu gece seninle olamama fikri hiç hoşuma gitmiyor," diyor. "Böylesi büyük bir şey karşısında seni yalnız bırakmak canımı sıkıyor."

"Ne yani? Üstesinden gelemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" diyorum, bir parça savunmaya geçerek.

"Öyle düşünmediğimi biliyorsun." Ellerini yanaklarıma koyup alnını benimkine dayıyor. "Sadece bununla tek başına baş etmeni istemiyorum."

"Ben de tek başına Uriah'ın ailesiyle baş etmeni istemiyorum," diyorum yumuşakça. "Ama sanırım bunları ayrı ayrı yapmamız gerekecek. Şeyden önce... bilirsin işte... Caleb'la vakit geçirebileceğim için seviniyorum. Aynı anda bir de senin için endişelenmek zorunda kalmayacağım."

"Öyle." Tobias gözlerini yumuyor. "Yarını bekleyemiyorum. Geri döndüğümde, sen de planladığını yaptığında, sonrasına birlikte karar veririz."

"Sonrasının seninle yakından ilişkili olduğunu söyleyebilirim," dedikten sonra onu öpüyorum. Elleri yanaklarımdan omuzlarıma, oradan da nazikçe belime kaydırıyor. Parmakları tişörtümün eteğini bulup ısrarlı ve sıcak dokunuşlarıyla tenime dokunuyor.

Dudaklarımdaki dudaklarını, öpücüğünün tadını, tenini, göz kapaklarımın ardındaki turuncu ışığı, yeşilliklerin kokusunu, havayı saran ağırlığı aynı anda hissediyorum. Geri çekildiğimde gözlerini açıyor, her şeyi gözlerinde görüyorum. Rüyadaymış gibi gözlerindeki açık mavi kıvılcımları, kendimi yine güvende hissetmeme neden olan koyu mavilikleri görüyorum.

"Seni seviyorum," diyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyor. "Görüşürüz."

Dudaklarımın kenarından öptükten sonra sera avludan ayrılıyor. Gün batana kadar gün ışığının ortasında öylece duruyorum.

Şimdi ağabeyimle olma zamanı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM TOBIAS

AMAR VE GEORGE'LA BULUŞMADAN ÖNCE GİDİP EKRANLARI kontrol ediyorum. Evelyn, topluluksuz destekçileriyle Bilgelik Merkezi'ne kapanmış, bir şehir haritasını inceliyor. Marcus'la Johanna, Michigan Bulvarı'nda, Hancock binasının kuzeyindeki bir binada bir toplantı düzenliyor.

Hangisini sıfırlamaya karar vereceğim birkaç saate kadar ikisinin de oldukları yerde kalmalarını umuyorum. Amar, Uriah'ın ailesini bulup aşılamamız ve gittiğimiz fark edilmeden yerleşkeye dönebilmemiz için bir saatlik süre verdi, o yüzden sadece annem ya da babam için zamanım kalacak.

Dışarıda kar yağıyor, kar taneleri rüzgârla kaldırımların üzerinde uçuşuyor. George bana bir tabanca uzatıyor.

"Şu anda şehir çok tehlikeli," diyor. "Şu Yandaşların eylemleri falan."

Ne olduğuna bakmadan tabancayı alıyorum.

"Planı biliyor musun?" diye soruyor. "Küçük kontrol odasından seni izleyeceğim. Bakalım bu gece ne kadar işe yarayacağım, çünkü kar kamera görüntülerini izlemeyi zorlaştıracak." "Peki diğer güvenlik görevlileri nerede olacak?"

"Kafa çekmeye giderler belki," diye omuz silkiyor George. "Bu gece onlara izin verdim. Hiçbiri kamyonun gittiğini fark etmeyecek. Her şey yolunda gidecek, söz veriyorum."

Amar sırıtıyor. "Pekâlâ, hadi atlayın."

George, Amar'ın kolunu sıkıp bize el sallıyor. Diğerleri Amar'ın peşinden dışarıdaki kamyona giderken George'u kolundan yakalayıp durduruyorum. Şaşırarak bana bakıyor.

"Sakın sorma, çünkü cevap vermeyeceğim," diyorum. "Ama kendini hafıza serumuna karşı aşıla, tamam mı? Hem de hemen. Matthew sana yardım edebilir."

George kaşlarını çatıyor.

"Sadece dediğimi yap," dedikten sonra hızla kamyona koşuyorum.

Kar taneleri saçlarıma yapışıyor. Her nefesimde ağzımdan buharlar çıkıyor. Kamyona varmadan Christina bana çarpıyor ve cebime bir şey kaydırıyor. Küçük bir şişe.

Yolcu koltuğuna geçerken Peter'ın gözlerini üzerimde hissediyorum. Neden bizimle gelmek için bu kadar can attığını hâlâ bilmiyorum, ama onu gözümden ayırmamam gerektiğinden eminim.

Kamyonun içi sıcak, kısa süre sonra tenimizdeki kar taneleri boncuk boncuk erimeye başlıyor.

“Kura çektik sana çıktı,” diyen Amar, üzerinde damarlar gibi parlak ve karmaşık çizgiler olan cam bir tablet veriyor. Yakından baktığımda çizgilerin sokaklar olduğunu görüyorum. Aralarındaki en parlak çizgi, güzergâhımızı gösteriyor. “Haritadan sen sorumlusun.”

“Haritaya ihtiyacın mı var?” Kaşlarımı kaldırıyorum. “Doğrudan şu dev binalara doğru sürmek aklına gelmedi mır

Amar suratını ekşitiyor. “Şehre doğrudan gitmeyeceğiz, ara yollardan süreceğiz. Şimdi çeneni kapa ve haritayla ilgilen.”

Haritadaki mavi nokta, konumumuzu temsil ediyor. Amar kamyonu çalıştırıp artık hızla yağdığı için önümüzdeki birkaç metrenin ötesini göremediğim karın içine doğru sürüyor.

Yanından geçtiğimiz binalar, beyaz örtünün altında görünüp kaybolan kapkara şekillere benziyor. Amar hızlı sürüyor, kamyonun ağırlığının dengemizi koruyacağına güveniyor. Kar taneleri arasından, ilerideki şehrin ışıklarını görebiliyorum. Ne kadar yakın olduğumuzu unutmuşum, çünkü şehir sınırlarının dışında her şey fazlasıyla farklı.

“Geri gittiğimize inanamıyorum,” diyor Peter sessizce. Bizden bir tepki ya da yanıt beklemediği çok açık.

“Ben de,” diyorum, çünkü bu doğru.

Büronun, dünyanın geri kalanıyla arasına koyduğu mesafe, hatıralarımıza karşı yürütmeye niyetlendiği savaşla aramızda korkunç bir boşluk yaratıyor. Belli belirsiz, ama her hâlükârda sinsi bir boşluk. Bize yardım etme kapasitesine sahip olmalarına rağmen, topluluklarımızın paramparça olmasına izin verdiler. Ölmemize izin verdiler. Birbirimizi öldürmemize izin verdiler. Ancak kabul edilebilir düzeydeki genetik materyal yok olmakla karşı karşıya kaldığında, müdahale etmeye karar veriyorlar.

Amar kamyonu, sağımızdaki yüksek beton duvara yakın durarak demiryolu rayları üzerinde sürerken oturduğumuz yerde öne arkaya savruluyoruz.

Dikiz aynasından Christina’ya bakıyorum. Sağ dizi zıplayıp duruyor.
Kimin hafızasını sileceğimi hâlâ bilmiyorum: Marcus’un mu, yoksa Evelyn’in mi?

Genellikle en az bencilce olana karar vermeye çalışırım, ama karşımdaki her iki seçenek de bir şekilde bencillik olacakmış gibi geliyor. Marcus’u

sıfırlamak, nefret ettiğim adamı ve dünyadan korkuyu silmek anlamına gelecek. Onun etkisinden kurtulmuş olacağım.

Evelyn’i sıfırlamak, onu yepyeni bir anne yapacak. Beni terk etmeyen, intikam ateşiyle kararlar vermeyen ya da güvenmesini gerektirmeyecek şekilde herkesi kontrol altına çalışmayan bir anne.

Her şekilde, ikisi birden sıfirlansa çok daha işime yarar. Ama bunun şehre ne faydası olur?

Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Amar, rayların üzerinde kamyonu sürerken ellerimi ısıtmak için klimaya tutuyorum. Gelirken gördüğümüz terk edilmiş tren vagonunun gümüş renkli panellerinde farlarımızın yansımasını görebiliyorum. Yere bir çizgi çizilmiş gibi dış dünyanın bittiği ve deneyin başladığı noktaya varıyoruz.

Amar, o çizgi orada değilmiş gibi sürmeye devam ediyor. Sanırım Amar yeni dünyasına alıştıkça, sınır çizgisi onun için silinip gitti. Bense gerçeklerden yalanlara, erişkinliğimden çocukluğuma geçiyormuşum gibi hissediyorum. Kaldırım, cam ve metalden oluşan arazinin boş topraklara dönüştüğünü görüyorum. Kar yağışı artık hafiflediği için ileride belli belirsiz şehir manzarasını seçebiliyorum. Binalar, bulutlardan sadece bir ton daha koyu.

“Zeke’yi bulmak için nereye gitmeliyiz?” diye soruyor Amar.

“Zeke’yle annesi muhalefete katıldı,” diyorum. “Yani asilerin çoğunluğu neredeyse, orada olduklarına bahse girebilirim.”

“Kontrol odasındakiler, çoğunun Hancock binasının yakınlarındaki bir binaya yerleştiklerini söylüyor. Nehrin kuzeyinde. İpte kaymaya ne dersin?”

“Kesinlikle olmaz,” diyorum.

Amar gülüyor.

Şehre varmamız bir saatimizi daha alıyor. Uzakta Hancock binasını gördüğümde iyice gerilmeye başlıyorum.

“Şey... Amar?” diyor Christina arkadan. “Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama gerçekten durmamız lazım. Yani bilirsin işte... Çiş.”

“Şimdi mi?” diye soruyor Amar.

“Evet. Birden geliverdi.”

Amar derin bir iç çekip, kamyonu yolun kenarına çekiyor.

“Siz burada kalın ve sakın dışarı bakmayın!” diyor Christina, kamyondan inince.

Gölgesinin kamyonun arkasına dolanmasını seyrederken bekliyorum. Tekerlekleri yararken tek hissettiğim kamyondaki hafif sarsıntı. O kadar

belli belirsiz ki sadece ben hissediyorum, çünkü ne yaptığım sadece ben biliyorum. Christina geri döndüğünde, ceketindeki karlan silkeliyor ve gülümsüyor.

Bazen insanları korkunç bir sondan kurtarmanın tek yolu, bir insanın bu konuda bir şeyler yapmaya gönüllü olmasıdır. Yapacağı bir şey, yalandan tuvaletinin geldiğini söylemesi olsa bile.

Amar hiçbir şey olmadan birkaç dakika yola devam ediyor. Sonra kamyon sarsılıyor ve tümseklerin üzerinden geçiyormuş gibi zıplamaya başlıyor.

“Kahretsin,” diyor Amar, hız göstergesine bakarken. “Buna inanamıyorum.”

“Lastik mi patladı?” diye soruyorum.

“Evet,” deyip derin bir iç çekiyor ve frene basarak kamyonu yolun kenarında durduruyor.

“Bir bakayım,” diyorum. Yolcu koltuğundan atlayıp kamyonun arkasına geçiyorum. Arka lastikler, Christina’nın yanında getirdiği bıçak sayesinde dümdüz olmuş. Arka camdan içeri bakıp tek bir yedek lastik olduğunu görünce, yolcu kapısına dönüp kötü haberi veriyorum.

“Arkadaki iki lastik birden patlamış ve sadece tek bir yedek lastiğimiz var,” diyorum. “Kamyonu bırakıp yeni bir tane bulmamız gerekecek.”

“Kahretsin!” Amar, direksiyonu yumrukluyor. “Bunun için zamanımız yok. Hafıza serumu serbest bırakılmadan önce Zeke ve Christina’nın ailesinin aşılanmasını sağlamalıyız, yoksa planımız hiçbir işe yaramayacak.”

“Sakinleş,” diyorum. “Başka bir aracı nereden bulabileceğimi biliyorum. Siz yaya devam edin, ben de gidip bir araç bulayım, ne dersin?”

Amar’ın yüzü ışıldıyor. “İyi fikir.”

Kamyonun yanından uzaklaşmadan önce tabancamda kurşun olup olmadığını kontrol ediyorum. Gerçi buna ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Hepsi kamyondan iniyor. Amar soğukta titremeye başlayıp olduğu yerde zıplamaya başlıyor.

Saatime bakıyorum. “Onları ne zamana kadar aşılaman gerekiyor?”

“George’un programına göre, şehrin sıfırlanmasına bir saat kadar kaldı,” diyor Amar. Emin olmak için o da saatine bakıyor. “Zeke’yle annesinin sıfırlanarak, yas tutmamalarım sağlamaya karar verirsen, seni suçlamam. İstersen bunu yapabilirim.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Bunu onlara yapamam. Acı çekmeyecekler belki, ama bir yalanı yaşayacaklar.”

“Hep söylediğim gibi,” diyor Amar gülümseyerek. “Kasıntı, hep Kasıntı’dır.”

“Onlara... neler olduğunu anlatmazsan sevinirim. En azından ben gelene kadar,” diyorum. “Sadece aşıla, olur mu? Onlara kendim anlatmak istiyorum.”

Amar’ın gülümsemesi hafifçe soluyor. “Tabii. Olur.”

Tekerleklere bakarken ayakkabılarım ıslanmıştı, şimdiyse buz gibi zemine her basışımda ayaklarım sızlıyor. Tam yürüyerek uzaklaşacakken Peter konuşuyor.

“Seninle geliyorum,” diyor.

“Ne? Neden?” Kızgın gözlerle ona bakıyorum.

“Kamyon ararken yardıma ihtiyacın olabilir,” diyor. “Burası büyük bir şehir.”

Amar’a bakıyorum, ama o omuz silkmekle yetiniyor. “Adam haklı.”

Peter bana sokulup, sadece benim duyabileceğim bir şekilde mırıldanıyor. “Ve bir şeyler planladığını onlara söylememi istemiyorsan, itiraz etme.”

Gözleri, hafıza serumunu taşıdığım ceketimin cebine kayıyor.

Sıkıntıyla iç çekiyorum. “İyi. Ama ne dersem yapacaksın.”

Amar’la Christina’nın Hancock binasına doğru yürüdüklerini görüyorum. Bizi göremeyecek kadar uzaklaştıklarında birkaç adım gerileyip şişeyi korumak için elimi cebime sokuyorum.

“Kamyon falan aramayacağım,” diyorum. “Bunu zaten anlamışsındır. Planıma yardım edecek misin, yoksa seni vurmam mı gerekecek?”

“Ne planladığına bağlı.”

Ne yapacağımdan kendim bile emin değilken bir cevap bulmak zor. Dönüp Hancock binasına bakıyorum. Sağ tarafımda Topluluksuzlar, Evelyn ve onun ölüm serumu var. Sol tarafımdaysa Yandaşlar, Marcus ve yeniden yapılanma planı var.

Hangi tarafta daha büyük etkim olur? Hangi tarafta daha büyük bir fark yaratırım? Kendime sormam gereken sorular bunlar. Oysa tek sorduğum, çaresizce kimi yok etmek istediğim.

“Devrimi durduracağım,” diyorum.

Sağa döndüğümde Peter da ardımdan geliyor.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM TRIS

AĞABEYIM MİKROSKOBUN ÜZERINE EĞILMIŞ, GÖZÜNÜ MERCEĞE dayamış, duruyor. Mikroskobun altından sızan ışık yüzünde tuhaf gölgeler oluşturuyor, onu olduğundan çok daha yaşlı gösteriyor.

"Kesinlikle bu," diyor. "Yani saldırı simülasyonu serumu. Hiç kuşkum yok."

"Başka birinin de onaylaması her zaman iyidir," diyor Matthew.

Ölmek üzere olan ağabeyimin yanındayım. Ve o serum analizi yapıyor. Bu tam bir aptallık.

Caleb'ın neden buraya gelmek istediğini biliyorum: Hayatını iyi bir amaç uğruna feda ettiğinden emin olmak istiyor. Onu suçlayamam. Bildiğim kadarıyla, bir şey için öldüğünde ikinci bir şansın olmaz.

"Bana aktivasyon kodunu tekrar söyle," diyor Matthew. Şifre hafıza serumu silahını aktive edecek ve başka bir düğme onu anında imha edecek. Matthew, buraya geldiğimizden beri her birkaç dakikada bir Caleb'a bunları tekrarlatıyor.

"Bir dizi rakamı hatırlamak benim için dert değil!" diye itiraz ediyor Caleb.

"Bundan eminim. Ama ölüm serumu devreye girdiğinde ruh halinin nasıl olacağını bilmiyoruz ve bu şifreleri beynine kazıman gerekiyor."

Caleb, ölüm serumu sözünü duyunca irkildiğinde başımı eğip ayakkabılarıma bakıyorum.

"080712," diyor Caleb. "Sonra yeşil düğmeye basacağım."

Cara şu anda kontrol odasındakilerle takılıyor, böylece içeceklerine barış serumu katabilecek ve herkes kendinden geçtiğinde yerleşkenin ışıklarını kapatacak. Tıpkı birkaç hafta önce NitaylaTobias'ın yaptığı gibi. Işıkları kapattığında, karanlıkta kameralara görünmeden Silah Laboratuvarı'na koşabileceğiz.

Karşımdaki laboratuvar masasında, Reggie'nin bize verdiği patlayıcılar duruyor. Çok sıradan görünüyorlar. Kenarlarında metal kıskaçları olan siyah bir kutu ve bir uzaktan kumanda. Kıskaçlar laboratuvarın ikinci kapısına tutunacak, çünkü birinci kapı saldırıdan beri tamir edilmedi.

"Sanırım hepsi bu kadar," diyor Matthew. "Şimdi tek yapmamız gereken, biraz beklemek."

"Matthew," diyorum. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?"

"Elbette," diye gülümsüyor Matthew. "Zamanı gelince geri dönerim."

Kapıyı ardından kapatıyor. Caleb, steril tuluma, patlayıcılara, bunları taşıyacağı sırt çantasına dokunuyor. Hepsini sıraya dizip orasını burasını düzeltiyor.

"Küçükken Dürüstlük oynadığımız günleri düşünüp duruyorum," diyor. "Seni oturma odasındaki bir sandalyeye oturtup sorular sorardım. Hatırladın mı?"

"Evet," diyorum. Kalçamı laboratuvar masasına dayıyorum. "Bileğimdeki nabzı bulur, yalan söyleyip söylemediğimi bileceğini söylerdin, çünkü Dürüstler yalan söylendiğini her zaman anlar. Pek hoş değildi."

Caleb gülüyor. "Bir keresinde, okul kütüphanesinden bir kitap aşırdığını itiraf etmiştin ve tam o sırada annem eve gelmişti-"

"Ve ben de kütüphaneciye gidip özür dilemek zorunda kalmıştım!" Ben de gülüyorum. "Kütüphaneci çok fenaydı. Herkese küçük hanım ya da küçük bey diye hitap ederdi."

"Ama beni severdi. Kütüphanede görevli olup öğle yemeği saatinde kitapları raflara yerleştirmem gerekirken, aslında kitaplıkların arasına sinip okuduğumu biliyor muydun? Kütüphaneci kadın birkaç kez beni yakaladı, ama hiçbir şey söylemedi." "Sahi mi?" Göğsümde küçük bir sızı hissediyorum. "Bunu bilmiyordum."

"Birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var sanırım." Parmaklarıyla masada tempo tutuyor. "Keşke birbirimize daha dürüst olabilseydik."

"Keşke."

"Artık çok geç, öyle değil mi?" Başını kaldırıp bana bakıyor.

"Her şey için değil." Laboratuvar masasından bir sandalye çekip oturuyorum. "Hadi Dürüstlük oynayalım. Ben bir soru yanıtlayacağım, sonra sen de aynısını yapacaksın. Tabii dürüstçe."

Biraz kızgın görünüyor, ama yine de oyuna katılıyor. "Tamam. Su izlerini silerken olduğunu iddia ettiğin zaman mutfak camını nasıl kırmıştın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Buna mı dürüst bir cevap istiyorsun? Hadi ama Caleb."

"Tamam, peki." Boğazını temizliyor, ciddiyetle dolu yeşil gözlerini benimkilere dikiyor. "Beni gerçekten affettin mi, yoksa sadece ölmek üzere olduğum için mi affettiğini söylüyorsun?"

Kucağımdaki ellerime bakıyorum. Ona karşı nazik ve neşeli davranabiliyorsam, bunun sebebi Bilgelik Merkezi'nde yaptıklarını

hatırladığım anda hepsini beynimin gerilerine itip durmam. Oysa buna affetmek denemez. Onu affetmiş olsaydım, olan biteni nefret duymadan düşünebilirdim, öyle değil mi?

Ya da belki affetmek, sadece canının yanması ve kızgınlığın geçene kadar, yapılan yanlış unutulana kadar acı hatıraları sürekli bir kenara itmektir.

Caleb'ın hatırına İkincisine inanmayı seçiyorum.

"Evet, affettim," diyorum. Biraz susuyorum. "Ya da en azından bunu çok istiyorum ve bence ikisi de aynı yola çıkıyor."

Rahatlamış görünüyor. Yerime oturabilsin diye sandalyeden kalkıyorum. Ona ne sormak istediğimi biliyorum. Kendini feda etmeye gönüllü olduğundan beri biliyorum.

"Bunu yapmanın en önemli nedeni ne?" diyorum. "En önemli nedeni?"

"Bunu bana sorma, Beatrice."

"Bu bir tuzak soru değil," diyorum. "Seni affetmekten vazgeçmeme neden olmayacak. Sadece bilmem gerekiyor."

Steril tulum, patlayıcılar ve sırt çantası, çizikler içindeki metal yüzey üzerinde aramızda duruyor. Caleb bunlarla içeri girecek ve bir daha çıkamayacak.

"Sanırım, yaptıklarımdan dolayı duyduğum vicdan azabından kaçmanın tek yolu bu," diyor. "Böylesine kurtulmak istediğim başka hiçbir şey olmamıştı."

Sözleri içimi acıtıyor. Bunu söyleyeceğinden korkuyordum. Zaten başından beri böyle söyleyeceğinden emindim. Keşke söylemeseydi.

Köşedeki diyafondan biri konuşuyor. "Yerleşke sakinlerinin dikkatine. Sabah beşe kadar sürecek acil koruma prosedürü başlıyor. Tekrar ediyorum, sabah beşe kadar sürecek acil koruma prosedürü başlıyor."

Caleb'la bakışırken telaşlıyız. Matthew kapıyı açıyor.

"Lanet olsun," diyor. Sonra daha yüksek sesle bağırıyor, "Kahretsin!"

"Acil koruma mı?" diyorum. "Saldırı girişiminde olanla aynı şey mi?"

"Temel olarak. Bu, koridorlarda hâlâ karmaşa varken ve güvenlik önlemlerini henüz arttırmamışlarken hemen şimdi gitmemiz gerektiği anlamına geliyor," diyor Matthew.

"Neden böyle bir şey yaptılar?" diye soruyor Caleb.

"Virüsü serbest bırakmadan önce güvenliği arttırmak istemiş olabilirler," diyor Matthew. "Ya da belki yapmaya çalıştığımız şeyi fark etmişlerdir. Yalnız bunu bilselerdi, muhtemelen şimdiye kadar tutuklanmış olurduk."

Caleb'a bakıyorum. Onunla geçirebileceğimiz dakikalar, dallarında kuruyan yapraklar gibi düşmeye başlıyor.

Odayı geçip tezgâhın üzerinden tabancalarımızı alıyorum, ama dün Tobias'ın söylediği bir şey beynimin gerisini tırtıklıyor. Fedakârlar'a göre, birinin sana sevgisini göstermesinin tek yoluysa, ancak o zaman kendini senin için feda etmesine izin verilmelidir.

Oysa şu anda Caleb için tek yol bu değil.

KIRK ALTINCI BÖLÜM TOBIAS

AYAKLARIM KARLI KALDIRIMDA KAYIYOR.

"Dün kendini aşılatmadın," diyorum Peter'a.

"Hayır, aşılatmadım," diye yanıtlıyor.

"Neden?"

"Sana niye söyleyeyim?"

Başparmağımla cebimdeki şişenin kapağına dokunuyorum, "Benimle geldin, çünkü hafıza serumunun bende olduğunu biliyordun, değil mi? Sana vermemi istiyorsan, bir açıklama yapman fena olmaz."

Daha önce yaptığı gibi yine cebime bakıyor. Christina'nın bana şişeyi verdiğini görmüş olmalı. "Senden onu almayı tercih ederim."

"Hiç durma." Gözlerimi yukarı kaldırıp, binaların kenarından savrulan kar tanelerini seyrediyorum. Hava karanlık, ay ışığı etrafı görmeye yetiyor. "Dövüşte iyi olduğunu düşünebilirsin, ama inan bana beni dövecek kadar iyi değilsin."

Bir anda beni sertçe ittiğinde karlı zeminde kayıp düşüyorum. Tabancam yuvarlanıp karların içine gömülüyor. Ukalalığımın sonu, diye düşünürken ayağa kalkıyorum. Perer yakamdan tuttuğu gibi beni öne çekince yine kayıyorum, fakat bu sefer dengemi koruyarak dirseğimi karnına geçiriyorum. Güçlü tekmesini bacağıma indiriyor, kaslarımın uyuştuğunu hissediyorum, sonra ceketimin önünden tutarak beni kendine çekiyor.

Eliyle serumu almak için cebimi karıştırıyor. Onu itiyorum, ama ayağını yere sağlam basıyor ve tekme attığı bacağım hâlâ uyuşuk. Öfkeli bir homurdanmayla serbest kolumu kaldırıp dirseğimle ağzına vuruyorum. Korkunç bir sızı bütün koluma yayılıyor, çünkü dirseğim doğrudan dişlerine denk geldi, ama buna değerdi. Peter acıyla haykırıyor, iki eliyle yüzünü tutup arka üstü kaldırıma kayıyor.

“Çömezken neden dövüşleri kazandığını biliyor musun?” diyorum ayağa kalkarken. “Çünkü acımasızsın. Çünkü insanların canını yakmaktan zevk alıyorsun. Ve özel olduğunu, etrafındaki herkesin seni kadar acımasız seçimler yapamayacak kadar korkak olduğunu sanıyorsun.”

Ayaklanmaya çalıştığında yan tarafına indirdiğim tekmeyle yine yere seriyorum. Sonra ayağımı göğsüne, tam boğazının altına bastırıyorum. Gözlerimiz buluşuyor. Sanki içinde hiçbir kötülük yokmuş gibi masum ve kocaman gözlerle bakıyor.

“Özel falan değilsin,” diyorum. “Ben de insanların canını yakmaktan hoşlanıyorum. Ben de en acımasız seçimleri yapa bilirim. Aramızdaki fark, benim bundan arada sırada hoşlanmamam, seninse hep zevk alman ve bu seni şeytanın ta kendisi yapıyor.”

Üzerinden atlayıp tekrar Michigan Bulvarı’na doğru yürümeye başlıyorum. Ama daha birkaç adım atmama kalmadan sesini duyuyorum.

“Bu yüzden o serumu istiyorum,” diyor titrek sesiyle.

Duruyorum. Arkama dönmüyorum. Şu.anda onun yüzünü görmek istemiyorum.

“O serumu istiyorum, çünkü böyle olmaktan nefret ediyorum,” diyor. “Kötü şeyler yapmaktan, bundan zevk almaktan, sonra neden böyle biri olduğumu merak etmekten sıkıldım. Bitmesini İstiyorum. Yeniden başlamak istiyorum.”

“Ve bunun ödlekçe bir tavır olmadığını düşünüyorsun, öyle mi?” diyorum omzumun üzerinden.

“Artık umurumda bile değil,” diyor.

Cebimdeki şişeyi parmaklarımın arasında çevirirken, öfkenin içimde kabardığını hissedebiliyorum. Patlayacak gibi oluyorum. Ayağa kalkıp üzerindeki karları silkelediğini duyuyorum.

“Bana bir daha yamuk yapmaya kalkma,” diyorum. “Her şey bittikten sonra, söz veriyorum, kendini sıfırlamana fırsat vereceğim. Beni bunu yapmaktan alıkoyan hiçbir neden yok.”

Başım sallıyor. Sonra taze karların üzerinden, annemi son gördüğüm binaya doğru yürümeye devam ediyoruz.

TRIS

ETRAFTA İNSANLAR OLMASINA RAĞMEN, KORIDORDA SINIR bozucu bir sessizlik var. Bir kadın omzuma çarpıp yarım ağızla özür dilediğinde, birbirimizi kaybetmeyelim diye Caleb’a iyice sokuluyorum. Bazen, dünya sırf bir dizi

gövdeden ibaretmiş gibi görünmesin diye birkaç santim daha uzun olmayı diliyorum.

Hızla ilerliyoruz ama dikkat çekmemeye çalışıyoruz. Daha çok güvenlik görevlisi gördükçe içimdeki gerginlik artıyor, içinde steril tulum ve patlayıcıların olduğu sırt çantası, yürürken Caleb'ın sırtında zıplıyor. İnsanlar her yöne koşuşturuyor, ama biraz sonra hiç kimsenin girme ihtiyacı duymadığı bir koridora varıyoruz.

"Sanırım Cara'nın başına bir şeyler geldi," diyor Matthew. "Işıkların şimdiye sönmesi gerekirdi."

Başımı sallıyorum. Bol tişörtümün sakladığı tabancamın belime battığını hissedebiliyorum. Keşke kullanmak zorunda
4-42 kalmasam, ama öyle görünüyor ki tabancayı kullanmam gerekecek. Hatta bu bile Silah Laboratuvarı'na girmemize yeterli olmayabilir.

Caleb'la Matthew'un koluna dokunarak, koridorun ortasında durduruyorum.

"Bir fikrim var," diyorum. "Ayrılalım. Caleb'la ben laboratuvara koşalım, Matthew da dikkat dağıtmaya çalışsın."

"Dikkat dağıtma mı?"

"Tabancan var, öyle değil mi?" diyorum. "Havaya ateş aç."

Matthew duraksıyor.

"Dediğimi yap," diyorum dişlerimin arasından.

Matthew tabancasını çıkarıyor. Caleb'ın dirseğini tuttuğum gibi onu koridordan koşturuyorum. Omzumun üzerinden geriye baktığımda Matthew'un tabancasını başının üzerine kaldırıp tavandaki cam panellerden birine ateş ettiğini görüyorum. Keskin patlama sesiyle Caleb'ı da çekiştirerek daha hızlı koşuyorum. Her yerden çığlıklar ve cam şangırtıları geliyor. Güvenlik görevlileri koşarak yanımızdan geçerken, yatakhaneden uzaklaştığımızı fark etmiyorlar bile. içgüdülerimin ve Cesurluk eğitimimin tekrar devreye girmesi tuhaf bir şey. Bu sabah gitmeye karar verdiğimiz yere koşarken nefeslerim derinleşiyor, daha düzenli soluyorum. Zihnim şimdi çok daha keskin, çok daha açık. Aynı şeyi yaşadığını görme beklentisiyle Caleb'a bakıyorum, ama ağabeyim bütün kanı çekilmiş gibi görünen yüzüyle nefes nefese koşuyor. Dengesini koruyabilmesi için kolunu sımsıkı tutuyorum.

Bir köşeyi dönerken ayakkabılarımız fayansların üzerinde gıcırdıyor. Önümüzde, tavanı ayna kaplı boş bir koridor uzanıyor. İçimden zafer

çığlıkları atmak geçiyor. Burayı tanıyorum. Çok yaklaştık. Bu işi başaracağız.

“Durun!” diye bağırıyor arkamızdan bir ses.

Güvenlik görevlileri. Bizi buldular.

“Durun, yoksa ateş edeceğiz!”

Caleb titreyerek ellerini havaya kaldırıyor. Ben de aynısını yapıp ona bakıyorum.

İçimde her şeyin yavaşladığını hissediyorum. Düşüncelerin birbirini kovaladığı beynim ve kalp atışlarım yavaşlıyor.

Ağabeyime baktığımda, beni Jeanine Matthews’a karşı satan ödlek genç adamı görmüyorum, sonrasında sıraladığı mazeretleri duymuyorum.

Ona baktığımda, annemiz bileğini kırdığında, hastanede elimi tutup her şeyin yoluna gireceğini söyleyen çocuğu görüyorum. Seçim Töreni’nden önceki gece, kendi seçimimi yapmamı söyleyen ağabeyimi görüyorum. Onun bütün özellikleri aklıma geliyor. Akıllı, hevesli, gözlemci, sakin, samimi, nazik...

O benim bir parçam, hep öyle olacak ve ben de onun bir parçasıyım. Ne Fedakârlık ne Cesurluk’a aitim. Hatta Uyumsuzlara bile ait değilim. Büro’ya, deneye ya da tampon bölgesine de ait değilim. Ben sevdiğim insanlara aitim, onlar da bana ait. Onlara duyduğum sevgi ve sadakat, herhangi bir kelime ya da insan grubunun yapamayacağı kadar beni ben yapıyor.

Ağabeyimi seviyorum. Onu seviyorum ve o ölüm düşüncesiyle dehşet içinde titriyor. Onu seviyorum ve tek düşünebildiğim, tek duyabildiğim, ona birkaç gün önce söylediğim sözler: Seni asla kendi idamına teslim etmezdim.

“Caleb,” diyorum. “Sırt çantasını bana ver.”

“Ne?”

Elimi tişörtümün altına sokup tabancamı kavrıyorum. Sonra ona doğrultuyorum. “Sırt çantasını bana ver.”

“Tris, hayır.” Başım iki yana sallıyor. “Hayır, bunu yapmana izin veremem.”

“Silahını indir!” diye bağırıyor, koridorun sonundaki güvenlik görevlisi. “Silahını indir yoksa ateş edeceğiz!”

“Ölüm serumundan kurtulabilirim,” diyorum. “Serumlara direncim yüksek. Hayatta kalma şansım da yüksek. Senin öyle bir şansın yok. Sırt çantasını ver, yoksa seni bacağından vurur, öyle alırım.”

Sonra güvenlik görevlileri duyabilsin diye sesimi yükseltiyorum. “Onu rehin aldım! Yaklaşırsanız öldürürüm!”

Caleb o anda bana babamızı hatırlatıyor. Gözleri üzgün ve yorgun bakıyor. Çenesinde belli belirsiz bir sakalın gölgesi var. Sırt çantasını omzundan indirip bana verirken elleri titriyor.

4-4-5

Çantayı aldığım gibi omzuma atıyorum. Tabancamı indirmeden arkasına kayarak koridorun sonundaki askerlerin menzilinden çıkıyorum.

“Caleb,” diyorum, “seni seviyorum.”

Gözleri dolarken “Ben de seni seviyorum, Beatrice,” diyor.

“Yere!” diye bağırıyorum.

Caleb dizlerinin üzerine çöküyor.

“Başıma bir şey gelirse,” diyorum, “Tobias’a onu terk etmek istemediğimi söyle.”

Biraz gerileyip Caleb’ın omzunun üzerinden güvenlik görevlilerinden birini gözüme kestiriyorum. Derin bir nefes çekip elimi dengeliyorum. Nefesimi salarken ateş ediyorum. Karşıdan gelen acı dolu haykırışı duyduğum anda aksi yöne fırlıyorum. Silah sesleri kulaklarımda patlıyor. Zikzaklar çizerek koştuğum için nişan almalarını zorlaştırıyorum ve bir köşeye ulaştığımda kendimi atıyorum. Bir kurşun hemen arkamdaki duvara saplanıp delik açıyor.

Koşarken sırt çantasını ön tarafıma savurup fermuarını açıyorum. Patlayıcıları ve kumandayı çıkarıyorum. Arkamdan bağırışlar ve koşma sesleri geliyor. Hiç zamanım yok. Hiç zamanım yok.

Bütün gücümle koşuyorum. Her adımımda bütün vücudum sarsılıyor. Bir sonraki köşeyi döndüğümde, Nita’yla arkadaşlarının girmeye çalıştığı kapının önünde iki güvenlik görevlisiyle karşılaşıyorum. Patlayıcıyla kumandayı öteki eli- me alıp görevlilerden birini bacağından, diğerini göğsünden vuruyorum.

Bacağından vurduğum tabancasına uzandığında tekrar ateş ediyorum. Bu sefer nişan aldıktan sonra gözlerimi yumuyorum. Adam artık kıpırdamıyor.

Bozuk kapılardan geçip aradaki koridora koşuyorum. Patlayıcıları iki kapının birleştiği noktadaki metal çubuğa yapıştırıp, mandalların çubuğu tutmasını sağlıyorum. Sonra koridorun başına dönüp bir köşenin arkasında çömeliyorum, sırtımı kapılara veriyorum ve kumandanın düğmesine basar basmaz avuçlarımla kulaklarımı kapatıyorum.

Küçük bomba patladığında gümbürtü kemiklerimde titreşiyor, patlamanın darbesiyle yana savruluyorum ve tabancam koridorun karşı tarafına fırlıyor. Havayı püsküren cam ve metal parçaları dolduruyor, felç olmuş gibi yerde yatarken üzerime yağıyor. Ellerimle kapatmış olmama rağmen kulaklarım hâlâ çınlıyor, ayağa kalktığımda dengemi sağlamakta zorlanıyorum.

Koridorun sonunda güvenlik görevlilerinin bana yetiştiğini görüyorum. Ateş ettiklerinde koluma saplanıyor. Acıyla ciyaklayıp elimi yaranın üzerine kapatıyorum. Gözlerim kararırken tekrar köşeden fırlıyorum, yarı koşar adımlarla patlattığım kapılara doğru tökezliyorum.

Kapıların ardındaki holün ucunda kilitsiz bir çifte kapı var. Mühürlü kapıların pencerelerinden Silah Laboratuvarı'nda
düzgünce yerleştirilmiş makineleri, kapkara cihazları ve alttan aydınlatılmış serum şişelerini görebiliyorum. Bir şeyin püskürtüldüğünü duyduğumda ölüm serumunun havada uçuştuğunu anlıyorum, ama güvenlik görevlileri hâlâ arkamda ye serumun etkilerini geciktirecek steril tulumu giymeye hiç vaktim yok.
Öte yandan bir şekilde bundan kurtulacağımı biliyorum.
Hole adımımı atıyorum.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM TOBIAS

TOPLULUKSUZLAR KARARGÂHI -Kİ BURASI NE OLURSA OLSUN benim için hep Bilgelik Merkezi olarak kalacakkarların arasında, içeride kimsenin olmadığını belirtircesine, ışıksız ve sessiz bir şekilde yükseliyor. Kapının önünde durduğumda boğazımdan memnuniyetsiz homurtu salıyorum.

"Ne?" diyor Peter.

"Buradan nefret ediyorum," diyorum.

Gözlerinin üzerine düşen kardan ıslak saçlarını eliyle arkaya yatırıyor. "Eee, ne yapacağız şimdi? Camı mı kıracağız? Arka kapıya mı bakacağız?"

"Ben yürüyerek gireceğim," diyorum. "Sonuçta onun oğluyum."

"Aynı zamanda yasak koyduğunda ona ihanet ederek şehri terk ettin," diyor. "Üstelik seni durdurmak için arkandan silahlı adamlarını yolladı."

"İstersen burada kalabilirsin," diyorum.

"Serum nerede, ben orada," diyor. "Ama vurulursan, şişeyi kaptığım gibi kaçacağım."

“Senden daha fazlasını bekleyemem.”

Peter gerçekten tuhaf biri.

Lobiye giriyorum. Jeanine Matthews’un portresini tamir etmişler, ama gözlerinin üzerine kırmızı boyayla birer çarpı atmışlar ve altına Topluluk Pisliği yazmışlar.

Kollarında Topluluksuz bantları olan birkaç kişi, silahlarını doğrultarak üzerimize yürüyor. Kimilerini Topluluksuz bölgesindeki kamp ateşlerinden, kimilerini de Cesurluk lideriyken Evelyn’in yanında geçirdiğim zamandan tanıyorum. Hiç tanımadıklarım bana Topluluksuz nüfusunun sandığımdan ne kadar fazla olduğunu hatırlatmaya yetiyor.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. “Evelyn’i görmeye geldim.”

“Tabii,” diyor içlerinden biri. “Biz de her görmek isteyeni yanına salıyoruz.”

“Dışarıdakilerden ona bir mesaj getirdim,” diyorum. “Eminim duymak isteyecektir.”

“Tobias?” Topluluksuz kadınlardan biri beni tanıyor. Ben de onu hatırlıyorum, ama Topluluksuz bölgesinden değil, Fedakârlık bölgesinden. Komşumuzdu. Adı Grace.

“Selam Grace,” diyorum. “Ben sadece annemle konuşmak istiyorum.”

Yanağını ısırırken söylediklerimi tartıyor. Tabancayı tutan eli gevşiyor. “Eh, hâlâ yanına birini sokmamız yasak.”

“Tanrı aşkına,” diye araya giriyor Peter. “Git ona geldiğimizi söyle, ondan sonra ne olacağına bakalım! Bekleyemeyiz.” Grace, biz konuşurken arkada toplanan grubun arasına gidiyor, sonra tabancasını indirip yakındaki bir koridora koşuyor.

Kollarımı havada tutmaktan omuzlarım ağrıyana kadar uzunca gelen bir süre boyunca orada bekliyoruz. Sonra Grace dönüp eliyle bize işaret ediyor. Diğerleri tabancalarını indirirken ben de ellerimi indiriyorum. Fuayedeki kalabalık grubun arasından geçerken, kendimi iğne deliğinden geçen bir ip gibi hissediyorum. Grace bizi asansörlere götürüyor.

“Elindeki tabanca ne iş, Grace?” diyorum. Daha önce Fedakârların silah tuttuğuna tanık olmamıştım.

“Artık topluluklar yok,” diyor. “Artık kendimi savunabilirim. Kendimi koruma sezgimi geliştirmeye çalışıyorum.” Güzel derken samimiyim. Fedakârlık da en az diğerleri kadar arızalıydı ama kötü yanları daha az ortadaydı. Kötülük daha çok bencillik yapmama kılıfına bürünmüştü. Öte

yandan birinin kişiliğinden ödün vermesi, durduğu yerde araziye uyması, birbirini yumruklamaya yüreklendirmekten çok daha matah bir şey değil.

Jeanine'in yönetim ofisinin olduğu kata çıkıyoruz. Fakat Grace bizi ofise götürmüyor. Bunun yerine içinde masalar, kanepeler, kare şeklinde düzenlenmiş sandalyelerle dolu büyük bir toplantı odasına gidiyoruz. Arka duvardaki büyük pencerelerden içeri ay ışığı sızıyor. Evelyn, sağdaki masalardan birine oturmuş dışarıyı seyrediyor.

"Gidebilirsin, Grace," diyor. "Bana bir mesaj mı getirdin, Tobias?"

Bana bakmıyor. Gür saçlarını arkada topuz yapmış, üzerindeki gri gömleğin kolunda Topluluksuz bandı var. Yorgun görünüyor.

Peter'a "Koridorda bekleyebilir misin?" dediğimde itiraz etmeden kabul etmesine şaşırıyorum. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Annemle baş başa kalıyoruz.

"Dışarıdaki insanların bizim için hiçbir mesajı yok," diyorum anneme yaklaşırken. "Şehirdeki herkesin hafızasını ellerinden almak istediler. Bizimle mantıklı bir şekilde konuşulacağına, iyi yanlarımızın olabileceğine inanmıyorlar. Bizimle konuşmak yerine hafızalarımızı silmenin daha kolay olduğuna karar verdiler."

"Belki haklıdırlar;" diyor Evelyn. Sonunda bana dönüp, yanağını birleştirdiği ellerine yaslıyor. Parmaklarından birindeki boş halka dövmesi, bir alyansı andırıyor. "O zaman sen buraya ne yapmaya geldin?"

Duraksıyorum. Elim cebimdeki küçük şişede. Ona baktığımda, zamanın eski bir kıyafet parçasının epriyip yıpranması gibi annemi de yıprattığını görebiliyorum. Aynı zamanda küçükken tanıdığım kadının yüzündeki gülümsemeyi, gözlerindeki neşe kıvılcımlarını da görüyorum. Ama ona baktıkça, bir zamanlar tanıdığım mutlu kadının aslında hiç var olmadığına daha çok ikna oluyorum. Kendinden başka bir şey düşünme yen bir çocuğun gözleriyle baktığımda o kadın, gerçek annemin soluk bir hayaletinden ibaret.

Masada karşısına oturup hafıza serumunun olduğu şişeyi aramıza koyuyorum.

"Sana bunu içirmeye geldim," diyorum.

Annem şişeye bakıyor. Gözlerinin dolduğunu sanıyorum, ama sadece bir ışık oyunu da olabilir.

"Toptan bir yıkımı önlemenin tek yolunun bu olduğunu düşünüyorum," diyorum. "Marcus, Johanna ve yandaşlarının saldırmaya hazırlandıklarını biliyorum, senin de onları durdurmak için elinden geleni ardına

koymayacağından eminim. Buna sahip olduğun ölüm serumunu kullanmak da dâhil.” Başımı yana yatırıyorum. “Yanılıyor muyum?”

“Hayır,” diyor. “Topluluklar kötülükle dolu. Artık iyileştirilemezler. Hepimizin yok olmasını tercih ederim.”

Masanın üzerindeki yumruğunu sıktığında eklemleri soluyor. “Topluluklarda kötülük olmasının nedeni, çıkış olmamasıydı,” diyorum. “Bize aslında hiçbir seçenek bırakmazken, seçim yaptığımızı zannetmemizi sağladılar. Sen de burada aynısını yapıyorsun; toplulukları feshediyorsun. Onlara seçim yapmalarını söylüyorsun. Ama topluluksuz kalmalarını sağlıyorsun, aksi takdirde onları öğütüveriyorsun!”

“Böyle düşünüyorduysan neden daha önce söylemedin?” derken sesi yükseliyor. Gözlerini benimkilerden, benden kaçırıyor. “Bunu söylemek varken, niye bana ihanet ettin?”

“Çünkü senden korkuyorum!” Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum, ama aynı zamanda kimliğinden vazgeçmesini istemeden önce bunları söyleme şansına sahip olduğum için seviniyorum. En azından ona şu anda dürüst davranabilirim. “Sen... bana onu hatırlatıyorsun!”

“Bu ne cesaret?” Yumruklarını iyice sıkıp neredeyse tükürürcesine, “Bu ne cüret?” diyor.

“Duymaktan hoşlanıp hoşlanmaman umurumda bile değil,” diyorum ayağa kalkarken. “O evimizdeki tirandı, şimdi de şehrin tiranı sensin; ikisinin de aynı şey olduğunu görmüyorsun!”

“Demek bu şeyi bu yüzden getirdin,” deyip şişeyi kapıyor ve bakmak için havaya kaldırıyor. “Bu durumu tamir etmenin tek yolunun bu şişeden geçtiğine inanıyorsun.”

Annemin hafızasını silersem, kendime yeni bir anne yaratabilirim.

Ama Evelyn, annem olmaktan çok daha fazlası. O kendi doğruları olan bir birey ve ben onun sahibi değilim.

Sırf onunla baş edemiyorum diye nasıl bir insana dönüşmesi gerektiğine karar veremem.

“Hayır,” diyorum. “Hayır, sana bir seçim hakkı vermek için geldim.”

Birden dehşete düşüyorum, ellerim uyuşuyor, kalbim hızla atmaya başlıyor-

“Bu gece Marcus’u görmeye gidecektim, ama bunu yapmadım.” Zorlukla yutkunuyorum. “Onun yerine seni görmeye geldim, çünkü... çünkü seninle uzlaşma umudum çok daha fazla. Belki şimdi değil, yarın değil, ama bir

gün uzlaşacağız. Oysa Marcus'la ilgili hiçbir umudum yok, onunla uzlaşmam mümkün değil."

Kıvılcımlar çakan bakışlarında gözlerinin dolduğunu görebiliyorum.

"Bu seçim hakkını sana vermek benim haddim değil," diyorum. "Ama bunu yapmak zorundayım. Topluluksuzlar'a liderlik edebilirsin, Yandaşlarla savaşabilirsin, ama bunu bensiz yapman gerekecek. Sonsuza kadar sürse bile. Ya da bu haçlı seferine boş verip... oğlunu yeniden kazanacaksın."

Nafile bir öneri olduğunu biliyorum, zaten bu yüzden korkuyorum. Seçim yapmayı reddetmesinden, beni yok sayıp gücü seçmesinden, bana aptal bir çocuk olduğumu söylemesinden korkuyorum. Gerçekten de kendimi bir çocuk gibi hissediyorum. Boyu bir metreyi bile bulmayan ve annesine kendisini sevip sevmediğini soran bir çocuk...

Evelyn'in, ıslak toprak kadar koyu gözleri uzun süre benimkileri süzüyor.

Sonra masanın üzerinden uzanıp bana sıkıca sarıldığında, tel bir kafese sıkışmışım gibi gücü karşısında şaşırıyorum.

"Şehir ve içindeki her şey onların olsun," diyor saçlarımın içine.

Kımıldayamıyorum, konuşamıyorum. Annem beni seçti. Annem beni seçti.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM TRIS

ÖLÜM SERUMU, BAHARATLI TÜTSÜ GIBI KOKUYOR. İLK NEFESTE ciğerlerim itiraz ediyor. Öksürüp tıksırırken karanlık her yanımı sarıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Kanım âdeta pekmeze, kemiklerim kurşuna dönüşüyor. Görünmez bir ip beni uykuya doğru çekiştiriyor, ama uyanık kalmak istiyorum. Uyanık kalmam çok önemli. Bu arzunun göğsümde alev gibi yandığını hayal ediyorum.

İp beni daha sertçe çekerken, göğsümdeki ateşi isimlerle körüklüyorum. Tobias. Caleb. Christina. Matthew. Cara. Zeke. Uriah.

Ama serumun ağırlığına dayanamıyorum. Yana devrildiğimde, yaralı kolum soğuk zemine çarpıyor. Uyumak üzereyim...

Akıp gitmek ne güzel olurdu, diyor kafamın içindeki ses. Nereye gideceğimi bilmeden...

Ama ateş, göğsümdeki ateş. Yaşama arzusu.

Henüz işim bitmedi. Hayır, bitmedi.

Beynimi eşeliyorum. Buraya neden geldiğimi, bu harika ağırlıktan neden kurtulmam gerektiğini hatırlamakta zorlanıyorum. Ama sonra hayali ellerim, hatıralarımın arasından annemin yüzünü çıkarıyor. Kaldırımın üzerinde cansız yatan şekilsiz bedeni gözümün önünde canlanıyor. Babamın yarasından sızan kanları hatırlıyorum.

Ama onlar öldü, diyor ses. Onların yanına gidebilirsin.

Benim için öldüler, diye yanıtlıyorum. Ve şimdi onlara borcumu ödemek için bir şey yapmam gerekiyor. Başka insanların her şeylerini kaybetmelerinin önüne geçmem lazım. Şehri, annemle babamın sevdiği insanları kurtarmalıyım.

Onların yanma gidersem, yanımda iyi bir sebebim olsun istiyorum. Baygın bir şekilde yere yığılarak değil.

Ateş, göğsümdeki ateş, içimdeki öfke kamp ateşiyken, cehennem ateşine dönüşüyor ve bedenimi tüketiyor. Alevlerin damarlarımda coştuğunu, serumun ağırlığını öğüttüğünü hissedebiliyorum. Şu anda beni hiçbir şey öldüremez; güçlüyüm, yenilmezim, ölümsüzüm.

Serumun tenime yağ gibi yapıştığını hissetsem de her yanımı saran karanlık azalıyor. Elimi sertçe yere vurup doğrulmaya çalışıyorum.

Belimi havaya kaldırıp omzumla yüklendiğimde çifte kapıları kapalı tutan mühür gıcırdayarak kopuyor. Temiz havayı içime çekip doğruluyorum. İşte buradayım, buradayım.

Ama yalnız değilim.

Kıpırdama," diyor David, tabancasını doğrultarak. "Mer haba, Tris."

ELLİNCİ BÖLÜM TRİS

"ÖLÜM SERUMUNA KARŞI KENDINI NASIL AŞILADIN?" DÎYE soruyor David. Hâlâ tekerlekli sandalyesinde oturuyor, ama birini vurmak için yürümen gerekmiyor.

Sersemliğimi üzerimden atamadığımdan gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum.

"Aşılamadım," diyorum.

"Aptallaşma," diyor. "Aşı olmadan ölüm serumuna direnemezsin ve bu yerleşkede aşıya sahip tek kişi benim."

Ne diyeceğimi bilemediğimden ona bakakalıyorum. Kendimi aşılamadım. Şu anda ayakta dikiliyor olmamın imkânı yok. Söyleyecek bir şey de yok.

“Neyse, sanırım artık bunun bir önemi yok,” diyor David. “Artık buradayız:”
“Burada ne işin var?” diye mırıldanıyorum. Dudaklarımı o kadar büyük hissediyorum ki konuşmakta zorlanıyorum. Te nimdeki yağlı ağırlığı hâlâ hissedebiliyorum, sanki defetmiş olsam da ölüm hâlâ bana tutunmaya çalışıyor.

Bu noktaya vardığımda ihtiyacım olmayacağını düşündüğümden tabancamı koridorda bıraktığımı hatırlıyorum.

“Bir şeylerin peşinde olduğunuzu biliyordum,” diyor David. “Bütün hafta genetik hasarlılarla oradan oraya koşturdun, Tris. Fark etmeyeceğimi mi sanmıştın?” Başını iki yana sallıyor. “Sonra arkadaşın Cara, ışıklarla oynarken yakalandı, ama akıllı davranıp bize bir şey anlatmadan kendi kendini bayılttı. O yüzden, ne olur ne olmaz diye buraya geldim. Seni burada bulduğuma şaşırdığımı söylemekten esef duyuyorum.”

“Buraya yalnız mı geldin?” diye soruyorum. “Pek akıllıca sayılmaz, değil mi?”

Parlak gözleri, belli belirsiz kısılıyor. “Eh, gördüğün gibi ölüm serumuna karşı dirençliyim ve tabancam var. Benimle dövüşemezsin. Namlu üzerine doğrultulmuşken, dört virüs cihazını çalman mümkün değil. Korkarım, hayatını tehlikeye atma pahasına bile olsa buraya kadar boşuna geldin. Ölüm serumu belki seni öldürmeyecek, ama ben öldüreceğim. Eminim anlayış gösterirsin. Resmi olarak ölüm cezasına izin vermiyoruz, ama buradan canlı çıkmanı göze alamam.”

Buraya deneyleri sıfırlayacak silahları çalmaya geldiğimi sanıyor. İçlerinden birini yerleşkeye yayacağımdan haberi yok. Bu güzel.

Hâlâ hantal hissetsem de istifimi bozmamaya çalışıyorum. Odayı gözlerimle tarayıp, hafıza serumu virüsünü yayacak cihazı arıyorum.

Matthew, can sıkıcı ayrıntılarla Caleb’a tekrar ettirirken yanlarındaydım: Gümüş kilidi olan siyah bir kutu. Üzerindeki mavi şerit bantta bir model numarası var. Ve kutuyu sol duvarın dibindeki tezgâhın üzerinde görebiliyorum. Sadece birkaç adım ötemde. Fakat hareket edemem, yoksa David beni öldürecek.

Doğru anı yakalamam ve hızlı hareket etmem lazım.

“Ne yaptığını biliyorum,” diyorum. Suçlamamın dikkatini dağıtmasını umarak biraz geriliyorum. “Saldırı simülasyonunu senin tasarladığını biliyorum. Annemle babamın ölümünden sorumlu olduğunu biliyorum. Annemin ölümünden sorumlusun. Biliyorum.”

“Onun ölümünden sorumlu değilim!” diyor David, ani bir patlamayla neredeyse bağırarak. “Saldırı başlamadan önce olacakları haber verdim, o yüzden sevdiklerini güvenli bir yere götürmeye vakti vardı. Yerinde kalsaydı, şu anda hayatta olacaktı. Ama daha büyük bir amaç uğruna fedakârlıklar yapılması gerektiğini anlamayacak kadar aptal bir kadındı ve aptallığı onu öldürdü!”

Kaşlarımı çatıyorum. Tepkisinde, camlaşan gözlerinde bir şey var. Nita ona korku serumunu vurduğunda annemle ilgili mırıldandığı bir şey.

46 I

“Onu hiç sevdin mi?” diye soruyorum. “Onca yıl yazıştınız... oraya göndermek istememen... babamla evlendikten sonra artık ondan raporları alamayacağını söylemen.

David hâlâ hareketsiz. Bir heykele, taştan yontulmuş bir adama benziyor.

“Sevdim,” diyor. “Ama her şey geçmişte kaldı.”

Sanırım bu yüzden beni çevresine katıp önüme bu kadar seçenek koymaktan mutlu oldu. Çünkü ben annemin bir parçasıyım, saçlarımı ondan aldım, onun sesiyle konuşuyorum. Çünkü David hayatı boyunca annemi elinde tutmaya çalıştı, ama sonunda eli boş kaldı.

Koridorda adım sesleri işitiyorum. Askerler geliyor. Güzel, onlara ihtiyacım var. Holdeki hafıza serumu virüsünü alıp yerleşkenin diğer bölümlerine yaymaları gerekiyor. Öte yandan umarım ölüm serumu dağılana kadar beklerler.

“Annem aptal değildi,” diyorum. “Senin asla anlayamayacağın bir şeyi anladı. Başkalarının hayatını feda etmek, fedakârlık değil, tam anlamıyla kötülüktür.”

Bir adım daha gerilerken devam ediyorum, “Annem bana gerçek fedakârlığı öğretti. Fedakârlık, başka birinin genetiğine duyduğun iğrentiyle değil, sevgiyle yapılmalı. Fedakârlık, bütün seçenekleri tüketene kadar çabalamaktır. Fedakârlık, güçleri yetmediği için senin gücüne ihtiyaç duyanlar için yapılmalı. İşte bu yüzden o insanları ve hatıralarını feda etmekten seni alıkoymam gerekiyor. Dünyayı senden sonsuza kadar kurtarmam gerekiyor.”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Buraya bir şey çalmaya gelmedim, David.”

Ani bir dönüşle cihaza doğru atılıyorum. Tabanca patladığında bütün vücuduma bir acı yayılıyor. Kurşunun nereme isabet ettiğini bile bilmiyorum.

Kulaklarımda hâlâ Matthew'a şifreyi tekrarlayan Caleb'ın sesi var. Titreyen elimle numaraları tuşluyorum.

Tabanca tekrar patlıyor.

Acım çoğalıyor, gözüm kararır gibi oluyor, ama yine Caleb'ın sesini duyuyorum. Yeşil düğme.

Canım çok yanıyor.

Ama vücudum böylesine uyuşmuşken canım nasıl yanabilir?

Düşmeye başladığımı hissettiğimde elimi klavyenin üzerine vuruyorum. Yeşil düğmenin arkasında bir ışık beliriyor.

Bir bip sesi eşliğinde bir çalkalanma sesi duyuyorum.

Yere kayıyorum. Ensemde ve yanağımın altında bir sıcaklık var. Kırmızı. Kan tuhaf bir renk. Koyu.

Göz ucuyla David'in tekerlekli sandalyesine yığıldığını görüyorum.

Ve arkasından annem yürüyerek geliyor.

Onu son gördüğümde olduğu gibi gri Fedakârlık kıyafetini giymiş, üzeri kan lekeleriyle kaplı, çıplak kollarındaki dövmeler ortada. Tişörtündeki kurşun deliklerinden, artık kanamayan kızarık yaralarını görüyorum. Annem sanki zaman da donmuş gibi görünüyor. Cansız saçlarını arkada toplamış, ama birkaç altın tel alnına dökülmüş.

Hayatta olamayacağını biliyorum, ama kan kaybı ya da ölüm serumu yüzünden bilincim kaydığından olsa gerek onu gerçekten görüp görmediğimden emin olamıyorum. Belki de bir şekilde gelmiştir.

Yanıma çömelip soğuk eliyle yanağıma dokunuyor.

"Merhaba, Beatrice," diyerek gülümsüyor.

"İşim bitti mi?" diye soruyorum. Çünkü ne söylemem gerektiğini kestiremiyorum. Bunu söylediğimden ya da annemin beni duyduğundan da emin değilim.

"Evet," diyor ışıl ışıl gözleri dolarken. "Sevgili çocuğum, iyi iş çıkardın."

"Peki diğerleri?" Tobias, onun kapkara, kararlı gözleri gözümün önüne gelince hıçkırığımda boğulur gibi oluyorum. Yüz yüze durduğumuz ilk seferindeki sıcak ve güçlü ellerini hatırlıyorum. "Tobias, Caleb, arkadaşlarım?"

"Onlar birbirleriyle ilgilenecekler," diyor annem. "Arkadaşlar böyle günler içindir."

Gülümseyip gözlerimi yumuyorum.

Bir şeyin beni çektiğini hissediyorum, ama bu seferkinin beni ölüme çekmeye çalışan kötücül bir ip olmadığından eminim.

Bu sefer beni çeken, kollarına alan annemin elleri.

Mutlulukla kucağına sokuluyorum.

Bu noktaya gelene kadar yaptıklarım için affedilebilir miyim? Affedilmek istiyorum.

Affedilebilirim.

Buna inanıyorum.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM TOBIAS

EvELYN, BAŞPARMAĞIYLA GÖZLERİNDEKİ YAŞI SİLİYOR. OMUZ omuza pencerenin önünde durup dışarıda savrulan karları seyrediyoruz. Kar taneleri pencere pervazına konuyor, rüzgârla pervazın köşesinde birikiyor.

Ellerim uyuşukluktan kurtuldu. Dışarıdaki dünyaya, bembeyaz toz taneciklerine bakarken, her şeyin yeniden başladığını, bu sefer her şeyin daha güzel olacağını hissedebiliyorum.

“Sanırım telsizden Marcus’la iletişime geçip barış anlaşması için görüşebilirim,” diyor Evelyn. “Dinleyecektir. O kadar aptal değil.”

“Bunu yapmadan önce, tutmam gereken bir söz var,” diyorum. Evelyn’in omzuna dokunuyorum. Gülümsemesinde bir gerginlik görmeyi bekliyordum, ama istifini bozmuyor.

Küçük bir suçluluk duygusuna kapılıyorum. Buraya bana teslim olsun diye, sırf beni geri kazanabilsin diye bugüne kadar çabaladığı her şeyi geride bıraksın diye gelmedim. Ama öte yandan, buraya ona herhangi bir seçenek vermeye de gelmedim. Sanırım Tris haklıydı. Elindeki iki kötü seçenekten, sevdiğin insanları kurtaracak olanı tercih edersin. Evelyn’e hafıza serumunu verirsem onu kurtaramam. Aksine onu yok etmiş olurum.

Peter, koridorda sırtını duvara dayamış oturuyor. Üzerine eğildiğimde başını kaldırıp bana bakıyor. Koyu renk saçları, eriyen kar yüzünden alnına yapışmış.

“Onu sıfırladın mı?” diye soruyor.

“Hayır,” diyorum.

“Bunu yapacak yüreğin olduğunu sanmıyordum zaten.”

“Mesele yürek falan değil. Biliyor musun? İstediğin gibi düşünebilirsin.” Başımı iki yana sallayıp hafıza serumunu elimde gösteriyorum. “Bunu hâlâ istiyor musun?”

Başıyla onaylıyor.

"Kendini geliştirmeye çalışman yeterli, bunu biliyorsun," diyorum. "Daha iyi kararlar vererek, daha iyi bir hayat kurabilirsin."

"Evet, bunu yapabilirim," diyor. "Ama yapmam. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Haklı. Biliyorum. Değişimin zor ve yavaş olduğunu, eskinin kökü kazmana kadar, yaptıklarını unutana kadar uzun zaman çırpınman gerektiğini biliyorum. Bu çabada başarılı olamayacağından, bazı günler tökezleyeceğinden korkuyor. Şimdikinden çok kötü bir adam olma ihtimalinden korkuyor.

Doğrusu, bu korkuyu anlayabiliyorum, kendinden korkmanın ne demek olduğunu bilirim.

Onu kanepelerden birine oturtup, hatıraları buhar olup uçtuktan sonra ona kendisiyle ilgili neler söylememi istediğini soruyorum. Başını iki yana sallamakla yetiniyor. Hiçbir şey istemiyor. Eskiden hiçbir kalıntı istemiyor.

Titreyen eliyle şişeyi elimden alıp kapağını açıyor. Elleri öyle titriyor ki şişedeki sıvı neredeyse dudaklarına damlayacak gibi oluyor. Burnuna götürüp kokluyor.

"Ne kadar içmem gerekiyor?" diye sorarken, dişlerinin takırdadığını duyabiliyorum sanki.

"Ne kadar içtiğinin önemi olduğunu sanmıyorum," diyorum.

"Pekâlâ. Eh... işte bu kadar." Şişeyi, şerefe kaldırırcasına ışığa kaldırıyor.

Sıvıyı ağzına götürdüğünde, "Cesur ol," diyorum.

Sonra bir yudum alıyor.

Ve Peter'ın kayboluşunu izliyorum.

Dışarıdaki havanın tadı buz gibi.

"Hey! Peter!" diye bağırırken nefesim buharlaşıyor.

Peter, boş gözlerle Bilgelik Merkezi'nin kapısında duruyor. Serumu içtiğinden beri en az on kere tekrarladığım ismini duyunca kaşlarını kaldırıp, parmağıyla göğsüne dokunuyor. Matthew, hafıza serumunu içtikten sonra bir süre kafamızın karışacağını söylemişti, ama kafa karışıklığının aslında aptallaşma olduğu şimdiye kadar aklıma gelmemişti.

Derin bir iç çekiyorum. "Evet, sen! Kaçıncı kez sesleniyorum! Hadi, gidelim."

Serumu içtikten sonra ona baktığımda, onu tanıdığım güne kadar giden kötülüklerini, Edward'ın gözüne bıçak saplayan ve kız arkadaşımı öldürmeye çalışan Cesurluk çömezini göreceğimi sanmıştım. Ama kim

olduğu hakkında en ufak bir fikri bile olmayan biri olduğunu kabullenmek, sandığımdan da kolaymış. Kocaman gözlerinde hâlâ o masum bakışları olsa da bu sefer ona inanıyorum.

Evelyn'le yan yana yürürken Peter yeni yürümeye başlayan bebekler gibi arkamızdan geliyor. Kar yağışı durdu, yine de ayakkabılarımın altında gıcırdayacak kadar kaldırımlar karla kaplı.

Dev fasulye heykelinin, ay ışığını yansıttığı Millenium Park'a yürüyüp, bir merdivenden aşağı iniyoruz. Basamaklardan inerken Evelyn dengesini sağlayabilmek için dirseğime tutunduğunda bakışıyoruz. Babamla yeniden yüzleştiğimde olduğum gibi onun da gergin olup olmadığını merak ediyorum. Babamı her gördüğünden tüylerinin diken diken olup olmadığını merak ediyorum.

Basamakların dibinde iki cam bloktan oluşan bir pavyon var. İki yandaki cam bloklar, boyumun üç katı yüksekliğinde. Marcus ve Johanna'yla burada buluşmak için randevu verdik. Gerçekçi ve adil olmak adına iki taraf da silahlı olacak.

AGS

İkisi de bizden önce gelmiş. Johanna'ınn elinde tabanca yok, ama Marcus'ta var. Babam silahını Evelyn'e doğrultmuş bekliyor. Güvenliği sağlamak için Evelyn'in verdiği tabancayı ona doğrultuyorum. Kazıdığı kafasının hatlarını, kanca burnunun iki yanından ağzının kenarlarına inen derin çizgileri görebiliyorum.

"Tobias!" diyor Johanna. Kar tanelerinin bembeyaz beneklediği kırmızı renkli bir Dostluk kabanı giymiş. "Burada ne işin var?"

"Birbirinizi öldürmenize engel olmaya çalışıyorum," diyorum. "Tabancan olmasına şaşırdım."

Kabanının cebindeki şişkinliği işaret ediyorum. Tabanca olduğu açıkça görülebiliyor.

"Bazen barışı sağlamak için zorunlu önlemler almak gerekebilir," diyor Johanna. "Eminim prensip açısından sen de buna katılıyorsundur."

"Buraya laklak yapmaya gelmedik," diyor Marcus, Evelyn'e bakarak. "Bir ihanet hakkında konuşmak istediğini söylemiştin."

Geçen birkaç hafta ondan bir şeyleri alıp götürmüş. Dudaklarının kıvrımında, gözlerinin altındaki mor halkalarda bu eksiklikleri görmek mümkün. Kafasına bakarken, korku senaryomda aynadaki görüntümün babama dönüştüğünü seyrederken ne kadar korktuğumu hatırlıyorum. Şimdi bile ona dönüşme fikri tüylerimi diken diken ediyor. Oysa çocuk-

•47 O luğumdan beri tek hayalim, şu anda yanımda duran anneme benzeyebilmekti.

Ama sanırım artık babama benzemek beni korkutmuyor.

"Evet," diyor Evelyn. "İki tarafın da kabul etmesi gerektiği şartlarım var. Sanırım adil şartlar olduğuna siz de katılırsınız. Kabul ederseniz, Topluluksuz insanlarımın şahsi korunma için kullanmadığı bütün silahları teslim ederek liderliği bırakacağım. Şehri terk edeceğim ye bir daha dönmeyeceğim."

Marcus gülüyor. Dalga mı geçiyor, yoksa duyduklarına mı inanamıyor, kestiremiyorum. Kibirli ve her şeyden şüphelenen biri için her ikisi de geçerli olabilir.

"Bırak, sözünü bitirsin," diyor Johanna sessizce. Ellerini kol yenlerine çekiyor.

"Bunun karşılığında," diye devam ediyor Evelyn, "Şehre saldırmayacaksınız ya da kontrolü ele geçirmeye çalışmayacaksınız. Gidip başka bir yerde kendilerine yeni bir hayat kurmak isteyenlere izin vereceksiniz. Kalmak isteyenlere ise yeni liderlerini ve yeni bir sosyal sistemi oylama hakkı vereceksiniz. Daha da önemlisi, sen Marcus, liderliği bırakacaksın."

Son söylediği, barış anlaşmasının tek bencil şartı. Evelyn, Marcus'un insanları kendisini takip etmeleri için kandırmasına katlanamayacağını söylemişti. Haliyle itiraz etmedim.

"Şardarını kabul ediyorum," diyen Johanna, elini uzatıp birkaç adım öne geldiğinde karlar ayağının altında eziliyor.

47 I

Evelyn, eldivenini parmak parmak çıkarıyor, aradaki mesafeyi aşıp kadınla tokalaşıyor.

"Sabah toplanıp herkese yeni planı anlatmalıyız," diyor Johanna. "Güvenli bir toplantının garantisini verebilir misin?"

"Elimden gelenin en iyisi yapacağım," diyor Evelyn.

Saatime bakıyorum. Hancock binasının yakınlarında Amar ve Christina'dan ayrılalı bir saat geçti. Muhtemelen şu anda serum virüsünün bir işe yaramadığını biliyorlardır. Ya da belki bilmiyordun Ne olursa olsun, buraya yapmak için geldiğim şeyi yapmam lazım. Zeke'yle annesini bulup onlara Uriah'ın başına gelenleri anlatmalıyım.

"Gitmeliyim," diyorum Evelyn'e. "İlgilenmem gereken bir şey var. Ama yarın öğleden sonra seni şehir sınırından alırım, olur mu?"

“Kulağa iyi geliyor,” diyor Evelyn. Sonra eldivenli eliyle hızla kolumu ovalıyor. Tıpkı çocukluğumda üşüdüğüm zaman yaptığı gibi.

“Sen bir daha geri dönmeyeceksin sanırım?” diye soruyor Johanna bana. “Dışarıda kendine yeni bir hayat kurabildin mi bari?”

“Evet,” diyorum. “Size burada iyi şanslar. Dışarıdaki insanlar -onlar şehri kapatmaya çalışacaklar. Olacaklara hazırlanmalısmız.”

Johanna gülümsüyor. “Eminim onlarla masaya oturup pazarlık yapabiliriz.”

Elini uzattığında tokalaşıyoruz. Marcus’un bakışlarının, beni ezmekle tehdit eden bir ağırlık gibi üzerime dikildiğini hissedebiliyorum. Kendimi zorlayarak ona bakıyorum.

“Elveda,” derken samimiyim.

Zeke’nin annesi Hana, o kadar kısa boylu ki, oturma odasındaki koltuğa oturduğunda ayakları yere değmiyor. Üzerinde siyah renkli yıpranmış bir bornoz, ayaklarında terlikleri var, fakat kucağına yerleştirdiği elleri ve kaldırdığı kaşlarıyla yarattığı etki, kendimi dünya liderlerinden birinin önünde duruyormuşum gibi onurlanmam gerektiğini hissetmeme neden oluyor. Uyanmak için yumru yaptığı elleriyle gözlerini ovuşturan Zeke’ye göz atıyorum.

Amar ve Christina onları, Hancock binasının yakınındaki devrimcilerin arasında değil, Cesurluk Merkezi’nin üst katlarında, Pire’deki dairelerinde bulmuşlar. Neyse ki Christina, lastiklerini patlatıp arkada bıraktığımız kamyonun üzerine nerede olduklarına dair bir not bırakmayı akıl etmiş. Onları bu sayede bulabildik. Peter, bizi Büro’ya götürmek üzere Evelyn’in bulduğu yeni minibüste bekliyor.

“Üzgünüm,” diyorum. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“En kötüsüyle başlayabilirsin,” diyor Hana. “Oğluma tam olarak ne olduğuyla mesela.”

“Bir saldırı sırasında ciddi bir şekilde yaralandı,” diyorum. “Bir patlama oldu ve Uriah çok yakınındaydı.”

“Aman Tanrım,” diyen Zeke, yeniden avutulmak isteyen bir çocuk olmak istercesine öne arkaya sallanmaya başlıyor.

Ama Hana başını eğip yüzünü benden saklamakla yetiniyor.

Oturma odasındaki soğan ve sarımsak kokusu, muhtemelen akşam yemeğinden kalma. Kapının yanındaki beyaz duvara omzumu dayıyorum. Hemen yanı başımda ailenin bir fotoğrafı asılı duruyor. Zeke henüz emekleme çağında, Uriah annesinin kucağında küçücük bir bebek.

Babasının yüzü, burnu, kulağı, dudağı paramparça yara izleriyle dolu, ama kocaman gülümsemesi, ışıldayan gözleri ve koyu teni çok daha tanıdık geliyor, çünkü iki oğlu da ona çekmiş.

“Uriah o günden beri komada,” diyorum. “Ve...”

“Ve o uyanmayacak,” diyor Hana gergin bir sesle. “Buraya bunu söylemek için geldin, öyle değil mi?”

“Evet,” diyorum. “Onunla ilgili kararı verebilmeniz için sizi almaya geldim.”

“Karar mı?” diyor Zeke. “Yani onu yaşam destek ünitesinden çıkarıp çıkarmama kararından mı bahsediyorsun?”

Hana başını iki yana sallayarak, “Zeke,” dediğinde genç adam, susup kanepeye yaslanıyor. Daha doğrusu sanki kanepenin içine gömülüyor.

“Onu o şekilde yaşatmak istemeyiz elbet,” diyor Hana. “Ona kalsa yaşamak isterdi. Ama bize göre, en doğrusu gitmesi.”

Başımla onaylıyorum. “Elbette. Ama söylemem gereken bir şey daha var. Saldırı... kaldığımız yerde birçok insanın karıştığı bir tür isyandı. Ve ben de bunun bir parçası oldum.”

Başımı eğip ayaklarımın dibindeki ahşap döşemeye bakıyorum. Zamanla aralarına toz birikmiş. Onlardan bir tepki, herhangi bir tepki bekliyorum. Oysa tek duyduğum sessizliğin ta kendisi.

“Benden istediğini yerine getiremedim,” diyorum Zeke’ye. “Ona göz kulak olmam gerekirken bunu yapamadım. Çok üzgünüm.”

Cesaretimi toplayıp ona bakıyorum. Zeke gözlerini sehpanın üzerindeki boş vazoya dikmiş, hâlâ oturuyor. Vazonun üstüne işlenmiş pembe güller solmaya yüz tutmuş.

“Sanırım bu konuda biraz zamana ihtiyacımız olacak,” diyor Hana. Boğazını temizliyor, ama sesinin titremesine engel olamıyor.

“Keşke size ihtiyaç duyduğunuz zamanı verebilsem,” diyorum. “Ama hemen yerleşkeye döneceğiz ve bizimle gelmeniz gerekiyor.”

“Peki,” diyor Hana. “Dışarıda bekleyebilirseniz, beş dakika sonra yanınıza geliriz.”

Yerleşkeye dönüş yolumuz karlı ve karanlık. Tümsekli yolda hoplaya zıplaya ilerlerken ayın bulutların ardında görünüp kaybolmasını seyrediyorum. Şehrin sınırlarına vardığımız da, kar yeniden başlıyor, büyük kar taneleri far ışıklarımızın önünde savruluyor. Tris’in de kaldırımda savrulan ve uçakların etrafında biriken karları izleyip izlemediğini merak ediyorum. Artık saf genin ne olduğundan bihaber insanların arasındayken,

arkamda bıraktığım şehirden daha iyi bir dünyada olup olmadığını merak ediyorum.

Christina öne eğilip kulağıma fısıldıyor. “Eee oldu mu? İşe yaradı mı?”

Başımı sallıyorum. Dikiz aynasından baktığımda, iki eliyle birlikte ağzını kapatıp sırıttığını görebiliyorum. Kendisini güvende hissettiğini biliyorum. Hepimiz güvendeyiz.

“Aileni aşıladın mı?” diye soruyorum.

“Evet. Hancock binasındaki Yandaşlarla birlikteydiler,” diyor. “Ama sıfırlama vakti geçtiğine göre, demek ki Tris’le Caleb onları durdurmayı başarmış.”

Hana ve Zeke, yol boyunca mırıltılarla konuşuyor, içinden geçtiğimiz tuhaf ve karanlık dünyaya hayret ediyorlar. Amar, yola bakmak yerine rahatlatmak amacıyla onlara dönüp basit açıklamalar yapıyor. Sokak lambalarına ya da yol bariyerlerine çarpmanın ucundan geçtiği her seferinde paniğimi bastırmaya çalışıp kar yağışına odaklanıyorum.

Kışın getirdiği boşluk hissinden hep nefret etmişimdir. Boş araziler, gökle yer arasındaki belirgin fark, ağaçların iskelete, şehrin terk edilmiş diyarlara benzemesi... Belki bu kış tam aksine ikna olabilirim.

Çitleri geçip, artık önünde güvenlik görevlilerinin beklemediği ön kapılarda duruyoruz. Araçtan indiğimizde Hana kar fırtınasında yürümeye çalışırken Zeke onun elini tutarak yardımcı oluyor. Yerleşkeye girdiğimizde Caleb’ın girişiminde başarılı olduğunu iyice anlıyorum, çünkü etrafta kimsecikler yok. Bunun tek anlamı, sıfırlanarak hatıralarının değişmesi olabilir.

“Herkes nerede?” diye soruyor Amar.

Boş güvenlik noktasından durmadan geçiyoruz. İleride Cara’yı görüyorum. Yüzünün bir yanı fena halde morarmış, başında sargı var, ama beni endişelendiren bu görüntü değil. Asıl büyük sorun, gözlerindeki kederli ifade.

“Ne oldu?” diye soruyorum.

Cara başını iki yana sallıyor.

“Tris nerede?”

“Üzgünüm, Tobias.”

“Neden üzgünsün?” diye soruyor Christina sertçe. “Bize ne olduğunu anlat!”

“Silah Laboratuvarı’na Caleb yerine Tris girdi,” diyor Cara. “Ölüm serumundan etkilenmedi ve hafıza serumunu serbest bıraktı, ama o... o

vuruldu. Ve hayata tutunamadı. Çok üzgünüm.”
Çoğu zaman insanların yalan söyleyip söylemediğini anlarım, bunun da yalan olması gerekir, çünkü Tris hâlâ yaşıyor. Işıl ışıl gözleri, utangaç yanakları, enerji dolu minicik bede niyle, avlu seradaki ışıkların altında olmalı. Tris hâlâ yaşıyor, beni burada tek başıma bırakamaz, Caleb’ın yerine Silah Laboratuvarı’na girmiş olamaz.

“Hayır,” diyor Christina başım iki yana sallayarak. “Mümkün değil. Bu işte bir yanlışlık olmalı.”

Cara’nın gözleri doluyor.

O zaman anlıyorum. Elbette Tris, Caleb yerine Silah Laboratuvarı’na gitti.

Aksini yapamazdı.

Christina bir şeyler haykırıyor, ama sesi çok uzaktaymış gibi boğuk geliyor. Sanki suyun altındayım. Cara’nın yüzünü görmekte bile zorlanıyorum, bütün dünyanın renkleri solup gidiyor.

Tek yapabildiğim, orada öylece durmak. Kımıldamadan durursam, duyduklarımın gerçekleşmesine engel olabilirmişim gibi hissediyorum. Kıpırdamazsam, her şey yolundaymış gibi yapabilirim.

Christina duyduklarının ağırlığına katlanamayıp iki büklüm olduğunda Cara ona sarılıyor ve... ben kıpırdamadan öylece duruyorum.

TOBIAS

GÖVDESİ AĞA İLK ÇARPTIĞINDA, TEK GÖRDÜĞÜM GRİ BİR bulanıklıktı. İnmesine yardım ederken eli küçücük, ama sıcaktı. Sonra incecik, sıskacık haliyle karşıma dikildiğinde de hiçbir ayırt edici özelliği yoktu, sadece ilk atlayışını yapmıştı. Kasıntı, ilk atlayışını yapmıştı.
Ben bile ilk seferinde atlamamıştım.
Gözleri inatçı, gözleri kararlıydı.
Çok güzeldi.

TOBIAS

AMA ONU DAHA ÖNCE DE GÖRMÜŞTÜM. OKUL koridorlarında, annemin sahte cenazesinde, Fedakârlık kaldırımlarında... Onu görmüştüm, ama gerçekten görmüş sayılmazdım. İlk atlayışım yapana kadar kimse onu gerçekten görmüş sayılmazdı.
Sanırım parlayan ateş sonsuza kadar sürmüyor.

TOBIAS

ONU GÖRMEYE GİDİYORUM. BİR ARA. CARA OLUP BİTENİ anlattıktan sonra ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Christina’yla omuz omuza yürüyoruz.

Cara’nın adımlarını takip ediyoruz. Yerleşke girişinden morga nasıl geldiğimizin farkında değilim. Kafamın içindeki bariyer, gördüğüm her şeyi bulanıklaştırmış, duymuş olabileceğim bütün sesleri boğmuş.

Tris masada yatıyor. Bir an için uyuduğunu sanıyorum. Dokunduğumda uyanıp gülümseyeceğini, beni öpeceğini hayal ediyorum. Ama aksine bütün bedeni buz gibi kaskatı. Kıpırtısız.

Cbristina burnunu çekerek hıçkırıyor. Tris’in elini sıkıyorum. Yeterince sıkarsam onu hayata döndüreceğime, yüzüne yeniden renk getirip uyandıracağıma inanmak istiyorum.

Bunun olmayacağını, Tris’in artık gitmiş olduğunu anlamam için ne kadar zaman geçtiğinin de farkında değilim.

Ama elini bıraktığımda, bütün gücümün tükenip gittiğini hissederken masanın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Sanırım ağlıyorum ya da en azından ağlamak istiyorum. Son bir öpücük, son bir söz, son bir bakış ve daha fazlası için bütün bedenim isyan ederek haykırıyor.

TOBIAS

SONRAKI BIRKAÇ GÜN, KEDERİ UZAKTA TUTAN, DURAĞANLIK değil, hareket oluyor. Uyumak yerine yerleşkenin koridorlarında dolaşıyorum. Serumla hafızaları sonsuza kadar değişenlerin iyileşmesini, sanki çok uzaklardan seyrediyorum.

Hafızalarını kaybedenler, tek bir gerçeğin etrafında buluşuyor: İnsanın doğası karışıktır, hepimizin genleri farklıdır, ama ne hasarlıyız ne de safkan. İnandıkları bir de yalan var: Hafızaları korkunç bir kaza sonucu silindi, bu olmadan Önce hükümeti GH’lerin de herkesle aynı haklara sahip olduğuna inandırmaya çalışıyorlardı.

Başkalarıyla birlikteyken boğuluyorum, yanlarından ayrıldığımda eksik hissediyorum. Korkuyorum ve neden korktuğumu bile bilmiyorum, çünkü her şeyimi kaybettim.

Ekranlardan şehri seyretmek için kontrol odasına uğradığımda ellerim titriyor. Johanna, şehirden ayrılmak isteyenler için araçlar ayarlıyor. Gerçeği öğrenmek için buraya gelecekler. Chicago’da kalmaya karar verenlere ne olacağını bilmiyorum. Bunu umursadığımı da sanmıyorum.

Ellerimi ceplerime sokup birkaç dakika boyunca ekranları seyrediyorum, sonra kalp atışlarımla adımlarımı eşleştirmeye ya da fayansların arasındaki çizgilere basmamaya çalışarak tekrar yürümeye başlıyorum. Girişten çıktığımda, taş heykelin yanında toplanmış küçük bir kalabalık görüyorum. İçlerinden biri tekerlekli sandalyede. Nita.

Artık kullanılmayan güvenlik bariyerini geçip belli bir mesafeden onları izliyorum. Reggie taşın üzerine çıkıp su tankının altındaki vanayı açıyor. Damlalar akıntıya dönüşüyor, biraz sonra tanktaki bütün su boşalıp taşı ıslatıyor, Reggie'nin paçaları sırılsıklam oluyor.

"Tobias?"

Bir parça irkiliyorum. Caleb sesleniyor. Kaçacak delik ararken sesine sırtımı dönüyorum.

"Bekle. Lütfen."

Ona bakmak istemiyorum. Tris için tuttuğu yasın az mı, yoksa çok mu olduğunu değerlendirmek istemiyorum. Ve Tris'in onun gibi sefil bir ödlek için öldüğünü, Caleb'ın asla Tris'in hayatını feda etmesine değmediğini düşünmek de istemiyorum.

Yine de ona bakıyorum. Gittiğini bildiğim halde, büyük bir açlıkla onda Tris'i görmeye çalışıyorum.

Caleb'ın saçları pis ve darmadağınık, yeşil gözleri kan çanağına dönmüş, büktüğü dudakları titriyor.

Caleb, Tris'e benzemiyor.

"Seni rahatsız etmek istemiyorum," diyor. "Ama sana söylemem gereken bir şey var. Şeyden önce... sana iletmemi istediği bir şey.

"Dökül," diyorum, cümlesini bitirmesine fırsat vermeden.

"Kurtulamazsa, sana..." Caleb yutkunuyor, sonra sırtını dikleştirip gözyaşlarına inat devam ediyor. "Seni bırakmak istemediğini söylememi istedi."

Tris'in benim için söylediği son sözleri karşısında bir şeyler hissetmem gerekmez mi? Hiçbir şey hissetmiyorum. Her zamankinden çok daha uzağım.

"Öyle mi?" diyorum sertçe. "O zaman neden bıraktı? Neden ölme işini sana bırakmadı?"

"Bu soruyu kendime sormadığımı mı sanıyorsun?" diyor Caleb. "Beni seviyordu. Benim yerime ölsün diye tabancayı enseme dayayacak kadar hem de. Nedeni hakkında hiçbir fikrim yok, ama hepsi bu."

Ben cevap veremeden uzaklaşıyor ve herhâlde böyle yapması daha iyidir, çünkü öfkemi anlatabilecek tek bir kelime bile aklıma gelmiyor. Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı kovuyorum ve lobinin ortasında yere oturuyorum.

Tris'in neden beni bırakmak istemediğini söylediğini biliyorum. Bunun yeni bir Bilgelik Merkezi olmadığını, ölüme giderken beni uykuda bırakıp

gitmesini sağlayan bir yalan olmadığını, yaptığı şeyin gereksiz bir fedakârlık olmadığını bilmemi istiyordu. Gözyaşlarımı kafamın içine geri gönderebilecekmişim gibi yumruklarımla gözlerimi ovuyorum. Ağlamayacağım. Ağlamamak benim cezam olacak. Duygulanma biraz olsun gem vuramazsam, hepsi ortalığa dökülecek ve bir daha asla kendimi toparlayamayacağım.

Biraz sonra yakınlarda birilerinin sesini duyuyorum. Cara ve Peter.

“Bu heykel, değişimin sembolüydü,” diyor Cara, Peter’a. “Büyük değişim. Ama şimdi heykeli yıkıyorlar.”

“Ya sahi mi?” diye soruyor Peter heyecanla. “Neden?”

“Şey... senin için sorun olmazsa, daha sonra anlatmayı tercih ederim,” diyor Cara. “Yatakhaneye nasıl geri dönüleceğini hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“O zaman... bir süreliğine yatakhaneye git. Orada birileri sana yardım eder.”

Cara yanıma gelirken, benimle konuşacağını düşünerek büzüşüyorum. Ama yere çöküp ellerini kucağına yerleştirerek dimdik sırtıyla yanıma oturuyor. Temkinli, ama rahat. Reggie’nin suyunu boşalttığı heykeli seyrediyor.

“Yanımda durmana gerek yok,” diyorum.

“Bir yere gitmem gerekmiyor,” diyor Cara. “Ve sessizlik güzel.”

Yan yana otururken sessizlikte akan suyu seyrediyoruz.

“İşte buradasınız,” diyor Christina, koşarak yanımıza gelirken. Yüzü şişmiş, sesi derin bir iç çekişi kadar kısık. “Hadi gelin. Zamanı geldi. Onu yaşam destek ünitesinden çıkarıyorlar.” Bunu duyar duymaz sarsılıyorum, yine de kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Hana ve Zeke, geldiğimizden beri Uriah’ın yanındaydı, ufacık bir yaşam işareti görmek için üzerine titremişlerdi. Ama Uriah’ta hayattan eser yoktu, sadece kalbini attıran makinen sesi vardı.

Hastaneye doğru yürürken Cara arkamızdan geliyor. Günlerdir uyumamış olmama rağmen yorgun hissetmiyorum. Normalde yorgun olur, yürürken bütün vücudum sızlardı. Christinayla konuşmuyoruz, ama onun da benim gibi Uriah’ın son nefesini düşündüğünden eminim.

Uriah’ın odasını gören pencerenin önüne geldiğimizde Evelyn’i görüyoruz. Birkaç gündür onunla Amar ilgileniyordu. Annem dokunmaya çalıştığında omzumu kaçırıyorum. Avutulmak falan istemiyorum.

Zeke ve Hana, Uriah’ın yattığı yatağın iki yanında duruyor. İkisi de onun ellerini tutuyorlar. Kalp atışlarının izlenebildiği monitörün yanındaki doktor, bir dosya uzatıyor. Ama ne Hana’ya ne de Zeke’ye. Dosyayı tekerlekli sandalyesinde kamburu çıkmış, diğer herkes gibi hafızasını yitirmiş David’e uzatıyor.

“Onun burada ne işi var?” Bütün kaslarımın, kemiklerimin, sinir uçlarımın alev aldığını hissediyorum.

“Teknik açıdan hâlâ Büro’nun lideri. En azından yerine birisi gelene kadar,” diyor Cara arkamdan. “Tobias, o hiçbir şey hatırlamıyor. Senin tanıdığın adam artık yok; hatta bir cesetten farkı yok. Bu adam öldürdüğü-”

“Kes!” diye patlıyorum. David kâğıtları imzalayıp dönüyor, tekerlekli sandalyesini kapıya yürütüyor. Kapı açıldığında kendimi tutamıyorum, üzerine saldırıyorum, ama Evelyn’in incecik bedeni ellerimi boğazına sarmama engel oluyor. Adam bana tuhaf tuhaf bakıyor, sonra ben annemin kolunu aşmaya çalışırken sandalyesiyle koridorda uzaklaşıyor.

“Tobias,” diyor Evelyn. “Sakin. Ol.”

“Neden kimse onu içeri tıkmadı?” diye üsteliyorum. Gözlerim dolduğundan her şey bulanık görünüyor.

“Çünkü hâlâ hükümet için çalışıyor,” diyor Cara. “Talihsiz bir kaza olduğunu açıklamaları, Bürodaki herkesi kovmaları anlamına gelmiyor. Baskı altında bir asiyi öldürdüğü için hükümet onu hapse atmayacak.”

“Asi mi?” diye tekrarlıyorum. “Tris şimdi sadece bir asi olarak mı anılacak?”

“O bir asiydi,” diyor Cara yumuşak bir sesle. “Ve hayır, elbette hayır, bu sadece hükümetin bakış açısı.”

Cevap vermeye yelteniyorum, ama Christina sözümü kesiyor. “Çocuklar, başlıyor.”

İçeride Hana ve Zeke, ellerini Uriah’ın üzerinde birleştiriyor. Hana’nın dudakları kıpırdıyor, ama ne söylediğini buradan duyamıyorum. Cesurlar’ın ölenler için duaları var mıydı? Fedakârlar, ölümü sessizlik ve hizmetle karşılarlar, tek bir kelime bile etmezler. Öfkem uzaklaşırken kendimi yine kedere boğulmuş hissediyorum. Bu seferki Tris için değil, Uriah için. Gülümsemesi aklımdan çıkmıyor. Önce arkadaşımın ağabeyi, sonra arkadaşım. Gerçi esprili kişiliğinin aklıma işlemesine yetecek kadar tanımıyorum onu. Henüz çok yeni yakınlaşmıştık.

Doktor birtakım düğmeleri kapatırken, dosyayı göğsüne dayıyor. Sonunda makine susuyor. Zeke’nin omuzları sarsılıyor, onun elini sımsıkı

tutarken Hana'nın parmak eklemleri bembeyaz kesiliyor.

Sonra kadın bir şey söyleyip ellerini iki yana açıyor ve gerileyerek Uriah'tan uzaklaşıyor. Onu bırakıyor.

Pencereden uzaklaşıyorum. Önce yürüyorum, sonra koridorda önüme geleni iterek körlemesine koşuyorum. Umursamadan, hiçbir şey hissetmeden koşuyorum.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM TOBIAS

ERTESI GÜN YERLEŞKEDEN BÎR KAMYON ÖDÜNÇ ALIYORUM. insanlar hâlâ hafıza kaybının üstesinden gelmeye çalışıyor, o yüzden kimse beni durdurmaya çalışmıyor. Rayların üzerinden şehre doğru sürerken, gözlerim ufukta dolaşıyor ama aslında hiçbir şey görmüyorum.

Şehri, dış dünyadan ayıran boş araziye vardığımda gaza basıyorum. Kamyon solmaya yüz tutmuş otları ve karları ezip geçiyor. Biraz sonra Fedakârlık bölgesindeki asfalta varıyorum. Zaman akıp giderken farkında bile değilim. Bütün sokaklar aynı, ama ellerim ve ayaklarım nereye gitmek istediğini biliyor. Beynimi kullanmam gerekmiyor. Kamyonun trafik tabelasının yanındaki evin önüne çekiyorum. Kaldırım çatlamış.

Evim.

On kapıdan girip yukarı çıkarken sesler, dünyanın öbür ucundan geliyormuş gibi hâlâ boğuk. İnsanlar acı ve yastan bahsediyor, oysa onların ne demek istediğini hiç anlamıyo rum. Benim için yas, yıkıcı bir uyuşukluk, bütün hislerin ölmesi.

Avucumu bastırarak aynayı örten paneli yana kaydırıyorum. Günbatımının her yeri turuncuya boyayan aydınlığı yüzüme vursa da hiç bu kadar solgun görünmemiş, gözlerimin altındaki halkalar hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Son birkaç gündür kah uyumak kah yürümekle geçti, ikisini de sonuna kadar götüremedim.

Saç tıraş makinesini aynanın yanındaki prize takıyorum. Tarak doğru yerde duruyor, o yüzden geriye sadece makineyi saçlarımdan geçirmek, kesilmesin diye kulaklarımı korumak, kaçırdığım bir yer olup olmadığını görmek için başımı çevirmek kalıyor. Düzgün kestiğimden emin olmak için elimi başımdan geçiriyorum, ama kontrol etmeme gerek yok aslında. Küçüklüğümden beri saçlarımı kendim kesmeye alışığım.

Kestiğim saçları omuzlarımdan ve ayaklarımdan silkelemek uzun zaman alıyor. Sonra hepsini küçük bir küreğe topluyorum. İşim bittiğinde tekrar

aynanın karşısına geçiyorum ve Cesurluk ateşinin sembolü olan dövmemin görünen ucuna bakıyorum.
Cebimden hafıza serumu şişesini çıkarıyorum. Tek bir şişenin bütün hayatımı sileceğini biliyorum, ama öğrendiklerim değil, sadece hatıralarım silinecek. Yazmayı, konuşmayı, bir bilgisayarı nasıl kuracağımı falan hatırlayacağım, çünkü bu bilgiler beynimin başka bir bölümünde saklanıyor. Ama başka hiçbir şey hatırlamayacağım.

Deney sona erdi. Johanna, hükümetle -yani David'in üstleriyle- başarılı bir anlaşmaya vararak eski topluluk üyelerinin şehirde kalmasını sağladı. Şehir sakinleri artık kendi kendilerini yönetecek, hükümetin otoritesini tanıyacak, dışarıdan gelip onlara katılmak isteyenlere yerleşme izni verip Chicago'yu yine bir metropole dönüştürecekler. Tıpkı Mihvaukee gibi. Deneyleri yöneten Büro, artık Chicago şehir sınırının gerisinde kalacak.

Chicago bundan böyle, genetik hasara inanmayan insanlar tarafından yönetilen bir şehir olacak. Bir tür cennet sayılır. Matthew, tampon bölgesinde yaşayanların şehirdeki bütün boş binalara yerleşmeye yanaşacağını ve arkalarında bıraktıklarından çok daha refah bir hayat yaşayacaklarını umduğunu söyledi.

Benimse tek istediğim yeni birine dönüşmek. Evelyn Johnson'ın oğlu Tobias Johnson olmak. Tobias Johnson, sıkıcı ve boş bir hayat yaşadı, ama en azından şu anda olduğum gibi yaşadığı acılardan hasar görmüş beş para etmez biri değil. Yeni ben, çok daha sağlıklı biri.

"Matthew, hafıza serumu ve kamyonu çaldığını söyledi," diyor bir ses koridorun diğer ucundan. Christina. "Ona inanmamıştım."
Kulaklarımdaki boğukluk nedeniyle onun eve girdiğini duyamadım sanırım. Sesi sanki suyun içinden bana ulaşıyormuş gibi olsa da onu duyuyorum ve söylediklerine anlam verebilmem için birkaç saniye geçmesi gerekiyor. Sonunda onu anladığımda Christina'ya bakıyorum. "Ona inanmadıysan niye geldin?"

"Ne olur ne olmaz diye geldim," diyor bana doğru yürürken. "Hem her şey değişmeden önce şehri son bir kez ziyaret etmek istedim. O şişeyi bana ver, Tobias."

"Olmaz." Şişeyi ondan korumak için parmaklarımla sımsıkı kavrıyorum. "Bu benim kararım. Seni ilgilendirmez."

Koyu renkli gözleri kocaman büyürken, gün ışığında yüzü parlıyor. Simsiyah gür saçları, alev almış gibi turuncu renge boyanıyor.

“Bu senin kararın değil” diyor. “Böylesi bir kararı ancak bir ödlek alabilir ve sen bir sürü şey olabilirsin Dört, ama bir ödlek değilsin. Asla.”

“Belki artık ödleğin tekiyimdir,” diyorum duygusuz bir sesle. “Her şey değişti. Kararımdan memnunum.”

“Hayır, değilsin.”

O kadar bitkinim ki gözlerimi devirmekle yetiniyorum.

“Onun nefret edeceği birine dönüşemezsin,” diyor Christina, bu sefer alçak sesle. “Bundan nefret ederdi.”

Sıcak ve canlı bir öfke, bir kırkayak gibi içimde tırmanıyor, kulaklarımı boğan her neyse çözülüp, sessiz Fedakârlık sokağının bile gürültülü olduğunu düşünmeme neden olacak şekilde sesleri duymamı sağlıyor. Seslerin gücüyle sarsılıyorum.

“Kapa çeneni!” diye bağırıyorum. “Kes sesini! Onun neden nefret edeceğini bilemezsin; onu tanımıyordun; sen-”

“Onu yeterince tanıyordum!” diye patlıyor Christina. “Senin için hiçbir değeri yokmuş gibi bütün hatıralarını silmenden hoşlanmayacağını bilecek kadar hem de!”

Üzerine atılıp onu duvara çiviliyorum, yüzümü yüzüne yaklaştırıyorum.

“Bunu bir daha söylemeye cesaret edersen,” diyorum, «C -33 beni-

“Ne yaparsın?” Christina beni sertçe itiyor. “Canımı mı yakacaksın? Kadınlara saldıran güçlü erkeklere ne dendiğini biliyor musun? Ödlek.”

Babamın evde çınlayan haykırışlarını, annemin boğazına sarılan elini, onu duvarlara ve kapılara fırlatışını hatırlıyorum. Elimle sımsıkı pervazı tutarken eşikten onları izlerdim. Yatak odasındaki sessiz hıçkırıklar hâlâ kulağımda. İçeri giremeyeyim diye annem kapıyı kilitlerdi.

Gerileyip duvarın dibine yığılıyorum.

“Üzgünüm,” diyorum.

“Biliyorum,” diye yanıtlıyor.

Birkaç saniye hiç konuşmadan bakışıyoruz. Onunla ilk karşılaştığımızda sırf bir Dürüst olduğu için, ağzından çıkanı hiç düşünmeden patavatsızca konuştuğu için ondan nefret etmiştim. Ama zamanla onun ne kadar bağışlayıcı bir arkadaş olduğunu öğrenmiştim. Gerçeklere bağlıydı, harekete geçecek kadar cesur biriydi. Artık onu sevmemem, onda Tris’i görmemem mümkün değil.

“Her şeyi unutmak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum,” diyor. “Aynı zamanda sevdiğin birinin nedensiz yere öldürülmesi karşısında, bir

saniyelik bir huzur anı için bütün hatıralarından vazgeçmek isteğinin de nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum.”

Şişeyi sımsıkı tuttuğum elimi tutuyor.

“Will’i çok uzun zamandır tanımıyordum,” diyor. “Ama hayatımı değiştirmişti. Beni değiştirmişti. Tris’in de seni fazlasıyla değiştirdiğini biliyorum.”

Yüzündeki sert ifade kaybolurken, hafifçe omzuma dokunuyor.

“Onunla birlikteyken olduğun kişi, vazgeçilmeyecek kadar değerli biri,” diyor. “Serumu içersen, bir daha asla aynı kişi olamayacaksın.”

Tris’in cesedini gördüğümde olduğu gibi yine gözlerim doluyor ve bu sefer canım daha çok yanıyor, keskin bir acı göğsümü yakıyor. Şişeyi yumruğumda sıkıyorum. Bana sağlayabileceği rahatlamaya, içimi vahşi bir hayvan gibi tırmalayan hatıralarımdan kurtulmaya çok ihtiyacım var.

Christina kollarını omuzlarıma doladığında canım daha çok acıyor, çünkü Tris’in incecik kollarıyla sarılışını hatırlıyorum. Başta çekingen olurdu, ama sonra kendine ve bana olan güveni yerine geldikçe güçlenirdi. Aynı zamanda hiçbir sarıl ma, bana aynı hissi veremez, çünkü kimse ona benzeyemez, çünkü Tris artık yok.

Tris gitti. Ağlamanın faydası yok, ağlamak aptalca. Oysa tek yapabildiğim ağlamak. Christina bana sarılıp uzun süre bir şey söylemiyor.

Sonunda geri çekiliyorum, ama Christina’nın sıcak ve nasırlı elleri omuzlarımda kalıyor. Belki tekrar tekrar incinerek sertleşen eller gibi insan da nasır tutuyordun Oysa nasırlı bir adama dönüşmek istemiyorum.

Bu dünyada çeşit çeşit insan var. İhanetle karşılaşan ve ölümün kıyısından döndükten sonra ağabeyi yerine kendi hayatını feda edecek kadar sevgi dolu olan Tris gibiler var. Ya da ağabeyini başından vuran birini affedebilen Cara gibiler var. Hatta Christina gibi arkadaşını kaybetmiş olsa da yeni dostluklara kapısını açık tutanlar var. Önümde çok daha parlak, bugüne kadar kendime tanıdıklarımdan çok daha güçlü bir seçenek beliriyor.

Gözlerim açılırken şişeyi veriyorum. Christina hemen şişeyi cebine sokuyor.

“Zeke’nin senin etrafındayken hâlâ tuhaf davrandığını biliyorum,” diyor, bir kolunu omzuma dolarken. “Ama bu arada senin dostun olabilirim. İstersen Dostluk kızları gibi birbirimize bileklikler hediye ederiz.”

“Bunun gerekli olduğunu hiç sanmıyorum.”

Merdivenlerden inip sokağa çıkıyoruz. Güneş, Chicago binalarının ardında kayboldu. Uzakta, hızla rayların üzerinde ilerleyen trenin sesini duyabiliyorum. Ama artık buradan ve hatıralarımızdan uzaklaşıyoruz. Ve bunu dert etmiyorum.

Bu dünyada cesur olmanın bir sürü yolu var. Bazen cesaret, kendi hayatını senden çok daha büyük bir şey ya da başka biri için feda etmektir. Bazen de daha büyük bir amaç uğruna bildiğin her şeyden, bir zamanlar sevdiğin herkesten vazgeçmektir.

Ama bazen farklıdır.

Cesaret bazen acıya dayanabilmek için dişlerini sıkmak, her güne yeniden başlamak ve daha iyi bir hayata ağır adımlarla ilerlemektir.

İşte şimdi ben de böylesi bir cesarete sarılmalıyım.

BİTERKEN

İKİ BUÇUK YIL SONRA

EvELYN, İKİ DÜNYANIN BULUŞTUĞU NOKTADA DURUYOR. Tampon bölgesinden ya da eski Büro yerleşkesinden gelip giden insanların tekerlek izleri toprağa işlemiş durumda. Çantası yerdeki su birikintisinin yanında, bacağının hemen dibinde duruyor. Beni görünce elini sallıyor.

Kamyona bindiğinde yanağımdan öpmesine izin veriyorum. Yüzüme yayılan gülümsemenin orada kalmasına izin veriyorum.

“Tekrar hoş geldin,” diyorum.

Yaklaşık iki yıl önce ona bir öneride bulunmuştum. Annem şehirden en kısa sürede ayrılma konusunda Johanna’yla anlaşmıştı. Şimdi Chicagoda birçok şey değiştiğinden, artık geri dönmesinde bir zarar görmüyorum. Zaten öyle bir niyeti de yok. Aradan iki yıl geçmiş olmasına rağmen şimdi çok daha genç görünüyor. Yüzü çok daha dolgun, gülümsemesi daha büyük. Geçen zaman ona yaradı.

“Nasılsın?” diye soruyor.

“Ben... iyiyim,” diyorum. “Bugün küllerini dökeceğiz.”

Arka koltukta, bir yolcu gibi oturan vazoya göz atıyorum. Tris’in külleri uzun süre Büro morgunda kaldı. Onun nasıl bir cenaze töreni isteyebileceğinden emin değildim. Böyle bir töreni düzenleyebileceğimden de emin değildim. Ama topluluklar hâlâ var olsaydı, bugün Seçim Günü olacaktı ve küçük bile olsa bugün yeni bir adım atmanın tam zamanı.

Evelyn, bir elini omzuma koyup dışarıdaki tarlalara bakıyor. Bir zamanlar sadece Dostluk Merkezi’ndeki topraklarda sıkışıp kalan ekinler şimdi şehri saran tüm yeşillik alanlara yayılmış durumda. Bazen o terk

edilmiş boş toprakları özlüyorum. Ama şu anda yan yana dizilmiş mısır ya da buğday tarlaların arasında yol almayı da sorun etmiyorum. Tarlalarda, eski Büro bilim insanları tarafından geliştirilmiş cihazlarla toprağı kontrol eden insanları görebiliyorum. Kırmızı, mavi, yeşil, mor, her renkten kıyafetleri var.

“Topluluklar olmadan yaşamak nasıl bir şey?” diye soruyor Evelyn.

“Çok sıradan,” diyerek gülümsüyorum. “Çok seveceksin.”

Evelyn’i nehrin kuzeyindeki daireme götürüyorum. Dairem alt katlardan birinde olmasına rağmen, geniş pencerelerden önümde uzayıp giden binaları görebiliyorum. Yeni Chicago’ya ilk yerleşenlerden biriydim, o yüzden oturacağım evi seçme şansım oldu. Zeke, Shauna, Christina, Amar ve George, Han- cock binasının üst katlarında yaşamayı tercih etti. Caleb’la Cara ise Millennium Park’a yakın dairelere yerleştiler, ama ben burayı güzel bulduğum için seçtim. Üstelik eski evlerimden hiçbirine yakın değil.

“Komşum tampon bölgesinden gelen bir tarih uzmanı,” diyorum, cebimde anahtarlarımı ararken. “Chicago’ya dördüncü şehir diyor. Çok uzun zaman önce yangından zarar görmüş, sonra Saflık Savaşı patlamış, şimdi de bizler dördüncü yeni sakinleriyiz.”

“Dördüncü şehir,” diyor Evelyn, ben kapıyı iterken. “Bu hoşuma gitti.”

İçeride çok fazla mobilya yok. Bir kanepe, bir masa, birkaç sandalye ve mutfak. Güneş, çamurlu nehrin karşısındaki binanın camlarından göz kırpıyor. Eski büronun bilim insanlarından bazıları, nehri ve gölü eski güzelliğine kavuşturmak için çalışıyor, ama bunun zaman alacağı belli. İyileşmek gibi değişim de zaman alıyor.

Evelyn, çantasını kanepeye bırakıyor. “Bir süre seninle kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Söz veriyorum, kısa zamanda kendime bir yer bulacağım.”

“Sorun değil,” diyorum. Annemin burada olması, eşyalarımı karıştırması, evin içinde dolaşması gerilmeme neden oluyor, ama sonsuza kadar birbirimizden uzak duramayız. Özellikle de ona aramızdaki uçurumu kapatmak üzere söz verdikten sonra.

“George, bir polis gücü eğitmek için yardıma ihtiyacı olduğuna söylüyor,” diyor Evelyn. “Ona yardım etmeyi önermedin mi?”

“Hayır,” diyorum. “Sana söylemiştim; artık silahlarla işim olmaz.”

“Doğru. Artık silah yerine kelimeleri kullanıyorsun,” diyor Evelyn, burnunu kırıştırarak. “Bilirsin, politikacılara hiç güvenmem.”

“Bana güveneceksin, çünkü senin oğlunum,” diyorum. “Hem ben politikacı falan değilim. En azından henüz değilim. Sadece asistanlık yapıyorum.”

Masaya oturup etrafına bakınıyor. Bir kedi gibi ani ve çevik gözleri evde dolaşıyor.

“Babanın nerede olduğunu biliyor musun?” diye soruyor.

Omuz silkiyorum. “Biri, onun gittiğini söyledi. Nereye gittiğini bile sormadım.”

Çenesini eline dayıyor. “Ona söylemek istediğin hiç mi bir şey yoktu?”

“Hayır,” diyorum. Anahtarlarımı parmaklarımın arasında döndürüyorum. “Onu ait olduğu yerde bırakmak istedim.”

İki yıl önce, parkta kar yağarken durduğumuz sırada, Acımasız Merkezi’nde Cesurların önünde ona saldırmanın sebep olduğu acıyı hafifletmediğini, ona bağırıp hakaret etmenin hiçbir işe yaramayacağını fark etmiştim. Geriye tek bir seçenek kalmıştı, o da çekip gitmesine izin vermekti.

Evelyn bana tuhaf tuhaf bakıyor, yüzümü süzüyor, sonra kanepeye gidip çantasını açıyor. Mavi camdan bir nesne çıkarıyor. Zamanda donup kalmış akan suya benziyor.

Bunu bana ne zaman verdiğini hatırlıyorum. Küçüktüm, ama hiçbir yararı olmadığı için kendini şımartma olarak görülen bir şey olduğu için Fedakârlık topluluğunda yasaklandığını bilecek kadar büyümüştüm. O zaman bu nesnenin ne işe yaradığını sorduğumda annem herhangi bir işlevi olmadığını, ama hayatımıza bir şey katabileceğini söylemişti. Bazen güzel şeyler bu işe yarar, demişti.

Yıllar boyunca bu nesne sessiz isyanımın, itaat etmeye küçük başkaldırımın, Fedakârlık çocukluğumun, aynı zamanda annemin isyanının da bir sembolü olmuştu. Öldüğünü sandığımda bile bu nesneyi yatağımın altında saklamış, sonra Fedakârlıksan ayrılmaya karar verdiğim gün babam görebilsin diye masamın üzerine koymuştum. Annemle benim gücümüzü görsün istemiştim.

“Sen yokken, bu bana seni hatırlatıyordu,” diyor annem, cam nesneyi karnına bastırırken. “Senin çocukluğundan beri ne kadar cesur olduğunu bu nesneye bakarak hatırladım.” Belli belirsiz gülümsüyor. “Evinde isteyebilirsin diye düşündüm. Sonuçta bunu senin için almıştım.”

Konuşursam sesimin titreyeceğinden eminim, o yüzden gülümseyerek başımı sallıyorum.

Bahar havası soğuk, yine de kamyonun pencerelerini açık bırakıyorum, çünkü soğuğu ciğerlerimde hissetmek istiyorum. Parmak uçlarıma batan soğuk hava, hâlâ gitmekte direnen kışın hatırasını sürdürmeme yardımcı oluyor. Acımasız Merkezi'ne yakın tren istasyonunda durup arka koltuktaki kül vazosunu alıyorum. Gümüş renkli vazo son derece sade, üzerinde hiçbir süs yok. Ben seçmedim, Christina seçti.

Platformda bekleyenlerin yanma yürüyorum. Christina, Zeke'yle bacaklarının üzerine serdiği battaniyeyle tekerlekli sandalyede oturan Shauna'nın yanında duruyor. Shauna'nm yeni tekerlekli sandalyesi daha iyi, arkasında tutma yerleri olmadığı için şimdi tekerlekleri çok daha rahat yönlendirebiliyor. Matthew, platformun en kıyısında.

"Selam," diyorum, Shauna'nm omzunun dibine geldiğimde.

Christina gülümseyerek selamlıyor. Zeke ise eliyle omzuma vuruyor.

Uriah, Tris'ten sadece birkaç gün sonra öldü, ama Zeke ve Hana birkaç hafta sonra arkadaşları ve tanıdıklarının oluşturduğu büyük bir kalabalık eşliğinde küllerini kanyondan aşağı dağıtmış, onunla vedalaşmalardı. Adı, Çukurun her yerinde yankılanmıştı. Buna rağmen Tris için gerçekleştireceğimiz son Cesurluk etkinliğinde Zeke'nin de hepimiz gibi bugün Uriah'ı hatırladığını biliyorum.

"Sana göstermek istediğim bir şey var," diyor Shauna. Battaniyeyi kenara çekip bacaklarındaki karmaşık metal askıları gösteriyor. Metal çubuklar kalçasına tırmanıyor, bir kafes gibi belini sarıyor. Bana gülümsüyor, sonra metal dişlilerin çıkardığı gıcırtı eşliğinde ayağını yere basıyor, dengesini sağladığından emin olunca ayağa kalkıp karşımda duruyor.

Ağırbaşlı bir etkinlik düzenlemek üzere olduğumuz halde gülümsüyorum.

"Şuna da bakın," diyorum. "Boyunun ne kadar uzun olduğunu unutmuşum."

"Caleb ve laboratuvar arkadaşları benim için yaptı," diyor Shauna. "Hâlâ alışmaya çalışıyorum, ama söylediklerine göre bir gün koşabilirmişim bile."

"Harika," diyorum. "Bu arada, Caleb nerede?"

"Amar'la birlikte. Hattın başında bekliyorlar," diyor. "Binlerinin vagonu ilk yakalayan olması lazım."

"Hâlâ bir küçük hanım gibi davranıyor," diyor Zeke. "Ama yine de ona alışmaya başladım."

"Hımmm," diyorum, yorum yapmadan. Gerçek şu ki Caleb'la barıştım, ama hâlâ onunla uzun zaman takılmakta zorlanıyorum. Mimikleri,

hareketleri, tavrı, her şeyi bana Tris'i hatırlatıyor. Gerçi en fazla Tris'in fısıltısı olabilir, Tris kadar olamaz, yine de kaldırabileceğimden çok daha fazlası.

Belki bir şeyler söylerdim, ama tren geliyor. Cilalı raylar üzerinden hızla bize doğru uçuyor. Sonra platformun önünde durmak için yavaşladığında tekerlekleri inliyor. Lokomotifin penceresinden bir baş uzanıyor, bu Cara. Saçlarını sımsıkı beliklerle örmüş.

"Atlayın!" diye sesleniyor.

Shauna tekrar sandalyesine oturup tekerlekleri çevirerek vagona giriyor. Matthew, Christina ve Zeke onun arkasından biniyor. En soiı içeri girdiğimde kül vazosunu Shauna'ya verip kapı eşiğinde duruyorum. Tren yine yola koyuluyor, her saniye biraz daha hızlanıyor. Altımızda takırdayan rayları ve rüzgârın ıslığını dinlerken, içimdeki gücün yükseldiğini hissedebiliyorum. Rüzgâr yüzümü dövüyor, kıyafetlerimi üzerime yapıştırıyor. Şehir önümde uzanırken, güneşte parlayan binaları seyrediyorum.

Eskisiyle aynı his değil, fakat uzun zaman önce bu yeni hisle barıştım. Hepimiz yeni yerlerimizi bulduk. Cara'yla Caleb, Tarım Birimi'nin küçük bir uzantısı olarak yerleşkedeki laboratuvarlarda çalışıyor, tarımın daha verimli hale getirilmesi, insanlar için daha fazla ürün elde edilebilmesi için uğraşıyorlar. Matthew, şehirde bir yerdeki bir psikiyatrik araştırmada çalışıyor. Ona son sorduğumda, hafızayla ilgili bir konuyu araştırıyordu. Christina, şehre taşınmak isteyen tampon bölgesi insanları için yer bulan bir ofiste çalışıyor. Zeke ve Amar polis oldu, George ise polis gücünü eğitiyor. Bu son saydıklarımın hepsine Cesurluk işi diyorum. Ve ben de şehrin hükümet temsilcisi Johanna Reyes'e asistanlık yapıyorum.

Diğer çubuğu da tutmak için kolumu uzatıyorum ve tren virajı alırken dışarı sarkıyorum, iki kat altımdaki sokak nere deyse burnumun ucunda. Midem, gerçek Cesurluk aşkıyla, o korku dolu heyecanla kasılıyor.

"Hey," diyor Christina, yanıma gelerek. "Annen nasıl?"

"İyi," diyorum. "Zamanla göreceğiz sanırım."

"İple kaymaya gidecek misin?"

Altımızdaki rayların yokuş aşağı cadde seviyesine inişini seyrediyorum.

"Evet," diyorum. "Tris'in en az bir kez denememi isteyeceğini düşündüm."

Adını anmak bile içimin sızlamasına neden oluyor, benim için hâlâ değerli olan hatırasını bir çimdik gibi hissediyorum.

Tris'le ilgili hatıralarım, özellikle de çoğu fazlasıyla güçlü hatıralarım, diğer tüm hatıralar gibi zamanla soldu. Artık eskisi gibi canımı acıtmıyorlar. Aslında bazen onu anmaktan büyük keyif alıyorum. Ama sadece bazen. Bazen Christinaya anlatıyorum ve Christina da beklediğimden çok daha büyük bir sabırla dinliyor, Dürüstlükken getirdiği o ukala ağzını fazla açmıyor.

Cara, treni durdururken platforma atlıyorum. Merdivenlerin tepesinde Shauna sandalyesinden kalkıyor ve metal düzeneği sayesinde basamakları teker teker iniyor. Matthew'la birlikte hantal ve ağır sandalyesini aşağı indirirken pek zorlanmıyoruz.

"Peter'dan haber var mı?" diye soruyorum Matthew'a, aşağı inerken.

Peter, hafıza serumunun bulanık etkisinden kurtulduktan sonra kişiliğinin keskin ve sert yönleri tekrar ortaya çıktı, ama hepsi değil. Sonrasında ondan haber alamadım. Peter'dan artık eskisi kadar nefret etmiyorum, yine de bu ondan hoşlandığım anlamına gelmiyor.

"Milwaukee'de," diye yanıtlıyor Matthew. "Ama orada ne yaptığını bilmiyorum."

"Bir ofiste çalışıyor," diyor Cara merdivenlerin dibinden. Kül vazosunu trenden inmeden önce Shauna'nın kucağından almış, kollarının arasında sımsıkı tutuyor. "Sanırım çalışmak ona iyi geliyor."

"Onun tampon bölgedeki GH asilerine katılması gerektiğine inanmışımdır hep," diyor Zeke. "Bunu bilir, bunu söylerim."

"Peter artık çok farklı," diyor Cara omuz silkerek.

Tampon bölgesinde hâlâ GH asileri var; hâlâ değişimin tek yolunun bir savaş olduğuna inanıyorlar. Ben daha çok şiddete başvurmadan çalışmanın değişimi getireceğini düşünenlerin tarafındayım. Hayatım boyunca şiddetle yeterince iç içe oldum, sadece vücudumdaki yara izlerinde değil, olduk olmadık yerde aklıma gelen hatıralarımda da şiddet hâlâ benimle. Babamın çeneme inen ilk yumruğu, Eric'i öldürmek üzere doğrulttuğum tabanca, eski evimin sokağında yerlere yayılmış Fedakârlık cesetleri...

İple kaymak üzere sokakları arşınlıyoruz. Topluluklar artık yok, ama şehrin bu bölgesi, diğerlerinden daha fazla Cesurluk üyesi barındırıyor. Dövmelerinden, yüz ve vücutlarındaki halkalardan onları tanımak çok kolay. Fakat artık rengârenk, hatta bazen süslü püslü giyiniyorlar. Bazıları kaldırımda bizimle birlikte yürüyor, ama çoğu şu anda çalışıyor. Chicago'da gücü kuweti yerinde olan herkes çalışmak zorunda.

Fiancock binası ileride gökyüzüne doğru sivriliyor. Alt bölümü üst bölümünden daha geniş. Siyah payandalar kah birbirinin içinden geçerek kah daralıp genişleyerek birbiri ardına çatıya kadar uzanıyor. Uzun zamandır böylesine yakından bakmamıştım.

Ciladan parlayan yer döşemeleri ve parlak renkli Cesurluk grafitilerinin süslediği lobiye giriyoruz. Grafitiler, binada yaşayanlar tarafından bir tür kutsal emanet gibi korunuyor. Burası bir Cesurluk binası, çünkü yüksekliğiyle ancak Cesurlar tarafından sahipleniliyor, yine de bir yanımla tenhalığı beni kuşkuya düşürüyor. Cesurlar, her boş mekânı gürültüleriyle doldururlar. Zaten bu yüzden onları severdim.

Zeke, işaret parmağıyla asansör düğmesine basıyor. İçeri doluştuğumuzda Cara 99. kata basıyor.

Asansör yukarı fırlarken gözlerimi yumuyorum. Ayaklarımın altında gittikçe uzaklaşan yeri, altımızda oluşan karanlık çukuru, düşmemi engelleyen en fazla yarım metrelik sağlam asansör zeminini görür gibiyim. Durduğunda asansör sarsılıyor. Kapılar açılırken dengemi sağlamak için duvara tutunuyorum.

Zeke omzuma dokunuyor. “Endişelenme, dostum. Bunu eskiden beri yaparız, unuttun mu?”

Başımı sallıyorum. Tavandaki boşluktan rüzgâr yüzümüzü okşuyor. Yukarıdaki gökyüzü parlak mavi. Diğerleriyle birlikte merdivene yürürken ayaklarım geri geri gidiyor. Korkudan hızlanamayacak kadar uyuşmuş haldeyim.

Merdiveni parmak uçlarımla bulup basamaklara teker teker odaklanıyorum. Üstümde Shauna, kol gücünü kullanarak tuhaf hareketlerle tırmanıyor.

Sırtıma dövme yaptırırken, bir keresinde Tori’ye dünya üzerindeki son insanlar olup olmadığımızı sormuştum. Belki, demekle yetinmişti. Bunu düşünmekten hoşlandığını sanmıyorum. Ama burada, çatının üstünde, dünya üzerinde kalan son insanlar olduğumuza inanmak çok kolay.

Önümüzdeki bataklık boyunca uzanan binalara bakarken, göğsüm sıkışıyor, ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissediyorum.

Zeke, çatının ucundaki kayma ipine koşuyor ve insan boyundaki askılardan birini çelik kabloya bağlıyor. Kaymasın diye mandalını sıkıştırdıktan sonra heyecanla bize bakıyor.

“Christina,” diyor. “Buyur bakalım.”

Christina ipin yanında durup parmağıyla çenesini dövüyor.

“Ne düşünüyorsun? Sırt üstü mü, yoksa geri geri mi?”

“Geri geri kay,” diyor Matthew. “Altıma işemeyeyim diye sırt üstü kayacağım. O yüzden lütfen beni taklit etme.”

“Sırt üstü kayman hiçbir işe yaramayacak, biliyorsun,” diyor Christina. “O yüzden sana bundan sonra sidikli dememi istemiyorsan kendini tutmaya çalış.”

Christina askıya önce ayaklarını geçiriyor, sonra sırt üstü yatıyor, bu sayede aşağı inerken binanın küçülüşünü seyredebilecek. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor.

Bunu seyredemem. Christina uzaklaşırken gözlerimi kapatıyorum. Matthew, hatta Shauna da kayarken gözlerimi açamıyorum. Kuşlar gibi rüzgâra karşı keyifli çığlıklarını duyabiliyorum.

“Sıra sende, Dört,” diyor Zeke.

Başımı iki yana sallıyorum.

“Hadi ama,” diyor Cara. “Bir an önce yapıp kurtulmak daha iyi, haksız mıyım?”

“Hayır,” diyorum. “Önce sen. Lütfen.”

Kül vazosunu bana uzattığında derin bir nefes alıyorum. Vazoyu karnıma yaslıyorum. Neredeyse herkes bir kez dokunduğundan metal ılık. Cara askıya tırmanıyor, dengesini sağlamaya çalışırken Zeke kayışları bağlıyor. Kollarını göğsünde kavuşturduğunda Zeke onu Lake Shore Caddesi’nin üzerine fırlatıyor. Cara aşağı inerken gıkını bile çıkarmıyor.

Geriye sadece Zeke’yle ben kalıyoruz. Bakışıyoruz.

“Sanırım yapamayacağım,” diyorum. Sesim titremese de bütün vücudum sarsılıyor.

“Tabii ki yapabilirsin,” diyor Zeke. “Sen Dörtsün, Cesurluk efsanesisin! Her şeyin üstesinden gelebilirsin.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup temkinli adımlarla çatının kenarına yaklaşıyorum. Arada bir metreden fazla mesafe olsa da kenardan aşağı düştüğümü hayal ettiğimden başımı tekrar tekrar iki yana sallıyorum.

“Hey.” Zeke elleriyle omuzlarımı kavrıyor. “Burada olayımız sen değilsin, hatırladın mı? Bunu Tris için yapıyorsun. Yapmaktan hoşlandığı, seninle de gurur duyabileceği bir şey bu. Unuttun mu?”

Evet, olayımız bu. Görmezden gelemem, şu anda geri adım atamam. Benimle dönme dolaba tırmanırken yüzündeki gülümsemeyi ya da simülasyonda korkularıyla yüzleşirken sıktığı çenesini hatırlarken bunu yapamam.

“O nasıl kaymıştı?”

“Yüzüstü,” diyor Zeke.

“Tamam,” derken kül vazosunu ona veriyorum. Bunu arkama yerleştir ve kapağını aç, tamam mı?”

Askıya tırmanıyorum, ellerim öyle titriyor ki kenarları zorlukla kavrıyorum. Zeke belimdeki ve bacaklarımdaki kayışları sıkıyor, sonra vazoyu sırtıma bağlıyor. Küller uçabilsin diye ağzını açıyor. Lake Shore Caddesi’ne bakarken, midem ağzıma geliyor. Ve kaymaya başlıyorum.
Birden kararımdan dönmek istiyorum, ama artık çok geç; çoktan yere doğru dalışa geçtim bile. Öyle bir bağırıyorum ki kendi kulaklarımı kapatmak istiyorum. İçime yerleşen çığlığımın ciğerlerimi, boğazımı, hatta başımı doldurduğunu hissedebiliyorum.

Rüzgâr gözlerime batıyor, ama zorlayarak da olsa gözlerimi açıyorum ve anlık bir panik yaşarken Tris’in neden böyle kaydığını anlıyorum. Bu şekilde tıpkı kuşlar gibi uçtuğunu hissetmişti.

Altımdaki boşluğu, içimdeki boşluk gibi, beni yutmaya hazırlanan bir ağız gibi hâlâ hissedebiliyorum.

İşte o zaman artık hareket etmediğimi fark ediyorum. Vazodaki son küller de gri kar taneleri gibi uçuşup gözden yitiyor.

Yer, atlayabileceğim kadar yakın. Diğerleri aşağıda beni yakalamak için, kemik ve kastan oluşan bir çember oluşturmuşlar. Yüzümü askıya bastırıp kahkaha atıyorum.

Boş vazoyu onlara fırlatıyorum, sonra bağlarımdan kurtulmak için ellerimi arkaya götürüyorum. Arkadaşlarımın kollarına bir taş gibi düşüyorum. Beni yakaladıklarında her yerimde kemiklerini hissedebiliyorum. El birliğiyle beni yere indiriyorlar.

Ben hayretle Hancock binasına bakarken tuhaf bir sessizlik oluyor, kimse ne diyeceğini bilemiyor. Caleb çekinerek de olsa bana bakıp gülümsüyor.

Christina gözyaşlarını kovmak istercesine gözlerini kırpıştırıp “Ay! Zeke geliyor!” diye bağırıyor.

Zeke, siyah askıda bize doğru uçuyor. Başta bir nokta gibi görünüyor, sonra bir yumruya dönüşüyor, en sonunda karalara bürünmüş bedeni belirginleşiyor. Durmak için yavaşladığında zevkle haykırdığında Amar’ın bileğini kavrıyorum. Diğer yanımdan da Cara mn soluk tenli bileğini yakalıyorum. Cara’yla bakışıyoruz. Gülümsemesinde belli belirsiz bir hüzün görünüp kayboluyor.

Zeke’nin omuzları sertçe kollarımıza çarpıyor. Oysa bir bebek gibi kollarımızda uzanmaktan memnun' deli gibi gülüyor.

“Çok iyiydi. Tekrar ister misin, Dört?” diye soruyor.

Hiç duraksamadan cevap veriyorum. “Kesinlikle olmaz.”

Dağınık bir grup halinde trene geri yürüyoruz. Shauna yürüyor, Zeke boş tekerlekli sandalyeyi iterken Amar’la söyleşiyor. Matthew, Cara ve Caleb birlikte yürürken aralarında heyecanla bir şeyler tartışıyorlar. Christina elini omzuma koyuyor.

“Seçim Günün kutlu olsun,” diyor. “Şimdi sana nasıl olduğunu soracağım, sen de bana dürüstçe cevap vereceksin.”

Arada sırada birbirimize komutlar vererek böyle konuşuyoruz. Sık sık tartışmamıza rağmen bir şekilde birbirimizle çok sıkı dost olduk.

“İyiyim,” diyorum. “Zor. Her zaman zor olacak.”

“Biliyorum,” diyor.

Grubun en gerisindeyiz. Hâlâ boş duran binaların karanlık camlarının yanından çamurlu nehri aşan köprüyü geçiyoruz.

“Evet, hayat bazen gerçekten berbat olabiliyor,” diye ekliyor. “Ama bana ne iyi geliyor, biliyor musun?”

Soru sorarcasına kaşlarımı kaldırıyorum.

“Berbat olmayan anlar,” diyor. “Mesele fırsatların farkına varmak.”

Gülümsediğinde ben de gülümseyerek karşılık veriyorum. Yan yana perona çıkan basamakları tırmanıyoruz.

Küçüklükten beri bildiğim bir şey var: Hayat hepimizi, her birimizi kırıyor. Hiçbirimiz hasardan kaçamıyoruz.

Ama şu anda öğrendiğim bir şey daha var: İyileşebiliriz. Birbirimizi iyileştirebiliriz.

TEŞEKKÜR

Bu sayfa benim için başarımı, kitaplarımda ya da hayatımda kendi gücüm ya da yeteneklerimle tek başıma elde etmediğimi bütün içtenliğimle söylemenin yeri. Uyumsuz serisinin tek bir yazarı olabilir ama bu yazar, aşağıda sıralayacağım insanlar olmasaydı, bu kadarım yapamazdı. Bunu aklımdan çıkarmadan önce hemen teşekkür edeyim: Beni iyileştiren insanları hayatıma soktuğun için teşekkürler Tanrım.

İşte başlıyoruz:

Beni sadece olağanüstü sevmekle kalmayıp aynı zamanda zorlu fikir alışverişlerine giriştiği, bu kitabın bütün taslaklarını okuduğu ve Nevrotik Yazar karısının bütün krizlerine son derece sabırla katlandığı için kocama teşekkürler.

Tıpkı BİR PATRON GİBİ her şeyi içtenlik ve nezaketle halleden Joanna Volpe. Rezil yayın camiasındaki zorluklara karşı bana tutku dolu şekerli yanını gösteren (söz veriyorum kimseye anlatmayacağım. Ay, anlatmış kadar oldum galiba!) ve kitabımla ilgili mükemmel yorumlarda bulunan Katilerine Tegen. Bana devasa bir yığın gibi gelen el yazmalarımdan Uyumsuz u keşfeden, bana bütün zamanını ve emeğini veren Molly O’Neill. Büyük yayıncılık cesareti ve bana gösterdiği müthiş nezaket (hatta dans figürleri) için Casey Mclntyre.

Bu kitapları her seferinde muhteşemleştiren Joel Tippie, Amy Ryan ve Barb Fitzsimmons. Kelimelerime özel özen gösteren inanılmaz Brenna Franzitta, Josh Weiss, Mark Rifkin, Valerie Shea, Christine Cox ve Joan Giurdanella. Sayılamayacak kadar sonsuz pazarlama ve yayın çabaları için Lauren Flower, Alison Lisnow, Sandee Roston, Diane Naughton, Colleen O’Connell, Aubry Parks-Fried, Margot Wood, Patty Rosati, Molly Thomas, Megan Sugrue, Onalee Smith ve Brett Rachlin. Canla başla beni destekleyen satış uzmanları Andrea Pappenheimer, Kerry Moynagh, Kathy Faber, Liz Frew, Heather Doss, Jenny Sheridan, Fran Olson, Deb Murphy, Jessica Abel, Samantha Hagerbaumer, Andrea Rosen ve David Wolfson. Kitaplarımı dünya çapındaki sayısız rafa ulaştıran Jean McGinley, Alpha Wong ve Sheala Howley. Bununla birlikte hikâyelerime inandıkları için bütün yabancı yayıncılarım. Prodüksiyon sihirbazları Shayna Ramos ve Ruiko Tokunaga. Fantastik sesli kitaplar için Caitlin Garing, Beth Ives, Karen Dziekonski ve Sean McManus. Ve finans konusunda tüm sıkı çalışmaları ve yetenekleri için Randy Rosema ve Pam Moore. Harper gemisini müthiş bir şekilde yöneten Kate Jackson, Susan Katz ve Brian Murray. Tepeden tırnağa heyecanlı ve destekçi bir yayıncımın olması benim için çok değerli.

Uyumsuz filmine iyi bir yuva bulduğu, sıkı çalışması, sabrı, dostluğu ve korkunç böcek şakaları için Pouya Shahbazian. Organize ve sabırlı beyni için Danielle Barthel. Harika bir iş çıkardıkları kadar harika insanlar oldukları için New Leaf Literary’deki herkes. İşte ve hayatımda sürekli benim yanımda olduğu için Steve Younger. Eserimi büyük özen ve saygıyla ele alan “film ekibindeki” herkes, özellikle de Neil Burger, Doug Wick, Lucy Fisher, Gillian Bohrer ve Erik Feig.

Annem, Frank, Ingrid, Kari, Frank Jr., Candice, McCall, Beth, Roger, Tyler, Trevor, Darby, Rachel, Billie, Fred, Granny, Johnsonlar (hem Romanyalılar hem de Missourililer), Krausslar, Paquetteler, Fitchler ve Rydzeler; bütün sevginiz için. (Sizden başka hiçbir topluluğu seçmezdim. Asla.)

YA Highway ve Write Night’ın, düşünceli ve anlayışlı, yazar dostu gelmiş geçmiş tüm üyeleri. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde beni aralarına alıp yardım eden tüm yazar ustalarım. Destek vermek için Twitter ya da e-posta üzerinden bana ulaşan tüm yazarlar. Yazmak yalnız bir iş olabilir, ama bu benim için doğru sayılmaz, çünkü siz varsınız. Keşke hepinizin adını burada sıralayabilseydim. Başımı dik tutmama yardım eden Mary Katherine Howell, Alice Kovacik, Carly Maletich, Danielle Bristow ve yazar olmayan bütün arkadaşlarım.

Çılgın ve inanılmaz sanal (ve gerçek-zamanlı) destekleri için tüm Uyumsuz hayran siteleri.

Okudukları, düşündükleri, cıvıldadıkları, tweet attıkları, konuştukları, fikir verdikleri ve her şeyden öte yazmak ve hayat hakkında bana çok değerli dersler verdikleri için tüm okuyucularım.

Uyumsuz serisini yaratan, yukarıda saydığım herkes: Sizi tanımak hayatımı baştan aşağı değiştirdi. Çok şanslıyım.

Son bir kez söylemeden edemeyeceğim: Cesur olun.

ÖZEL TEŞEKKÜRLER
2012 baharında, çevrimiçi topluluk tabanlı bir kampanyada Kuralsızı destekleyerek Uyumsuz serisine olan sevginin yayılmasına yardım eden elli blog yazarı. Kampanyaya katılan her birinin, bu serinin başarısında payı var! Teşekkürler:

FEDAKÂRLIK: Amanda Bell (topluluk lideri), Katie Bartow, Heidi Bennett, Katie Butler, Asma Faizal, Hafsah Faizal, Ana Grilo, Kathy Habel, Thea James, Julie Jones ve HD Tolson.

DOSTLUK: Meg Caristi, Kassiah Faul ve Sherry Atwell (topluluk liderleri), Kristin Aragon, Emily Ellsworth, Cindy Eland, Melissa Helmers, Abigail J., Sarah Pitre, Lisa Reeves, Stephanie Su ve Amanda Welling.

DÜRÜSTLÜK: Kristi Diehm (topluluk lideri), Jaime Arnold, Harmony Beaufort, Damaris Cardinali, Kris Chen, Sara Gundelle, Bailey Hewlett, John Jacobson, Hannah McBride ve Aeicha Matteson.

CESURLUK: Alison Genet (topluluk lideri), Lena Ainsworth, Stacey Canova ve Amber Clark, April Conant, Lindsay Cummings, Jessica Estep, Ashley Gonzales, Anna Heinemann, Tram Hoang, Nancy Sanchez ve Yara Santos.

BİLGELİK: Pam van Hylckama Vlieg (topluluk lideri), James Booth, Mary Brebner, Andrea Chapman, Amy Green, Jen Hamflett, Brittany Howard, O’Dell Hutchison, Benji Kenworthy, Lyndsey Lore, Jennifer McCoy, Lisa Parkin ve Lisa Roecker.

VERONICA ROTH

Northwestern Üniversitesi, Yaratıcı Yazarlık bölümünden mezun oldu. Henüz üniversitedeyken, ödev hazırlamak yerine genellikle "Uyumsuz" serisi üzerine çalışmayı tercih etti. Şimdilerde tam zamanlı bir yazar olan Veronica Roth, eşiyle birlikte Chicago'da yaşıyor.

Ayrıntılı bilgi için: **www.veronicarothbooks.com**

TEK BİR SEÇİM

TEK BİR SEÇİM
SENİ DÖNÜŞTÜREBİLİR

TEK BİR SEÇİM
SENİ YOK EDEBİLİR

TEK BİR SEÇİM
KİM OLDUĞUNU BELİRLER

BİRİNİN KORKULARINI ÇEKİP ALDIĞINIZDA, MERHAMET DUYGUSUNU DA ALMIŞ OLURSUNUZ.

Tris Prior'ın bir zamanlar inandığı topluluk sistemi çöküşün eşiğinde. Bu nedenle Tris, yeni bir dünya keşfetme fırsatını tereddütsüz kabul ediyor. Çünkü Tobias'la birlikte çitlerin ötesinde yalanlardan, iç içe geçmiş ilişkilerden ve acı hatıralardan uzak, yeni bir hayat kurma şansı olabilir. Oysa Tris'in öğreneceği gerçekler, ardında bıraktıklarından çok daha tehlikeli. Bildiği her şey anlamını hızla yitirirken, Tris insanın karmaşık doğasını anlamak için savaşmak zorunda. Tabii cesaret, dostluk, fedakârlık ve aşk gibi imkânsız seçimlerle de karşı karşıya.

UYUMSUZ

